

2010. ÁPRILIS 20., KEDD

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.05-kor megnyitják.)

2. Napirend

Elnök. – Figyelme véve a helyzet alakulását, a képviselőcsoportokkal történt megállapodást követően a következő változtatásokat javaslom a szerdai napirendben. Ezek új változtatások azokhoz képest, amelyeket tegnap 17.30-kor elfogadtunk. Ezek további változtatások.

Először is, töröljük a Kérdések óráját a napirendből, mivel a Tanács arról tájékoztatott, hogy a hét folyamán tapasztalható közlekedési nehézségek miatt López Garrido úrnak szerdán 18 órakor el kell indulnia Strasbourgba, így este nem tudjuk megtartani a Kérdések óráját. Másodszor, töröljük a napirendből Tîcău asszonynak az épületek energiahatékonyságáról szóló jelentését, mivel hétfőn nem került elfogadásra a bizottságban. Harmadszor, egy új szóbeli választ igénylő kérdést veszünk fel a napirendbe, amelynek témája a cianidos bányászati technológiák alkalmazásának tilalma; ezt közvetlenül a SWIFT-ről, illetve a PNR-ről, azaz az utas-nyilvántartási adatállományról szóló viták után, harmadik pontként fogjuk tárgyalni. Így a szerdai ülés 19 órakor befejeződik. Röviden megismétlem: töröltük azokat a napirendi pontokat, amelyeket nem tudunk megtárgyalni, és így a szerdai ülés nem éjfélkor, hanem 19 órakor ér majd véget. Hangsúlyozom, hogy erről már konzultáltunk a képviselőcsoportok elnökeivel.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Elnök úr! Azt szeretném kérdezni, hogy az üléseket megtartják-e a Parlamentben csütörtökön, például a tudományos technológiai lehetőségek elemzésével (STOA) foglalkozó bizottság és más bizottságok ülésezni fognak-e, lesznek-e tolmácsok az üléseken, és beengednek-e látogatói csoportokat Parlament épületébe csütörtökön.

Elnök. – Ezekről e-mailben fogom értesíteni a képviselőket, amit magam fogok aláírni. Vannak olyan képviselők, akik még nem érkeztek meg Strasbourgba, de tájékoztatást szeretnének kapni ezekről a kérdésekről. 11 óra körül mindenkinek elküldjük ezt az e-mailt, amelyben a lehető legtöbb kérdésre megpróbálunk választ adni.

Csütörtökön minden bizottsági ülés megtartható, de nem lesz szavazás. Az Európai Parlament szolgálatait itt lesznek. Plenáris ülés nem lesz. A plenáris ülésen kívül minden a megszokott módon történik majd. A parlamenti látogatásra Strasbourgba érkező csoportok – amelyek meghívást kaptak – megnézhetik a Parlament épületét és a képviselőteremet, de ülés nem lesz.

Ez a nap csak annyiban fog különbözni egy normális naptól, hogy nem lesz plenáris ülés és szavazás. Minden más változatlan marad.

Csütörtökön és pénteken alá tudják majd írni a jelenléti ívet.

Minden egyéb információt e-mailben fogunk megküldeni, amelyet legkésőbb ebéd előtt meg fognak kapni.

Tegnap összeült az Elnökök Értekezlete és az elnökség is. Nagyon sok kérdés megvitatásra került. Egy, a parlamenti szolgálatokat is magában foglaló munkacsoport kezdi meg munkáját, amellyel folyamatosan tartom majd a kapcsolatot. A képviselőcsoportok elnökeivel is állandó kapcsolatban vagyok, hogy folyamatosan egyeztetni tudjunk az ezzel a héttel és az elkövetkező hetekkel kapcsolatos döntésekről. Kérem, ne feledjék, hogy az európai parlamenti szakbizottságok jövő héten ülnék össze. Nem akadályozhatjuk a rendes bizottsági eljárásokat. A brüsszeli ülést a megszokott módon kell előkészítenünk. Ezzel kapcsolatban csak a következő néhány napban születnek majd döntések.

Tehát röviden tájékoztatni fogom önöket mindenről, amiről döntés születik és amit a jövőre vonatkozóan tervezzünk.

3. Fennakadások a légi közlekedésben Európában (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az európai légi közlekedésben tapasztalt fennakadásokról szóló tanácsi és bizottsági nyilatkozat.

Mint ahogyan mindannyian tudjuk, az európai intézmények végrehajtó szerveinek döntéseket kell hozniuk a következő napokra vonatkozóan. Ez természetesen a Bizottság és a Miniszterek Tanácsának feladata lesz. Mint ismeretes, mind a Bizottság, mind pedig a Tanács már legalább vasárnap óta ezen dolgozik, de nekünk, európai parlamenti képviselőknek is megvannak a saját kötelességeink: időtálló válaszokat kell adnunk a jelenlegi válsághelyzetre. Ebbe a munkába a parlamenti bizottságainkat is be kell vonnunk. Azon is el kell gondolkodnunk, milyen választ adjunk a jelenlegi helyzetre a brüsszeli ülésen. Például állásfoglalást fogadhatunk el. Tehát csak azt szeretném mondani, hogy különböző módokon reagálhatunk. Arra kérem önöket, hogy felszólalásaikban térjenek ki arra is, hogy a Parlament miként tudna hozzájárulni a jelenlegi problémák megoldásához, amelyek elsősorban polgárainkat, az európai lakosokat érintik. Természetesen nekünk is nehéz eljutni Strasbourgba vagy Brüsszelbe, de ez a mi gondunk, valahogy meg kell oldanunk. Ennél fontosabb az, hogy megvitassunk, miként oldhatjuk meg az európai nehézségeit most, amikor teljesen megbénult a légi közlekedés, mi az, amit mi, európai parlamenti képviselők tehetünk az elkövetkező hetekben a helyzet javítása érdekében. De mivel az első órákban és napokban a legnagyobb felelősség a végrehajtó szerveket terheli, szeretném megköszönni a Tanács és a Bizottság képviselőinek, hogy eljöttek ma körünkbe.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr! Vitathatatlan tény, hogy a légi közlekedés abszolút stratégiai ágazat, amely nagy jelentőséggel bír a lakosság számára, az emberek hétköznapi életében, illetve a szabad mozgáshoz való jog szempontjából, ami alapvető jog. És kétségtől dönthető hatással van a gazdasági tevékenységre is.

Ha problémák adódnak a légi közlekedésben, ha több országot is érintő fennakadások vannak, még inkább nyilvánvalóvá válik a légi közlekedés stratégiai jelentősége, és az elszenvedett kár is nagyobb.

Ha – ahogyan most is – a fennakadások az EU tagállamainak többségét érintik, rendkívül súlyos problémáról, sőt, válságról beszélhetünk. Példátlan és váratlan válsághelyzet alakult ki, amelyre jó megoldást kell találnunk. Paradox módon egy olyan kérdéssel kell foglalkoznunk, amellyel kapcsolatban az Európai Unió nem rendelkezik túl sok hatáskörrel – sőt, inkább kevesebb hatásköre van most, mint más ügyekben –, de ennek ellenére mindenképpen reagálnunk, cselekednünk kell!

A légi közlekedés terén kialakult európai válsághelyzetben egyszerre két körülmény került előtérbe: a helyzet rendkívüli komolysága – nagyon súlyos válságról van szó –, és az, hogy az Európai Unió ezen a téren nagyon korlátozott jogképességgel rendelkezik. Ez tehát olyan helyzet, amelyre az Európai Unió nehezen tud reagálni. Ennek ellenére cselekedtünk, reagáltunk a helyzetre.

Ami pedig az állításom második részét illeti, azaz hogy hogyan reagáltunk ebben a helyzetben, a következőket tudom mondani. Először is, a tagállamok és a repülőtéri hatóságok alkalmazták az érvényes protokollt, figyelembe véve a londoni Vulkáni hamu előrejelző központ (VAAC) által a hamu terjedéséről készített térképet. Ez a helyzet tudományos értékelése volt, és ennek alapján arra a következtetésre jutottak, hogy a légeret automatikusan le kell zárni a légi közlekedés előtt. Ezen első intézkedés célja a lehető legnagyobb elővigyázatosság, a biztonság garantálása, valamint a kockázatok minimálisra csökkentése volt, tehát az Eurocontrol első intézkedése a több éve működő londoni Vulkáni hamu előrejelző központ információin alapult.

Ez a helyzet azonban természetéből adódóan túllépett a tagállamok hatáskörén, és ezért az Európai Unió és intézményei már a kezdetek kezdetén munkához láttak. Ennek keretében az elmúlt néhány napban több technikai jellegű találkozóra került sor, amelyek eredményeként a közlekedési miniszterek tegnap politikai döntésre jutottak.

A hétvége során a Tanács, a spanyol elnökség, a Bizottság és az Eurocontrol azon dolgozott, hogy egy sokkal pontosabb és hatékonyabb válaszlépést dolgozzon ki erre a válsághelyzetre, amiről már akkor tudtuk, hogy el fog húzódní, és amely kezdett súlyos hatásokat gyakorolni az Európai Unió egészére és az Unión kívüli területekre is. Külön köszönetet szeretnék mondani Kallas biztos úrnak az ebben az időszakban tanúsított szolgálatkésztségéért és az általa végzett kemény munkáért.

Az elmúlt napok munkájának eredményeként az Eurocontrol ajánlást adott ki, amelyet egyhangúlag elfogadtak a tegnapi brüsszeli ülésen, ahol az Eurocontrol, a Bizottság, a Tanács, a repülőtéri hatóságok, a légiforgalmi

szervezetek és az érintett ágazatok képviselői voltak jelen. Az ajánlás értelmében az Eurocontrolnak a vulkáni hamu által érintett területeket mostantól három zónára kell felosztania. Az első zóna az, ahol a legnagyobb koncentrációjú a hamufelhő, és ahol teljes repülési tilalom lép érvénybe. A második zóna ezzel szemben azokat a területeket jelenti majd, ahol egyáltalán nem észlelhető a vulkáni hamu, és ahol ezért semmilyen repülési korlátozás nincs érvényben. A harmadik zóna egy átmeneti terület, ahol bár alacsony koncentrációban jelen van a vulkáni hamu, de ez nem veszélyezteti a légi közlekedést. A nemzeti hatóságoknak a mai naptól kezdve az Eurocontrol által folyamatosan, hatóránként szolgáltatott információk figyelembevételével, összehangolt módon megfigyelés alatt kell tartaniuk ezt a zónát, hogy eldönthessék, szükséges-e légi folyosókat vagy zónákat kijelölni, ahol engedélyezik a légi járatok közlekedését.

Ezt a technikai ajánlást, amelyet az Eurocontrol terjesztett elő, tegnap egyhangúlag elfogadta az Európai Unió 27 kormánya, ezzel európai irányt és megközelítést adva annak, amire jelenleg szükség van. Más szóval, az Európai Unió döntést hoz és azt javasolja, hogy a tagállamok ekképpen cselekedjenek. Az európai kormányok és a Bizottság teljes mértékben egyetértettek az Eurocontrol ajánlásával, illetve azzal, hogy az ajánlásnak megfelelően kell fellépni.

Tehát a biztonság kiemelt fontosságú maradt. Ebben nincs helye a kompromisszumnak, ahogyan Kallas biztos úr is mondta ezen a hétvégén, és ezért van most egy olyan terület, ahol teljes repülési tilalom van érvényben. Sokkal pontosabb képet kapunk a valódi kockázatokról azokból az adatokból, amelyek az Eurocontrol rendelkezésére állnak. Ezek nem csak a londoni adatok, hanem az utasok nélküli tesztrepülések során szerzett adatok, valamint a nemzeti hatóságoktól, a repülőgépmotorok alkatrészeinek gyártóitól és a kölni Európai Repülésbiztonsági Ügynökségtől származó adatok. Ezeket mind figyelembe kell venni majd azoknak a zónáknak a kijelölésekor, amelyekről a közlekedési miniszterek tegnap megállapodtak a spanyol elnökség által összehívott rendkívüli tanácsi ülésen.

Ez tehát egy alakulóban lévő, dinamikus és az eddiginél pontosabb modell. Elsősorban a tudományos adatokon alapul, másodsorban az Eurocontrol technikai döntésén, végül pedig a tagállamoknak az átmeneti zónával kapcsolatos, összehangoltan meghozott döntésén.

Így tehát, elnök úr, a Közlekedési Miniszterek Tanácsa egyértelmű álláspontra jutott a tegnapi nap folyamán. Azt üzenik a tagállamoknak, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt, hogy az európai és egyéb polgárok mobilitását akadályozó rendkívül súlyos helyzetek megoldása érdekében a lehető legtöbb alternatív közlekedési mód álljon a lakosság rendelkezésére. A helyzet súlyos gazdasági következményeinek kezelése érdekében – amit Kallas biztos úr is körvonalazni fog – létrehozta egy munkacsoportot, amelyet a Bizottság alelnöke, Kallas biztos irányít, és amelynek Almunia biztos és Rehn biztos is tagja. Ez a munkacsoport a jövő heti jelentésében ismerteti az összes gazdasági szempontot. Végül, a lehető legrövidebb időn belül ismét összeül a Közlekedési Miniszterek Tanácsa, hogy megvitassák ezeket a kérdéseket.

Következésképpen, elnök úr, döntés született, ami európai irányt és összehangolt európai megközelítést ad a történéseknek. A legfontosabb szempont a biztonság és az, hogy a lehető leghatékonyabbak és legpontosabbak legyünk, amikor döntéseket hozunk a járatokról, szem előtt tartva a polgárok jogait. Nagyon örülök, elnök úr, Buzek úr, hogy az Európai Parlament részletes vitát javasolt erről a kérdéssel. Ez a vita tulajdonképpen azt jelenti, hogy önökben egyértelműen megvan a reflex az azonnali cselekvésre, ahogyan azt az európai népeket képviselő Parlamenttől elvárhatjuk. E vita keretében mérlegelhetik, hogy hosszú távon milyen intézkedéseket kell tenni e teljesen új és előre nem látott válságra válaszul, amely rendkívüli és különösen súlyos hatással van az európai polgárok mindennapjaira.

Elnök. – Biztosítani szeretném a Miniszterek Tanácsát és a spanyol elnökséget – és kérem, továbbítsák ezt nekik – arról, hogy az Európai Parlament mindenkor kész az együttműködésre, és arra, hogy ezeket a kérdéseket megtárgyaljuk a szaktanácsokban. Szívesen fogadjuk az Európai Bizottság és a Tanács képviselőit, hogy megvitassuk az említett problémákat. Részt akarunk venni ebben. Mi, a Parlament képviselői, akik az Európai Unió különböző régióiból érkezünk, és akiket közvetlenül választottak meg, felelősek vagyunk az Unió polgáraiért, ezért mindenképpen részt kell vennünk ebben a folyamatban. Természetesen csak annyit tudunk tenni, ami egy jogalkotó szervtől elvárható. Nem hozhatunk végrehajtási döntéseket, de segíteni akarjuk a Bizottságot és a Tanácsot. Nyitottak vagyunk erre. Ezért tartjuk meg ezt a vitát.

Síim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr! Nagyon örülök, hogy bemutathatom a Parlamentnek azt a jelentést, amelyet a Bizottság dolgozott ki az Eyjafjallajökull vulkán kitörését követően az európai légtérben kialakuló válsághelyzet hatásairól. A Tisztelt Ház előtt ismert, hogy 84 000 járatot töröltek, ami utasok ezreit érinti.

Mint tudják, az Eurocontrol – a mi kezdeményezésünkre – hétfő reggelre telefonkonferenciát hívott össze, a Bizottság pedig tegnap délután aktívan részt vett a Közlekedési Miniszterek Tanácsának rendkívüli ülésén. Meglátásom szerint a Tanács ülésének négy kulcsfontosságú üzenete van.

A közlekedési miniszterek kivétel nélkül mindannyian egy összehangolt európai válaszlépés mellett állnak. Az ilyen típusú problémák kezelésekor, amikor a teljes légtér érintett, a nemzeti szintű megoldások nem hatásosak. Hangsúlyoznom kell, hogy a közlekedési miniszterek között nagy volt az együttműködési szándék. Több telefonbeszélgetést is lefolytattunk, amikor is mindenki kifejezte, hogy készen áll az együttműködésre és a kötelezettségek vállalására.

A másik fontos szempont a biztonság elsőbbsége. A biztonságot semmi sem veszélyeztetheti. Mindenkor ez az alapvető szempontunk. A legmagasabb szintű biztonsági normákat kell biztosítanunk polgáraink számára.

A harmadik alapvető fontosságú dolog az, hogy a miniszterek megállapodtak az európai légtér biztonsági szempontok figyelembevétele melletti fokozatos és összehangolt megnyitásban. Ez ma reggel 8 órakor vette kezdetét az Eurocontrol irányításával. A döntés értelmében három zóna jön létre, a hamu koncentrációjától függően. Az első zóna a hamufelhő középpontját jelzi, ahol teljes légtérzárát tartunk fenn, mivel ott lehetetlen biztosítani a repülésbiztonságot.

A második zónában bár jelen van egy bizonyos hamumennyiség, az elvben nem akadályozza a légi közlekedést. E zóna határait még nem határozták meg. Az e zónában folytatott repülésekkel kapcsolatban összehangoltan kell döntéseket hozni a tagállami hatóságoknak.

A harmadik zónát nem érinti a hamufelhő, ezért semmiféle korlátozás nincs a légi közlekedésben. Az Eurocontrol hatóránként térképeken jelzi a nemzeti hatóságok számára a vonatkozó információkat.

Ezekkel az intézkedésekkel tulajdonképpen az egységes európai égbolt program végrehajtását készítjük elő, és különösen a hálózatkezelő feladatait. Tudom, hogy a múlt évi második egységes európai égbolt csomag sikerét követően számíthatok a Parlament erős támogatására.

Ahogy a miniszter úr is említette, egy biztosokból álló munkacsoport jött létre az állami támogatásokkal kapcsolatos kérdések megvitatására. Tegnap a légitársaságok képviselőivel beszéltem, akik elmondták, hogy jelen pillanatban még nem tudják felmérni a veszteségeiket. A legfontosabb számukra az, hogy a pénzügyi következmények további súlyosbodásának elkerülése érdekében újból elindíthassák a járatokat. Most az a legfontosabb, hogy milyen modellt követve lehet újból elindítani a járatokat. Nem szabad pánikba esnünk az állami támogatások vagy a légi közlekedési ágazat megsegítését szolgáló egyéb intézkedések miatt.

Az utasjogokat szintén szem előtt kell tartanunk, és gondoskodnunk kell azok végrehajtásáról. A szabályok jók. Azzal mindenki egyetért, hogy a szabályok jók. A kérdés az, hogy végrehajtják-e azokat, ami ismételtlen a tagállamoktól függ. Erre nagy hangsúlyt kellene fektetnünk, és rengeteg ötletünk van arra, hogy hogyan tartassuk be jobban a szabályokat.

Szeretnék néhány szót szólni arról, ami szerintem szándékos próbálkozás a dolgok megzavarására – kinek mit kellene tennie, ki mit tett és mik a modellek. Világos, néhány országban nemsokára választások lesznek stb., de a vulkánkitörés után minden döntést az ilyen helyzetek kezelését segítő, meglévő és közösen elfogadott modellek alapján hoztunk meg.

Ez egy kormányközi modell, a légtér pedig nemzeti hatáskörbe tartozik. Nem a Bizottság adja az utasításokat; saját nemzeti rendszereinknek megvannak a szabályai, és a modellünk – megismétlem – a meglévő információkon és a meglévő értékeléseken alapul. Semmi baj nincs ezzel a modellel. De elgondolkodhatunk azon, hogyan tudnánk módosítani azt. Erről tegnap kezdtünk tárgyalni. Az az állítás, hogy az európai modell teljesen megbukott, egyáltalán nem helytálló. Rendkívüli eseménnyel állunk szemben. Egy ilyen vulkánkitörés és egy ilyen óriási hamufelhő kialakulása csak nagyon ritkán történik a világban. Ez nem olyan, mint a havazás vagy más hasonló jelenségek, amelyek gyakran előfordulnak.

Már a hétvégén is egyértelmű volt, hogy a helyzet kezd rendkívülivé válni, és a hétvége során megbeszéléseket folytattunk arról, hogyan közelítsük meg a kérdést. Azt mondani, hogy a közlekedési minisztereknek azonnal közbe kellett volna lépniük, teljességgel ellentétes azzal, ahogyan Európában szerveződnek a dolgok. Az ilyen döntések független szakértők és független szervek kezében vannak. Jomagam és López Garrido miniszter úr az Eurocontrolnál voltunk vasárnap, és kapcsolatba léptünk az összes nagyobb tagállam közlekedési miniszterével. Készen álltunk arra, hogy feladatokat vállaljunk, és feltettük a kérdést: mit tegyünk a helyzet megoldása érdekében? Ezek azonban nem lehetnek önkényesen meghozott döntések – ezeket a döntéseket

egy különleges testületnek kell meghoznia. Ez a testület ülést tartott, és vasárnap megbeszéléseket folytattunk velük. Nagyon nehéz tárgyalások voltak, mivel a döntések emberek életeire lehetnek hatással.

Hétfő reggel az Eurocontrol tanácsa rendkívüli ülést tartott és elfogadta az ún. „szabad zóna” modellt. Nagyon örültünk, hogy az Eurocontrol együttműködő volt. Megismétlem, ez egyáltalán nem tartozik a Közösség hatáskörébe, de az események fényében világossá vált, hogy a nemzeti szintű problémakezelés már idejétmúlt dolog. Most határozottan nagyobb lendülettel dolgozunk azon, hogy európai megközelítést dolgozzunk ki az ilyen jellegű események megoldása és szabályozása érdekében. A következményeket és a végeredményt természetesen fel kell mérni.

Mindenki, a légitársaságok is azon a véleményen vannak, hogy nagyon fontos a járatok újbóli elindítása. Az utasok számára az a legfontosabb, hogy el tudjanak jutni otthonukba vagy úti céljukhoz. Tegnap elsősorban ezzel a kérdéssel foglalkoztunk.

Összefoglalva a dolgokat, minden erőnkkel azon a Tanáccsal és az Eurocontrollal, hogy nyomon kövessük a helyzetet és szükség esetén új döntéseket hozzunk. A jelenlegi modell megfelelő ahhoz, hogy elindíthassuk a járatok nagy többségét.

Corien Wortmann-Kool, a PPE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr! Köszönöm a Bizottságnak és a Tanácsnak azokat az információkat, amelyeket ön most megosztott velünk az európai légi közlekedésben kialakult válsághelyzettel kapcsolatban. Az elmúlt néhány napban világossá vált, hogy a légi közlekedés megbénulása nem csak a mi Parlamentünknek okozott problémákat, de az európai együttműködés és gazdaságaink is óriási nehézségekkel szembesülnek. Ezért fontos, hogy ma sürgősséggel tárgyalunk erről a témáról itt, a Parlamentben. Utasok rekedtek a reptereken; a légi társaságok, az idegenforgalom és a légi közlekedéstől függő vállalatok pedig súlyos veszteségeket szenvedtek, és mindezt a gazdasági válság hatásain felül.

A biztonság mindennél fontosabb. Ezt le kell szögezni. Az utasokat biztonságban kell eljuttatni úti céljukhoz, de nyilvánvaló, hogy nem voltunk kellőképpen felkészülve egy ilyen kivételes helyzetre. Az első napon bevezetett légtérzár gyors válaszreakció volt egy olyan problémára – a vulkáni hamu problémájára –, amely nekünk, európaiak számára eddig ismeretlen volt. De mit történt a következő napokban? A számítógépes modellek azt jelezték, hogy nem szabad repülni, de a tesztrepülések problémamentesen zajlottak. Hangsúlyozni szeretném, hogy bár természetesen a biztonság az első, a tényekre és helyes következtetésekre alapozva újból meg kell nyitnunk az európai légiteret. Tovább kell folytatnunk a munkát, igazodva a különleges körülményekhez. A jó hír az, hogy ebbe az irányba tegnap megtettük az első lépéseket, és ezt gyorsan folytatnunk is kell. Határozottan kell cselekednünk. A biztonság az első, ugyanakkor gondoskodnunk kell arról, hogy a biztonságos zónákban mielőbb beindulhasson a repülés.

Emellett strukturális intézkedésekre van szükség. Az egységes európai égbolt, amellyel szemben oly nagy ellenállást tanúsítottak a tagállamok, szintén segíthet a repülés hatékonyabbá tételében.

A légitársaságok óriási veszteségeket szenvedtek. Hatalmas költségeik merültek fel egyrészt a légtérzár miatt, másrészt azért, mert segítséget kellett nyújtaniuk a reptereken rekedt utasoknak. A biztosítótársaságok nem nyújtanak fedezetet, és bizonytalan, hogy indokolható-e minden költség, ami a légitársaságokra hárult. Ezért nyomatékosan kérem önöket, hogy végezzenek vizsgálatot a felmerült költségek és az elszenvedett kár mértékével, illetve az esetlegesen nyújtható kártérítésekkel kapcsolatban. Hogy példával szolgáljak: az utasok jogairól szóló európai irányelv alapján milyen költségek merültek fel a légitársaságoknál, illetve milyen katasztrófavédelmi támogatás nyújtható. Nem ez a nyilvánvaló lépés annak meghatározására, hogy *vis maior* esetén mi fizessük ezt ki az európai költségvetésből?

Almunia biztos úr, ön már jelezte, hogy támogatná az állami támogatás biztosítását, de figyelmeztetnem kell önt, hogy meg kell akadályoznunk, hogy a tagállamok saját, nemzeti pártfogoltjaikat támogassák. Ezért rendkívül fontos, hogy ezt európai szinten összehangoljuk, és ne csupán az állami támogatások keretét, hanem az állami támogatások hatékony biztosítását is. Ezt kérem öntől.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Úgy vélem, e válságnak van egy emberi oldala is, amiről mindenképpen szót kell ma ejtenünk. Rengetegen, több tízezren rekedtek repülőtereken szerte a világon, várva, hogy hazatérhessenek. Ezekre az emberekre kell ma gondolnunk. Az elmúlt hetekben szinte mindannyian, az európai parlamenti képviselők közül sokan kerültük ilyen helyzetbe. Mi az Európai Parlament kiváltságos képviselői vagyunk, akik használhatják a rendelkezésre álló infrastruktúrát. Azonban sokan rekedtek a világ távoli zugaiban. Nem tudnak eljönni onnan és nem tudnak visszatérni a munkahelyükre, gyermekeik nem mennek iskolába, mert még nem tudtak visszajönni a

nyaralásból; szállás és pénz nélkül külföldön rekedtek. Még egyszer hangsúlyozni szeretném, hogy együtt érzek ezekkel az emberekkel. Remélem, gyorsan haza tudnak majd jutni.

A légitársaságok közlekedési rendszerünk alapvető részét képezik, nem csak az utasszállítás, de az áruforgalom tekintetében is. A vulkánkitörés sokkal nagyobb pénzügyi veszteséget okoz a 2001. szeptember 11-i terrortámadásokat követően elszenvedettnél. Ezért arra kérem a Bizottságot, tanúsítson rugalmasságot a veszélyeztetett légitársaságoknak nyújtandó nemzeti támogatások engedélyezésekor, ha valóban szükség van ilyen típusú támogatások biztosítására.

Végezetül, tudnunk kell, hogy a légi közlekedés annak a nagyon sérülékeny infrastruktúrának a része, amellyel itt, Európában rendelkezünk. Ha megbénul a légi közlekedés, hiányát nem tudjuk megfelelően pótolni. Ezért úgy vélem, a 20 éve elkezdett projektünk, a transzeurópai hálózatok bővítése – és különösen a vasúti közlekedés bővítése – hiteles és figyelemreméltó alternatíva, miként ezt most is tapasztaljuk; olyan alternatíva, amely alapvető fontosságú a gazdaság működéséhez. Fontos, hogy most megint elismerjük ezt a tényt.

Képviselőtársam, El Khadraoui úr, e téma más szempontjairól fog beszélni, azonban szeretnék még egy dolgot megemlíteni. Még nem sikerült megvalósítani a különböző országok közötti vasúti átjárhatóságot. Még nem lehetséges az, hogy egy német intercity járat német polgárokat hozzon vissza Spanyolországból, és a francia nagysebességű vonatok sem juthatnak el olyan távolra, mint Budapest. Tehát, még mindig nem értük el azt, amit már el kellett volna érniük. Bár megfelelő állásfoglalásokat fogadtunk el itt, a Parlamentben, úgy vélem, nincs szükségünk ezekre a hirtelen, időszakos cselekvéssorozatokra. Ehelyett folyamatos, állandó cselekvésre van szükségünk ahhoz, hogy megvalósítsuk ezeket az új elképzeléseket.

Gesine Meissner, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Kallas úr! López Garrido úr! Tanúi lehettünk annak, hogy a természet minden rendelkezésünkre álló technológiánál hatalmasabb. Bizonyos tekintetben a természet megleckéztetett bennünket. Ez a helyzet ugyanakkor világossá tette, hogy nem sikerült olyan mértékű előrehaladást elérniük, mint amilyet kellett volna.

20 éven keresztül beszéltünk a belső fuvarozási piacról és az egységes európai égboltról. Ez természetesen nem akadályozta volna meg a vulkánkitörést, de talán hatékonyabban és gyorsabban tudtunk volna reagálni.

Már hosszú ideje kérjük, hogy az Eurocontrol irányítása mellett jöjjön létre az egységes európai égbolt, de ez még mindig nem történt meg. Ahogyan Schulz úr is elmondta, Európában még mindig nem valósult meg a vasúti hálózaton belüli átjárhatóság. Még mindig nem vehetünk olyan vonatjegyet, amellyel Észak-Európából a kontinens déli részére utazhatnánk. Ennek kapcsán is világosan látszik, hogy papíron rengeteg minden létezik és számos kérdést megvitattunk már, de a valóságban még mindig sok olyan dolog hiányzik, amire szükségünk van.

Nyilvánvaló, hogy a polgárok szempontjából nézve a dolgot, az európai reakció nem volt kielégítő. Természetesen nehéz helyzettel álltunk szemben, és természetesen nem volt lehetséges, hogy az egyes országok miniszterei megnyissák légterüket akkor, amikor a londoni központ figyelmeztetést adott ki, miszerint nem biztonságos a repülés. Ugyanakkor nem elfogadható, hogy például nem került sor ballonos mérésekre, ehelyett mindenki statisztikai elemzésekkel dolgozott. Ez sok európai polgárt bosszantott. A légitársaságok álláspontja szintén érthető. Mivel pénzügyi veszteségeik voltak, gyorsabb reagálást szerettek volna látni.

A légitársaságok számára – pénzügyi veszteségeik miatt – nagyon fontos, hogy az utasokat a lehető legrövidebb időn belül hazaszállítsák. Védenünk kell a jogaikat. Az európai utasjogok tekintetében azonban tudni kell, hogy az utasok számára közlekedési és utazási lehetőségek állnak rendelkezésre. Ezért az európai közlekedési rendszer tekintetében nélkülözhetetlennek tartom, hogy légitársaságok és más közlekedési lehetőségek is az utasok rendelkezésére álljanak. Ez azt jelenti, hogy mindenképpen alaposabban kell mérlegelnünk, hogy miként kezeljük a helyzetet, hogyan nyújthatunk támogatást a légitársaságoknak a közlekedési ágazatban már jelenleg is meglévő válság során, és hogyan tudjuk továbbra is garantálni az európai polgárok mobilitását, ami óriási vívmány.

Ami a kártérítéseket illeti, természetesen ez ügyben hiába fordulunk a vulkánhoz. A természetnek megvannak a maga törvényei, de nekünk meg kell próbálnunk reagálni azokra az európai polgárok érdekében. Ezért is tartom nagyon jó dolognak, hogy Kallas úr elnökletével munkacsoport jött létre. Ez fontos lépés volt, és folytatni fogjuk annak megvitatását, hogy a jövőre nézve milyen tanulságokat tudunk levonni ebből a válságból.

Michael Cramer, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Az elmúlt hat nap jelentős hatást gyakorolt az európai mobilitásra. Ez pedig nem egy súlyos baleset, az éghajlatváltozás elleni intézkedések vagy a repülőgép-üzemanyag ára miatt következett be. Most a természet játszotta a döntő szerepet.

Az izlandi vulkán ismét megmutatta az emberiségnek a természet valódi erejét. Tanulnunk kell ebből a jövőre nézve. Az emberiség nem mindenható és soha nem is lesz az. Helyénvaló, ahogyan Európa a vulkánkitörésre reagált. Mivel a vulkáni hamu a repülőgépek hajtóművének leállítását eredményezheti és akadályozhatja a szélvédőkön való kilátást is, az Eurocontrol (Európai Szervezet a Légi Közlekedés Biztonságáért) felelős hozzáállást tanúsított és az utasbiztonságot jelölte meg elsődleges prioritásaként.

A Zöldek/Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja nevében őszinte köszönetemet szeretném kifejezni az Eurocontrolnak, az Eurocontrolt támogató közlekedési minisztereknek, és különösen a német közlekedési miniszternek, Peter Ramsauer úrnak. Támogatnunk kellene a német pilótaszövetséget is, a Cockpit-et, amely felelősségteljesebb magatartást tanúsított a légitársaságok vezetőségénél, amikor nem volt hajlandó a látvarepülési szabályok szerint repülni az európai légtérben, mert szerintük ez felelőtlen lenne. A légi jármű vagy biztonságos, vagy nem. Végso soron nem számít, hogy a repülőgépek milyen szabályok szerint repülnek vagy milyen szabályok szerint zuhannak le.

Ezért a Zöldek a lehető leghatározottabban elítélik a légitársaságok olyan irányú magatartását, hogy a biztonság helyett a profitot helyezték előtérbe. Azt követeljük, hogy az európai légtér csak akkor nyissák meg újra, ha már egyáltalán nincs veszély. Felszólítunk minden politikust, hogy ne engedjenek a légitársaságok nyomásának és például ne adják át a pilótáknak a biztonsággal kapcsolatos felelősséget.

Az utóbbi néhány napban fájdalmasan megtapasztalhattuk az elmúlt évtizedek nemzeti és európai közlekedési politikáinak hiányosságait, amelyek figyelmen kívül hagyták – és sok esetben ma is figyelmen kívül hagyják – a vasutat. Ezek a politikák kizárólag a légi közlekedéssel foglalkoztak. Az európai légitársaságok minden évben 14 milliárd eurót kapnak az európai adófizetők pénzéből, mivel a kerozint – a vasutaknál használt üzemanyaggal ellentétben – nem terheli adó. Ez más megvilágításba helyezi a légitársaságok ideiglenes jövedelemvesztését.

Mindebből le kell vonnunk egy tanulságot. A vasút amellet, hogy a legbiztonságosabb közlekedési mód, alapvető fontosságú a mobilitás biztosításához és az éghajlatváltozás megállításához. Ezért köszönetet mondok az európai vasúttársaságoknak, amelyek segítettek az utasoknak abban, hogy eljussanak úti céljukhoz.

Az izlandi vulkánkitörés mindannyiunk számára figyelmeztetés. Most a valóságban is megtapasztaljuk a közlekedés jövőjének valóságát. De a közlekedés csak akkor lesz sikeres a jövőben, ha a szükséges intézkedéseket nem egyik napról a másikra hozzuk meg. Ezért felszólítjuk az Európai Unió összes tagállamát, hogy változtassák meg a nemzeti és nemzetközi közlekedéspolitikai prioritásait. A vasúti közlekedésnek kiemelt helyet kell kapnia, nem csak a szavakban, de a tettekben is, hogy soha többé ne kelljen ilyen helyzetben találnunk magunkat.

Peter van Dalen, az ECR képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr! Ismételten meg kellett tapasztalnunk, hogy az időjárás és az éghajlat milyen óriási hatást képes gyakorolni a közlekedésre. Izlandon kitör egy nem túlzottan nagy vulkán, és Európa számos részén napokra leáll a légi forgalom. Nagyon is helyénvalónak tartom, hogy ma legalább a járatok egy részét sikerült újra elindítani. Úgy vélem, megalapozott volt ez a lépésünk; valóban meglephettük ezt, mert a próbarepülések bizonyították, hogy repülhetünk, bár nyilvánvalóan csak a jelenlegihez hasonló, jó látási viszonyok között.

Ugyanakkor véleményem szerint túlzottan mereven reagáltunk, amikor egy csapásra lezártuk az egész légtér. Elhamarkodott volt párhuzamot vonni a KLM azon járatával, amely 1989-ben, Alaszka fölött repülve a Mount Redoubt vulkánból kiáradó hamufelhőbe került, vagy azzal a British Airways járatával, amely 1982-ben Indonézia fölött szállt bele egy vulkáni hamufelhőbe. Ne feledjük, hogy mindkét járat olyan hamufelhőbe repült bele, amely egy röviddel azelőtt kitört és viszonylag közeli vulkánból származott. Azok a körülmények, amelyeket az említett járatok tapasztaltak meg – azaz a magas hőmérséklet és a porrézecskek –, nem hasonlíthatók össze a jelenlegi helyzettel.

Ezért egy olyan megközelítést támogatok, amely figyelembe veszi a vulkáni hamu koncentrációját. Ezt a megközelítést követve – ahogyan a jelek szerint mi is tesszük – helyénvaló, ha megnyitjuk a légtér egyes részeit, bizonyos folyosókat, bizonyos magasságokban. A légtér részleges megnyitására óriási szükség van, mert az izlandi hamu bevételől fosztja meg a légitársaságainkat. Az, hogy esetleg tönkremegy néhány olyan légitársaság, amely már eddig is a fennmaradásért küzdött, nem keserít el túlzottan. De azt nem engedhetjük

meg, hogy nagy és jó hírű vállalatok menjenek csődbe, amelyek a biztonságot helyezik előtérbe. Túl sok pénz és túl sok munkahely a tét.

Reálisan kell megközelítenünk a helyzetet, figyelembe véve a porrézecskek koncentrációját. Helyénvalónak tartom a légtér egyes részeinek mai megnyitását. A jövőben is ezt a pragmatikus megközelítést kellene alkalmaznunk, hogy megfelelő és – ami még fontosabb – felelősségteljes egyensúlyt találjunk a biztonság és a gazdaságosság között.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! A légi biztonsági hatóságok nagyon helyesen döntöttek, amikor nem akarták kockáztatni az utasok biztonságát, még ha ez az európai légtér több napos lezárását is jelentette és azt, hogy a légitársaságok pénzügyi veszteségeket szenvedtek. Felelőtlennek tartom, ha a légitársaságok azt kérik pilótáiktól, hogy saját kockázatukra repüljenek. Nem igazán értem, hogy ebben az esetben pontosan mit jelent az, hogy „saját kockázatukra”.

Üdvözlöm azt a hírt, hogy a Bizottság különleges állami támogatás biztosítását fontolgatja azon légitársaságok számára, amelyeknek máskülönben súlyos pénzügyi nehézségekkel kellene szembenézniük a jelenlegi helyzet miatt. A foglalkoztatás uniós helyzetéről később fogunk beszélni. Ha az EU és a tagállamok legalább segíteni tudnak a helyzet súlyosbodásának megakadályozásában, ez a helyes lépés. Az állami támogatásért cserébe azonban a légitársaságoknak kötelezően kötelezettséget kell vállalniuk arra, hogy nem bocsátanak el alkalmazottakat és nem csökkentik a fizetéseket. Ezenkívül garantálniuk kell, hogy nem csökkentik a szabadnapok számát vagy az azon napok után járó fizetést, amelyeken az alkalmazottak a közlekedési helyzet miatt nem tudtak eljutni a munkahelyükre.

Eljött az ideje annak, hogy a Bizottság állandó, közös európai légi biztonsági nyomon követési rendszert hozzon létre. E nyomon követési rendszer feladata kifejezetten a szociális dömping megakadályozása lenne. Szeretnék mindenkit emlékeztetni a bankoknak nyújtott állami támogatásra – a bankok profitáltak ugyan a támogatásból, de nem alkalmazták az említett szociális megközelítést. Nem engedhetjük, hogy a verseny és a nyereség hajszolása elsőbbséget élvezzen az emberek biztonságával szemben.

Francesco Enrico Speroni, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Meglátásom szerint a vulkánkitörés által okozott helyzetet nehézkesen, messze nem hatékonyan kezelték. Az első valódi operatív ülésre tegnap, azaz hétfőn került sor. A vulkánkitörés viszont már csütörtök reggel megkezdődött, tehát négy nap telt el, mire sikerült operatív döntést hozni.

Az igaz, hogy a korlátozások némelyike túlzott volt, különösen, ha a biztonságról van szó. De miért kellett repülési tilalmat bevezetni Belgiumban, amikor a hamufelhő Norvégiában volt? Miért nem engedélyezték az egy hajtóműves, dugattyús motoros gépek felszállását, amikor azok 500 méteres magasságban repülnek, a hamufelhő pedig 8 000 méter felett terjengett?

Talán azt a szabályt alkalmazták, amit mi, pilóták már évek óta ismerünk, azaz hogy a legbiztonságosabb repülés az, amikor a pilóta a bárban ül, a repülőgép pedig a hangárban pihen. De nem ez a módja a vészhelyzetek megoldásának, és úgy vélem, hogy az utasok és a légénység biztonságának garantálása érdekében helyénvaló volt ezeknek az intézkedéseknek az alkalmazása, csak éppen a helyzet kialakulása után túlzottan sokáig alkalmazták ezeket.

Ezért a jövőben a biztonsági követelmények mellett figyelembe kell venni azokat a követelményeket is, amelyek – minden tekintetben összhangban a biztonsági szempontokkal – nem csak a járatok felszállásának válogatás nélküli tiltását foglalják magukban, de a valós, azaz nem a statisztikák alapján értékelt helyzetet tükröző intézkedéseket is, ezzel egy olyan ágazat érdekét szolgálva, amely alapvető fontosságú a gazdaság egészére nézve; tehát ilyen intézkedésekkel megakadályozhatjuk, hogy megismétlődjene a 2001. szeptember 11-i terrortámadás után tapasztalt kedvezőtlen gazdasági következmények és utóhatások, nem csak a légi közlekedési ágazatban és az idegenforgalomban, de az egész gazdaságban.

Ezért gyors, komoly cselekvésre szólítok fel, olyan intézkedésekre, amelyeket a tények teljes tudatában hoznak meg.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! A biztonság mindennél előrébb való. Nem kockáztathatjuk azt, hogy egy utasokkal teli repülőgépnek leálljon a hajtóműve, és ezután a gép lakott területen lezuhanjon. Mindenkit emlékeztetni szeretnék arra a British Airways járatra, amely 1982-ben Új-Zéland felé tartva hamufelhőn repült keresztül, vagy arra a súlyos incidensre, amikor 1989-ben a KLM Boeing 747-e sűrű vulkáni hamufelhőn repült keresztül. Mindkét járat esetében hajszálon múlt, hogy nem történt katasztrófa.

Az emberi élet felbecsülhetetlen. Üdvözlöm azt a döntést, amelynek értelmében e válsághelyzetben lezárták a léghajót, ezzel biztosítva, hogy ne a pilótákra háruljon a gondjaikra bízott utasokkal kapcsolatos összes felelősség. Próbarepülések és mérések történtek, de csak bizonyos magasság és látvarepülési szabályok szerint. E repülések során azonban nem tudnak valódi elemzéseket végezni és komoly eredményekkel szolgálni.

A látvarepülési szabályok szerint repülő gépekkel kapcsolatban meg szeretném jegyezni, hogy a KLM járata esetében a hamufelhő nem volt látható. A természet tiszteletet követel tőlünk, ugyanakkor világossá teszi számunkra a globalizáció korlátait. Mindannyian tökéletesen ismerjük a pénzügyi következményeket. De az emberi élet többet ér, mint bármilyen árucikk. Ezért figyelembe véve az általam említett eseteket, felszólítok arra, hogy maximális felelősségérzettel és óvatossággal járjanak el, többek között akkor is, amikor a léghajót az említett három zónára osztják fel.

Mathieu Grosch (PPE). – (DE) Elnök úr! López Garrido úr! Kallas úr! Ezzel a repülési tilalommal ismét visszatértünk a biztonságról folytatott széles körű vitához, aminek már többször is részesei voltunk itt, a Parlament falai között. Ezen alkalmak során elhangzott, hogy – nekünk, a Parlamentnek, de véleményem szerint a Bizottságnak is – európai szintű szabályozást kell bevezetnünk e téren, ha a tagállamok is ezt akarják. Már többször folytattunk hasonló vitát nem csak a légi közlekedéssel kapcsolatban, de a vasúttal és más területekkel kapcsolatban is. Ezért ma fel kell tennünk ezt a kérdést azoknak a szerveknek, amelyek képesek választ adni: először is az érintett országok repülési hatóságainak, és természetesen az európai szintű koordinációért felelős hatóságnak. Ez a koordináció kivételesen jól működött.

Véleményem szerint a legfontosabb az utasok biztonsága. A pénzügyi szempontok kevésbé lényegesek, de azért nem szabad azokat sem szem elől téveszteni. Az egyes országok helyes döntést hoztak. Remélem, hogy a jövőben az Eurocontrol és a nemzeti repülésbiztonsági hatóságok fogják meghozni a szükséges döntést, nem az egyes légitársaságok, mert most is az a helyzet, hogy a különböző szakértők különbözőképpen látják a helyzetet. Ezért rendkívül óvatosnak kell lennünk.

Gazdasági szempontból ez a helyzet természetesen katasztrófával egyenlő egy olyan ágazat számára, amely szeptember 11. és a gazdasági válság után most a harmadik válságot éli át. Ezért európai szinten, nem pedig nemzeti szinten kell intézkednünk, és olyan támogatási csomagokkal kell szolgálnunk, amelyek Európa-szerte összeegyeztethetők egymással és nem torzítják a piacot, amint az a múltban gyakran megtörtént. Támogatásra van szükség, de nem csak nemzeti szinten.

Az utasok most olyan helyzetben vannak, amelyben a jog – jelenlegi állása szerint – nem biztosítja számukra mindazt a segítséget, amit esetleg elvárnak. Mentségünkre legyen mondván, hogy ezt a témát már többször megvitattuk itt, a Parlamentben. Ugyanakkor feltételezem, hogy a légitársaságok és a többi érintett vállalat lehetővé teszi majd az utasok számára, hogy éljenek a még megmaradt jogaikkal.

Számomra a jövőt az egységes európai égbolt jelenti. Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy az elkövetkező két évben több alkalommal is megvitátjuk majd ezt a témát az Európai Parlamentben.

Saïd El Khadraoui (S&D). – (NL) Elnök úr, hölgyeim és uraim, biztos úr! Meglátásom szerint ennek a vitának három fontos eleme van. Először is, a repülőtereken rekedt utasoknak nyújtott támogatás, illetve ezen utasok hazaszállítása – a hatóságoknak minden szinten ezt kell az elsődleges feladatuknak tekinteniük. Ennek kapcsán egyetérthetünk abban, hogy az utasok jogairól szóló európai rendelet nagyon sok utas számára legalább a minimális kényelmet és támogatást biztosítja. A gyakorlatban azonban – ahogyan azt mindannyian tudjuk – jó néhány probléma felmerült: a repülőtereken uralkodó káosz, a tájékoztatás hiánya stb. Ezért támogatom, hogy a légitársaságokkal és a többi érintett féllel együttműködésben indítsunk európai szintű vizsgálatot, hogy feltárjuk, miként segíthetünk az ilyen helyzetekben.

Ezenkívül arra kérem önöket, hogy hozzanak létre egy bizottsági és tagállami szintű munkacsoportot, amelynek feladata az utasok hazaszállításának lehető leghatékonyabb megszervezése lenne. Tudom, hogy ez a légitársaságok feladata, de bizonyosan vannak olyanok, akik a világ távoli pontjain rekedtek, és akiknek meglehetősen sokáig kell majd várniuk, amíg hazatérhetnek, még ha meg is nyitják a léghajót. Erre is figyelniük kell.

A másik fontos elem – vagy a második fejezet, ha mondhatjuk így – a repülési tilalmak bevezetésére vonatkozó eljárás. Az történt, hogy ismét azt hallhattuk, hogy nagyobb fokú együttműködésre és erőteljesebb európai szintű együttműködésre szólítottak fel, és az egységes európai égbolt – amelyre már többen utaltak – hasznosnak bizonyulhat majd a jövőben. Igaz, hogy az Európai Unió jelenleg nem rendelkezik döntéshozatali

hatáskörökkel a tagállami légtér vagy az Eurocontrol felett, ami nagyon megnehezíti a hatékony és összehangolt döntések meghozatalát.

De az is igaz, hogy tegnap estig egy meglehetősen konzervatív matematikai módszert alkalmaztunk európai szinten. E modell alapja tulajdonképpen a legrosszabb forgatókönyv, miszerint egy kis mennyiségű vulkáni hamut egy óriási hamufelhővé fújtak fel, ami repülési tilalom bevezetését követeli meg, és ez így is történt. Az USA más modellt használ, amely csak közvetlenül a vulkán felett vezet be repülési tilalmat, és amely a repüléssel járó kockázatokat a légitársaságokra ruházza át. Ez egy másik modell. E két végpont között van az a modell, amit már elfogadtunk. Ez három repülési zónát határoz meg, és ezt jónak tartom. Lássuk, hogyan tudjuk valóban beépíteni ebbe a modellbe a biztonságot és a hatékonyságot.

Felszólalásom harmadik és utolsó pontja az, hogyan tudunk megbirkózni a gazdasági hatásokkal. Jó ötlet, hogy felsoroljuk a különböző lehetőségeket, de szükség van egy európai megközelítésre. Végezetül hadd tegyem még hozzá, hogy nem hitetgethetjük az embereket azzal, hogy mindenki számára kártérítést tudunk majd nyújtani az elszenvedett kellemetlenségekért. Erre egyszerűen nincs lehetőség.

Dirk Sterckx (ALDE). – (NL) Elnök úr! Először is szeretnék néhány szót szólni a miniszter úrhoz, azaz a Tanács soros elnökéhez. Nem személyesen önhöz, hanem mindenkihez, aki ezt a tisztséget betöltötte, és akik a jövőben betöltik majd. Hogyan tudták olyan sok évig megúszeni azt, hogy akadályozzák egy ilyen európai megközelítés létrehozását? A Bizottságnak és a Parlamentnek újra és újra noszogatnia kellett a Tanácsot egy ilyen megállapodás elfogadására, és mindig egy gyenge kompromisszum volt csak az eredmény. Miért van az, hogy a Tanács csak kormányközi és nemzeti szinten tud gondolkodni, európai szinten viszont nem? Ez az egyik tanulság, amit le kell majd vonnunk ebből a helyzetből. Képviselőtársam, El Khadraoui úr már említette, hogy hatékonyabb együttműködésre van szükség, de nem csak a légtérirányítás terén. A nemzeti hatóságok közötti koordinációt is javítani lehetne, de ahogyan ön, López Garrido úr már elmondta, Európa jelenleg nem rendelkezik hatáskörrel ahhoz, hogy megtegye ezeket a lépéseket. Akkor hát, adjuk meg végre Európának ezeket a hatásköröket! Ez sokkal egyszerűbbé tenné a dolgokat.

Most pedig egy másik témára térnék át, a tudományos információkra. Egyetlen központunk van, Londonban, amely csak meghatározott területekkel foglalkozik, és amely – az Eurocontrollal együtt – úgy határozott, hogy a biztonság az elsődleges szempont. Ez helyes döntés volt, de elegendő-e ez? Nem kellene megerősítenünk az európai modellt azáltal, hogy összefogunk néhány szakterületet és létrehozunk egy valódi európai repülésbiztonsági központot? A vulkánkitörés még nem fejeződött be. 200 éve, amikor ez a vulkán legutóbb kitört, 10 évig aktív maradt. Ezért fel kell készülnünk az elkövetkező évekre. Meglátásom szerint meg kell erősítenünk az európai modellt, és – ez fontos szempont a Parlament számára – azt is biztosítanunk kell, hogy ne sérüljenek az utasok jogai és minden érintett – az egyenlő elbánás elve alapján – állami támogatásban részesüljön.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr! Jóllehet napjainkban emberek ezrei küzdenek óriási problémákkal, úgy vélem, hogy ez a vulkánkitörés olyan, mint egy rendreutasítás, amely arra sürget bennünket, hogy a közlekedési ágazatban felülvizsgáljuk az időjáráshoz való viszonyulásunkat, és mindenekelőtt a légi közlekedéstől való túlzott függőségünket, amely fokozatosan átvette a többi közlekedési mód helyét, sokszor úgy, hogy észre sem vettük. Most erre mindennél nagyobb szükség van, tekintve, hogy ma még senki sem tudja megmondani, hogy ez a vulkánkitörés befejeződik-e, illetve hogy a hamufelhő hogyan fog mozogni a következő hetekben és hónapokban.

Ez azt jelenti, hogy elsődlegesen továbbra is az elővigyázatosság és a biztonság elvéhez kell tartanunk magunkat, és ebben a Bizottságot és a Tanácsot is támogatom. Ugyanakkor döbbenet látom, hogy egy bizonyos alkalommal – a gyógyszeripari ágazatban – az elővigyázatosság elvét arra használták, hogy nyomást gyakoroljanak a tagállamokra és Európára, hogy – véleményem szerint – némiképp meggondolatlan költségekbe verjék magukat. Ma egy másik ágazat láthatóan szintén megkérdőjelezni vagy bírálni akarja a tagállamok és az Európai Tanács által alkalmazott elővigyázatosságot. Ezt különösnek tartom. Az elővigyázatossághoz nincs kézikönyv. A biztonság és a közös élveznek elsőbbséget.

Ezenkívül úgy vélem, hogy természetesen fejlesztenünk kell a vasúti közlekedést. Ez az elsődleges feladata, és – ahogyan kollégám már elmondta – világosan látjuk, hogy milyennek kellene lennie a közlekedési rendszerünknek; más szóval, a vasútnak kis és középtávon vissza kell hódítania a szállítási piacot. Emellett fontosnak tartom a közlekedés és a közlekedési módok sokféleségét. Éppen ez volt a témája annak a fehér könyvnek, amelyen a bizottságban dolgozni fogunk.

Rövid távon mindenképpen azt tartom a legfontosabbnak, hogy hazajuttassuk az embereket, kártalanítsuk az utasokat, és talán még azt is, hogy megvizsgáljuk, mit kell tenni a légitársaságok érdekében, de ezt nagyon

célzott módon. Emellett úgy vélem, hogy strukturális értelemben sokkal inkább támogatnunk kellene a videokonferenciákat. A videokonferencia mint eszköz alkalmazása teljességgel eseti, és szinte semmiféle jelentőséggel sem bír; ez nem csak a Parlament esetében igaz, de általánosságban is. Szerintem az ilyen gyakorlatok támogatása segítene abban, hogy csökkentsük a légi közlekedéstől való függőségünket.

Végül úgy vélem, hogy – miután az elnök megkért bennünket – az Európai Parlament saját részéről talán felülvizsgálhatná munkagyakorlatát, azaz például mérlegelhetné azt a lehetőséget, hogy két hétig heti öt napot dolgoznánk, a heti három vagy három és fél nap helyett. Ekképpen példát is mutatnánk a munkaszervezésünkkel, azzal, hogyan lehet csökkenteni a légi közlekedéstől való függőséget, ami – miként egyértelművé vált – rendkívül törekeny és olyan ismeretlen tényezőktől függ, amelyek felett nincs befolyásunk, amint azt az elmúlt napokban is tapasztalhattuk.

Tulajdonképpen a rendszer egészének felülvizsgálatáról van szó, és a fehér könyv keretében, de az Európai Parlamentben is lehetőség nyílik majd arra, hogy felülvizsgáljuk, hogyan támogassuk az egyéb közlekedési módokat, többek között a saját munkaszervezésünk szempontjából is.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Elnök úr! Nagyon sajnálom, hogy számos képviselőtársam felszólalása előtt láthatólag nem kéri ki szakemberek véleményét – olyanokét, akik több ezer órát töltöttek már el repülőgépek műszerfala mögött. Az a benyomásom, hogy ez a vita kimondottan politikai színezetű, és vádak érik a Tanácsot, pedig a Tanácsról biztosan elmondható, hogy nem felelős a vulkánkitörésért! Az igazat mondjuk akkor, ha azt mondjuk, hogy az Eurocontrol döntése elszélett volt, és ezt a leghatározottabban mondhatom, mert mindent egységesen, a kialakult helyzet sokszínűségét figyelmen kívül hagyva kezeltek. Felelősek vagyunk az állandó légi irányítási rendszerért, és azt hiszem, van mit tanulnunk az eseményekből. Ugyanakkor teljesen biztos vagyok abban, hogy az eddig meghozott döntések túlzottan sokáig maradtak érvényben, és meggyőződésem, hogy teljesen más döntéseket is hozhattak volna.

Jacky Hénin (GUE/NGL). – (FR) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Az ehhez hasonló pillanatokban megnyugtató és együtt érző szavakkal kell szólnunk azokhoz, akik a légi forgalom leállításának áldozataivá váltak, vagy még mindig azok, és megértésünkről kell biztosítanunk a légitársaságok azon alkalmazottait, akik – a rendelkezésükre álló korlátozott erőforrásokkal – megpróbálták kiszolgálni az utasok igényeit.

Nem szeretnénk azokhoz csatlakozni, akiknek csak bírálatuk vannak, de javaslatuk alig, és akik ennek ellenére azt hangoztatják, hogy náluk van az igazság, miután már elült a vihar. Véleményünk szerint az utasbiztonság elvét elsődleges prioritásként meg kellene erősíteni. Inkább legyenek elégedetlen utasok, akik életben vannak, mint olyanok, akik sajnálatos módon repülőgép-katasztrófa áldozataivá válnak.

Ugyanakkor rá szeretnék mutatni, hogy Európának túl kicsi a hitelessége. A hatékonyabb együttműködés és az egység révén valószínűleg eredményesebb kommunikáció valósult volna meg, azaz jobb magyarázatokat kapunk volna, és egy jobb próbálkozás lett volna arra, hogy kielégítsék azok igényeit, akik egyszerűen tájékoztatást szerettek volna kapni.

Véleményünk szerint fontos lenne megerősíteni az Európai Repülésbiztonsági Ügynökség hatásköreit, és lehetővé tenni számára, hogy mindenkor támaszkodhasson a tudományos adatokra, amelyek alapján minden körülmények között indokolni tudná döntéseit. A jövőre nézve – és ez már elhangzott, de hangsúlyozni szeretném – tovább kell dolgoznunk azon, hogy az Európa területét átszelő közlekedési eszközök kiegészítsék egymást. Ezt pedig úgy érhetjük el, hogy nagyobb összhangot teremtünk a különböző közlekedési eszközök között.

Végül, elnök úr, ha megengedi, hogy eloszlassak minden esetleges kétséget, javasolni szeretném, hogy az Európai Parlament hozzon létre egy vizsgálóbizottságot ennek az ügynek a feltárására.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Elnök úr! Két fontos dologról szeretnék beszélni. Először is sajnálatosnak tartom, hogy Európa még mindig mozdulatlanul áll, és így nem képes helytállni a globális versenyben. Ez azokra az amerikai és ázsiai légitársaságokra is vonatkozik, amelyek nem tudnak leszállni az EU-ban.

Másodszor, szeretném megköszönni minden félnek az általuk tett erőfeszítéseket.

Az még mindig döntésre vár, hogy a légitársaságok részesülnek-e pénzügyi ellentételezésben. Erről a következő napok vitái során fogunk dönteni. Jól hallani a három lépéses terv meglétéről. Ennek nagyon örülök. A The

Financial Times bírálja a politikusokat azért, hogy a biztonságra hivatkozva egyszerűen mindent lezártak, és azt javasolja, hogy Európa vezesse be az amerikai stratégiát, amely szerint az egyes légitársaságok maguk dönthetnek arról, hogy repülnek-e vagy sem. Remélem, hogy mi, itt a Parlamentben határozottan elutasítjuk majd ezt a modellt. Katasztrófális lenne az utasokra nézve, ha egy csődhelyzetben lévő légitársaság pusztán a nyereség miatt döntene a repülés mellett.

Ehelyett egy előrettekintő stratégiára van szükségünk: jobb mérőeszközökre, amelyekkel a légtérben megjósolhatók a légköri változások, valamint olyan repülőgép-hajtóművek kifejlesztésére, amelyeknek hatékonyabb az üzemanyag-felhasználásuk és kevésbé érzékenyek. A repülőgépeket nem csak a terrortámadások veszélyeztetik, hanem a rendkívüli időjárási viszonyok is. A repülőgépek rendkívül energiaigényesek és szennyezőek. Nem tudunk majd napenergia-hajtású vagy elektromos meghajtású változatokat kifejleszteni a teherszállító és az utasszállító gépekhez, de azt megtehetjük, hogy végre hozzálátunk a nagysebességű vasutak kiépítéséhez, valamint közvetlen nagysebességű vasúti kapcsolatot hozunk létre az európai nagyvárosok között. A vonatok sokkal inkább környezetbarátta tehetők, mint a repülőgépek, és fel tudják venni a versenyt a légi közlekedéssel az Európán belüli célállomások tekintetében.

Danuta Maria Hübner (PPE). – Elnök úr! Ma már jobban tudjuk, mint egy héttel ezelőtt, hogy a repülőgépmentes égbolt nagyon sokba kerül. A légitársaságok ezzel kapcsolatos költségei nem állnak meg az elvesztett bevételeknél. Más iparágak is érintettek, bár olyanok is vannak, amelyek hasznot húztak e helyzetből. Az is fontos tény, hogy ez az új katasztrófa a már amúgy is törekeny, pénzügyi konszolidációt igénylő európai gazdaságot sújtotta.

Két dologról szeretnék beszélni.

Az első az állami támogatáshoz kapcsolódik. Annak, hogy a légitársaságoknak állami támogatást nyújtanak veszteségeik ellenételezéseként, az American Airlines légitársaság számára szeptember 11. után nyújtott mentőcsomag teremtett precedenst. Az Európai Bizottság is kínál gyorsított eljárásokat az állami támogatások odaítéléséhez, ami jó dolog. De azt kérdezem a Bizottságtól, hogy vajon tudjuk-e, hogy várhatóan milyen mértékű lesz ez az új teher a már most is óriási hiányokkal és adósságokkal küzdő tagállami költségvetések számára, amelyeknek a pénzügyi konszolidáció kihívásaival is meg kell küzdeniük. Valóban a tagállami költségvetésekből nyújtott állami támogatás a legjobb megoldás? Az Európai Bizottság mérlegel bármilyen más lehetőséget?

A második téma az Európai Unió válságkezelési képességével kapcsolatos. Azt halljuk, hogy az első napokban az illetékes tagállami hatóságok nem konzultáltak és nem egyeztettek egymással egy olyan helyzetben, amely az európai légtér 80%-át érinti. Biztosíthatom önt, biztos úr, hogy attól, hogy valaki egyeztet, még teljesen független maradhat.

Lehet, hogy hamarosan azt halljuk, hogy az egyeztetés lehetővé tette volna egy jobb megoldás kidolgozását és végrehajtását, ezért szerintem itt az ideje annak, hogy előrelépjünk az uniós válságkezelés terén. Világosan látszik, hogy a polgárainkat érintő katasztrófák az EU területén kívül, az Európai Gazdasági Térségben is bekövetkezhetnek, vagy akár az EGT-n kívül. Azt kérdezem a Bizottságtól: a válságból tanultakat hogyan használja majd fel az Európai Unió válságkezelési képességének növelésére? Biztosíthatom önt, hogy mi itt, az Európai Parlamentben minden arra irányuló erőfeszítését támogatni fogjuk, hogy hatékonyabbá és eredményesebbé tegyen bennünket a válságkezelésben.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Elnök úr! Az elmúlt néhány napban megtapasztalhattam, milyen alternatívái vannak a légi közlekedésnek Európában: először egy Belgrádból Bécsig tartó autót, majd egy Bécsből Strasbourgig tartó vonatút során. Bár vannak problémák a közúti infrastruktúra viszonylag fejlett, még Európa szomszédos régióiban is. A vasutak helyzete azonban megdöbbentő. Ez egyszerűen elfogadhatatlan.

Hol lennénk ma, ha megvalósítottuk volna az ún. Delors-terv rendelkezéseit? Már készen állna a transzeurópai hálózat, és több nagysebességű vasútvonalunk és nagysebességű vonatunk lenne. Néhány óra vonatút után a vécék már használhatatlanok voltak, annak ellenére, hogy egy korszerű vasúti kocsiban utaztunk; rengeteg embernek kellett órákig állnia vagy a földön ülnie, és emiatt a kocsik túlszűfoltak voltak, a kiszolgáló helyiségek pedig nem bírták a terhelést.

Ezért arra kérem Kallas urat, hogy adjon új lendületet a vasút modernizációjának: legyen több nagysebességű vonat és álljon rendelkezésre tartalékkapacitás. Kell lennie bizonyos mennyiségű tartalékkapacitásnak. Nem csak a katasztrófális hatású vulkánkitörés idején, hanem télen is; meg kellett tapasztalnunk, hogy nincs

elegendő tartalék a rendszerben, és nem lehet pusztán a nyereségességre koncentrálni. Az elhelyezésre is nagyobb hangsúlyt kell fektetni.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Elnök úr! López Garrido úr! Kallas úr! Köszönöm az önök által nyújtott tájékoztatást és az elvégzett munkát.

Egyetértek önökkel abban, hogy a biztonság a legfontosabb, és hogy ez a válság nagyon összetett, de túlzottan sok idő telt el, amíg kommunikálni kezdtünk egymással: csak az első próbálkozás után öt nappal sikerült ezt megvalósítanunk.

De ahhoz, hogy megfeleljünk az emberek, az európaiak elvárásainak, e vita következtetéseinek világosnak, egyszerűnek, sőt mi több, gyakorlatiasnak kell lenniük, és mindenki számára látható, azonnali hatást kell eredményezniük.

Ezért az adófizetőknek, akiknek szintén fizetniük kell ezért a válságért, mindenképpen joguk van ahhoz, hogy legalább három dolgot garantáljanak számukra: először is, nagyobb átláthatóságot a reptérlezárásokra vonatkozó döntésekkel, illetve a helyzet alakulásával kapcsolatban. Az utasok csak későn kaptak tájékoztatást, miután bekövetkezett a válsághelyzet, ami véleményem szerint sok repülőtéren hozzájárult a probléma fokozódásához, és sok utas számára megnehezítette, hogy alternatív utazási lehetőségek után nézzen. Tehát nagyobb átláthatóságra van szükségünk most, hogy a három zóna meghatározásra kerüljön. Tudni akarjuk, hogy melyek ezek a zónák és mit jelentenek.

Másodszor, az adófizetőknek joguk van ahhoz, az utasjogokat maradéktalanul biztosítsák. Tisztánlátásra van szükségünk, meg kell határoznunk, ki felelős az utasok jogaiért, mi tartozik bele az utasok jogaiba, és milyen időkereten belül gyakorolhatók e jogok. Egyetértek Kallas biztossal abban, hogy nyomon kell követni azt a folyamatot is, amelyet a légitársaságok követni fognak az utasjogokkal kapcsolatos követelések mérlegelésekor.

Az utolsó dolog, amit garantálni kell számukra, hogy a légitársaságok állami támogatásban részesülnek. Arra kérem önöket, hogy világosan határozzák meg, milyen lesz ez az állami támogatás és milyen kritériumok alapján fogják majd odaítélni, továbbá arra, hogy kövessük nyomon és ellenőrizzük, hogy ez a válság milyen következményekkel járhat a légitársaságok alkalmazottai számára. Ezenkívül a lehető legtöbb ellenőrző intézkedést kell bevetnünk annak megakadályozása érdekében, hogy a légitársaságok arra használják ki az ilyen körülményeket, hogy indokolatlan vagy túlzott kiigazításokat hajtsanak végre a rendelkezésükre álló munkaerő-állományban.

Ez a válság világosan megmutatta, hogy tovább kell fejleszteni az európai koordinációt és az átjárhatóságot.

Philip Bradbourn (ECR). – Elnök úr! Mint már elhangzott, senki sem tudta volna előre megjósolni a közelmúlt izlandi eseményeit. A légi közlekedési ágazatnak rendkívül kiszámíthatatlan körülményekkel kell megbirkóznia, egyrészt ami a vulkánkitörést, másrészt ami az általános gazdasági hátteret illeti. Ezért egy ilyen végletes intézkedést, mint amilyen az európai légtér lezárása, megfelelő tudományos adatok alapján kell meghoznunk, a rendelkezésre álló technológiák felhasználásával, biztosítva, hogy a lehető legkisebb mértékű legyen a fennakadás a közlekedésben, valamint hatékonyan történjen az információáramlás.

E tekintetben az Eurocontrol és a nemzeti hatóságok gyatra válságkezelésükkel csak fokozták a frusztrációt. Azáltal, hogy hat-nyolc óránként folyamatosan meghosszabbították az európai légtérzárát, az utasok nem tudtak más közlekedési módok után nézni és maguk a légitársaságok is folyamatosan a helyzet javulására vártak. Az ilyen helyzetek kezeléséhez számítógépes modelleket és műholdas technológiákat is felhasználhatnak, de még a technológiai segítség megléte mellett is nagyjából olyan helyzetben voltunk, mintha a fák lengedezéséből próbáltuk volna megállapítani, merről fúj a szél. Legalábbis ez volt az emberek benyomása. Ez a helyzet minden érintett számára katasztrofális volt. Hosszú távú előrejelzésre van szükség, nem reflexszerűen meghozott döntésekre.

Christine De Veyrac (PPE). – (FR) Elnök úr! Először is hangsúlyozni szeretném, hogy bölcs és előrelátó döntés volt az európai kormányok többsége részéről, amikor célzottan és ideiglenesen lezárták légtérüket, azaz az elővigyázatosság elvét helyezték előtérbe.

Polgártársaink biztonsága mindennél fontosabb, és ilyen körülmények közepette visszataszítónak tartom azt, ahogyan egyes légitársaságok egy vagy két próbarepülésre alapozva a teljes légtér azonnali megnyitását követelték.

Azt hiszem Hénin úr volt az, aki a közlekedési eszközök egymást kiegészítő jellegéről beszélt, különös tekintettel a vasúti közlekedésre. Megragadnám az alkalmat, hogy elmondjam, mennyire sajnálatosnak tartom, hogy a légi közlekedés lebénulása miatt kialakult helyzetet csak tovább súlyosbították a vasúti sztrájkok, amit egyaránt felelőtlennek és felfoghatatlannak tartok egy ilyen helyzetben.

Visszatérve a témára, dicséretesnek tartom a Bizottság azon döntését, amellyel engedélyezte a közpénzek felszabadítását a jelenlegi fennakadások által érintett légitársaságok számára. Ezt a döntést a józan ész alapján hozták meg, már amúgy is válság közepette; e támogatást azonban mindenképpen kivételesnek kell tekinteni.

Ennek kapcsán azt szeretném, ha a támogatás odaítélésének követelményei magukban foglalnák, hogy a légitársaságoknak példás magatartást kell tanúsítaniuk a járatörlések által érintett utasaik kárpótlásakor. Teljességgel elfogadhatatlan, hogy egyes légitársaságok a *vis maior* záradékot használják fel ahhoz, hogy elkerüljék a 261/2004/EK rendelet által az utasok kártérítésére vonatkozóan előírt kötelezettségüket. Az utasok a jelenlegi helyzet áldozatai, és ha nem áll rendelkezésükre alternatív utazási lehetőség, a költségeket sem szabad rájuk terhelni.

Ezenkívül az utazási irodák mentesülnek azon kötelezettség alól, hogy kártérítést nyújtsanak a lefoglalt, de fel nem használt repülőjegyek után. Ez sincs rendjén. A légitársaságok az utazási irodákhoz hasonlóan olyan biztosítással rendelkeznek, amely fedezetet biztosít számukra az olyan rendkívüli esetekre, mint amelyet az elmúlt néhány napban tapasztaltunk, ezért gondoskodniuk kell arról, hogy az utasok megfelelő kártérítésben részesüljenek járatörlések esetén.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Az EU 27 tagállamában évente megközelítőleg 2 millióan utaznak repülővel: az utasok 22%-a belföldre, 44%-a az Unión belül, 34%-a pedig az Unión kívülre utazik.

Az izlandi vulkánkitörés felhívta a figyelmet az európai közlekedési rendszer gyengeségeire. Az elmúlt hat napban több mint 17 000 járatot töröltek és utasok milliói ragadtak különböző reptereken, az EU-n belül és kívül egyaránt. Ilyen körülmények közepette az utasoknak nyújtott gyors és pontos tájékoztatás elsőrendű fontosságú.

Az utasok biztonsága mindennél fontosabb. Ezért hasznos lenne, ha – különösen az Európai Unió területén – rendelkezésre állna egy rendszer, amellyel hatékonyan lehetne az utasokat más közlekedési eszközökhöz átirányítani: a vasúti, vízi vagy közúti közlekedéshez. Ha lenne egy ilyen rendszerünk, azoknak az utasoknak a 66%-a, akik ebben az időszakban a repülőtereken rekedtek és akik valamely tagállam vagy az EU területén utaztak, más közlekedési eszközök segítségével eljuthattak volna úti céljukhoz.

Egyre inkább létfontosságú válik, hogy biztosítsuk a szükséges finanszírozást a transzeurópai közlekedési hálózat kialakításához, mert a nagysebességű vasútvonalak nem csak a tagállamok fővárosait szolgálhatják majd ki, de az európai nagyvárosokat is. Egy másik alapvető szempont a belföldi vízi utakon és az európai tengeri folyosókon folytatott közlekedés fejlesztése. Mutassuk meg, hogy megvan a politikai akarat és ne feledjük a jelmondatunkat: „Tartsuk mozgásban Európát!”

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Elnök úr! Szeretném megköszönni Kallas biztos úrnak és a közlekedési minisztereknek a probléma megoldása érdekében tett erőfeszítéseiket.

. – Bár a technológia korában élünk, ez jó figyelmeztetés volt számunka, hogy sorsunk a természet kezében van.

Hazámba, Írországba két tengeri útvonalon lehet eljutni az európai kontinensről. Tudom, hogy mi, és azok az emberek, akiket képviselek, talán jobban érzékeltük e helyzet következményeit, mint a többi tagállam polgárai. A tegnap esti bejelentés után valós remény volt arra, hogy enyhül a helyzet. De az éjszaka folyamán ismét változtak a dolgok, és a légterünkre vonatkozó korlátozásokat ma 13 óráig meghosszabbították.

Rengeteg utas rekedt Európa és a világ különböző részein, és elsődleges feladatunk az, hogy megpróbáljunk segíteni ezeknek az embereknek, segíteni azoknak, akiknek családjában haláleset történt és nem tudnak hazatérni. Számukra elsőbbséget kellene biztosítaniuk a légitársaságoknak, nem szabad engedni, hogy ne vegyenek róluk tudomást és úgy kezeljék őket, mint minden más utast.

A helyzetnek óriási a gazdasági hatása, és örömmel értesültem, hogy a biztos úr fogja irányítani a helyzet gazdasági következményeit feltáró munkacsoportot. Természetesen alapvető fontosságú, hogy e válság nyomán megerősítsük az Eurocontrol szerepét – azt hiszem, ez a legfontosabb –, mert a vulkánok nincsenek tekintettel a gazdasági, földrajzi vagy politikai határookra. Ezt a központból kell megoldanunk. Egyetértek

azzal, hogy nem vezet eredményre, ha egy ilyen helyzettel 27 nézőpontból – vagy országból – próbálunk megoldást találni. Az utasok egyik legnagyobb problémája a tisztánlátás hiánya...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Vicky Ford (ECR). – Elnök úr! A hamufelhő utasok ezrei számára okozott stresszt és traumát, illetve pénzügyi veszteséget sok vállalkozás számára. Saját kollégáink közül is sokan voltak olyanok, akik Európa távoli részein rekedtek ezen a héten. Az elnökségnek köszönettel tartozunk azért, hogy nem tartotta demokratikusnak, hogy nélkülük szavazzunk – akik távol vannak, oly sokszor érzik, hogy félresöprik őket központi európai szövetségek érdekeit szolgálva.

A vulkán emlékeztetett bennünket arra, hogy nem vagyunk e bolygó urai és nincs válaszuk minden kérdésre. Világos, hogy jobban meg kell ismernünk a vulkáni hamut és a vulkáni gázokat, és ösztönözni kell az e téren folytatott kutatásokat.

Arra is emlékeztetett bennünket, hogy mennyire függővé váltunk a légi közlekedéstől. Tudjuk, hogy az elkövetkező években csökkentenünk kell ezt a függőséget. Támogatnunk kell a virtuális tanácskozások lebonyolítását szolgáló, fejlett kommunikációs rendszerekbe, valamint a nagysebességű vasutakba történő beruházásokat.

Végül, örömmel kellene fogadnunk a szükségtelen utazások csökkentésére irányuló terveket. Ez kétségtávol olyan terület, ahol a Parlament példát mutathat.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Az izlandi vulkánkitöréshez hasonló, rendkívüli természeti jelenségek sajnos még nem jelezhetők előre. A nem megfelelő reakálás ilyen esetekben talán megérthető, de csak egyszer. Alaposan elemeznünk kell a történeteket, és hatékony választ kell kidolgoznunk arra az esetre, ha újra ilyen jelenség fordulna elő. Nem voltunk kellőképpen tájékozottak a vulkánkitörés következményeivel kapcsolatban. Ma, csaknem egy héttel a káosz kialakulása után, még mindig nem tudjuk, meddig fog még mindez tartani és mik a tényleges kockázatok.

A költségektől függetlenül kell létrehozni egy központot, amely megfelelő nyomon követést végezne, ami lehetőséget biztosítana az érintettek – vállalatok és utasok – számára, hogy meghozzák a szükséges intézkedéseket. A légitársaságok késve és összhang nélkül reagáltak, ami komoly problémákat okozott az utasok számára. A vállalatok nem próbáltak együttműködni az utas tömegeinek összehangolt kezelése érdekében, és hogy a lehető legjobban kihasználják a még repülhető útvonalakat. E hibákra az egységes európai égbolt lehet az egyetlen logikus válasz, és egy egyetlen szerv irányítása alá tartozó, központosított forgalomirányítási rendszer.

López Garrido úr, a múlt évben előadója voltam az egységes európai égbolt kezdeményezésnek. Elmondhatom, hogy rendkívül sok munkába került a kezdeményezés jelenlegi formájának kialakítása, miután rendkívül kemény tárgyalásokat folytattam a Tanáccsal. Idén ugyanez történik az európai árufuvarozási folyosóval.

Úgy vélem, hogy a tagállamoknak meg kell érteniük valamit abból, ami most történik. A tagállami reakálás nem volt megfelelő és nem biztosított más közlekedési eszközöket. Jelenleg Európában nem lehet civilizált módon vasúti jegyet váltani. Egyszerűen elengedhetetlen egy olyan európai központ létrehozása, amely az intézkedésekért és a koordinációkért lenne felelős rendkívüli természeti katasztrófák esetén. A vasúti közlekedés korszerűsítése szintén kiemelt fontosságú – ezzel kapcsolatban sok a szó, de kevés a tett.

Remélem, hogy a tagállamok megértették egy rendkívül fontos üzenetet: nem elég, ha mindenki felkészült a saját udvarán – az egész Európai Unióban azonos feltételeknek kell lenniük. Ezért koordinációs, irányító és döntéshozó szervre van szükség, természetesen uniós szinten.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EL) Elnök úr! A kapitány szakmai jártassága a viharban mutatkozik meg. Az európai légtér elárasztó vulkáni hamufelhő miatt kialakult helyzetben az Unió lassú volt az előrelátásban, lassan reagált és lassú volt abban is, hogy megakadályozza az európai polgárok problémáinak súlyosbodását. Ahogyan a gazdasági viharra is lassan reagáltunk, de ez egy másik történet.

Két dologról szeretnék beszélni.

Először a légtér lezárásáról és a koordinációról. Nyilvánvaló módon nem engedhető meg, hogy a vállalatok mérlegeljék az életet fenyegető veszélyt és a rájuk háruló költségeket, és nem ők dönthetik el, mikor és hol repüljenek. Ez az illetékes tagállami hatóságok feladata. Az elmúlt napok egyetlen valóban pozitív eredménye az, hogy nincsenek áldozatok; nem vállaltuk a kockázatot. De egy olyan helyzetben, amely átnyúlt Európa

határain, a nemzeti hatóságoknak már a kezdetek kezdetén egyeztetniük kellett volna az Eurocontrollal és a meteorológusokkal, hogy megtudják, megnyithatják-e a légi folyosókat, amelyekről ma azt halljuk, hogy megnyitásra kerülnek, miután – szerintem sajnálatos módon – a légitársaságok pénzügyi nyomást gyakoroltak. Ezt rémisztőnek találom.

Másodszor, egy ilyen kaotikus helyzetben elfogadhatatlan, hogy vitatták az utasok kártérítéséről szóló európai rendelet alkalmazását, amelyet – ilyen körülmények között – automatikusan aktiválni kellett volna. Tudomásuk van arról, hogy néhány utast arról biztosított a légitársaságuk, hogy kifizetik számukra az éjszakai szállásuk árát, és legtöbbjük esetében ez meg is történt, mert határozottan felléptek a légitársasággal szemben, míg a többség semmit sem kapott? Úgy vélem, hogy az Európai Parlamentnek ki kell vizsgálnia, hogy a vállalatok a rendelettel összhangban reagáltak-e, és hogy tiszteletben tartották-e az utasok jogait.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Elnök úr! Biztos úr! Hölgyeim és uraim! Jó napot kívánok! Rendkívüli körülményekkel kell megbirkóznunk. A légi közlekedésben beállt zavar sokkal súlyosabb, mint amilyen szeptember 11. után volt, és világosan látszik, hogy nem voltunk olyan jól felkészültek, mint amennyire lehettünk volna egy ilyen vészhelyzetben. Az utazásszervezők és a légitársaságok személyzete által tett összes erőfeszítés ellenére rengeteg utast egyszerűen a sorsára hagytak, hogy saját maguk találjanak ki valamilyen megoldást a helyzetükre. Le kell vonnunk e helyzet tanulságait és meg kell tennünk a megfelelő intézkedéseket.

Elnök úr, biztos úr! Először is, nincs más lehetőségünk, mint az, hogy vészhelyzeti tervet fogadjunk el, egy európai szinten összehangolt tervet. Az a legfontosabb, hogy e terv ne csak biztonságot nyújtson a repülőtereken rekedt utasok számára, ami fontos persze, hanem tájékoztatást és segítséget is, hogy legalább legyen valaki, akihez az érintettek fordulhatnak, és legyen olyan hely, ahol meghúzhatják magukat. Uralnunk kell az eseményeket, hogy a jövőben nagymértékben javítani tudjuk azon utasok helyzetét, akik hasonló helyzetbe kerülnek. Az elmúlt néhány napban egy másik dolog is világossá vált: az, hogy nekünk, itt Európában sokkal, de sokkal többet kell majd befektetnünk a határokon átnyúló, nagysebességű vasúti hálózat létrehozásába, amely környezetbarát alternatívát kínálhat a nyilvánvalóan sebezhető légi közlekedési hálózattal szemben. Tegyük valódi erőfeszítést az EU 2020 program keretében arra, hogy létrehozzunk egy erőteljes vasúti projektet, amely amellett, hogy a polgárok javát szolgálja, hasznos a környezet és a foglalkoztatás szempontjából is.

Jo Leinen (S&D). – (DE) Elnök úr! Mintha csak előre megjósoltuk volna a történeteket, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság, amely a polgárok védelméért is felelős, saját kezdeményezésű jelentést dolgozott ki a várható természeti katasztrófák megelőzésére vonatkozó közösségi megközelítésről. A jelentés előadója Ferraira úr. A következő ülésen szavazunk majd erről a jelentésről, és akkor megvitatjuk a vulkáni hamufelhő kapcsán szerzett tapasztalatainkat is. A plenáris ülés hamarosan kialakíthatja majd a Parlament az e kérdésekkel kapcsolatos álláspontját.

Egyetértek azon képviselőtársaimmal, akik szerint nemigen vagyunk felkészülve a természeti katasztrófákra. Szerencsére Európában nem sok ilyen történik. De az igaz, hogy nagyon kevés tapasztalattal rendelkezünk e téren, és egyértelmű, hogy nem vagyunk hatékonyak a válságkezelésben. Szerintem minden túl sok időt vett igénybe. Öt nap után kezdődtek meg a próbarepülések és a valódi adatgyűjtés – egyszerűen túl sok idő telt el addig. Le kell vonnunk a tanulságokat. Nem akarok vádaskodni, de a tapasztalat azt mutatja, hogy legközelebb jobban kell teljesítenünk.

Ha ez a vulkáni hamu világossá tett valamit, akkor az az, hogy hangsúlyosabb európai jelenlétre van szükség. Kallas úr, ön azt mondta, hogy a nemzeti hatóságoknak is vannak feladataik. Ez azonban nem segít azokon az embereken, akik az események miatt nehéz helyzetbe kerültek. Nagyobb európai jelenlétre van szükség a közös közlekedéspolitikában. A Lisszaboni Szerződés több lehetőséget is megnyit előttünk. Hübner asszonyhoz hasonlóan én is azt kérdezem öntől, hogyan fogja kihasználni a Lisszaboni Szerződés által kínált lehetőségeket a válságkezelés és a polgári védelem terén. Mindenképpen javítanunk kell ezen a helyzeten.

Anne Delvaux (PPE). – (FR) Elnök úr! „Zűrzavar”, „káosz”, „tehetetlenség”, „katasztrófa”, „csapás”: a sajtó ezekkel a szavakkal jellemzi az európai légtérzárát és annak következményeit.

Nem akarom hosszan fejtegetni, amit az előttem felszólalók már elmondtak, azaz hogy a válság milyen óriási mértékű – vagy akár mérhetetlenül nagy – pénzügyi hatást gyakorolt, közvetlenül vagy közvetve. És bár örülök annak a lehetőségnek, hogy rendkívüli állami támogatásban részesülhet a légi közlekedési ágazat, amely már 2001. szeptember 11. után is hatalmas veszteségeket szenvedett, még mindig értetlenül állok az előtt, ahogyan Európa ezeket az eseményeket kezelte.

Először is, miután tudtuk, hogy a járatzórlesek 750 000 európai utast érintenek, akinek jó része még mindig a világ valamely távoli részén kénytelen tartózkodni, miután tudtuk, hogy az idő múlásával a pénzügyi veszteségek exponenciálisan növekednek, hogyan lehetséges az, hogy nem egy vagy kettő, három vagy négy, hanem öt napnak kellett elteltetnie ahhoz, hogy az európai közlekedési miniszterek ülést, azaz telekonferenciát tartsanak, hogy összehangolják intézkedéseiket és a légi forgalom számára zónákat hozzanak létre?

Másodszor, senki sem vitatja, hogy elsődleges prioritást – hangsúlyozni szeretném a „prioritás” szót – élvez az elővigyázatossági elv alkalmazása. Ugyanakkor most, amikor a biztonságos zónákban változatlan időjárási viszonyok és továbbra is aktív vulkáni tevékenység mellett fokozatosan ismét engedélyezik a légi forgalmat, jogosan gondolkodik el az ember azon, melyek azok a további biztonsági garanciák, amelyeket nem tudtunk volna korábban biztosítani az utasok számára?

Harmadszor, egy folyamatosan alakuló intézkedési modellt alakítottak ki – az időjárás-előrejelzéstől függően a vulkánkitörés alakulása és a vulkáni tevékenység óráról órára változhat –, de ki fogja folyamatosan vizsgálni a légi folyosóink biztonságosságát? Ezeket a próbarepüléseket mindenképpen a polgári repülésnek és a légitársaságoknak kell elvégezniük? Végezetül, ha ez a helyzet elhúzódik, súlyosbodik vagy megismétlődik – amire van esély –, az alkalmazott válságkezelési módszernek a tagállamok között nagyobb mértékű koordinációt, valós adatokon alapuló különleges operatív eljárásokat, valamint rendkívüli körülmények esetén a többi közlekedési mód hatékonyabb összehangolását kell biztosítania. Emellett figyelembe kell vennie a segítségnyújtás összehangolásának szükségességét, hogy haza tudjuk juttatni a reptereken rekedt több tízezer utast; nekik is joguk van a tájékoztatáshoz és a segítséghez. Eddig azonban csak elszigetelt és tagállami kezdeményezésekre volt példa.

Inés Ayala Sender (S&D). – (ES) Elnök úr! Örömmel fogadtam, hogy megvitathatjuk, milyen felelősségünk van ebben a válsághelyzetben.

A jelenlegi válságra reagálva a tagállami és kormányközi szintű döntések nem elégségesek és nem is egyszerűek, még akkor sem, ha statisztikai modelleken alapulnak.

Természetesen el kell ismernünk azt, ahogyan a légtér lezárásának napján a Tanács spanyol elnöksége meglátta az európai problémakezelés lehetőségét, hogy megoldást találjon a kaotikus helyzetre, amely már akkor kezdte meghaladni a nemzeti kormányok lehetőségeit, és ami még ennél is fontosabb, kétségbeesett helyzetbe taszította utasok ezreit, határainkon kívül és belül egyaránt. Az utasok hazaszállítását kell az elsődleges feladatunknak tekinteni.

És míg a kezdeti intézkedések megfelelőek voltak, azaz az elővigyázatosságot és a polgárok biztonságát tartották szem előtt – az utasokét és azokét, akik felett a repülési útvonalak húzódnak –, a jövővel kapcsolatos tisztánlátás hiánya és a kormányközi döntések összetettsége által kiváltott növekvő nyugtalanság azt a nagy kérdést vetette fel, amit mindig felvetünk: mit csinál Európa? El kell ismernünk, hogy Kallas biztos és a spanyol elnökség közös munkája révén rekordidő alatt sikerült megváltoztatni a problémakezelést – bár ez sosem lehet elég gyors, de ha őszinték vagyunk, a nehézségeket figyelembe véve rekordidő alatt tudták ezt elérni. Bár ez a megközelítés az elővigyázatosságon alapul, ahogyan annak lennie kell, mégis fontos kérdéseket vet fel.

A következő következtetések vonhatók le: rendkívüli helyzetben nem érvényesülnek az utasjogok. Az európai és nemzeti szinten végzett munka nem volt elégséges. Rövid időn belül vissza kell szállítanunk az utasokat származási országukba és sürgős megoldásokkal kell előállnunk, középtávon viszont javítanunk kell a reagálásunkat.

A Külügyi Szolgálatnak szintén képesnek kell lennie arra, hogy reagáljon ezekre a vészhelyzetekre; bizonyos esetekben nem zárhat be hétvégén.

A légiforgalmi ágazat, az utazási irodák, az idegenforgalom, a logisztika stb., amelyek igen haloványan látták csak a válság végét, óriási veszteséget szenvedtek, és üdvözlöm a jelen lévő Almunia biztos urat, mivel ő lesz a felelős az ágazat számára szükséges megoldás végrehajtásáért.

Az is segít majd a válságból való kilábalásban, ha a lehető leggyorsabban megszüntetjük a bizonytalanságot. Végül egyértelmű vált, hogy szükség van egy, a légi közlekedést felváltó rendszerre, még akkor is, ha már működik az egységes európai égbolt. A vasúti, közúti és tengeri közlekedési ágazat együttléve sem tudta ellensúlyozni a légtérzár hatásait.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Elnök úr! Kallas úr! Kétségkívül válsághelyzettel nézünk szembe. Európában a légi járatok 70%-a nem közlekedik, a repülőterek 80%-a pedig bezárt. Ugyanakkor nagyon remélem, sok

építő jellegű következtetést tudunk majd levonni a helyzetből. Először is, a Bizottságnak mindent meg kell tennie annak biztosítása érdekében, hogy a vulkánkitörés miatt ne kerüljenek csődhelyzetbe az európai légitársaságok, amelyek már így is katasztrofális pénzügyi helyzetben vannak. Mindezt a tegnapi vitára alapozva mondom, amikor a légi közlekedés biztonságának finanszírozásáról beszéltünk és arról, hogy a Tanács nem hajlandó finanszírozni a szigorúbb biztonsági intézkedéseket.

Másodszor, az olyan új, még nem bizonyítottan hatékony technológiákkal való kísérletezés, mint például a testszkennerek és a folyadék szkennerek, bizonyosan nem fogja javítani a biztonságot, ugyanakkor kétségtelenül hatással lesz az európai légi fuvarozók pénzügyi helyzetére.

Végül, az utasokkal kapcsolatos kérdésekről szeretnék néhány szót szólni. Bölcs döntésnek tartom, hogy az utasbiztonságra hivatkozva felfüggesztették a járatok indítását. De ennél többet kell tenni: segíteni kell azokat, akik önhibájukon kívül a repülőtereken rekedtek. Ezekről a kérdésekről már többször beszéltünk az Európai Parlament ülésein, és különösen a Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottságban. Paradox módon azonban egy vulkánkitörésnek kell történnie ahhoz, hogy felismerjük, mennyire alapvető fontosságú a légi közlekedés az európai uniós gazdaság megfelelő működése szempontjából, és ez különösen igaz az uniós intézmények azon képviselőire, akik a vulkánkitörés hatásai miatt nem tudtak részt venni a vasárnapi krakkói temetésen.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Elnök úr! Kallas úr! López Garrido úr! Hölgyeim és uraim! Meglátásom szerint az Európai Unió és a tagállamok teljességgel megnyugtató módon reagáltak a válsághelyzetre, és megtették minden tőlük telhetőt. A biztonságot tartották a legfontosabbnak, ami mindennél előrébb való. Megvitathatjuk, hogy a hamufelhőt hamarabb meg kellett-e volna vizsgálni. Szerintem igen, de elvben elfogadható volt, ami végül történt.

Most azt kell alaposan megtárgyalnunk, hogy mit tehetünk azokért az emberekért, az európai polgárokért, akik a repülőtereken rekedtek. Tegnap három, ilyen helyzetben levő személy hívott fel. Az egyik telefonáló elmondta, hogy ő és családtagjai egy thaiföldi repülőtéren várakoznak, ahol azt közölték velük, hogy várhatóan csak április 29-én utazhatnak el. Már egy teljes hete a repülőtéren vannak. A második telefonáló egy fiatalokból álló társaság tagja, akik New Yorkban tartózkodnak. Azt mondták nekik, hogy legalább egy hétig ne hagyják el a szállodájukat, mert bármikor jöhetnek értük. A harmadik esetben nyugdíjas családtagok rekedtek a Norvég-tenger egyik szigetén, akik már nem tudják tovább fizetni a szállásukat, de elutazni sem tudnak.

Ezek olyan problémák, amelyekről nekünk itt, az Európai Parlamentben el kell gondolkodnunk és amelyeket meg kell beszélnünk. Megoldásokkal kell szolgálnunk ezeknek az embereknek, támogatnunk kell őket és hasznos javaslatokkal kell előállnunk. Nem hagyhatjuk magukra az európai polgárokat egy ilyen helyzetben; segítenünk kell nekik.

Elnök. – Nagyon köszönöm, hölgyeim és uraim! Rendkívüli helyzet állt elő, mert az általunk tárgyalt téma olyannyira sürgető és olyannyira elkeserítő sok ember számára, különösen a polgárok számára, hogy minden eddiginél többen jelentkeztek a „catch the eye” eljárás keretében történő felszólalásra.

Valóban rekordszámú kérés érkezett, 13 vagy 15, és bár további képviselők szeretnének még szót kapni, 20-an nyilvánvalóan nem szólalhatnak fel.

Mindenesetre megpróbáljuk biztosítani, hogy mindenki szóhoz jusson addig, amíg az elnök meg nem érkezik, mivel egy rövid időre kiment és addig – így hirtelenjében – én helyettesítem őt. Mivel nem szeretném megkezdeni a következő vitát, addig folytatjuk a „catch the eye” eljárást, amíg az elnök vissza nem érkezik vagy amíg minden jelentkező fel nem szólalt.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Hálás vagyok a biztos úrnak és a miniszter úrnak a spanyol elnökség részéről a felszólalásukért és az elvégzett munkáért.

Nem hiszem, hogy bárki megkérdőjelezné, hogy ebben a vészhelyzetben a biztonság garantálása az elsődleges feladat, és a biztonságot meg is teremtettük, hiszen e katasztrófa, e váratlan természeti esemény következtében egyetlen repülőgép sem szenvedett balesetet a hamufelhő miatt.

A biztonsággal kapcsolatos célt tehát elértük, és ennek csak örülhetünk. De még mindig van két probléma: az egyik az idő problémája. Lehetett-e volna korábban intézkedni? Léphettünk-e volna hamarabb? Tekintettel a rettentő gazdasági következményekre és a katasztrófa által a légi forgalomra és a légitársaságokra gyakorolt gazdasági hatásra, intézkedhettünk-e volna gyorsabban is, hogy hamarabb megnyissuk a légtér azon részeit, amelyek a legbiztonságosabbak voltak a légi forgalom számára? Lehetett-e volna korábban intézkedni? Ezekre a kérdésekre választ kell adni.

A másik probléma, hogy utasok ezreinek a hazatérésükre várva még mindig szállodákban kell tartózkodniuk és...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Elnök úr! A vita során számos közlekedési szakértő felszólalt. Igaz, hogy erőteljesen azokra a gazdasági problémákra koncentráltunk, amelyeket ez a rendkívüli és előreláthatatlan helyzet okozott.

A vulkánkitörésnek emberi szempontjai is vannak, mint már elhangzott, és én inkább a polgárok, mint a fogyasztók védelmezője szempontjából nézem a helyzetet, akiknek ezrei rekedtek a világ számos különböző pontján, és nem tudnak hazatérni. Sokszor eszembe jutnak, különösen azok, akiknek elfogyott a pénzük és már nem tudják fizetni az ott-tartózkodás költségeit, akik nem tudnak hazautazni és már nem maradt semmilyen más lehetőségük.

Ami a repülőgépmentes égboltot és a kétségbeesett emberekkel zsúfolásig megtelt repülőtereket illeti, elgondolkodhatnánk a közlekedési irányelvek, különösen a légi közlekedésről szóló irányelvek átdolgozásán. A szervezett utazási formákról szóló irányelvet valószínűleg felül fogjuk vizsgálni. Mérlegelhetnénk egy kötelező biztosítás bevezetését is – és erről már szó esett – *vis maior* esetére az ilyen emberek számára, különösen azért, hogy segítséget kapjanak egy ilyen kétségbeejtő helyzetben.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Elnök úr! Ez a helyzet mindnyájunkat ráébreszt a természet erejére. Az Európai Uniónak, e komoly szervezetnek azonban jobban fel kell készülnie az ilyen helyzetekre, és különösen készen kell állnia arra, hogy sürgető esetekben hatékonyan reagáljon. Érhető módon nehéz felkészülni egy olyan helyzetre, amely 150 évben egyszer következik be vagy soha nem történt még meg, de jelenleg azt látjuk, hogy az európai vasúti infrastruktúra és hálózati csatlakozások egyáltalán nincsenek megfelelő állapotban. Választ kell adnunk arra a kérdésre, hogy hogyan lehetne ezen javítani.

A másik kérdés, ami megvitatásra vár, az az, hogy először is milyen állami támogatást bocsássunk a veszélyben levő vállalkozások rendelkezésére? Jól tudjuk, hogy óriási pénzüsszegekre lesz szükség e vállalatok pénzügyi helyzetének helyreállításához. Továbbá azt is meg kell vizsgálnunk, miként dolgozzuk ki azt a stratégiát, amely hosszú távon felkészít bennünket az ilyen helyzetekre és a hatékonyabb fejlesztések megvalósítására...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Elnök úr! A biztos úr arról beszélt, hogy az eljárások a valóságtól elrugaskodottak és elavultak. Legyünk hát következetesek!

Túl sok lehetőséget pazaroltunk el, túl sok szerződést, amelyek keretében közösségi hatásköröket vezethettünk volna be az európai légtér tekintetében. De amíg nem voltunk képesek megfelelő intézkedéseket hozni a légtérrel kapcsolatban, ezt megtehetjük a földön: például ellenőrizhetjük az utasjogok tiszteletben tartását, és közvetíthetünk vagy „fegyverszünetre” szólíthatunk fel a szárazföldi közlekedési ágazatot érintő számos vitában. Ne legyenek minimális szolgáltatások; legyen mindenki számára maximális szolgáltatás!

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Elnök úr! Remélem, hogy az európai közlekedésben jelenleg tapasztalható nehéz helyzet nem fog túl sokáig tartani, és nem fordul át átfogó közlekedési válsággá. Ez meglehetősen költséges módja a tapasztalatszerzésnek, de rendkívül tanulságos is egyben. Le kell vonnunk a megfelelő következtetéseket, és ezek közül említenék néhányat, amely szinte magától értetődő. Először is a közlekedésbiztonság garantálása – egyrészt ami az utazások színvonalát, másrészt ami a polgárok utazási képességét illeti – kiemelt kötelesség, ami mindnyájunkat érint. Másodszor, szükség van az összes közlekedési mód kiegyensúlyozott fejlesztésére, és különös figyelmet kell fordítanunk a vasúti közlekedésre. Harmadszor, a hatékony közlekedés a gazdaság éltető eleme. Az áruszállítás és a munkaerő mobilitása döntő fontosságúak a fejlődéshez, és erről különösen a gazdasági válság idején nem szabad megfeledkeznünk. Végül, megfelelő eljárásokra, koordinációra, a légitársaságok külön támogatására, kölcsönös segítségre és európai szolidaritásra van szükség, polgáraink javát szolgálva.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Elnök úr! Kallas úr! A katasztrófa megmutatta, hogy az Európai Unió nem rendelkezik olyan eljárásokkal, amelyekkel kezelni tudná a jelenlegi vulkánkitöréshez hasonló helyzeteket.

Először is, az Európai Uniónak össze kellene hangolnia a biztonsági szempontokat, és döntenie kell arról, hogy a repülőgépek felszállhatnak-e. Nem szabad, hogy erről kizárólag a tagállamok hozzanak döntést. Másodszor, el kell gondolkodnunk a pénzügyi felelősség kérdésén. Véleményem szerint egy, az ilyen helyzetekre vonatkozó európai biztosítási rendszer vagy talán nemzeti biztosítási rendszerek megoldást

jelentenének. Harmadszor, azon utasok hazaszállítása kapcsán, akik hazafelé tartva bizonyos tranzitországokban rekedtek, a közlekedési és a TNT-hálózatok, vagy a nagysebességű vonatok nem biztosítottak valós alternatívát. Végezetül, az Európai Unió kívül rekedt utasok esetében az Európai Külügyi Szolgálatnak konkrét eljárásokkal kell rendelkeznie, amelyekkel segítheti őket. Remélem, ezek a gyors eljárások bevezetésre kerülnek.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Elnök úr! Hölgyeim és uraim! Az elmúlt néhány napban váratlanul minden a feje tetejére állt. Nem szállnak fel azok a repülőgépek, amelyekkel Brüsszelbe és Strasbourgba, illetve onnan haza szoktunk utazni. Óriási a zavar. Vonattal, hajóval és busszal kellett utaznunk, és mindez sokkal több időt vett igénybe. Számos képviselő alig tudott eljutni ide.

Az elmúlt napokban megbizonyosodhattunk arról, hogy teljes mértékben függővé váltunk a légi közlekedéstől; láttuk, hogy vannak alternatív közlekedési módok, de a jelenlegi európai vasúti infrastruktúra nem megfelelő, nem korszerű. El tudunk képzelni egy olyan Európai Uniót, amelyben kiterjedt nagysebességű vasúti hálózat működik, egy olyan Európát, amelyben az 1000 km-nél rövidebb utakat vasúttal teszik meg az emberek és amelyben csak a hosszabb utakra veszik igénybe a repülőgépeket?

A légi közlekedés óriási hatást gyakorol Európa éghajlatára. Nagyobbat, mint az olajfinomítók és az acélművek...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Magdalena Alvarez (S&D). – (ES) Elnök úr! A most adható válaszok csak mérsékelhetik a jelenlegi helyzetet, de megakadályozni nem tudják, hogy újból bekövetkezzen.

A közlekedésben nincsenek rövidebb utak, nincsenek rövid távú megoldások; mindezt lehetőségként kell felfognunk ahhoz – annál is inkább, mivel a fehér könyv már kidolgozás alatt áll –, hogy beépítsük, bevezessük és meghatározzuk az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy csökkenthessük a légi közlekedéstől való túlzott függőségünket. Az alternatív lehetőségek megerősítésével egyensúlyt kell teremtenünk a légi és a többi közlekedési mód között, mivel azok fejlettségük tekintetében ma még nagyban elmaradnak a légi közlekedés mögött: ilyen például a vasúti és a tengeri közlekedés.

Ezért úgy vélem, hogy a jelentés előadói, Kallas úr és Grosch úr, figyelembe veszik majd azokat a kéréseket, amelyeket a képviselők fogalmaztak meg a vasutak és a transzeurópai vasúti hálózatok fejlesztési tekintetében.

Bendt Bendtsen (PPE). – (DA) Elnök úr! Sok ésszerű dolog hangzott el a ma délelőtti vita során, de véleményem szerint sokkal inkább a jövő felé kellene fordulnunk. Amit most megtapasztaltunk, az bizonyosan máskor is elő fog fordulni a jövőben. Az izlandi szakértők szerint nem az a kérdés, hogy lesznek-e további kitörések, hanem az, hogy mikor lesznek. Ezért is kell kicsit előrébb tekintenünk, és kidolgoznunk, hogy miként kezeljük az ilyen helyzeteket, ha majd ismét bekövetkeznek. Ennek részeként – véleményem szerint – elsődlegesen azzal kellene foglalkoznunk, hogy nagysebességű vasúti kapcsolatot hozzunk létre az európai fővárosok között, illetve azzal, hogy miként tudjuk megvalósítani a szükséges átjárhatóságot.

Tanja Fajon (S&D). – (SL) Hölgyeim és uraim! Természetesen mindannyiunk számára egyértelmű, hogy legfőbb feladatunk az utasbiztonság garantálása, és hogy ezt a mai vitát éppen azért folytatjuk, mert a természet emlékeztetett erre bennünket. Európa legnagyobb részén a repülőgépek a repülőtereken vesztegelnek, az utasoknak bizonytalan ideig várakozniuk kell, a légitársaságok veszteségeket szenvednek el, az ágazatban dolgozók féltik a munkahelyüket, a gazdasági kár pedig mérhetetlenül nagy. Nyilvánvalóan a légitársaságok jogosan gondolják, hogy ha a gazdálkodók kártérítést igényelhetnek a természeti katasztrófák miatt, őket is megilleti a jóvátétel. Ami pedig a környezetet illeti, az elmúlt néhány napban bizonyosan óriási szívességet tettünk neki.

A közlekedési hálózatok összekapcsolása – legyen a tanulság az, hogy Európának nagyobb mértékben kell integrálnia a légi, a vasúti és a közúti közlekedést, hogy finanszírozást kell biztosítanunk a nagysebességű vasutak számára, és hogy csökkentenünk kell a szennyezést. Azonnal és felelősségteljesen kell reagálnunk, mindenekelőtt az utasbiztonságot szem előtt tartva.

Judith A. Merkies (S&D). – (NL) Elnök úr! Először is együttérzésemet szeretném kifejezni mindazoknak, akik érintetté váltak ebben a válságban. A „válság” az a szó, amelyet manapság túl sokszor kell hallanunk: gazdasági válság, pénzügyi válság, közlekedési válság, és minden egyéb válság, ami létezik e földön. Egy dolog mindenképpen világossá vált, mégpedig az, hogy társadalmunk rendkívül kiszolgáltatottá vált az ilyen válságoknak. Kell egy biztonsági háló. Sokat beszélünk a környezetbarát társadalomról, de a környezetbarát

társadalomhoz környezetbarát közlekedés illik, és ami ezt illeti, még nyilvánvalóan nem végeztük el e téren a szükséges munkát.

Képviselőcsoportom több tagja és mások is hangoztatták: rendkívül sürgető feladat, hogy beruházásokat hajtsunk végre a környezetbarát közlekedés, illetve az EU-n belüli és természetesen az EU-n kívüli – már ha egyáltalán van beleszólásunk ebbe – jobb és gyorsabb közlekedési kapcsolatok kialakítása terén, vasúttal vagy akár hajóval, ha már szóba került. Ez jó lenne a gazdaság és az éghajlat szempontjából, csakúgy mint a társadalom stabilitása tekintetében, ugyanis ez az, amire sürgető szüksége van.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Elnök úr! Világossá vált, hogy elsősorban az utasokkal kell foglalkozni. Azt akarjuk elérni, hogy megtörténjen az európai utasok biztonságos hazaszállítása. Biztonságot akarunk, de közlekedési lehetőségeket is. Véleményem szerint a jelenleg rendelkezésre álló összes közlekedési eszközre szükségünk van, így a repülőgépekre is, mert a repülést nem tudjuk más közlekedési eszközzel kiváltani. Sok szó esett a nagysebességű vonatokról. Természetesen jó lenne, ha több ilyen közlekedne, de mi haszna van a legjobb nagysebességű vonatnak is, ha a határnál meg kell állnia?

Ezért úgy vélem, lépésenként kell haladnunk. Először a folytonosságot kell biztosítani a teljes európai vasúti rendszerben, éppúgy, ahogyan az egységes európai égbolt létrehozására is szükségünk van. Mivel minden párt azt kérte, hogy legyen nagyobb fokú koordináció a tagállamok között, ismét mindenkit arra kérnék, hogy tegyenek intézkedéseket, mert a tagállami pártok azok, akik akadályozzák az előrelépést ezen a téren. Kérem, biztosítsák, hogy az otthoni, tagállami pártok valóban támogatják a közlekedés megnyitását Európában. Ha képesek vagyunk meggyőzni a saját pártunkat, az a helyzet javulását eredményezi majd a jövőben.

Corina Crețu (S&D). – (RO) Az elmúlt néhány napban nagyon sok szó esett a légitársaságok által elszenvedett pénzügyi veszteségekről, ami tény. Egyre világosabbá válik, hogy egy, az érintett vállalatokat célzó segítségnyújtási mechanizmust kell elfogadnunk, annál is inkább, mert az izlandi vulkánkitörés által okozott jelenlegi válság elhúzódhat.

De az utasok biztonságát és a fogyasztók védelmét mindennél előrébb kell helyezni. Az utasok körében óriási volt az elégedetlenség, és az, hogy milyen bánásmódban részesültek, országonként vagy légitársaságokként változott. Nyilvánvaló, hogy szabványosítani kell az e téren alkalmazott gyakorlatokat, ami hatalmas előrelépést jelentene az utasok számára, akik jelenleg egyik helyről a másira utaznak, most, amikor bizonytalanság övezi a légtér újbóli megnyitását.

Gilles Pargneaux (S&D). – (FR) Elnök úr! Biztos úr! Ez a válság, amit az elmúlt napokban megtapasztaltunk, rámutatott a Lisszaboni Szerződés kudarcára is – és ezt még nem mondták elégszer –, amelyet az Európai Unió a múlt évtizedben indított útjára.

Ez a kudarc, amely a deregulációból és az éles versenyből fakad, ma jól megmutatkozik e válság kapcsán, és látható, hogy az Európai Unió képtelen volt koordinálni a szükséges intézkedéseket, amelyek lehetővé tették volna a repülőtereken rekedt emberek megsegítését és a további lépések kidolgozását, például a légitársaságoknak a tesztrepülések engedélyezését. Ezért felszólítom az Európai Uniót, hogy szedje össze magát.

Azt halljuk, hogy nagyobb európai jelenlétre van szükség. Valóban szükség van egy, az Európai Unió által támogatott közszolgáltatásra, egy olyan kiemelkedő ágazatban, mint a légi közlekedés.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Elnök úr! Ezt a válságot nem láthattuk előre és természetesen az elővigyázatosság elvét kell mindenekelőtt alkalmazni. De le kell vonnunk a tanulságokat. Az első tanulság az, hogy öt napig egyetlen kellően erős és politikailag felelős hangot nem lehetett hallani. Pedig szükség lett volna egy ilyen hangra, amely felszólít az utasok érdekeinek védelmére, a jogaik tisztázására, alternatív közlekedési módok keresésére és a megoldások koordinálására.

A második következtetés az, hogy a válságból kivezető út a hétköznapi polgár számára nem tűnhet a pénzügyi veszteségeket elkerülni akarók és az elővigyázatosság elvét támogatók hatalmi harcának. Átláthatónak és objektívnek kell lenniük azoknak a feltételeknek, amelyek mentén kilábalhatunk abból a helyzetből, amely az egész európai légtér lezárásához vezetett. Ezért a tudományos vizsgálatok javítása és a ... szintű koordináció...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Robert Goebbels (S&D). – (FR) Elnök úr! Az elővigyázatosság elve a felelőtlenség elvévé vált. A legkisebb veszély láttán az elővigyázatosság elve felhívást jelent arra, hogy teljesen hátat fordítsanak a felelősségnek. Nincsenek ún. „felelősök”, akik a továbbiakban vállalják a felelősséget.

Egy lehetséges influenzajárvány? Hirtelen több ezer embert akarnak beoltani. Vulkánkitörés? Hirtelen a teljes európai léghajléteret lezárják, annak ellenére, hogy a tapasztalatok azt mutatták, hogy a vulkáni hamu nem igazán veszélyes, kivéve, ha a repülőgép sűrű hamufelhőn halad át.

De az elővigyázatosság elve miatt vállalatunk ki vannak téve a felelősség felelősök általi elhárításának, a szakértők gyengeségének és a politika tehetetlenségének, amely most arról cseveg, hogy csökkenteni kell a légi közlekedéstől való függőségünket és fejleszteni a vasúti hálózatokat, valószínűleg oly módon, hogy egészen Ázsiáig, az amerikai kontinensig, Afrikáig, Óceániáig és a köztük levő összes szigetig megépítik a síneket.

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr! Úgy gondolom, teljes az egyetértés abban, hogy mindenekelőtt a természetre kell odafigyelnünk. Cramer úr elég világosan beszélt erről, és én egyet is értek vele, mert ez mindnyájunknak fontos üzenet. Természetesen figyelmet kell fordítanunk az Európai Unióra, az európai fellépésre is, egy olyan válságra adandó válaszlépésre, amely európai jelentőségű, és amelynek rendkívül súlyos kihatása volt európai és az Európai Unió kívüli országok több millió polgárának életére, továbbá a jelentősebb európai gazdasági ágazatokra.

Rögtön nyilvánvalóvá vált, hogy az események hamarabb következtek be, mint ahogy a repülőterek megnyitása tekintetében döntéshozatali hatáskörrel rendelkező tagállamok intézkedni tudtak volna, ezért lépett közbe haladéktalanul az Európai Unió. Ismétlem, Speroni úr, Ferreira asszony, késelem nélkül sor került az intézkedésre. Pénteken nyilvánvalóvá vált, hogy súlyos a helyzet. Amint ez kiderült, az Európai Bizottság a Tanács spanyol elnökségével és az Eurocontrollal azonnal munkához látott, és vasárnap – ahogy Kallas úr az előbb említette – a Bizottság és az elnökség – amelyeket Kallas úr és én képviseltünk – a nyilvánosság elé állt, elmagyarázta a helyzetet és közölte, milyen intézkedésre fog sor kerülni. Az intézkedés abból állt, hogy tegnap az Eurocontrol ülést tartott és a Tanács spanyol kormány által összehívott rendkívüli ülése – amelyen a spanyol középítésiügyi miniszter elnökölt – határozatot hozott.

Tehát intézkedtünk. Cselekedtünk, hogy aztán határozatot hozzunk, intézkedjünk, európai megközelítést, európai célt jelöljünk ki. Ma már elkezdődött a Miniszterek Tanácsának rendkívüli ülésén hozott határozat végrehajtása. Ma reggel 8 órakor az Eurocontrol négy övezetet jelölt ki, kiszélesített biztonsági sávval, ahol nem közlekedhetnek járatok, továbbá más területeket, ahol engedélyezett a légi járatok közlekedése, feltéve, hogy a tagállamok között megállapodás születik és megvalósul a koordináció. Tehát elkezdődött a légtér fokozatos megnyitása, de ez természetesen a körülményektől és a természettől függ. Természetes, hogy e tényezőktől függ, de a tegnap hozott határozatot ma már végrehajtják, persze mindig az elővigyázatosság elvének szem előtt tartásával és a biztonság szavatolásával.

Úgy gondolom, hogy azonnal lehetett látni, hogy ebben az esetben az európai megközelítés azt jelentette, hogy sokkal kiegyensúlyozottabb határozatot lehetett elfogadni. Az európai megközelítés arra szolgált, hogy számos tényezőt figyelembe lehessen venni, amelyeket mindig is tekintetbe kellene venni, amikor valami rendkívüli eset következik be, például a mostanihoz hasonló. Először is azt jelenti, hogy a kockázatelemzési modell sokkal világosabb, sokkal pontosabb. Sterckx úr, az ön által ezzel kapcsolatban elmondottakra válaszul szeretném közölni, hogy az Eurocontrol figyelembe veszi a londoni Vulkáni hamu előrejelző központ döntéseit, csakúgy, mint a tesztrepüléseket, valamint a nemzeti hatóságoktól, a repülőgépgyártóktól és a közeli Európai Repülésbiztonsági Ügynökségtől származó információkat is. Egyetérttek abban, hogy ezt az ügynökséget meg kell erősíteni. Ezeket mind figyelembe kell venni majd egy pontosabb térkép elkészítéséhez, és jelenleg épp ezzel foglalkoznak, amihez felhasználják az Eurocontrol által tudományos adatok alapján összeállított technikai javaslatot is.

Az európai megközelítés lényege, hogy a biztonságot – amely elengedhetetlen és minden más elvénél fontosabb alapelv – mindezekkel együtt figyelembe lehet venni, tehát egyetérttek azokkal, akik ugyanezt mondták. Ez azt jelenti, hogy figyelembe lehet venni a gazdasági következményeket, és a Bizottság létrehozott egy munkacsoportot – amely kedvező fogadtatásra talált az önök körében –, hogy a jövő héten terjesszen elő egy jelentést a gazdasági szempontokról. Ezenkívül azt is jelenti, hogy a polgárok jogait és mobilitásukat szintén számításba lehet venni. Ezért ismét arra kérem az Európai Unió tagállamainak kormányait, hogy

segítsenek az embereknek hazajutni, hogy minden lehetséges kommunikációs eszközt felhasználhassanak, és ennek érdekében tegyenek rendkívüli erőfeszítéseket, mert ez a polgárok legfontosabb joga: azaz, hogy hazamenjenek vagy oda utazzanak, ahová csak akarnak. Következésképpen felszólítunk a szabad mozgáshoz való joguk tiszteletben tartására.

Úgy gondolom, hogy a jövőre nézve ez a helyzet átfogó képet ad számunkra egy nagyon alapos vita megtartásához, és az Európai Parlament alkalmas hely ennek a vitának a megrendezéséhez. A vita során meg kell vizsgálni, hogy ilyen kivételes körülmények között milyen probléma alakulhat ki az utasok jogai tekintetében, valamint azt, hogy szükség van-e vészhelyzeti tervre, ami szintén átláthatóságot tesz szükségessé – ahogy Bilbao asszony is mondta – az Európai Unió intézkedései terén, hogy strukturális reformokat lehessen végrehajtani, azaz fejleszteni lehessen a transzeurópai vasúti hálózat európai szakaszát. Ez egyre inkább elengedhetetlen stratégiai célkitűzéssé válik, ami mindent egybevetve egyszerűen Európa felépítését jelenti, mert történelmi szempontból a modern állam felépítése a közlekedési módok, a közutak, a vasút és a tengeri összeköttetések fejlesztésén alapul. A jövőben Európa, a 21. századi Európa felépítése csak a közlekedési infrastruktúrák, ez esetben a vasút segítségével valósítható majd meg.

A két dolog összekapcsolódik, és a közlekedési infrastruktúrák fejlesztése kifejezetten politikai, szimbolikus és gyakorlati kérdés, amelynek megoldása a 21. századi Európa központi célkitűzése lesz. Ezzel összefüggésben úgy gondolom, hogy Swoboda úr, Schulz úr és Álvarez asszony, valamint más felszólalók is a legjobb helyen és időben tettek említést ezekről a reformokról, mert kétségtelenül olyan tényezőknek tekinthetők a jövő szempontjából, amellyel az Európai Uniónak foglalkoznia kell.

Gay Mitchell (PPE). – Elnök úr! Az lenne a tiszteletteljes kérésem, hogy hosszabbítsuk meg ezt a vitát, mert ez az eszmecsere túlságosan udvarias. A pályaudvarokon úgy bánnak az emberekkel, mint a kutyaival, a légi társaságok és repülőtéri hatóságok semmibe veszik őket. Túlzottan finomak vagyunk. A Tanácsban és a Bizottságban fel kellene használnunk az EU tekintélyét annak elérésére, hogy nyitva tartsák az információs pontokat. A brüsszeli központi pályaudvaron hat információs pont van, ezek közül négy be van zárva.

Erre a vitára sokkal több időt kellene fordítani, és több képviselő számára kellene lehetővé tenni a részvételt. Egyáltalán nem vagyok elégedett a Tanács és a Bizottság által az utazóközönség érdekében tett intézkedéssel, azok érdekében, akik a vasútállomásokon kénytelenek éjszakázni.

Elnök. – Ez ma már többször elhangzott. Minden európai parlamenti képviselő megemlítette, aki ön előtt szólalt fel.

Siim Kallas, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr! Szeretném megköszönni a tisztelt képviselőknek az észrevételeket. Nekem lenne még négy megjegyzésem.

Mindenekelőtt ezek az események gondolkodásra készítettek bennünket stratégiai terveinket illetően. Az egyik legérdekesebb és legfontosabb kérdés a közlekedési módok közötti intermodalitás és rugalmasság, valamint az, hogy a vasút képes-e valamiféle alternatívát kínálni. Hamarosan foglalkozni fogunk ezzel a témával az első vasúti csomag átdolgozásáról és a közlekedés jövőjéről szóló fehér könyvről folytatott vita kapcsán.

Rendkívül fontos kérdésről van szó, amelyet tegnap a Miniszterek Tanácsával is megvitattunk. Megígérhetem Önöknek, hogy nagyon komolyan fogjuk venni ezt a kérdést – beleértve a távmunkát és más tényezőket is, amelyek a felesleges utazás csökkentésével kapcsolatosak.

A gazdasági hatás tekintetében minden szempontot figyelembe fogunk venni, és javaslatokat terjesztünk elő. Körültekintőnek kell azonban lennünk. A semmiből nem tudunk pénzt előteremteni, és a gazdaság egyéb szereplőivel szemben is korrektül kell eljárunk. Nagyon kiegyensúlyozott megközelítést kell alkalmaznunk. Nem számíthatunk csodákra.

Az utasjogokra vonatkozó szabályok nagyon egyértelműek. Egyes képviselők kérdéseket tettek fel a szabályokkal és azzal kapcsolatban, hogy nem kellene-e felülvizsgálni azokat. Úgy gondolom, hogy nincs szükség arra, hogy felülvizsgáljuk az európai döntéshozók, többek között az Európai Parlament által elfogadott szabályokat, amelyek megfelelőek. Egészen másról van szó. Arról, hogy a szabályokat végre kell hajtani és érvényre kell juttatni, ami a tagállamok hatáskörébe tartozik. Világos tervet dolgoztunk ki arra vonatkozóan, hogy a továbbiakban hogyan szerezzünk érvényt a szabályoknak, valamint hogyan vegyük rá erre a tagállamokat. Egyértelmű, hogy most mit is kell tennünk az utasjogok tekintetében.

Szeretnék még megemlíteni egy másik dolgot, amely nem olyan jelentős: több kolléga és a sajtó is azt állította, hogy túl későn cselekedtünk és nem voltunk felkészülve. Nos, én mindvégig aktív voltam. Ellátogattam az

Eurocontrolhoz. Kapcsolatban álltam a miniszterekkel. Ma itt az ülésteremben, önök ugyanazon dilemma előtt állnak, mint az összes szakértő és döntéshozó, de ennek a kérdésnek a megoldása a szakértők és a biztonsági hatóságok, nem pedig a politikusok hatáskörébe tartozik. Ugyanarról a dilemmáról van szó: biztonság vagy rugalmasság?

Fel voltunk készülve a vulkánkitörésre, de eltérő bizonyítékaink voltak. Már erről is esett szó. A vulkánkitörés egy British Airways és egy KLM járatot érintett, így aztán azon feltételezés alapján jöttek létre szabályok, hogy komoly kockázattal állunk szembe. A hatóságok azon feltevésnek megfelelően cselekedtek, hogy komoly a veszély, és törölni kell a járatokat.

Most már differenciáltabban látjuk a dolgokat. Vasárnap végrehajtották a tesztrepülések nagy részét, és az információk eljutottak az Eurocontrolhoz, ahol megvitattuk ezeket a kérdéseket – a tesztrepüléseket és azok végleges eredményeit. Most már rendelkezünk a kellő rugalmassággal, de az ügy megoldása továbbra is a tagállamoktól függ. Nekilátunk az egységes égbolt, egy igen ígéretes európai projekt végrehajtásának, és a miniszterek egyetértenek abban, hogy a hatékonyabb európai szintű koordináció miatt ez jelenti a jövőt.

Óriási lehetőség ez számunkra. Ezeket az észrevételeket szerettem volna megosztani önökkel. Ami a tájékoztatást illeti, szeretném elmondani, hogy a Bizottság csütörtökön és pénteken sajtóközleményeket adott ki az utasjogokról. Kimondtuk, hogy az utasjogokat nagyon komolyan kell venni. A Bizottság azonnal tájékoztatást nyújtott az utasjogokkal kapcsolatban, vasárnaptól kezdve még szélesebb körű volt a tájékoztatás, tegnapra pedig már minden kérdésre kiterjedt.

Ez a helyzet. Az ügy még nincs lezárva. Legalább három–négy nap van még hátra, mielőtt a járatok többségét újraindítják. A gazdaság és az utasok szempontjából a járatok újraindítása jelenti a megoldást, hogy a légi társaságok hazajuttassák az utasokat, illetve elszállítsák őket a célállomásra. Még mindig súlyos a helyzet, és foglalkoznunk kell a következményekkel.

Köszönöm az észrevételeiket. Több alkalmunk is lesz még arra, hogy folytassuk az ügy megvitatását.

Elnök. – A napirendi pontok közül természetesen a most lezárásra kerülő vita volt a legfontosabb. Ha más miatt nem is, ezért a vitáért érdemes volt ülést tartani itt Strasbourgban. Az uniós polgárok elvárják, hogy megvitassuk ezt a kérdést – hogy foglalkozunk ezekkel a problémákkal, és reggel óta csak erről az ügyről folytatunk megbeszélést. Ez a legfontosabb téma.

Szeretném még köszönetemet kifejezni az Európai Bizottság 14 biztosának azért, hogy részt vettek a záró vitánkon. Nagyon fontos, hogy meghallgatták az önök észrevételeit.

A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Kinga Gőncz (S&D), írásban. – (HU) Noha a légügyi hatóságok fellépésének eredményeként a vulkáni porfelhő szerencsére nem tett kárt emberéletekben, a tájékoztatás és a koordináció elégtelenre vizsgázott Európában. A légtérzár európaiak százazreit hozta nehéz helyzetbe, megakadályozva, hogy eljussanak úti céljukhoz. A váratlan problémával mindenki igyekszik megküzdeni, de az elégtelen információszolgáltatás a helyzetet tovább nehezítette. Az utasok sokszor sem telefonon, sem interneten nem kaptak kielégítő tájékoztatást. Zavarkeltő volt az is, hogy a légügyi hatóságok és a légitársaságok ellentmondásos információkat közvetítettek. Hiányzott a légi és földi közlekedés összehangolása is. A saját bőrünkön tapasztalhattuk, mennyire fontos lenne a tagállamok közötti közlekedési összeköttetések korszerűsítése, a transzeurópai közlekedési hálózatok kiépítése. Üdvözlöm a Bizottság határozott válságkezelő lépéseit. Az életre hívott munkacsoportnak erősítenie kell a légügyi és a légtérellenőrzést végző hatóságok közötti koordinációt, valamint érdemes lenne megvizsgálni a 80-as években hozott biztonsági intézkedések érvényességét is. Javaslom, hogy hasonló válsághelyzetben az Európai Parlament ne nehezítse az egyébként is kaotikus közlekedést azzal, hogy Brüsszel és Strasbourg között ingázik, hanem tartsa a plenáris ülést Brüsszelben.

Filip Kaczmarek (PPE), írásban. – (PL) Elnök úr! Az európai légi közlekedés helyzetéről szóló vitánkat nem korlátozhatjuk arra a jelentéktelen kérdésre, hogy hogyan lehet eljutni az Európai Parlament strasbourgi ülésére. Ha túl sokat foglalkozunk az ügy e vonatkozásával, az európai parlamenti képviselőkről olyan kép alakulhat ki az emberekben, hogy indokolatlanul önzőek. Használunk kellene a képzelőerőnket. Amennyiben huzamosabb időre lezárjuk az európai légtérrel, ennek társadalmi, gazdasági, sőt politikai hatásai hatalmas kihívást állíthatnak egész Európa elé. Lengyelországban bizonyos politikusok és újságírók például azt kérdezik, hogy egyesek miért tudtak eljutni vasárnap Krakóba, míg másoknak ez nem sikerült. Azt a kérdést is felteszik, hogy vasárnap miért nem lehetett eljutni Krakóba autóval vagy vonattal, miközben hétfőn Strasbourgba

meg el lehetett. Az izlandi vulkánkitörés miatt bekövetkezett eseményeknek igen erőteljes globális hatásai is lesznek. Általában nem gondolunk arra, hogy milyen nagy jelentőséggel bír a légi közlekedés. Csak önmagában Etiópia veszteségei napi 3 millió euróra tehetőek, ami abból származik, hogy nem tud virágot exportálni Európába. Nagyon komoly elemzéseket kell végeznünk azzal kapcsolatban, hogy a légtér lezárása hogyan befolyásolja a munkaerőpiacot, versenyképességünket és az egész gazdaságot, valamint milyen kihatással lesz a hétköznapi emberek életére. Nem tudhatjuk, lehet, hogy ez a jelentéktelen izlandi eset fogja meghatározni az Európai Unió jövőjét. Nagyon köszönöm.

Ádám Kósa (PPE), írásban. – (HU) Az izlandi vulkánkitörés miatti többnapos korlátozások és járatkorlátozások miatt emberek ezrei rekedtek a reptereken kiszolgáltatott körülmények között. A járatok jelentős (1500 km-nél rövidebb út esetén 2 órán túli) késése ellenére a légitársaságok egyáltalán nem vagy csak részben nyújtottak segítséget, és nem adtak pontos tájékoztatást a célállomás felé történő továbbutazáshoz. Nem biztosítottak az utasok számára ingyenes telefonhívási, faxolási, e-mail küldési vagy internetezési lehetőséget, sőt transzfert és szállást sem, holott ehhez a hatályos EU-s szabályok szerint joguk volt. A fogyatékkal élő utasok, idősek és kisgyermekes családok egy ilyen rendkívüli helyzetben jóval kiszolgáltatottabbá válnak, ahogy ez most is történt. Ez a váratlan körülmény megmutatta, hogy percek alatt semmissé válhatnak a korábban tiszteletben tartott utasjogok, és bebizonyosodott, hogy az általam korábban is szorgalmazott utasjogi chartára különösen nagy szükség van azért, hogy ne ismétlődhessen meg a légitársaságok és az illetékes szervek tehetetlensége. Ugyanakkor javasolom, hogy minden utas esetében – bármilyen rendkívüli változás esetén – automatikusan kötelező legyen tájékoztatást és az alternatív megoldásokról szóló üzenetet küldeni az érintett ügyfél mobiltelefonjára.

Jacek Olgierd Kurski (ECR), írásban. – (PL) Az izlandi Eyjafjallajökull vulkán kitörése miatt kialakult vulkáni hamufelhő az elmúlt néhány napban képes volt előidézni az európai légi közlekedés összeomlását. Eddig járatok tízezreit törölték, ami lehetetlenné tette az utasok közlekedését. Egész Európa, valamint a nemzeti és uniós hatóságok számára ez olyan tanulság, amelyből le kell vonni a következtetéseket a jövőre nézve, többek között azért, hogy a hasonló jövőbeni esetek ne béníthassák meg az Európai Tanács vagy a parlamenti gyűlésünk munkáját. Az eset többek között az európai parlamenti képviselőket is érintette, akik hozzám hasonlóan képtelenek voltak eljutni az e heti strasbourgi ülésre. Rengeteg vita övezte az e heti strasbourgi ülésünket, mert egyes képviselők egyszerűen nem tudtak eljutni az ülésre a választókerületükből. Az utolsó pillanatig bizonytalan volt, hogy egyáltalán megtartják-e az ülést. Mindenki számára jó lenne, ha bevezetnénk olyan eljárásokat, amelyek lehetővé teszik, hogy felkészültek legyünk, ha a jövőben hasonló rendkívüli helyzetek fordulnak elő.

Tiziano Motti (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr! A hírek hozzászoktattak bennünket az olyan csapásokhoz – akár természeti katasztrófákról, akár szándékosan elkövetett cselekményekről legyen szó –, amelyek egész államszervezeteket és társadalmakat kényszerítenek térdre azáltal, hogy közlekedési és ellátási vészhelyzeteket idéznek elő. A tapasztalatoknak köszönhetően az európai költségvetésből pénzüsszegek rendelkezésre bocsátására került sor, és a különböző polgári védelmi szervek közötti koordináció már működik. Nem számíthattunk azonban egy olyan vészhelyzet kialakulására, amelyet az izlandi vulkánkitörés idézett elő. Az emberek nem fogják elfelejteni, hogy a repülőtereken a kijelző azt mutatta, hogy minden járatot töröltek, hogy napokon át a repülőtéren transzitzónákban ragadtak, és hogy végeláthatatlan sorok álltak a pályaudvaroknál, az autókölcsönzőknél és a taxiállomásoknál. A legnagyobb veszteség a légi társaságokat érte. Az embereket az a veszély fenyegeti, hogy lóvá teszik őket: a kényelmetlenségeken és a váratlan költségeken túlmenően, amelyeket nehéz lesz megtéríteni, a veszteségek ellentételezése érdekében megemelkedhetnek a jegyárak. Ezt meg kell akadályozni. Ahogy a természeti katasztrófák esetében történik, az Európai Uniónak most is úgy kell reagálnia, hogy a kellemetlenségek minimalizálása érdekében a légi társaságokkal együtt kártalanítsa azokat, akiknek váratlan költségei keletkeztek, de ennek során el kell kerülnie annak veszélyét, hogy az ilyen kártalanítást állami támogatásnak nevezze, ami jogellenes támogatásnak minősül. Az embereket mindenekelőtt biztosítani kell arról, hogy az Európai Unió segítséget fog nyújtani számukra, hogy érezzék, hogy közvetlenül és közvetve is támogatásban részesülnek. A Parlament nevében, amelynek létszáma drasztikusan lecsökkent amiatt, hogy sokan nem tudtak eljutni az ülésre, felszólítunk a nemzetállamok és nemzeti szervek közötti koordinációt biztosító európai cselekvési terv, valamint a polgári védelem szervezett formájának sürgős elfogadására. Így elérhetnénk, hogy gyorsan reagálhassunk az emberek szükségleteire, amit napjainkban a kormányok furcsa módon képtelenek garantálni.

Sławomir Witold Nitras (PPE), írásban. – (PL) Hölgyeim és uraim! Az elmúlt néhány napban mindannyian tapasztalhattuk, hogy szinte az egész európai kontinensen lezárták a repülőtereket. Szokatlan helyzet alakult ki, mert nem sztrájk miatt következett be, hanem az izlandi vulkán kitörése idézte elő. Ez a tehetetlen helyzet, amibe bizonyos mértékig mindannyian belekerültünk, számos következménnyel járt, például a légi

társaságoknak pénzügyi problémái adódtak, továbbá a szárazföldi és tengeri közlekedés nagyobb jelentőségre tett szert. Éppen erre szeretném felhívni a figyelmüket. Az utóbbi években a légi közlekedés egyértelműen vezető helyet foglalt el a közlekedési módok tekintetében. Az utasok szempontjából gyorsabb, biztonságosabb és kényelmesebb volt. A mostani helyzetben azonban mindenképpen olyan intézkedéseket kell bevezetni, amelyek lehetővé teszik, hogy a szárazföldi és tengeri közlekedés jobb alternatívát kínáljon számunkra a légi közlekedés megbénulása által okozott kényelmetlenségek esetén.

Cristian Dan Preda (PPE), írásban. – (RO) A légi közlekedés biztonsága nem szorul magyarázatra. Az izlandi vulkánkitörés óta a légi közlekedés nem csak kivitelezhetetlen, de szinte lehetetlen választásnak is tűnik. Szilárd meggyőződése, hogy a nagyobb mértékű európai szintű koordináció segített volna azokon az uniós polgárokon, akik a világ különböző részein a repülőtereken ragadtak, vagy akik el sem tudtak indulni tervezett útjukra. Remélem, hogy egyszer megvalósul az egységes európai égbolttal kapcsolatos elképzelés.

Ahogy azt önök is nagyon jól tudják, az elmúlt néhány napban a járatokra vonatkozóan bevezetett teljes tilalom a Parlamentet is érintette, legalábbis a plenáris üléseinek működését. Úgy gondolom, hogy nem indokolt, hogy elhalasszuk a szavazást és egy nappal lerövidítsük az ülést, bár az április 19-i, hétfő esti ülésen az európai parlamenti képviselőknek csak körülbelül 65%-a volt jelen. Véleményem szerint az ülést a szokásos módon meg kell tartani.

4. A Bizottság 2010. évi jogalkotási és munkaprogramja (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság elnökének, José Manuel Barrosónak a Bizottság 2010. évi jogalkotási és munkaprogramjáról szóló nyilatkozata.

Szeretném kiemelni, hogy az ülésteremben számos biztos is helyet foglal. Az egész Európai Bizottság testületileg képviselteti magát, hiszen a téma mindannyiunk számára rendkívül fontos. A témát a napirend változása miatt valamelyest meg kellett kurtítanunk, ezért Barroso úr mondanivalójának meghallgatását a képviselőcsoportok vezetőinek felszólalásai követik, akik kifejtik politikai véleményüket a Bizottság 2010. évi munkatervjavaslatával kapcsolatban. Ezek után felkérjük Barroso urat, hogy válaszoljon a képviselőcsoportok vezetőinek észrevételeire.

Elnök. – Barroso elnök úr, köszönjük, hogy eljött. Egyikünk számára sem volt könnyű eljutni ide, Strasbourgba. Sok képviselő nem is érkezett meg az Európai Parlamentbe, ezért nem túl magas a jelenlévők száma. Úgy döntöttünk, hogy ezen az ülésen nem tartunk szavazást, hiszen mindenkinek meg kell adni a szavazás lehetőségét, márpedig egyes képviselők egyáltalán nem bírtak eljutni Strasbourgba. Ezért erre az ülésre teljesen új szabályok vonatkoznak.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, abban a megtiszteltetésben és örömben van részem, hogy ma önök elé terjeszthetem az új Bizottság első munkaprogramját, amely egyúttal a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése óta is az első munkaprogram. Az a megtiszteltetés és öröm ért, hogy mindezt gyakorlatilag egész csapatom, az egész Európai Bizottság jelenlétében tehetem, amely a Parlament iránti tisztelet jeléül elkísért ide.

A programot Európa számára döntő jelentőségű pillanatban mutatjuk be, hiszen most kell cselekednünk. Ez a program közvetlenül politikai párbeszédünk folyamánya. Az elkövetkezendő öt évre vonatkozóan általam ismertett politikai iránymutatásokon alapuló intenzív konzultációkat követően a Parlament szeptemberben a második mandátummal járó felelősséggel bízott meg. A mindenre kiterjedő meghallgatások eredményeként, amelyek lehetővé tették a tervezett fellépések közös koncepciójának kialakítását, önök februárban az egész testületnek bizalmat szavaztak. Más szóval ez a munkaprogram erős összetartást mutat az önök intézménye által kifejtett politikai prioritásokkal. Ebből az következik, hogy a munkaprogram szilárd kiindulópontot jelent a nagyratörő célok eléréséhez.

A legfőbb prioritásunknak a válságból való kilábalásnak, valamint a fenntartható és munkahelyteremtő növekedés alapjai megteremtésének kell lennie. Elsőként a sürgős kérdések: a közelmúltban megvitattuk az Európai Tanács ülésének eredményeit. Időközben, április 11-én végül létrejött a Görögország javára bejelentett pénzügyi mentőcsomag. Amikor Görögország a mentőcsomag lehívását kéri, ennek működtetésében a Bizottság fontos szerepet fog játszani. Ez logikus következménye annak, hogy a Bizottság a kezdetektől fogva számottevő részt vállalt a Görögországban felmerült pénzügyi problémák megoldásában, valamint az euróövezeten belüli stabilitás fenntartásában. Ezt mindig is a szolidaritás, de egyúttal a felelősség elvének a tiszteletben tartásával tettük.

Ámde tovább kell lépünk, és el kell gondolkodnunk azon, vajon miért merültek fel ezek a problémák, és miként akadályozhatnánk meg, hogy újra előforduljanak. Ezért fogjuk felülvizsgálni a Stabilitási és Növekedési Paktumot, hogy elmélyítsük a gazdasági ellenőrzést, és ezt az államháztartási hiány egyedüli kérdésén túlra is kiterjesszük. Állandó válságmegoldási mechanizmusra van szükségünk. Röviden, be kell bizonyítanunk, hogy az Európai Unió, és különösen az euróövezet meg tud felelni a jelenlegi kihívásoknak, és ki kell használnunk a Lisszaboni Szerződés által nyújtott összes lehetőséget.

A Bizottság első jelentősebb kezdeményezéseinek egyikeként a jövő hónapban ezért be fogja terjeszteni a gazdaságpolitikák fokozott összehangolásáról szóló közleményt. Mindannyian tudjuk, hogy itt Európa közös érdeke forog kockán. Az Uniónak meg kell erősítenie a rendszert, valamint a kockázatok és a gazdasági egyensúlyhiányok teljes spektrumát figyelembe kell vennie. A belső mechanizmusokon javítanunk kell. Európa erősebb szervezeti felépítéssel és összehangoltabb megközelítéssel megkönnyítheti az államháztartások fenntartható pályára való visszatérését, és megteremtheti a szélesebb és fenntarthatóbb gazdasági fellendüléshez szükséges kereteket.

Hölgyeim és uraim, az elmúlt másfél évben óriásit léptünk előre egy etikusabb, szilárdabb és felelősebb pénzügyi rendszer létrehozása felé. Kitartóan tovább kell haladnunk a megkezdett úton, be kell tömnünk a szabályozásban még meglévő utolsó lyukakat, továbbá ügyelnünk kell arra, hogy felügyeleti szerveink tartsák a lépést ezzel a folyamatosan fejlődő ágazattal.

Meggyőződésem, hogy a fedezeti alapokról és a kockázati tőkéről szóló javaslatunk nemsokára döntő szakaszhoz ér. A Bizottság úgy gondolja, hogy a jogalkotó hatóság csatlakozni fog közös célkitűzésünkhöz, amely azt irányozza elő, hogy a pénzügyi ágazat új európai felügyeleti szervezete már a jövő év elejétől teljes mértékben működőképes legyen.

A Bizottság 2010-ben több javaslatot kíván beterjeszteni olyan kulcsterületeken, mint a származékos piacok, a betétbiztosítási rendszerek és a piaci visszaélések. A pénzügyi szolgáltatások átlagfogyasztóinak védelme kiemelt figyelemben fog részesülni. Egyéb jelentős, a hitel-nemteljesítési csereügyletekkel (CDS) és a fedezetlen eladásokkal összefüggő kérdésekkel is dolgozni fogunk, s a közeljövőben iránymutatásokat fogunk beterjeszteni a bankcsődök megoldását célzó alapok felhasználásával kapcsolatban.

a Bizottság elnöke. – Elnök úr, tisztelt képviselők, a mostani Bizottság igencsak rohamtempóban dolgozott. A közvetlenül hivatalba lépésünk után beterjesztett „Európa 2020” stratégiával megteremtettük annak kereteit, hogy Európát hozzásegítsük ahhoz, hogy visszatérjen a rendes kerékvágásba – az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés útjára. Most az Európai Parlamentnek, a tagállamoknak és a Bizottságnak együtt kell dolgoznia az építés és a lendület fenntartása érdekében.

A fenntartható szociális piacgazdaság koncepciójának 2020-ra való megvalósítása a döntéshozatal és a társadalom minden szintjétől számottevő erőfeszítést kíván. Fellépésünknek uniós szinten valódi európai hozzáadott értékkel kell bírnia. Ez a célja az „Európa 2020” stratégiában megfogalmazott kiemelt kezdeményezéseknek, amelyek a következők: európai digitális menetrend, teljes értékű iparpolitika, európai kutatási és innovációs terv, erőforrás-hatékony Európa, az új készségek és munkahelyek menetrendje, mozgásban az ifjúság, valamint a társadalmi kirekesztettség elleni európai platform. Ez az a terület, ahol Európa változást hozhat.

Ekképpen lehetünk az erőforrás-hatékony és az éghajlatváltozásra rugalmasan reagáló gazdaságra való áttérés motorjai. Az éghajlatváltozás elleni küzdelem az Unión belül és világszinten egyaránt továbbra is kiemelt prioritásként szerepel majd napirendünkön. Idén az energiaszektorra és a közlekedési ágazatra különleges figyelmet fordítunk, hiszen mindkettő meghatározó jelentőséggel bír abban, hogy a fenntartható Európa kihívását versenyelőnyünké változtassuk.

A munkahelyek, a versenyképesség, a megfizethető árak és a fogyasztói kínálat alapjául szolgáló 500 millió fogyasztó hazai piacát jelentő egységes piac továbbra is az európai gazdaság gerincét alkotja majd. E piac tartálékainak maradéktalan kiaknázása különösen fontos a kis- és középvállalkozások számára, amelyek az Európai Unióban a munkahelyteremtés legfőbb motorjai.

Az egységes piac 21. századba való átvitele a Bizottság kiemelt feladata, amely 2012-ig új javaslatokkal fog előállni. Ez a téma alkotja annak a jelentésnek a tárgyát is, amelynek elkészítésére Mario Montit kértem fel, és amelyet a nagyon közeli jövőben ismertetni fogunk.

Az „Európa 2020” stratégiában felvázolt elképzelések közül szeretném kiemelni a társadalmi összetartozás jelentőségét. Egy társadalom valódi ereje ugyanis azokban a lehetőségekben rejlik, amelyeket a legelesettebb polgárai számára teremt. Minden alkalmat meg kell ragadnunk a foglalkoztatottság és a társadalmi kohézió

ösztönzésére, ami annyit tesz, hogy készen kell állnunk az új munkahelyeket létrehozó feltörekvő ágazatok kínálta lehetőségek kiaknázására. Ez azt jelenti, hogy az embereket fel kell vértetni a magas szintű foglalkoztatottság megteremtéséhez és fenntartásához, valamint a gazdasági átmenet megkönnyítéséhez szükséges készségekkel. Végezetül azt is jelenti, hogy az oktatástól és képzéstől a munka világába vezető átmenet megkönnyítésével azon kell munkálkodnunk, hogy legyőzzük a válság fiatalokra nehezedő hatását. E célból a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem idei európai évére támaszkodva kiépítünk egy széles körű, szegénység elleni európai platformot. Ez a menetrend természetesen hozzájárul a gazdasági, társadalmi és területi kohézióra vonatkozó elveink megvalósításához.

A Bizottság fellépésének középpontjában továbbra is az európai polgárokat érintő ügyek és az európai polgárok jóléte áll. A Bizottság által a mai nap folyamán elfogadandó stockholmi program átfogó cselekvési tervének végrehajtása éppen annak biztosítására összpontosít, hogy az európai integrációnak a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülése terén megnyilvánuló előnyei a polgárok számára kézzelfoghatóbbakká váljanak.

A cselekvési terv már önmagában is kimerítő munkaprogramot jelent a Bizottság számára a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének területén. A cselekvési terv a polgárokat szakpolitikáink középpontjába helyezi azáltal, hogy megkönnyíti egyéni jogaik gyakorlását. Célja ezen felül a nyitott és biztonságos Európa kialakítása, különös tekintettel a határokon átnyúló bűnözés kezelésére, valamint a közös bevándorlási és menekültügyi politikára.

A szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének területén az Európai Unió az elmúlt évtizedben a személyek szabad mozgása elvének alkalmazásától a közös politika kialakításáig jutott el. A máig elért vívmányok imponálóak, ámde a válságból való kilábalás ezen időszakában most nagyobb szükségünk van az európai értékek előmozdítására és védelmére, de mindenekfelett a Lisszaboni Szerződés által most megteremtett valamennyi lehetőség kiaknázására, mint valaha. A cselekvési terv kimerítően felsorolja az e téren már meghatározott prioritásaink európai és világszintű megvalósítását szolgáló intézkedéseket.

A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése ezen felül ahhoz is eszközöket kínál, hogy célratörőbb magatartásról tegyünk tanúbizonyságot. Az Európai Parlament megnövekedett szerepe, a Tanácson belüli hatékonyabb döntéshozatal, a tagállamok által az Európai Tanács döntéshozatalában tanúsított nagyobb fokú egységességre és következetességre való kilátás, valamint a Bíróság által gyakorolt igazságügyi felügyelet erősíteni fogja az Európai Unió eltökéltségét arra, hogy jobban megfeleljen a polgárok elvárásainak, és jobban reagáljon az őket érintő ügyekre.

Ha 2020-ig tekintünk előre, egy sor olyan hosszú távú tendenciával is foglalkoznunk kell, amelyeknek közvetlen kihatása van a polgárok mindennapjaira. Ha most a tettek mezejére lépünk, ez a jövőben meghozza a gyümölcsét. A Bizottság például nyilvános vitát indít majd a nyugdíjak jövőjéről, valamint a nyugdíjrendszerek fenntarthatóságának és megfelelőségének szavatolása érdekében elemezni fogja a választási lehetőségeket. Egy ilyen területen persze számos mozgatórugó nemzeti szintű – de ennek nem szabad visszatérnünk bennünket attól, hogy az Európai Unió a legnagyobb mértékben hozzájáruljon az ügyhöz.

Külső területen a főképviselő/a Bizottság alelnökének új szerepe, valamint az Európai Külügyi Szolgálat elindítása eszközöket kínál számunkra egy erősebb és következetesebb uniós külpolitika kialakítására. Stratégiai kereskedelempolitikai prioritásokat fogunk meghatározni, előre fogjuk lendíteni a kereskedelmi tárgyalásokat, és partnereinkkel együtt fogunk dolgozni a piacokhoz való hozzáféréstől kezdve a szabályozási kereteken keresztül a globális egyensúlyhiányig terjedő számos kérdésen. Az „Európa 2020” stratégiában megfogalmazott célkitűzéseinket például a G20-on keresztül ki fogjuk vetíteni a világpiacon.

A megbízható, biztonságos, fenntartható és megfizethető energia biztosítása érdekében a Bizottság az energetikai-geopolitikai kihívásokkal is foglalkozni fog.

A Bizottság másik kulcsfontosságú prioritása a nemzetközi fejlesztési menetrend folytatása, és a millenniumi fejlesztési célokról szóló 2015. évi csúcstalálkozó előkészítése során uniós cselekvési tervet kíván előterjeszteni. E kezdeményezés adja majd az Európai Tanács júniusi ülésének alapját, amely közös uniós álláspontot fog előkészíteni a millenniumi fejlesztési célok 2015-re történő elérése érdekében kialakítandó világméretű cselekvési terv elfogadását célzó, a millenniumi fejlesztési célokról szeptemberben tartandó magas szintű ENSZ-felülvizsgálatra. Olyan nyitott Európát akarunk, amely a világ legelesettebb lakosaival való szolidaritását konkrét fellépésekkel bizonyítja.

Végül a Parlamenttel kötött megállapodás értelmében ez év harmadik negyedében közzétesszük a költségvetés felülvizsgálatát. Ebben meg fogjuk határozni az Európai Unió pénzügyi forrásainak

leghatékonyabb felhasználására irányadó, az „Európa 2020” stratégiát maradéktalanul figyelembe vevő alapelveket és fő paramétereket. Ezzel párhuzamosan részletesebben értékelni fogjuk a kulcsfontosságú területeket, ideértve a mezőgazdaságot és a kohéziót is. Biztosíthatom önöket, hogy a költségvetés felülvizsgálatának minden szakaszában teljes mértékben be fogjuk vonni a Parlamentet a folyamatba.

Zárszóm előtt szeretnék röviden szólni a munkaprogram számos újításáról. E programnak, valamint a jövőbeli programoknak is megfelelő keretet kell kínálniuk az intézmények számára, hogy szilárd egyetértés alakulhasson ki arról, hogy Európának hová kell összpontosítania az erőit. Ezért erőteljesebb politikát kell folytatnunk, és mérlegelnünk kell, hogy az általunk indítani kívánt nagyszabású kezdeményezések milyen többéves kihívást állítanak elénk. Úgy vélem, hogy a munkaprogramok összeállítása jövőbeli módjának a gyakorlatban kell szemléltetnie azt a különleges partnerséget, amelyet ebben a ciklusban én és a Bizottság az Európai Parlamenttel szándékozunk kialakítani.

Ez a program 34 stratégiai kezdeményezést határoz meg, és kötelezettséget vállalunk arra, hogy azokat még december vége előtt benyújtjuk. Önök is bizonyosan egyetértenek abban, hogy ez az elkövetkező nyolc hónapra igen feszített menetrendet jelent.

A program ugyanakkor 2010-re és az ezt követő időszakra számos más kezdeményezést is tartalmaz. A tájékoztató jellegű listán azok a kezdeményezések szerepelnek, amelyeken a Bizottság a következő évek folyamán dolgozni kíván. Nem minden kezdeményezés fog feltétlenül konkrét javaslatok benyújtásához vezetni. Az intelligens szabályozás elveivel összhangban alaposan értékelnünk kell, hogy melyik kezdeményezéseknek kell zöld utat adnunk, és milyen formában.

Az új stratégiai kezdeményezések meghatározása és a többéves folyamat elkerülhetetlen kiigazítása érdekében a munkaprogramot minden évben felülvizsgáljuk. Ez a „gördülő” megközelítés minden érdekelt számára javítani fogja az átláthatóságot és az előreláthatóságot, miközben a váratlan fejleményekre való reagáláshoz szükséges rugalmasság is megmarad. Az egyik dolog, amit az elmúlt években megtanultunk, hogy mindig előre kell látnunk az előreláthatatlant. Az elmúlt évek bebizonyították, hogy a stratégiai tervek nem lehet kőbe vésni – ezeknek mindig a valósághoz kell igazodniuk.

Tisztelt képviselők, a Bizottság 2010. évi munkaprogramja, amelyet ma büszkén tárunk önök elé, az elkövetkező évre vonatkozó európai politika meghatározásának szükséges és realista, ám mégis nagyratörő kerete. Realista, ha minden intézmény kész egyesíteni erejét, és kész együttműködni abból a célból, hogy az európai polgároknak időben eredményeket tudjunk felmutatni; szükséges, mert ha azt akarjuk, hogy 2010 fordulópont legyen, nem működhetünk a szokásos üzemmódban; és végül nagyratörő, hiszen most még erősebb Európára van szükségünk, mint valaha, ahhoz, hogy a polgároknak az általuk várt megoldásokat tudjuk nyújtani. A polgárok ezt várják el tőlünk, nekünk pedig kötelességünk a polgárok jólétéért és megelégedésére munkálkodnunk.

Elnök. – Köszönöm, Barroso úr, hogy kimerítően ismertette a Bizottság következő nyolc hónapra szóló legfontosabb kezdeményezéseit.

Én csak ki szeretném emelni, hogy az ön által említett stratégiai partnerség rendkívül fontos a számunkra. Jóllehet szétválasztjuk a végrehajtó és a törvényhozó hatalmat, együttműködésünk mégis meghatározó jelentőségű a polgáraink számára, s ezért nagy örömmel hallgattuk Barroso úr arra vonatkozó szavait, hogy a Bizottságnak és a Parlamentnek a lehető legszorosabb kapcsolatot kell kialakítania. Az ön, valamint a biztosok jelenléte ezen az ülésen a legjobb bizonyíték arra, hogy a Bizottság szándékait tettek követik. Ezért őszinte köszönetemet fejezem ki.

Szájer József, a PPE képviselőcsoport nevében. – (HU) Tisztelt elnök úr! Az Európai Néppárt képviselőcsoportja részéről üdvözljük, hogy a Bizottság ambiciózusan munkához látott, és beterjesztette a 2010-es munkaprogramját. Azt pedig annak tekintjük, aminek szánták, hogy jelen van a Bizottság, vagyis a Parlament iránti tiszteletnek, a Parlament komolyan vételének, és örülünk, hogy valamennyien jelen vannak. Ugyanakkor sajnáljuk, hogy az idei évből már hosszabb idő elvesztegetődött, hiszen a Lisszaboni Szerződés elfogadásának a késlekedése már megakadályozta, hogy a jogalkotási program és a költségvetés közötti összhangot meg lehessen teremteni ebben az évben. Nagyon bízunk abban, hogy a 2011-es évre ez a folyamat helyreállhat kisebb nehézségeknek a leküzdésével.

A Lisszaboni Szerződés életbe lépett, innentől fogva már nincsen kifogásunk nekünk sem, európai parlamenti képviselőknek, sem a Bizottságnak, sem a Tanácsnak arra, hogy ne lépünk határozottan akcióba, és ne kezdjük el a munkát, vagyis érvényesítsük azt, amit a Lisszaboni Szerződés előír, teljesítsük, amit a polgárok akarnak, őket helyezzük a politikai terveinknek a középpontjára.

Az Európai Néppárt két listát készített a Bizottság terveivel kapcsolatban. A részleteket elküldtük még az elfogadás előtt önöknek. A két listát, amit most röviden idéznék, azonban nem más, mint egy olyan lista, amelyet ne tegyen a Bizottság, és egy olyan lista, amelyen azok a teendők szerepelnek, amelyeket szeretnénk, hogyha elvégeznének.

Először is szeretnénk kérni, hogy a Bizottság ne tegye azt, ami az eddigi gyakorlat volt – mert akkor ez a mostani vita értelmetlenné válik –, hogy az önök által beterjesztett törvényhozási javaslatok az évnek az októberéig még mindig csak 40%-ban voltak beterjesztve. Hogyha ez a helyzet marad a jövőben, akkor nincs értelme az ilyen típusú vitáknak. A Parlament nem tudja gyakorolni azt a jogát, amelyen keresztül érvényesíteni akarja a hatását, hogy a Bizottság milyen javaslatokat terjesszen elő. Éppen ezért fontosnak tarjuk, hogy ne úgy tekintsenek ezekre a törvényhozási tervekre, munkaprogramokra, mint annak idején a kommunista rendszerekben az ötéves tervekre, amelyeknél már a kezdetben sem volt igaz, amit benne írtak. Amit teljesítettek, annak pedig végképp nem volt köze egyáltalán a végeredményhez.

A másik dolog, amit a Bizottságtól kérünk, hogy ne tűrje a hazugságot és a félrevezetést. Európa jelen pillanatban több országa válságban van amiatt, mert eltakarták a valóságos adatokat, hazudtak az államháztartás hiányának a mértékéről. Eltakarták a többiek elől, és egy közös hajóban utazunk, ott ez sok mindenkit érint. Ilyen volt Magyarország esete, ilyen volt Görögország esete. Ezekben az esetekben azt várjuk a Bizottságtól, hogy ne húzza meg magát, hanem nagyon határozottan nevezze meg és kritizálja ezeket az országokat, mert később nagyobb lesz a gond.

A híres magyar reformkori gondolkodó a múlt századból, Széchenyi gróf mondta, hogy növeli, aki elfödi a bajt. Vagyis nem takargatni, hanem ki kell jönni ezzel, és ennek alapján határozott cselekvésre van szükség. És ebben a tekintetben a Bizottság gyakorolja a jogköreit! Ne értsék félre! Én nem azt mondom, hogy a Bizottság a hibás ezekért a válságokért. Ezekért a válságokért ezeknek az országoknak a kormányai a hibásak, azonban igenis a közös érdekekben hangosabban és határozottabban kellett volna kiáltani annak érdekében, hogy az eredményeket érjük el.

Most pedig térjünk rá arra, hogy mit tegyen a Bizottság. Először is, tegyen és hajtson végre, alakítson ki egy ambiciózus munkahelyteremtési programot. A polgárokat állítsa a munkánknak a középpontjába. Munkahely, munkahely és munkahely kell, hogy a fő vezérelvünk legyen! Itt hadd kezdjem azt, hogy természetesen, ha a polgárokhoz szólunk, akkor olyan nyelven kell beszélnünk, amelyet a polgárok értenek. Amikor azt mondjuk, hogy 2020, akkor én – egy volt kommunista országból jövő képviselő – ismét az ötéves tervekre asszociálok, vagy a börtönökben szokták a rabokat ilyen számokkal megjegyezni. Miért nem nevezzük a 2020-as programot az Európai Unió munkahelyteremtési programjának, miért nem nevezzük a stockholmi programot – amit egyébként rajtunk kívül az elnevezést senki nem érti – az európai polgárok biztonságáról szóló programnak? Vagyis a szavakkal is kezdődik mindez a folyamat.

Fontosnak tarjuk, hogy a kis-és középvállalkozásokat aktívan igénybe vegyük a munkahelyteremtési folyamatban. Nem szeretnénk, hogyha a 2020-as munkahelyteremtési programot lenyomná a Parlament torkán. Itt alapos vitára van szükség, és nem csak ennek a parlamentnek, hanem a nemzeti parlamenteknek, és a nemzeti döntéshozási hatóságokat is be kell vonni. Tanuljunk a Lisszaboni Programnak – már megint egy olyan elnevezés, amit senki nem ért – a sikertelenségéből! Törekedjünk a polgárok biztonságára, hozzuk meg az ezzel kapcsolatos lépéseket! És, elnök úr! Egyetlenegy megjegyzés: nem csak kenyérből él az ember, fontos a közös értékek erősítése. Azt várjuk a Bizottságtól, hogy folytassa azokat az értékalapú programokat, amelyek a kommunizmussal, a nemzeti kisebbségek együttélésével, Európa közös múltjával foglalkoznak. Az Európai Néppárt támogatni fogja önöket, de nagyon keményen kritizálni fogjuk önöket, hogyha eltérnek az eredeti programtól.

Hannes Swoboda, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Barroso úr, tisztelt biztosok, szeretnék köszönetet mondani azért, hogy önök közül ilyen számosan megjelentek a mai ülésen. Tisztelt képviselőtársaimról sajnos nem mondhatom el ugyanezt. Szégyellem, de kénytelen vagyok kimondani, hogy akik nincsenek itt, azok közül nem mindenki van indokoltan távol. Ők Strasbourghban vannak ugyan, de nem ebben az üléssteremben, ahol lenniük kellene. Ez felettébb elszomorító.

Minthogy nincs közös állásfoglalásunk, egyéni véleményünket terjesztjük önök elé, amelyet önök részletesen értékelhetnek. Barroso úr, egyetértünk önnel abban, hogy a fő kérdés a szociális biztonsággal párosuló versenyképesség egy fenntartható Európában. Természetesen főként a szegénység és a munkanélküliség elleni küzdelem folytatására kell helyeznünk a hangsúlyt, amely jelenségek egyes területeken még mindig növekednek, vagy legalábbis továbbra is elfogadhatatlanul magas szinten vannak. Szeretném megköszönni önnek, hogy ezt megemlítette, ugyanis erről egyes kormányfők a jelek szerint nincsenek meggyőződve. Miként tudnánk odahatni, hogy a költségvetések megszilárdításának időszakában erről meggyőződjenek?

Az ugyanis magától értetődik, hogy a tagállami költségvetéseket meg kell szilárdítani. Ugyanakkor a költségvetési konszolidációnak arányosnak kell maradnia – szeretném, ha a Bizottság tudomásul venné ezt –, és be kell tartania az időrendiséget, ha azt akarjuk, hogy a többi lényeges célkitűzés, azaz a munkanélküliség és a szegénység elleni küzdelem, ne szenvedjen csorbát.

Szeretném megragadni az alkalmat arra, hogy kifejezzem, milyen nagy jelentősége van ennek a Córdobában nemrég lezajlott roma-csúcs fényében, amelyen önök nem voltak jelen, jelen volt viszont a Bizottság két tagja, mégpedig a Bizottság alelnöke, Reding asszony, valamint Andor úr, a foglalkoztatásért, szociális ügyekért és társadalmi összetartozásért felelős biztos. Nemrég szerbiai látogatásom során roma településeken jártam: elfogadhatatlan, hogy ilyen helyek még mindig léteznek Európában. Felszólítom a Bizottságot, hogy minden tőle telhetőt tegyen meg az e területen létező szegénység és munkanélküliség felszámolása érdekében.

Következő témám a költségvetés konszolidációjával függ össze. Több beruházásra van szükségünk. Erről ma délelőtt korábban már beszéltünk Kallas úrral. Például túl keveset fektettünk be a transzeurópai hálózatokba. Most látható, hol merültek fel a problémák annak következtében, hogy még mindig nem valósítottuk meg az úgynevezett Delors-terv javaslatait. Amikor ön, Barroso úr, partnerségről beszél, szeretném, ha nem feledkezne meg arról, hogy erre a partnerségre különösen a költségvetés kérdése és a jövőbeli költségvetési tervezés tekintetében van szükségünk, ugyanis egyértelmű, hogy a Tanács kisebb tételek esetében máris európai szintű megszorításokra készül. Márpedig ezt nem tűrhetjük.

Barroso úr, ön utalt a Monti-jelentésre. Ez kétségtől fontos jelentés, és helyes, hogy ön felkérte Monti urat a jelentés kidolgozására, hiszen Monti úr e terület szakértője. Ám amikor az egységes piacról beszélünk, akkor a szociális piacgazdaságról sem szabad megfeledkeznünk. Ebben az összefüggésben a közszolgáltatások kiemelt jelentőséggel bírnak a számunkra. Ön egyetértett azzal, hogy javaslatokat terjesszenek be egy keretirányelv elfogadására vonatkozóan. Itt és most nem akarunk kitérni az összes konkrét kérdésre, de úgy gondolom, hogy az európai önazonosság érdekében a jövőben a közszolgáltatásokra kell támaszkodnunk, különös tekintettel a nemrég bekövetkezett közlekedési gondokra, amelyek többek között azt is jelzik, hogy mennyire fontosak a vasúti közszolgáltatások. Függetlenül attól, hogy e szolgáltatásokat a magán- vagy az állami szektor nyújtja, a közszolgáltatásokra vonatkozó közös európai politika révén szabályozni kell és meg kell őrizni ezeket.

Most pedig elérkeztem utolsó és legfőbb témámhoz. Ön említést tett a gazdasági válságról, Görögországról, valamint más, nehézségekkel küszködő országokról is. A Van Rompuy úrral folytatott előző megbeszéléseink során megállapítottuk, hogy az Európai Tanács által ebben az esetben foganatosított fellépések nem merítették ki az Európai Unió legjobb eszköztárát. Ha minderre két vagy három hónappal korábban kerül sor, Görögországnak nem kellett volna magas kamatokat fizetnie. Ön utalt erre, de én úgy gondolom, hogy utalásoknál többre van szükségünk. Arra van szükségünk, hogy a Bizottság erőteljes hangon szólítson fel mindezekre.

Egyetértek önnel abban, hogy nem akkor kell beavatkozni, amikor a válság már bekövetkezett, és a költségvetési hiány már az egeket ostromolja, ugyanis a beavatkozást gyakran félreértelmezik. Az ilyen helyzeteket a gazdasági és költségvetési változások nyomán követésével a lehető legjobban meg kell előzni. Máris hallom a kormányokat felszisszenni, miszerint nem nyomozhatunk a statisztikáik vagy a költségvetési eljárásaik után. Ez elfogadhatatlan álláspont. Ha meg akarjuk előzni, hogy újból bekövetkezzék az, ami az elmúlt hónapokban és években történt, akkor ezt meg kell lépnünk. Miért kellene a kormányoknak titokban tartaniuk statisztikáikat és költségvetési eljárásaikat? A kormányoknak persze bizonyos szabadsággal kell rendelkezniük. Meg kell kapniuk ezt a szabadságot, de különösen az euróövezetben ennek a szabadságnak összhangban kell lennie az európai célokkal és célkitűzésekkel.

Barroso úr, mi készek vagyunk részt venni az ön által említett különleges partnerségben. E partnerségnek azonban a Parlament és a Bizottság erős helyzetén kell alapulnia. A következő napokban a keretmegállapodásról fogunk tárgyalni. Ez tisztáz néhány részletet, ám a döntő tényező a mögöttes szellem. Ez azzal is jár, hogy amikor egyes kormányfők a Lisszaboni Szerződéssel visszaélve a Szerződést saját helyzetük megerősítésére akarják felhasználni, önök egyértelműen szögezzék le, hogy a Lisszaboni Szerződés Európát hivatott erősíteni. A Bizottságnak ezért kell erőteljesen felemelnie a szavát. Ha ez így lesz, akkor önökkel tartunk, és támogatni fogjuk önöket, még akkor is, ha véleményünk egyes konkrét részletekben eltér, hiszen mindkét testületnek egy erős Európáért kell küzdenie. Ez főként egyes kormányfők közelmúltbeli viselkedésének fényében rendkívül fontos.

Marielle De Sarnez, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a Bizottság elnöke, ezt a programot a mai mélyreható változások és kihívások fényében talán túl bátorlannak érzem, és azt hiszem, hogy jogunk van célratörőbb programot várni a Bizottságtól, annál is inkább, mivel erre önök el is kötelezték magukat.

Elsőként, ami a pénzügyi szabályozást illeti, tökéletesen értem, hogy mire törekszik Michel Barnier. A törekvések jó irányba mutatnak, de véleményem szerint messzebb is lehetett volna menni, más irányokat is célba lehetett volna venni, gondolok itt például a banki tevékenységek szétválasztására, a pénzügyi mozgások megadóztatására vagy a származékos termékek tényleges betiltására, amely jelenleg az Egyesült Államok is tervezi.

Ugyanakkor – és ez számomra még fontosabb – véleményem szerint feltétlenül mindent meg kell tennünk a realgazdaság támogatása és a fenntartható beruházások előmozdítása érdekében, mivel ezek a jelenleg szélsőségesen a pénzügyi szolgáltatások által vezérelt gazdasággal szemben valódi munkahelyteremtő tényezőt jelentenek, és azt szeretném, ha az ebbe az irányba mutató konkrét projekteken dolgoznánk. Márpedig a jelenlegi programban nem látok ilyen projekteket.

Az is meggyőződésem, hogy nagyszabású projektekre van szükségünk. Ha valamikor, akkor most, a nemrég átélt közlekedési válság után kell feléleszteni az európai vasút gondolatát. Jelenleg naponta 28 000 légi járat közlekedik az Európai Unióban. Most tényleg eljött az ideje, hogy felelevenítsük az európai vasút gondolatát, amelyről már évtizedek óta folyik a szó.

Azonban úgy gondolom, hogy valódi gazdasági koordináció és gazdasági irányítás nélkül ebből semmi se lesz. Ebből a szempontból sajnálom, hogy ezzel a kérdéssel egy tanácsi munkabizottságot bíztak meg; jobban szerettem volna, ha az önök Bizottsága foglalkozott volna ezzel.

Sürgős költségvetési, gazdasági és ipari koordinációra van szükségünk. Szükség van egy európai valutaalap létrehozására, és ezzel párhuzamosan a tagállamok államháztartásainak stabilizálását célzó intézkedések végrehajtására. Dolgoznunk kell az adókonvergencián is, még ha ez a szó már ki is ment a divatból. Itt konkrétan a társasági adóra gondolok. Ezenfelül egy saját uniós költségvetési forrás megteremtésén is dolgoznunk kell. Úgy vélem, hogy ezek olyan erőteljes fellépések lennének, amelyek talán képesek lennének némileg visszaterelni bennünket a növekedési pályára.

Még egy gondolat az Unió 2020-ig szóló jövőbeli gazdasági stratégiájával kapcsolatban: kérem önöket, hogy ne mondjanak le a szegénység és az oktatás területén megfogalmazott számszerűsített célkitűzésekről. Meggyőződésem, hogy ezzel kapcsolatban az egész Európai Parlament támogatását élvezni fogják. Itt arról az európai társadalmi modellről van szó, amelyet akarunk, és amelyet szeretünk.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Barroso úr, tisztelt biztosok, én is szerettem volna, ha a Parlament a képviselők magasabb részvételi arányával felelt volna arra a megtiszteltetésre, amellyel önök kitüntettek bennünket. Ezt a kérdést a jövőben meg kell oldanunk.

Az ön által bemutatott munkaterv igen széles skálán mozog, és felettébb ambiciózusan csengő címetek tartalmaz. Már a bevezetés címe is így hangzik: „Egy új korszak”. Ugyanakkor nem vagyok biztos abban, hogy a hangzatos címek mögött megbívó részletek felérnek ezzel a szépen hangzó megközelítéssel. Az egész szöveg még mindig az éghajlatváltozással, valamint a pénzügyi és gazdasági válsággal foglalkozik. Görögország esete újfent bebizonyította, hogy nemcsak gazdasági, hanem társadalmi szempontból is növekszik a szakadék a tagállamok között, hiszen a délen, a keleten és az észak-nyugaton élő európai polgárok életkörülményei között óriási különbségek vannak. Ami annyit tesz, hogy hatalmas kihívásoknak nézünk elébe.

A szociális Európa és a nagyobb igazságosság kérdésében különösen egyet kell értenem Swoboda úrral. Lényeges, hogy e területet felülvizsgáljuk. Egyáltalán nem vagyunk meggyőződve arról, hogy a terítéken lévő szöveg elegendő az Európai Unión belüli növekvő szegénység leküzdéséhez.

Levontuk-e a megfelelő tanulságokat a pénzügyi válságból és az ezt követő gazdasági válságból? Úgy gondoljuk, hogy a pénzügyi és gazdasági integráció helyes megközelítése az, ha új javaslatokat teszünk a társasági adózás módosítására. Mi a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjában már régóta támogatjuk, hogy előrelépés történjék ebben a kérdésben. Az energiaadó mellett is lándzsát törünk. Ha végül a gyakorlatba is átültetik ezt, akkor számíthatnak ránk. Ugyanakkor a pénzügyi válságból szerzett tapasztalataink alapján meggyőződésünk, hogy még mindig hiányzik a pénzügyi tranzakciók megadóztatásának világos célkitűzése. Persze mondhatjuk azt, hogy a tagállamokra várunk, de úgy vélem, időnként konkrétabb és pontosabb követeléseket kell előterjesztenünk, azután pedig harcolnunk ezekért, és Szájer úr mondanivalója is ez volt. A görög helyzetre adott válaszuk egyértelműen helytelen volt. Véleményünk szerint elfogadhatatlan, hogy az eurókötvényekre vonatkozóan nincs előkészítés alatt álló javaslat.

Barroso úr, ön a második hivatali idejére történő megválasztását célzó kampányában igen nagy hangsúlyt fektetett a közérdekű szolgáltatásokra. A parlamenti képviselőcsoportok is kérdezték önt erről. Véleményem szerint az, amit ön „Az európai fellépések középpontjában az emberek állnak” címmel a közszolgáltatásokról, valamint arról mondott, hogy ezeket miképpen kellene szabályozni, egyáltalán nem megfelelő. Ezzel ön máris megszegi egyik legszámottevőbb ígérését.

Ami az éghajlat védelmét illeti, az éghajlatvédelem kérdésében érdekelt főigazgatóságok jelenleg olyan forgatókönyveken dolgoznak, amelyek 2050-re elérendő eltérő célkitűzéseket tartalmaznak. A közlekedés esetében a hosszú távú cél 70%-os csökkentést irányoz elő, míg az energia esetében ez 75%. Hedegaard asszony munkatársai még nem döntöttek. Remélem, hogy nagyratörőbb célokat tűznek majd ki. Annyi azonban világos, hogy a bali konferencia és a kétszintű célkitűzés egyik főigazgatóság számára sem játszik szerepet. Mi értelme egy nagyszabású új európai, éghajlatváltozással kapcsolatos diplomáciai kezdeményezésről beszélni, amikor nyilvánvalóan feladtuk a bali konferencia eredményeit és a G8-ak által elért megállapodásokat? A program tartalma nem lesz elegendő ahhoz, hogy Európa eredményesen jelenhessen meg Bonnban, Cancúnban vagy Dél-Afrikában. Még sok teendő áll előttünk.

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, a programok kapcsán hadd emlékeztessem önöket az 1992-es program tanulságaira: ahhoz, hogy a Bizottság eredményes lehessen, egyetlen prioritást kell meghatároznia és egyszerre csak egy politikára kell összpontosítania. Az egységes piac megteremtésére irányuló erőfeszítés olyan értelmes célkitűzés volt, amelyet az összes érdekelt fél – és ami a lényeg, a közvélemény – könnyen megérthetett, de azóta túl gyakran tapasztaljuk, hogy a Bizottság egyik kezdeményezést indítja a másik után, tekintet nélkül arra, hogy ezekhez Európa-e a legmegfelelőbb terep, vagy a kezdeményezés tényleg kézzelfogható előnyökkel jár-e, s mindezt abban a hiú reményben, hogy e kezdeményezések népszerűsítik a Bizottságot. Ez a megközelítés hibás volt és elbukott. Ezért üdvözljük a Barroso elnök által kialakított új irányvonalat.

Az európai gazdaság még mindig mély válságban van, és ezt a helyzetet csak következetes fellépéssel lehet megváltoztatni. Nemcsak a bankrendszer csődjé által kiváltott vagy a közlekedési vészhelyzetek miatt erre még pluszban ránehezedő közvetlen válságra utalok, hanem a mélyben megbúvó válságra is, amelynek következtében az európai gazdaság lemaradt a versenyképesebb és innovatívabb tengerentúli és ázsiai gazdaságok mögött. Ezért erőteljesen támogatjuk a jelenlegi Bizottság központi kezdeményezését, a 2020-as stratégiát. Jóllehet meglátásunk szerint vannak még részletek, amelyekkel kiegészülhetne, és változtatni is kellene rajta, a kezdeményezés lényegét tekintve helyes. Európának intelligens, fenntartható és befogadó növekedésre van szüksége, amely magas szintű foglalkoztatottságot, termelékenységet és társadalmi összetartozást eredményezhet – aki hallja, adja át! Ennek kell lennie a Bizottságot meghatározó legfontosabb prioritásnak.

Jövőbeli gazdasági felvirágzásunk és az ebből lehetségesen fakadó valamennyi előny a sikeres vállalkozásoktól és vállalkozóktól függ: ők azok, akik megteremtik a gazdaságot, valamint a fenntartható és jövedelmező munkahelyeket, és ez a valaha is kitalált legjobb szegénységellenes politika. A Bizottság feladata pedig az, hogy a szövetségesük, ne pedig az ellenségük legyen. Következésképpen üdvözljük az egységes piac fellendítését és kiterjesztését, az intelligens szabályozás előtérbe helyezését, a szabályok Unió-szerte történő következetes és helyes végrehajtásának szavatolását, az adminisztratív terhek lényeges visszaszorítását, a bürokrácia megnyirbálását és a szűk keresztmetszetek kitágítását, a képésben szerzett bevált gyakorlatok cseréjét, a munkaerőpiac korszerűsítését, valamint a kereskedelem előtt tornyosuló akadályok lebontását célzó kötelezettségvállalásokat.

Ha Barroso elnök az élénk, lendületes európai gazdaság fejlesztésének élére áll, maga mögött tudhatja majd támogatásunkat. Persze nekünk sem tetszik minden. Tartunk attól, hogy egyes intézkedések, mint például a polgárok Európájának elképzelése vagy a stockholmi program bizonyos vetületei, a tagállamok jogainak és felelősségeinek csorbításával járhatnak. Biztatóak a közös mezőgazdasági és halászati politika területén kilátásba helyezett reformok, ugyanakkor tartunk attól, hogy mindez a gazdálkodóink és halászaik számára biztosított méltányos megoldás helyett nagyrészt többlet bürokráciába torkollik. Végezetül nem értünk egyet azzal, hogy a tagállamok által külügyi téren tett közös kezdeményezések a Tanácstól teljesen átkerüljenek a Bizottsághoz.

Az ECR képviselőcsoport a szubszidiaritás elvének felkarolása céljából alakult meg; olyan Európát akarunk, amely saját kulcsfontosságú feladataira összpontosít és tényleges előnyöket kínál, és reméljük, hogy Barroso elnök és Bizottsága – ma minden biztos körünkben van, ma minden képviselőnkre jut egy biztos – megragadja az ismertetett munkaprogram nagy részében magától kínáló alkalmat arra, hogy gondosan ápolja a

gazdasági talpra állás alakításában szerepet játszó Európát, amely a nehéz és kihívásokkal terhes eljövendő években hosszú távra megalapozhatja jólétünket.

Miguel Portas, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr, a mai vita tárgyát képező program címe: „Ideje cselekednünk!”. Ha arra gondolok, hogy az uniós miniszterek közötti videokonferencia megszervezése öt napba került, akkor csak gratulálhatok önnek, Barroso úr, a humorérzékéhez. De miért is ideje cselekednünk? Netán azért, mert eddig senki sem cselekedett, és a cím az önkritika-gyakorlás ékes példája? Vagy pedig azért, mert bürokratikus közleményeink minden más címéhez hasonlatosan ez a cím is csak egy szóhalmaz mögött megbúvó üres ígéret?

Mondok egy példát. A szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évében vagyunk, jóllehet a szegények erről vajmi keveset tudnak. Az önök dokumentuma – és most idézem – „a növekedés és a munkahelyteremtés előnyei széles körben való megosztásának biztosítására” irányuló kezdeményezésről beszél. Ez egy újabb vicc? Milyen kezdeményezés ez, és miként tudna a tagállamok által stabilitási programjaik érdekében az emberektől megvont szociális támasz helyébe lépni?

A Bizottság hogyan szándékozik olyasvalaminek az előnyeit megosztani, ami nem létezik, ez pedig a gazdasági növekedés? Hogyan kívánja csökkenteni a szegények számát anélkül, hogy hozzányúlna a gazdagok és a nagyon gazdagok jövedelméhez? Mi a politikával nem értünk egyet. A hiány diktatúrájához való visszatérés béklyóba veri a gazdaságokat, megnyirbálja a béreket és a nyereségeket, és visszavonulót fúj az állami beruházásoknak. Így kell szépen növelni a munkanélküliséget.

Jóllehet ideje cselekednünk, a Bizottság úgy véli, hogy az Unió végeredményben képes volt erőit egyesítve úrrá lenni a válságon. Kérdezzék csak a görögöket, hogy mi erről a véleményük, s vajon gyorsan és helyesen léptünk-e. Mikor lesz már európai hitelminősítő intézetünk? Kérdezzék csak a portugálokat, akiknek a hitelkamatai állandóan megugranak, valahányszor egy biztos a gazdaságról kezd beszélni. Kérdezzék az európai közvéleményt. Kérdezzék meg az európaiakat, hogy a dolgok vajon miért állnak úgy, ahogy, aztán az európaiak majd ránéznek a hírnökre és elmosolyodnak, mert a humorérzék egyelőre még nem adóköteles.

Fiorello Provera, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a vállalkozásoknak, és különösen az európai termelés 99%-át adó kis- és középvállalkozásoknak négy alapvető dologra van szükségük: a hitelfelvétel megkönnyítésére, rugalmasabb munkaerőpiacra, a vállalkozásalapításhoz és a vállalkozások folytatásához kapcsolódó bürokrácia csökkentésére és végül a tisztességtelen versennyel szembeni védelemre.

Nagyra értékeljük az európai szabályozás korszerűsítése érdekében az előző hivatali idő alatt végzett bizottsági munkát, amelynek során 1 600 jogalkotási aktus hatályon kívül helyezésére került sor, és támogatjuk az Edmund Stoiber által vezetett magas szintű munkacsoport által készített javaslatokat.

A vállalkozások versenyképessége szempontjából a másik fontos elem a nemzetközi kereskedelmi helyzet. Az ilyen válságos időkben fontos megerősíteni az Európai Unió kereskedelmi védelmi szabályait. A vállalkozások nem versenyezhetnek az egyes feltörekvő gazdaságok, mint például Kína, által alkalmazott, szociális és környezeti dömpinget célzó stratégiákkal; ezekben a gazdaságokban a munkaerőköltségek rendkívül alacsonyak, nincsen szociális védőháló és hiányoznak a járulékos költségek, valamint magas szintű környezetvédelmi normák sem léteznek.

A másik kérdés, ahol a Bizottságnak határozottabban be kellene avatkoznia, az a hamisítás elleni küzdelem és a szellemi tulajdonjogok védelme.

Rövidre fogva, a Bizottság munkaprogramjában nem látok semmilyen, a Lisszaboni Szerződésben meghatározott, kohéziós politikai iránymutatások megvalósítását célzó kezdeményezést.

A Szerződés 174. cikke most először ismeri el a hegyvidéki régiók sajátos szerepét, amelyek területünk 40%-át alkotják, és ahol több mint 90 millió európai polgár él. Ezért felszólítom önöket, hogy a Bizottság következő jogalkotási programjába vegyenek bele egy olyan keretprogramra irányuló javaslatot, amelynek célja a hegyvidéki régiók fejlesztése és védelme, valamint a hegyvidéki területek által kínált megújuló energiák minden lehetséges módon történő kiaknázása.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök úr, a Bizottság 2010. évi munkaprogramjában kifejti, hogy az Európai Uniónak olyan hosszú távú kihívásokkal kell szembenéznie, mint a globalizáció, és vissza kell szereznie a versenyképességét. A probléma az, hogy az EU nem szembenézett a globalizációval, hanem felvállalta azt. Az EU beengedi a fejlődő gazdaságokból származó importáradatot, ahol a bérszínvonal az

európai bérekének a töredéke. Versenyképességünket csak egyetlen módon tudnánk visszaszerezni: ha bérszínvonalunkat a gazdaságokéra zsugorítanánk le.

Természetesen még az európai uniós tagságot sem támogatom. Viszont még ha támogatnám is, azzal vádolnám az EU urait, hogy elárulják az uniós lakosok érdekeit. Én azt mondanám, hogy az EU nem is annyira egy Európai Unió, hanem sokkal inkább a mindenféle áru és szolgáltatás globális mozgását megvalósítani igyekvő globális unió.

Meggyőződésem, hogy a szuverén nemzetállamoknak újra kell építeniük termelési alapjaikat, azután pedig meg kell védeniük piacaikat és állampolgáraik munkahelyeit. Üzenetem azonban az Európa-pártiakhoz is szól. Európa akár egységesen, akár külön-külön lép fel, saját felelősségére nem fogja tudni megvédeni termelését és mezőgazdaságát a harmadik világbeli versennyel szemben. A globalizációnak egyénileg vagy kollektíven ellen kell állni, különben mindnyájunkat elpusztít.

A bizottsági dokumentum szerint állítólag szükség van a népesség előregedésének veszélyeit ellensúlyozó legális bevándorlást lehetővé tévő politikák továbbfejlesztésére. Kétségtelen, hogy a lakosság előregedése sok országban gondot jelent. Ugyanakkor meg kell vizsgálnunk, hogy mi ennek a problémának a gyökere. Sok nő nem szakítja meg szakmai pályafutását, és önszántából ódzkodik a gyermekvállalástól – amihez teljes joga van –, sok más nő viszont azért dolgozik, mert erre az anyagi szükség viszi rá. Nem azért dolgoznak, mert lenézik az anyaságot, hanem azért, hogy ki tudják fizetni a számláikat.

Ez a fejlemény kétségkívül befolyásolta a születések számát, amely mesterségesen, gazdasági erők hatására esett vissza. A gazdasági erőket azonban nem engedhetjük szabadon garázdálkodni. A gazdasági beavatkozás megváltoztathatja a gazdasági erőket, és egy ilyen változás a demográfiai adatokban is le fog csapódni. Az a gondolat, hogy a meg nem született európai gyermekeket kiváltandó, harmadik világbeli nagycsaládokat importálhatunk az Unióba, azon a különösen ártalmas és félresikerült feltételezésen alapul, hogy az embert csak a nevelés teszi, és a harmadik világbeli kultúrákat valamiféle köpönyegnek tekinti, melyet a bevándorlási kikötőben el lehet hajítani, azután a tartózkodási és állampolgársági okmányokkal egyetemben kibocsátott valamiféle európai kulturális kabáttal lehet helyettesíteni.

Az ilyen bevándorlók gyerekei állítólag éppen annyira európaiak, mint a bennszülött lakosság, de ez nem igaz. Az egymástól különböző kultúrákat egymástól különböző emberek csinálják, nem pedig fordítva. Mi nem kultúránk termékei vagyunk, hanem a kultúránk a mi termékünk. Az európaiakat harmadik világbeli lakossággal felváltani annyit tesz, mint Európát felváltani a harmadik világgal. Európában lassú, de biztos etnikai tisztogatás folyik, Európa lassan, de biztosan kiürül az európaiaktól.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, általánosságban úgy érzem – és most nem azokról beszélünk, akik egyértelműen és tisztességesen kinyilvánították, hogy az Unió és az uniós tagság ellen vannak –, hogy kijelenthetem: a Tisztelt Házban mégis széles összetartás van az imént bemutatott program körül.

Ha van egy közös nevező, amelyet a legmeghatározóbb politikai erők felszólalásaiban felfedeztem, az az ambíció gondolata. Európának ambíciózusabbnak kell lennie. Ebben a tekintetben néhány gondolatot szeretnék kiemelni, amelyekkel egyébiránt maradéktalanul egyetértek.

Szájer József barátunk arról szólt, hogy valóban el kell kerülni a kommunista rendszerek öt éves terveinek modelljét. Pontosan ezért akarjuk megőrizni azt a rugalmasságot, amely fontos a változó környezethez történő alkalmazkodásunkhoz.

Ugyanakkor Szájer úrnak, de Swoboda úrnak is válaszul: még egyszer szeretném megerősíteni, hogy igazuk van, amikor az Unió részéről több gazdasági és pénzügyi fellépést sürgetnek, és amikor jelzik, hogy a tagállamok ellenálltak például annak, hogy a Bizottság a nemzeti államháztartási adatok ellenőrzésében fokozott szerepet kapjon.

Az első Bizottság, amelyet volt szerencsém elnökölni, külön rendeletet dolgozott ki annak érdekében, hogy az Eurostat nagyobb ellenőrzési jogkört kapjon, ám egyes tagállamok ezt elvetették, mert nem akarták, hogy a Bizottság ilyen szerepet játszhasson.

Remélem tehát, hogy a válságból levonandó tanulság az, hogy egyre inkább egymásra vagyunk utalva, és hogy az európai gazdaságpolitika nem csak nemzeti ügy. Természetesen nemzeti ügy is, de közös európai érdekek kérdése is, hiszen fokozottabb koordinációra van szükség. Ebben a vonatkozásban azt hiszem, hogy Szájer úr, Swoboda úr, De Sarnez asszony és az összes többi képviselő is egyetért abban, hogy egy egyre összehangoltabb gazdaságpolitikára van szükség.

Csak így lehet előrehaladni, és ebben a tekintetben külön is ki kell emelnem a Swoboda úr által kinyilvánított törekvést – amiért köszönetet is mondok neki –, hogy a pénzügyi tervről szóló jövőbeli tárgyalások során szükség van a Bizottság és az Európai Parlament közötti fokozott partnerségre, és ellen kell állni bizonyos, leginkább kormányközinek nevezhető értelmezéseknek, amelyeknek mostanában a tanúi vagyunk; ami annál is meglepőbb, mivel a Lisszaboni Szerződés pontosan az ellenkező irányt, az európai dimenzió további megerősítésének az irányát célozza.

Remélem, hogy a válságból le tudjuk majd vonni a tanulságokat, és több Európa, nem pedig kevesebb Európa felé mozdulunk el. Példa erre a pénzügyi szabályozás kérdése, amelyre De Sarnez asszony utalt. Az azért mégiscsak furcsa, sőt ironikus, hogy miután egyes tagországok a pénzügyi szabályozás terén erőteljesen intézkedéseket sürgettek, a tagállamok egyhangúan megállapodtak abban, hogy leszűkítik a de Larosière-jelentést követően benyújtott bizottsági javaslatok célkitűzéseit.

Ez tehát azt mutatja, hogy a nyilatkozatok és a döntések között néha mély szakadék tátong. Remélem, hogy az Európai Parlamenttel és a Bizottsággal együtt képesek leszünk majd áthidalni ezt a szakadékot, és ezáltal európai szinten valamivel nagyobb következetességre törekedhetünk, ugyanis az ilyen nagyra törő célokra tényleg szükségünk van.

Most az a fontos, és ezt hangsúlyozni szeretném, hogy jól értsük a szubszidiaritás elvét. Én a szubszidiaritás mellett vagyok. Ebben a vonatkozásban, Kirkhope úr, én is ki kívánom nyilvánítani, hogy egyetértek a szubszidiaritás gondolatával, ám helyesen kell érteni, hogy ez valójában mit is jelent. A szubszidiaritás annyit jelent, mint eldönteni, melyik a legmegfelelőbb döntéshozatali szint.

Ami légi közlekedési válságot illeti, mégiscsak furcsa, ami most zajlik. Ma azt olvasom a sajtóban, és nemcsak az Európa-szkeptikus vagy Európa-ellenes sajtóban vagy a bulvárlapokban, hanem a színvonalas sajtótermékekben is, hogy az Európai Unió most elismeri, miszerint tévedett, amikor döntést hozott a légi járatok felfüggesztéséről. Ez elképesztő!

Ha van olyan terület, amely nemzeti hatáskörbe tartozik, akkor ez az európai légi közlekedés felügyelete. A döntést az egyes európai nemzeti szabályozó hatóságok hozták. Most meg pont azok tiltakoznak Európa ellen, akik az európai szintű hatáskörök ellen vannak. A végén még azt fogjuk hallani, hogy az izlandi vulkánkitörést az Európai Bizottság és Brüsszel rendelte el. Azért ez mégiscsak hallatlan!

(Taps)

Fogalmazzunk világosan. Eltérő felelősségi szintek léteznek: vannak a nemzeti szintek és az európai szintek. Minden egyes esetben meg kell nézni, hogy melyik a legmegfelelőbb szint. Biztosíthatom önöket, hogy a Bizottság kész felvállalni a saját felelősségét, ám úgy gondolom, hogy az Európai Parlamenttel szövetséget kell kötnünk, és világosan le kell szögeznünk, hogy mi a mi felelősségünk és mi nem az.

Ha ez nem következik be, majd automatikusan – ahogy néha mondják – Brüsszelre, vagy esetlegesen Strasbourgra is hárítjuk majd a felelősséget azért, ami valójában nemzeti hatáskörbe tartozik, hiszen tudjuk, hogy válságidőszakban könnyebb a nacionalista, populista retorikához folyamodni.

Használjuk a józan eszünket! Összpontosítsunk arra, amit európai szinten tehetünk, összpontosítsuk erőnket oda, ahol fellépésünk hozzáadott értéket képvisel, és mindezt persze tagállamaink, a demokratikus tagállamok tiszteletben tartásával tegyük. Meggyőződésem, hogy a 2020-as menetrend azt célozza, hogy Európa a lényegre összpontosítson.

Amire most szükségünk van, az a növekedés, de nem akármilyen növekedés: igazságosabb, nyitottabb, fenntarthatóbb, intelligensebb, a jövőbe mutató növekedésre van szükségünk.

A növekedés újabb forrásait kell megteremtünk, hogy eredményesen vehessük fel a harcot legsúlyosabb problémánkkal, amelyről ma délután fogunk vitázni, mégpedig a munkanélküliség, konkrétan pedig a fiatalok munkanélküliségének a problémájával. Az európai intézmények közötti szövetséget ugyanis ezen a területen kell kialakítanunk, s egyúttal tagállamainkkal is tisztességesen és becsületesen együttműködnünk annak érdekében, hogy polgárainknak konkrét eredményeket tudjunk felmutatni.

Meggyőződésem, hogy ez az anyag jó alapot teremt a következő évek munkájához, és a vitában elhangzott támogató szavak, sőt időnként követelményeket megfogalmazó felszólalásaik után bátorítást kaptam, és azt hiszem, kollégáim is bátorítást kaptak munkájukhoz. Igyekszünk majd megfelelni annak a feladatnak, amelyet önök ránk bízhatnak.

(Taps)

Elnök. – Barroso úr, nagyon köszönjük nyilatkozatát. Szeretném leszögezni, hogy amikor az Európai Bizottság Európai Közösségünk nevében tesz erőfeszítéseket, a Bizottság hatalmas szövetségesre talál az Európai Parlamentben. A képviselők többsége támogatja ezen erőfeszítéseket, és azt a felfogást, hogy a Bizottságot főként az imént tárgyalt válsághelyzetben több hatáskörrel kell felruházni, ugyanis az ilyen helyzetekben értjük meg igazán, hogy mennyire szükségünk van az Európai Unióra és a bizottsági cselekvésre. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével az Európai Parlament hatásköre is jelentősen bővült, és mi örülünk ennek. Úgy gondoljuk, hogy ez jó az európaiaknak, jó a polgárainknak. Ezentúl fel kell vállalnunk a nagyobb felelősséget, és ki kell használnunk a Szerződés kínálta lehetőségeket. Még egyszer szeretném biztosítani önt, Barroso úr arról, hogy ön és az Európai Bizottság nálunk szövetségesekre talál, és ekkor az Európai Parlament többsége nevében beszélek.

Diego López Garrido, a Tanács soros elnöke. – (ES) Elnök úr, szeretnék gratulálni a Bizottságnak, valamint a Bizottság elnökének, José Manuel Durão Barroso úrnak a ma ismertetett nagyratörő, felettébb Európa-párti programjához, amely egyértelműen összhangban van az Európai Unió spanyol elnökségének célkitűzéseivel, valamint a Spanyolországból, Belgiumból és Magyarországból álló elnökségi trió programjával.

Elmondhatom, hogy a Tanács együtt dolgozik a Bizottsággal, valamint az Európai Parlamenttel is, és gratulálni szeretnék azokhoz a bizottsági jogalkotási programot támogató, építő jellegű felszólalásokhoz, amelyeket az imént hallottunk.

A Bizottság igen keményen dolgozott. Mindenki tudja, hogy a második Barroso Bizottságként ismert új Bizottságnak november 1. óta hivatalban kellene lennie, ám különféle okok miatt ez csak hónapokkal később következett be, és most a Bizottság keményen dolgozik annak érdekében, hogy az idővesztést konstruktív és pozitív módon hozza be, amiért a spanyol elnökség háláját fejezi ki. Barroso úr és a Bizottság valamennyi tagja – az alelnökök és a biztosok is – tudatában van annak, hogy mi – meglátásom szerint igen pozitív módon – együtt dolgozunk a Bizottsággal, és elismerjük a Bizottság ebben a vonatkozásban tett erőfeszítéseit.

A Bizottság is hálás az Európai Parlamentnek: valahányszor vitát folytattunk itt ezekről a kérdésekről, az Európai Parlament mindig felettébb konstruktív hozzáállást mutatott. Szeretném megragadni az alkalmat arra, hogy újfent felkérjem az Európai Parlamentet az ismertetett jogalkotási kezdeményezések elfogadására – ma elsősorban jogalkotási kezdeményezésekről beszélünk –, mégpedig a lehető leghamarabb, hogy az előbb említett idővesztést behozhassuk. Bizonyos vagyok abban, hogy ehhez a Parlament együttműködését is el fogjuk nyerni.

Elnök. – Köszönöm önnek a Tanács nevében tett nyilatkozatát, valamint a bizottsági program támogatását. Még egyszer szeretném megköszönni Barroso úrnak, a Bizottság valamennyi alelnökének és a biztosoknak, hogy jelen voltak. Ez arról tanúskodik, hogy a Bizottság nagy jelentőséget tulajdonít a Parlamenttel való együttműködésnek, amit reméltünk is.

A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Oana Antonescu (PPE), írásban. – (RO) Az Európai Bizottság 2010. évi munkaprogramja olyan nagyra törő és rugalmas többéves terv, amely a következő fő célkitűzéseket követi: a válság kezelése és az európai szociális piacgazdaság támogatása, az embereket az európai fellépések központjába helyező polgárközpontú program kidolgozása, nagyra törő és következetes, globális dimenziót tartalmazó külpolitikai menetrend kialakítása, és végül, de nem utolsósorban az Európai Unió által alkalmazott eszközök és munkamódszerek felfrissítése. A polgárközpontú program kulcseleme „a polgárokat szolgáló és védő, nyitott és biztonságos Európa” stockholmi programja, amelyet az Európai Tanács a 2009. decemberi ülésén fogadott el. Szeretném üdvözölni a stockholmi program végrehajtását szolgáló cselekvési terv bemutatására irányuló bizottsági kezdeményezést, amely azt szolgálja, hogy az európai polgárok ténylegesen élvezhessék a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség előnyeit. A program elsősorban a határokon átnyúló bűnözés elleni küzdelemre összpontosít, valamint a rendőrségi és igazságügyi együttműködés javítása révén meg fogja szilárdítani a közös bevándorlási és menekültügyi politika végrehajtását, amely különösen olyan területekre terjed ki, mint a szervezett bűnözés és a terrorizmus, illetve az egyéb fenyegetések elleni küzdelem.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Európának jelenleg növekvő munkanélküliséggel kell szembenéznie, és Európa lakosainak csaknem 17%-a a szegénységi küszöb alatt él. Sok európainak, még azoknak is, akiknek van munkahelyük, naponta meg kell küzdeniük a szegénységgel, és nincs lehetőségük arra, hogy az életet maradéktalanul élvezzék, hiszen a recesszió még az átlagos keresetűeket is a szegénység

felé taszítja. Először tehát a munkával rendelkezőket fenyegető szegénység problémájára kell kiemelt figyelmet fordítanunk. A foglalkoztatottság növelése érdekében új munkahelyeket kell létesítenünk, de nem akármilyen munkahelyeket, hanem a munkaerőpiac igényeinek figyelembevételével törekednünk kell a magas színvonalú foglalkoztatottság megteremtésére. A leginkább a fiatalok fokozódó munkanélküliségére kell odafigyelnünk, amely az egyik leégőbb társadalmi probléma. Ha a fiataloknak nem adatik meg a lehetőség a munkaerőpiacra történő belépésre, akkor az a veszély fenyeget, hogy Európa elveszít egy egész nemzedéknyi fiataalt. Az európai demográfiai helyzet egy ideje arra is rákényszerít bennünket, hogy fontolóra vegyük az idősebbek foglalkoztatását. A foglalkoztatás népszerűsítését szolgáló munkakörülményeket kell biztosítanunk, valamint szavatolnunk kell az egész életen át tartó tanulás lehetőségét. Ki szeretném emelni, hogy a fogyatékkal élő emberek foglalkoztatásáról is beszélnünk kell. Fontos, hogy megteremtsük számukra a munkaerőpiacra való belépés feltételeit, és nem csupán a demográfiai változások okán, hanem saját magukért is, azért, hogy szavatoljuk számukra az önbecsülés és az önértékelés lehetőségét. Megkérdezném tehát a Bizottságtól, hogy Európa miként szándékozik új munkahelyeket létrehozni? Mik a reális esélyei annak, hogy az emberek beléphetnek a munkaerőpiacra? Miként biztosíthatnánk a minőségi foglalkoztatottságot annak érdekében, hogy visszaszorítsuk a dolgozókat fenyegető szegénységet?

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) A Bizottság 2010. évi munkaprogramja a megszokott közhelyektől és üres szövegektől hemzsegető 14 oldalból áll. Az igaz, hogy Európának közösen kell válaszolnia a válságra. Ez azonban olyan válság, amely csak a Bizottság politikája és a minden területre kiterjedő fékevesztett liberalizáció miatt lehetett Európára ennyire negatív hatással. Ennek dacára senki nem akar semmin se változtatni. A kereskedelmi korlátozások további lebontása, amit a Bizottság el akar fogadtatni, ezzel éppen ellentétben ösztönözni fogja a globalizációt, a nagy gazdasági társaságoknak fog kedvezni, a tagállamoknak és a polgároknak pedig károkat okoz majd.

Az „Európa 2020” stratégia rendeltetése az, hogy válasz legyen a jelenlegi válságra. Ami az egyes intézkedéseket illeti, a gazdasági és pénzügyi politikai megközelítés ésszerűnek tűnik, ugyanúgy, ahogy a pénzügyi piacokat ellenőrző új európai felügyeleti szervezet kialakítása is. A tagállamok államháztartásának és költségvetési fegyelmeinek szigorúbb ellenőrzése remélhetőleg lehetővé teszi majd az olyan problémák elkerülését, mint amelyeknek jelenleg Görögország esetében vagyunk a tanúi. A Bizottság új adóterveit az energiaadó-irányelv felülvizsgálatával egyetemben, amely az energiatermékeket energiataralmuk alapján adóztatná meg, azért kell elvetni, mert az éghajlatváltozás problémáját – amely elsősorban természetes jelenség – nem lehet a szén-dioxidra való összpontosítással megoldani. Ami ráadásul újabb teherként fog az európai gazdaságra nehezedni, szemben az amerikai és ázsiai versenytársakkal, ahol ilyesfajta kezdeményezések nem szerepelnek a tervek között.

Richard Seebler (PPE), írásban. – (DE) A Bizottság 2010. évi munkaprogramja helyes prioritásokat határozott meg. Az európai polgárok fokozott bevonása és a munkamódszerek korszerűsítése mellett, amely a gazdaságserkentés döntő tényezője lesz, a Bizottság elsősorban a pénzügyi válság leküzdésére összpontosít. Fontos, hogy különösen azon uniós polgárok előtt, akik a mostani válság során veszítették el a munkahelyüket, a lehető leghamarabb új jövőbeli kilátások táruljanak fel.

Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjának környezetvédelmi kérdésekben illetékes szóvivőjeként szívemen viselem, hogy a lehető legtöbb fenntartható munkahelyet hozzunk létre, és Európának a környezetvédelemben játszott vezető szerepe eredményeként hozzáadott értéket teremtsünk a munkaerőpiacon. Az új és fenntartható ipari korszakra való áttérés céljából a munkahelyteremtés és a mindennek kiterjedő környezetvédelmet ezentúl nem szabad egymást kölcsönösen kizáró tényezőkké tekintenünk. Meglátásom szerint a Bizottság némiképp túl óvatos volt akkor, amikor egy ilyen megközelítést kellett volna elfogadnia. Ennek most kell lefektetnünk az alapjait. Ha képesek vagyunk javítani a meglévő rendeletek alkalmazásának mikéntjén, óriási eredményeket érhetünk el.

Joanna Senyszyn (S&D), írásban. – (PL) Gratulálok Barroso úrnak a Bizottság nagyra törő 2010. évi jogalkotási és munkaprogramjához. Sajnos rohan az idő, már csak nyolc hónap van hátra. Ennek ellenére remélem, hogy a prioritások nem maradnak üres ígéretek. A program erősségét a válság leküzdésére irányuló intézkedések adják. Sajnos ezek elsősorban a gazdasági helyzetre vonatkoznak. A polgárközpontú programról szóló fejezetben nincsenek olyan megkülönböztetésmentességet célzó kezdeményezések, mint a nők elleni erőszak leküzdése, a szociális célkitűzések elérésére irányuló nagyobb eltökéltség és elkötelezettség, valamint az uniós polgárokkal való kommunikációt javító hosszú távú stratégia. A nők elleni erőszak jelenségén már évek óta dolgozunk. Ideje lenne már, hogy ezen a területen hatékony európai jogi szabályozás jöjjön létre. A Bizottság programjában szeretném látni a nők elleni erőszak leküzdéséről szóló irányelvjavaslatot. Ami a szociális célkitűzéseket illeti, a szegénység elleni európai platform még az év vége előtti létrehozását célzó kezdeményezés jelentős lépés. Sajnos a program erről semmilyen konkrét részletet nem tartalmaz, ezeket a

tervek szerint az Európai Tanács júniusi ülése fogja rögzíteni. Az Unió és működési eszközei korszerűsítésének kérdésével kapcsolatban szeretném felhívni a figyelmet a polgárokkal való kommunikációra. Ennek folyamatosnak kell lennie, és nem szabad a választási kampány időszakára korlátozódnia. Az Európai Unió és a polgárok között kommunikációs szakadék tátong, amelyet igyekeznünk kell csökkenteni, a jövőben pedig felszámolni. Az uniós polgároknak azt az érzetet kell keltenünk, hogy az Unió tevékenységének a „szívében” állnak. A népszavazások eredménye csak ebben az esetben nem megy majd meglepetésszámba.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A Bizottság programjáról szóló vita azért különösen jelentős, mert egybeesik az Európai Unió új korszakának a kezdetével. A kihívásokat hosszú távon kezelni képes válságintézkedések fogantatásának szükségessége megköveteli, hogy prioritásnak tekintsük a munkahelyteremtést, a pénzügyi piacok szabályozását és az euró stabilizálását, amelynek mind a közbizalmat, mind a gazdasági és a társadalmi szereplők bizalmát vissza kell állítania.

Szeretném kiemelni a kohéziós politikának a különböző uniós szakpolitikák végrehajtásában betöltött jelentőségét. Az európai régiók csak egy látható eredményeket felmutató és a szubszidiaritás elvét tiszteletben tartó kohéziós politika, valamint a különböző – nemzeti, regionális és helyi – szintű irányítás révén tudnak majd fenntartható, integrált növekedést elérni. Az uniós fellépéseket a gazdasági, társadalmi és területi kohézióknak kell vezérelnie, és ezt megfelelő közösségi finanszírozás útján, a strukturális alapok átláthatóbb, egyszerűbb és hatékonyabb felhasználásával kell megvalósítani.

Döntő jelentőséggel bír a 2013 utáni időszak kohéziós politikájára és pénzügyi tervére vonatkozó iránymutatások meghatározása. Szeretném felhívni a figyelmet a legkülső régiók helyzetére, amelyek előtt – állandó strukturális sajátosságaik okán – olyan akadályok tornyosulnak, amelyek súlyos kihatással vannak gazdasági fejlődésükre, következésképpen ezek a régiók különleges intézkedéseket igényelnek.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), írásban. – (RO) Az Európai Unió elsődleges gondja a gazdasági válság leküzdése és szociális piacgazdaságának támogatása. Az év elején az uniós munkanélküliségi ráta elérte a 10%-ot, a fiatal munkanélküliek aránya pedig 20%-ra szökött fel. A foglalkoztatottsági arány növekedése szoros összefüggésben van az EU iparpolitikájával. A Bizottság milyen jogalkotási kezdeményezéseket fontolgat az Európai Unió jövőbeli iparpolitikájával kapcsolatban, valamint az új munkahelyek teremtése érdekében?

A 2010. március 25-26-án ülésező Európai Tanács először határozta meg uniós célkitűzésként azt, hogy 2020-ra 20%-kal kell növelni az energiafelhasználás hatékonyságát. Ezt a célkitűzést nem találjuk a Bizottság munkaprogramjában, pedig ezen a téren olyan kezdeményezésekre van szükség, amelyek az európai háztartásokat és vállalkozásokat egyaránt megcélozhatják.

Ezen túlmenően a 2010–2013 közötti időszakra szinte nem határoztak meg közösségi költségvetést a közlekedési infrastruktúrákra annak dacára, hogy hatalmasak a kihívások és a fejlesztési igények: a különböző közlekedési módok közötti intermodalitás biztosítása, a nagysebességű vasútvonalak fejlesztése, amelyek nemcsak a tagállami fővárosokat, hanem más európai nagyvárosokat is összekötnének, a teherszállítási folyosók és az egységes európai égbolt fejlesztése, és emellett a kikötők korszerűsítése és a tengeri szállítás fejlesztése. Mikor terjeszti be a Bizottság a transzeurópai közlekedési infrastruktúrák fejlesztéséhez szükséges finanszírozásról szóló javaslatot?

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR

alelnök

5. A Haitinek nyújtott humanitárius segítség és az újjáépítés koordinálása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Haitinek nyújtott humanitárius segítség és az újjáépítés koordinálásáról szóló bizottsági nyilatkozat.

Kristalina Georgieva, a Bizottság tagja. – Elnök úr, szeretném a Parlament tisztelt képviselőinek kifejezni elismerésemért azért a figyelemért, amelyet a Parlament Haitinak szentel.

Mielőtt átadnám a szót Andris Piebalgsnak, aki Haiti újjáépítéséről és fejlesztéséről fogja tájékoztatni önöket, hadd foglaljam össze a következő hónapok négy fő humanitárius kihívását, valamint azt, hogy az Európai Bizottság hogyan néz szembe ezekkel.

Elsőként folytatjuk a humanitárius segítségnyújtást, főként az emberek elszállásolása, valamint a higiéniai és egészségügyi szolgálatok terén. Nagyon összetett feladat az 1,3 millió hajléktalanná vált Port-au-Prince-i

lakos ideiglenes szállásokra való áthelyezése, például olyan gyakorlati kérdések miatt, mint a földtulajdon, a romok eltakarítása, a várostervezés és a biztonság. Jelenleg az a kb. 10 000-30 000 ember élvez elsőbbséget, akik átmeneti táborokban laknak az árvíz sújtotta területeken. A hurrikános évszak közeledtével sürgősen át kell őket helyezni. A táborirányítási képességek erősítése mellett ez programunk egyik prioritása. Nagyon nagy figyelmet szentelünk a készletek felhalmozásának, mivel többségük a földrengés után teljesen kimerült. Ezeket most feltöltjük, és megteremtjük a haiti polgári védelmi szolgálat működési feltételeit, amely egyébként a válság következtében megerősödött, és ez hasznos lehet.

Másodszorban elfogadtuk az „alkalmazkodjunk a szükségletekhez” megközelítést, és ott nyújtunk segítséget, ahol az emberek vannak, megelőzve ezzel a tömegek további mozgását. Biztosítjuk, hogy az egész ország hozzáférjen a segítségünkhöz, és ne csak Port-au-Prince. Ezzel a fővárosra nehezedő nyomás csökkentéséhez is hozzájárulunk. Ugyanezen logika mentén haladva az „egész sziget” megközelítést alkalmazzuk, legyen szó akár a haiti menekültek kérdéséről, akár a segélyszállítmányok utánpótlásáról, akár a készletek hurrikános évszakra való felhalmozásáról. A Dominikai Köztársaság szintén fontos, ezért róla sem feledkezünk meg a helyreállítási programban.

Harmadrésről biztosítjuk, hogy az adományozók koordinálásának eredményeképpen egymás komparatív előnyeire építhessünk. A Haitin jelen lévő sok szereplő miatt ez nem könnyű kihívás, de következetesen és határozottan képviseltetjük magunkat az ENSZ által irányított humanitárius koordinációban. Amikor Haitin jártam, az volt a benyomásom, hogy jó munkát végzünk – mind az egyes országokból érkező katasztrófavédelmi csapatok, mind a saját munkánk tekintetében.

Negyedszer, biztosítanunk kell az átmenetet a humanitárius segítségből a helyreállításba és az újjáépítésbe. Nagyon szorosan együttműködünk Andris Piebalgsszal ezen átmenet megkönnyítésén. Mondok erre két konkrét példát. Először is, az élelmiszeripari ágazatban támogatjuk az élelmiszerek helyi előállítását. Arra kérjük partnereinket, hogy – még ha ez egy kicsivel drágább is – karolják fel a helyi gazdálkodókat, hogy keresletet teremtsenek és elősegítsék a talpra állást. Ez természetesen az újjáépítést is elősegíti. Másodszor, támogatjuk a „pénzt a munkáért” programokat is, mivel ezáltal – ismétlem – megteremthetjük az átmenetet a segítségből a helyreállításba.

És végül, de nem utolsósorban, nagyon figyelünk az eredményekre. Európa mértékét tekintve az első helyen áll a segítségnyújtásban, és az eredmények terén is elsőnek kell lennie.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök úr, a nemzetközi adományozók New York-i konferenciáján az Európai Unió 1 235 milliárd EUR-ra kötelezte el magát. Mi vagyunk Haiti újjáépítésének legnagyobb adományozói, és így mi fogunk a legnagyobb mértékben hozzájárulni a haiti kormány újjáépítési cselekvési tervéhez. Büszkeséggel tölt el az a mód is, ahogyan ez történt, mivel az EU közös kötelezettségvállalásáról van szó, amelyet sok tagállam támogatott, mint pl. Spanyolország, Franciaország és a szélesebb Közösség is. De büszke vagyok arra is, hogy hazám, amelynek eddig nem volt túl sok kapcsolata Haitival, a közösségi költségvetésből finanszírozandó támogatáson kívül kiegészítő támogatásra tett ígéretet.

A New York-i konferencia nagyon jó szellemben zajlott. Pénzügyi eredménye nagyon jelentős, világos volt a haiti kormány elkötelezettsége is, és számos érdekelt fél vett részt. Az európai parlamenti képviselők közül néhányan láthatták, hogy a nem kormányzati szervezetek, köztük az európai nem kormányzati szervezetek is szerepet kaptak a konferencián, amelyen európai vállalkozások is részt vettek. Bellerive miniszterelnök és Bill Clinton vezetésével és átmeneti koordinációs mechanizmusokra is születtek javaslatok. Ebben a mechanizmusban az összes érdekelt fél részt vesz, és ez garanciát jelent arra nézve, hogy a pénzt nem fogják elpazarolni vagy más célokra felhasználni.

Most nagyon fontos, hogy a támogatásokat mihamarabb egyesítsük. A Bizottság és a tagállamok már dolgoznak Haiti új országstratégiai dokumentumán és nemzeti indikatív programján. Közös erőfeszítéseink támogatása céljából fel fogjuk gyorsítani azon erőfeszítéseinket, hogy létrehozzunk egy EU-házat Haitin, amely biztosítaná a nagyobb láthatóságot, és ugyanakkor segítene bevonni a külföldi adományozókat is.

Ezen a héten Haitira fogok látogatni, hogy első kézből nyújtsak konkrét támogatást az infrastruktúra és a kormányzás területén a hosszú távú újjáépítésben. Ezen a héten öt pénzügyi megállapodást fogok aláírni összesen több mint 200 millió EUR-ról, és felavatok néhány, már befejezett munkát, mint például a Port-au-Prince és Cape Haitian között újjáépített utat, ami teljes mértékben összhangban van a kormány cselekvési tervével és az „egész sziget” megközelítéssel is.

A kormány működési kereteinek megerősítése céljából ünnepélyesen át fogom adni a belügyminisztérium újjáépített épületét is, amelyet uniós hozzájárulásokból finanszíroztak. Ezenkívül egy iskolát is felavatok

Mirabelais-ben. Különös hangsúlyt helyezünk az oktatásra, ahogy Préval elnök úr kérte, és még több költségvetési támogatást fogunk bejelenteni. A költségvetési támogatás nem vak támogatás. Számos elővigyázatossági intézkedést tettünk, és több alkalommal ellátogattunk az országba, így garantálhatom, hogy a pénzünket a megfelelő célra fogják felhasználni.

Elkötelezem magam továbbá amellett, hogy rendszeres látogatásaim keretében folyamatosan nyomon követem az építési folyamatot, valamint felgyorsítom a segítségnyújtást. Rendszeresen tájékoztatni fogom az Európai Parlamentet a haiti újjáépítés terén elért előrehaladásról.

Szeretném hangsúlyozni, hogy nemcsak én, hanem az egész testület, azaz Kristalina Georgieva, a főképviselő, Ashton bárónő és további kollégáim is közre fognak működni a haiti újjáépítésben, így Michel Barnier is, aki néhány hónap múlva Haitire fog látogatni. Ez nemcsak a felelős biztos, hanem az egész testület felelőssége.

A hatóságokkal is meg kell vitatnunk néhány dolgot azzal kapcsolatban, hogy hogyan tudnánk jobban megszervezni a segítségnyújtást. A nemzetközi közösség hosszú távú kötelezettségvállalása nem lehet sikeres, ha Haiti gyorsan visszatér a „szokásos kerékvágásba”. Ezt megelőzendő hatékonyságra kell törekednünk, és már említettünk néhány módot, ahogyan ezt elérhetjük. Ugyanakkor azonban a haiti hatóságokra és a lakosságra is nagy felelősség hárul abban, hogy egy jobb világot építsenek.

Két szempontot különösen ki kell emelnem. Szociális téren ösztönözni kell a kormányt arra, hogy szoros kapcsolatba lépjen az ellenzékkel és az egész civil társadalommal. Ez valódi nemzeti konszenzust fog teremteni a fejlesztési tervvel kapcsolatban, és elő fogja mozdítani a terv végrehajtásához szükséges stabilitást. Gazdasági téren pedig a New York-ban bemutatott makrogazdasági keretnek határozottabbnak kell lennie, és azt a foglalkoztatás és a növekedés előmozdításával kell párosítani, ami meg fogja szakítani a szegénység és egyenlőtlenség ördögi körét.

Gay Mitchell, a PPE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani a két biztosnak. Három kérdést kívánok kiemelni. Az első azokra a módszerekre és intézkedésekre vonatkozik, amelyeket Haiti újjáépítési szükségleteinek felmérésére használnak. A második annak biztosítására vonatkozik, hogy az általunk tett kötelezettségvállalások valóban megvalósuljanak, a harmadik pedig arra, hogy beszéljünk a tulajdonjogokról és például azoknak az embereknek a kiszolgáltatottságáról, akik más birtokán épített viskókban laknak.

Először is az újjáépítési munkálatokkal kapcsolatban hadd mondjam el, hogy éppen most kezdeményeztem a Világbank számára egy olyan dokumentum kidolgozását, amely egy jól szerkesztett kézikönyv formájában elmagyarázza, hogyan kell pontosan lezajlania az újjáépítésnek. A kérdésem az, hogy fogjuk-e használni ezt a kézikönyvet vagy fogunk-e hasonló intézkedéseket hozni annak biztosítására, hogy Haitin az újjáépítés szakszerűen menjen végbe. A Világbank remek munkát végzett ezen a téren. A haiti nagykövet jelen volt, amikor ezt a bizonyos könyvet újtára bocsátottam.

Másodszor, ami a kötelezettségvállalásokat illeti, nagy örömmel hallottam, amit a biztos úr mondott a 200 millió EUR-ról, amelyet szinte haladéktalanul továbbítani fognak. De visszatérünk ide egy vagy akár öt év múlva, és elkötelezzük magunkat egy olyan szegény ország támogatása mellett, amelyet egyszerűen nem szabad magára hagyni?

A harmadik kérdésem pedig a következő lenne. Haitin akkora volt a pusztítás mértéke, hogy nemcsak az okozott károkat kell megnéznünk, hanem azt is, hogy azok miért ilyen nagymértékűek. Azok az emberek, akiknek nincs saját ingatlanuk, a vízmosságokban és a hegyek oldalában, viskókban élnek, vagy bármiben, amit össze tudtak eskábálni, mert nem a tulajdonuk az a terület, ahol élnek. Ha az embereknek lenne saját földterületük, akkor beruháznának olyan házak építésébe, amelyeknek esélyük van arra, hogy ellenálljanak egy későbbi, hasonló pusztításnak. Ezért kérem, hogy a probléma megközelítésének részeként ezt a kérdést is alaposan gondoljuk át.

Még egyszer szeretném megköszönni a két biztosnak az előterjesztést.

Corina Crețu, az S&D képviselőcsoport nevében. – (RO) Haitin a helyzet még messze nem stabilizálódott, ahogy azt a két biztos, Georgieva asszony – aki március végén járt Haitin – és Piebalgs úr is hangsúlyozta. Ugyanezt mondják azok a humanitárius munkások is, akik a helyszínen osztják szét a segélyeket, és segítenek az újjáépítési folyamatban. Azonban úgy tűnik, hogy a fővárosban az élet kezd visszatérni a normális kerékvágásba, legalábbis ami az emberek mindennapi életét illeti, ezért úgy gondolom, hogy erőfeszítéseinket most a vidéki területekre kell összpontosítanunk, amelyek továbbra is alapvető problémákkal küzdenek.

Ez azért is sürgős, és azért ad okot aggodalomra, mert közeleg az esős évszak, és a közlekedési infrastruktúra állapota akadályt jelenthet a lakosság napi szükségleteinek kielégítését szolgáló segélyszállítmányok célba jutásában. Ahogy hallhattuk, az újjáépítésre tett erőfeszítések még csak most indulnak be igazán. Nyilvánvaló, hogy a későbbiekben további problémák is fel fognak merülni az infrastruktúrával, a lakosság megfelelő életkörülményeinek biztosításával, a közszolgáltatások, az oktatás és az egészségügyi ellátás minimális szintjének biztosításával kapcsolatban. De problémák merülnek majd fel a szükséges munkaerő és annak megfelelő képzettségének biztosítása terén is.

A legfőbb problémák közé tartozik továbbá azon gyermekek ellátása, akik árvák lettek vagy ideiglenesen elszakadtak családjuktól; ők képezik az egyik legkiszolgáltatottabb és jövőjükre nézve legveszélyesebb helyzetben lévő csoportot. Szerintem nagyobb figyelmet kell szentelnünk a haiti humanitárius válság e vetületének, mivel a jelenlegi problémák magukkal hozzák a gyermekkereskedelmet és az illegális örökbefogadást. Végül, de nem utolsósorban szeretném kifejezni afölötti örömet, hogy Haiti problémáinak kezelése továbbra is a Bizottság prioritásai között szerepel. Biztosíthatom önöket, hogy ez a Fejlesztési Bizottság minden tagjára érvényes.

Charles Goerens, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a hurrikános évszak közeledte Haitin azt jelenti, hogy alapvető fontosságú továbbra is fenntartani a humanitárius erőfeszítéseket, és hogy egyéb szükségintézkedésekre is szükség lehet.

Hogy a lényeggel kezdjem, fontos, hogy kellő számú, megfelelően ellenálló szálláshelyről gondoskodjunk. Ez az intézkedés első sorban azért fontos, mert a megsemmisült házak újjáépítése időt vesz igénybe, másrészt pedig azért, mert amiatt, hogy Haiti közvetlenül ki van téve a hurrikánok pusztításának, a legrosszabbtól kell tartanunk, ahogy ezt a közelmúlt tapasztalatai is mutatták.

Egész egyszerűen felelőtlenség lenne most abbahagyni a humanitárius segítségnyújtást. Ugyanilyen felelőtlenség lenne halogatni az újjáépítési munkákat. Más szóval, minden erőfeszítést egyszerre kell megtenni: a humanitárius segítségnyújtást annak érdekében, hogy ne legyen több értelmetlen halál; az újjáépítési munkákat annak érdekében, hogy az élet mihamarabb visszaállhasson egy normálhoz hasonló kerékvágásba; a gazdaság talpra állítását, amely hosszú távon alapvető fontosságú a források megeremtéséhez; Haiti költségvetésének megerősítését rövid távon; és a decentralizáció iránti szilárd elkötelezettséget.

Az adományozók ENSZ által szervezett március 31-i konferenciája sikeres volt. De mi fog maradni ebből a konferenciából, ha minden feledésbe merül? Először is ne feledkezzünk meg arról, hogy a humanitárius beavatkozások mellett a gazdaság gyors talpra állítására van szükség; a Nemzetközi Valutaalap főigazgatója ezt reméli és várja, mivel 8%-os éves növekedésre számít a következő öt évben.

Másodszor – hasonló megfontolásból –, a gazdaság prioritása a mezőgazdasági ágazat talpra állítása lesz. Haitinek jelenleg exportjövödelmének 80%-át kell a mezőgazdasági termények behozatalára fordítania. Ne felejtjük el, hogy régen voltak olyan idők, amikor Haiti képes volt kielégíteni saját élelmiszer-szükségletét!

Harmadszor, Haiti fejlődését a jelentőség, hatékonyság, eredményesség és fenntarthatóság kritériumai alapján kell majd megítélni.

Negyedszer, a fejlődésnek az idő előrehaladtával folytatódnia kell, és alapvető, hogy Haiti lakossága saját maga vállaljon felelősséget saját magáért.

Ötödszor, a haiti földrengés ismét megmutatta – ha szükség volt még bizonyítékra –, mennyire fontos haladéktalanul létrehozni egy humanitárius gyorssegély-rendszert, amelynek célja az uniós tagállamok anyagi és humán erőforrásainak egyesítése.

Mi akadályozza meg, hogy Barnier úr jelentésének javaslatai megvalósuljanak?

Végezetül, a haiti válság megoldására irányuló főbb európai erőfeszítések határozottak lesznek. Szeretnék köszönetet mondani a főképvisezőnek, Piebalgs és Georgieva biztosoknak és főigazgatósaiknak, akik megérdemlik a hálánkat.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Elnök úr, képviselőcsoportom nevében szólalok fel, és ugyanakkor koordinátorunk, Deva úr nevében is. Szeretném hangsúlyozni azt a nagyon fontos tény, hogy a Haitinek nyújtandó nemzetközi segély pillanatnyilag majdnem háromszor több, mint azt a haiti kormány és az ENSZ remélte. A segély összesen 11,5 milliárd EUR, és érdemes hangsúlyozni, hogy a haiti kormány a következő két évre csak kevesebb mint 4 milliárd EUR-t remélt. Alapvető fontosságú, hogy az infrastruktúra kiépítésére összpontosítsunk, amit egyébként Deva úr is hangsúlyozott a legutóbbi vita során.

Szeretnék hangsúlyozni még egy fontos dolgot – e segély felügyeletét. A haiti kormány nagyon gyenge, és a segély szétosztása nagyrészt egy tagolt és furcsa elit réteg kezében van, ezért nagyon fontos, hogy a nemzetközi szervezetek és az Európai Unió tudja, kihez kerül a pénz valójában.

Patrick Le Hyaric, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr és asszony, biztosítanunk kell, hogy az adományozók konferenciáján megígért segélyekből tényleges alapok szülessenek, azok kifizetésre kerüljenek, és eljussanak a kedvezményezettekhez. Természetesen nem gondolom, hogy ez elég lenne Haiti hosszú távú újjáépítéséhez, még akkor sem, ha oly sokkal is tartozunk a haiti lakosságnak.

Az európaiak mindig is nagyon nagylelkűek voltak, ha a szolidaritás kimutatásáról volt szó, de sajnos fennáll a veszélye, hogy az emberek elfelejtik, vagy elfelejtetik velük haiti testvéreink tragédiáját. És ahogy önök is mondták, sürgősen kell cselekedni. Sürgősen, mivel ciklonok jöhetnek, amelyek tovább ronthatják az emberek életkörülményeit; sürgősen újjá kell építeni a házakat és az épületeket, például az iskolákat és a kórházakat, hiszen a haiti kormány elkezd evakuálni bizonyos táborokat; sürgősen kell cselekedni az élelmiszersegélyek koordinálása és szétosztása terén is, és hatékonyabbá kell tenni azt; továbbá sürgősen ki kell dolgozni egy új, fenntartható mezőgazdasági és vidékfejlesztési programot is, amely biztosítja Haiti élelmezésbiztonságát.

Az összes segélynek és a nemzetközi segélyek koordinálásának is azt célt kell követnie, hogy biztosítsa a haiti lakosság alapvető jogait. Például miért nincs kikötve, hogy az összes középítkezési szerződésben szerepelniük kell ezeknek a jogoknak, és hogy e szerződéseknek záradékokat kell tartalmazniuk a foglalkoztatásról, lakhatásról, oktatásról és egészségről? A lakosság nélkül, a szakszervezetek nélkül, a nem kormányzati szervezetek és a gazdálkodók szervezetei nélkül nem lehet megfelelően koordinálni a segélyeket és az újjáépítést.

Ösztönöznünk kell egy új program kidolgozását Haiti számára, amelynek célja a kirekesztés, a szegénység, a függőség, valamint a gazdasági és politikai kiszolgáltatottság felszámolása lenne.

Ne felejtjük el, hogy a haiti lakosság nemcsak egy szörnyű földrengés következtében él rettenetes nyomorban. Hanem azért is, mert Haiti számos országnak ki van szolgáltatva, és Haitit számos ország kizsákmányolja. Valódi szolidaritással tartozunk az országnak, ugyanakkor tiszteletben kell tartanunk annak gazdasági és politikai szuverenitását: a haiti emberek gazdasági és politikai szuverenitását.

Bastiaan Belder, az EFD képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, a természeti katasztrófa után nem sokkal felbecsülték a károkat a segélyezési prioritások megállapítása érdekében. Azonban megbízható forrásból, egészen pontosan egy holland nem kormányzati szervezettől azt hallottam, hogy nagyon kevésbé vették figyelembe a helyi szakvéleményeket, ha egyáltalán figyelembe vették. Pedig nekem ezt tűnik az első előfeltételnek ahhoz, hogy megnyerjük a helyi lakosság támogatását. Ezért feltétlenül szükséges a haiti szervezetek és hatóságok bevonása az újjáépítésbe. Az európai nem kormányzati szervezetek jó helyi kapcsolataiknak köszönhetően különösen jó szolgálatot tehetnének, és örömmel hallottam a Bizottság mindkét tagjától, hogy ők is ebben az irányban gondolkodnak. Más szóval a helyszínen, Haitiben kell mobilizálni erőinket a segítségnyújtáshoz.

Egy másik téma, amiről beszélni szeretnék, hogy az élelmiszersegélyek biztosítása az USA és más országok által üdvözlendő kezdeményezésnek tűnhet ugyan, de megtizedelte Haiti mezőgazdaságát és élelmezésbiztonságát. Az egész oda vezetett, hogy Haiti több mint 50%-ban az élelmiszer-behozattól függ, és a helyi termények 35%-ára nincs kereslet. Jelentős beruházásokra van szükség a helyi mezőgazdaságban, ha garantálni akarjuk az élelmezésbiztonságot. A két biztos álláspontjából itt is arra következtetek, hogy a Bizottság is hasonló irányban gondolkodik, és ez optimizmussal tölt el. Éppen ma olvastam a *Frankfurter Allgemeine*-ban egy egész oldalas cikket a haiti helyzetről. Valóban szívet tépő volt. Ha jól értem, az Európai Bizottság prioritásai a lakhatás és az oktatás. Dolgozzunk továbbra is ezeken a célokon. Ehhez kívánok önöknek sikert, és mindenekelőtt Isten segítségét.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, köszönöm a biztos asszonynak és úrnak, hogy ilyen józanul gondolkodnak. Már sok minden történt ezen a téren, de szerintem azt mondhatom, hogy nem elégedhetünk meg ennyivel: az ország apokaliptikus állapota miatt most még nagyobb szükség van egy nagyon hosszú, szinte tartósan mondható programra, mint valaha.

Talán még nem ért véget a kritikus időszak. Akárcsak az első napon, még mindig emberek halnak meg az éhezés, szomjázás és szegénység miatt, a szigeten még mindig több mint egy millió ember hajléktalan, és nemsokára szembe kell nézniük az esős és hurrikános évszakkal.

Tehát mi a teendő? Ahogy a biztos már mondta, fokozni kell az intézmények közötti koordinációt, és sokkal gyümölcsözőbb kapcsolatot kell kiépíteni a nem kormányzati szervezetekkel, különösképpen azokkal, amelyek a helyszínen működnek, és így a legtöbbet tudják kihozni a haiti lakosságból, a leginkább tudnak javítani a helyzetükön.

Mindannyiunknak tisztában kell lennünk azzal, hogy az, hogy Haiti és a haiti lakosság számára egyfajta referenciapont vagyunk, azt jelenti, hogy meg kell értetnünk velük, hogy minden egyes személynek vissza akarjuk adni az értékét és méltóságát, és hogy ez számukra azt fogja jelenteni, hogy visszakapják a boldogság reményét a földrengés okozta szenvedések után.

Enrique Guerrero Salom (S&D). – (ES) Elnök úr, biztos asszony és úr, először is szeretném kinyilvánítani részvételem a Haitin múlt héten elhunyt négy spanyol katona családjának és munkatársainak.

A spanyol hadsereg szakértő tisztjei voltak, de egyszerű katonákként mentek Haitire a nemzetközi segítségnyújtás résztvevőjeként, és a segítségnyújtásban vettek részt, amikor a helikopterük lezuhant.

Az ő példájuk is mutatja, hogy az esetek többségében nincsen ellentmondás a biztonsági és a humanitárius fellépés között. Sőt mi több, biztonság nélkül nehéz a humanitárius munkában fenntartani a függetlenséget és semlegességet. Tartozunk ezzel az elismeréssel számos európai ország, köztük Spanyolország fegyveres erőinek.

Elnök úr, biztos asszony és úr, Haiti példája bizonyítja, hogy a szegénység megsokszorozza a természeti katasztrófák okozta rombolás súlyosságát, valamint azt is, hogy a kormányozhatóság hiánya gátolja a hatékony válaszadás lehetőségét.

Általában a szegénység és a kormányozhatóság hiánya kéz a kézben járnak, és ez így van Haiti esetében is, ami azt jelenti, hogy az újjáépítési folyamat támogatása mellett Haiti kormányozhatóságát is elő kell mozdítanunk, mivel ez az egyetlen módja a New York-ban kitűzött cél elérésének, ami nem más, mint hogy magának Haitinak kell tudni irányítani az újjáépítést, és ebben a haiti civil társadalomnak is részt kell vennie.

Louis Michel (ALDE). – (FR) Elnök úr, először is szeretnék gratulálni az ügyben felelős két biztosnak felszólalásukhoz és a témához való fokozottan érzékeny hozzáállásukhoz. Tehát gratulálók!

A haiti földrengés a szolidaritás és testvériesség kivételes mértékű és nagyon indokolt hullámát indította el. Tiszteletreméltó a haiti emberek, a haiti hatóságok, a civil társadalom, a nem kormányzati szervezetek, a külföldön élő haiti szóránközösségek és természetesen a világ minden részéről jövő adományozók elszántsága és munkája.

Haiti strukturális és intézményi gyengesége közismert, és ez a katasztrófa nyilvánvaló módon feltárta e gyengeség tragikus mértékét. New York-ban március 31-én az adományozók kinyilvánították, hogy pénzügyi támogatásukkal hozzá fognak járulni a haiti újjáépítési és fejlesztési tervhez. Ezáltal megszülettek a támogatás alapelvei, így a haiti lakosság ismét bízhat az ország intézményeiben, amire sürgősen szükség is van.

Nyilvánvaló, hogy az adományozók segítségét jól és magas színvonalon kell koordinálni. Ahogy Préval elnök úr mondja, az újjáépítést hatékonyabban kell végrehajtani. Ezt úgy kell megtenni, hogy többek között létrehozunk egy Haiti újjáépítéséért felelős ideiglenes bizottságot, valamint egy több adományozót magában foglaló vagyongazdálkodási alapot az adományozók nagylelkű felajánlásainak felügyeletére.

A hatékonyabb újjáépítés jogállamiságon alapul és erősebb kormányzást és intézményeket is jelent, valamint decentralizációt – ezek kulcsfontosságú elemei a fejlesztési és újjáépítési tervnek. Biztos asszony, biztos úr, remélem, hogy figyelembe fogják venni ezt a megközelítést, és nem is kell mondanom, hogy valójában biztos vagyok benne, hogy igen.

Michèle Striffler (PPE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony és úr, még most is emberek százezrei élnek szükségtáborokban, és a közelgő esős és hurrikános évszak miatt a helyzet valóban sürgető.

Látva a helyszínen a megszámlálhatatlan humanitárius szereplőt és az állam szervezőképességének hiányát, minden lehetséges eszközt fel kell használni az ENSZ égisze alatt nyújtott segítség koordinálásának javítására, valamint annak biztosítására, hogy a segítség kiegyensúlyozott és hatékony legyen.

Március 31-én részt vettem a nemzetközi adományozók New York-i konferenciáján, és üdvözlöm az Európai Uniónak a haiti újjáépítéshez a következő három évre előirányzott, 1,3 milliárd EUR összegű hozzájárulását. Először fordult elő, hogy az Európai Unió egyhangúan foglalt állást Ashton bárónő személyén keresztül.

Igaz, hogy a nemzetközi közösség létfontosságú segélycsomagot ajánlott fel, a nehézséget most már ezen alapok megfelelő felhasználása, valamint a segítségnyújtás végrehajtásának módjaival és az abban részt vevő szervezetekkel kapcsolatos döntések jelentik, miközben egyértelmű, hogy a haiti lakosságnak kell az újjáépítési folyamat fő résztvevőjének lennie.

A mezőgazdasági ágazatnak prioritást kell élveznie, és meg kell erősítenünk az ország mezőgazdaságának termelőképességét. Az Európai Parlament nagyon alaposan figyelemmel fogja kísérni az újjáépítési folyamatot és az alapok felhasználását, és szeretném hangsúlyozni, hogy nagyon fontos mérlegelni a polgári védelmi erő létrehozását, amelyre olyan sokat vártunk.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Elnök úr, biztos asszony és úr, a haiti humanitárius válság nyilvánvalóvá tette és sajnos teszi továbbra is, hogy problémák vannak a nemzetközi humanitárius válságokra irányuló európai mechanizmusokkal. Állandó finanszírozási mechanizmusokat kell létrehoznunk. Az európai költségvetésben lényegében még mindig nincsenek állandó tételek a harmadik országok pénzügyi támogatására, és az európai országok nagyrészt kétoldalú szinten adták Haitinak a segélyeket. A segélyeknek haladéktalanul meg kellene érkezniük, de a haiti földrengés áldozataihoz még egy héttel a földrengés után sem érkezett meg a segély. Az európai forrásokat hatékonyan kell felhasználni. Szakértő alkalmazottakra van szükségünk, akik gyorsan és hatékonyan tudnak kidolgozni és végrehajtani humanitárius segélyprogramokat.

A haiti helyzetet a földrengés okozta. Azonban hasonló humanitárius válsághoz vezethetnek más időjárási jelenségek is, például tájfunok, trópusi viharok, árvizek vagy aszály – olyan jelenségek, amelyeknek a száma lényegesen emelkedni fog az éghajlatváltozás következtében.

Mindnyájan tudjuk, hogy az éghajlatváltozás jelenségét a fejlett országok okozták, azonban sajnos gyakran a szegény országok érzik meg a hatásait. Ezért az éghajlat kapcsán tartozunk a kiszolgáltatott országoknak, és tanulunk kell a haiti válság kezelésében elkövetett hibáinkból, hogy a jövőben meg tudjunk felelni egyre növekvő globális kötelezettségeinknek.

Ria Oomen-Ruijten (PPE). – (NL) Elnök úr, Georgieva biztos asszony, Piebalgs biztos úr, miként mindketten megjegyezték, az óriási haiti katasztrófa után a jövőre kell összpontosítanunk. Az adományozók két héttel ezelőtti New York-i konferenciája 7 milliárd EUR-t hozott, vagy legalábbis ekkora összeget ajánlottak fel. A haiti kormány cselekvési terve alapján az EU 1,6 milliárd EUR-t ajánlott fel. Most a következőt szeretném kérdezni önöktől: hogyan lehet most ebből megvalósítani a sziget tartós és stabil újjáépítését? Szerintem ez egy hosszú folyamat lesz.

A második kérdésem önökhöz a következő: hogyan ítélik meg a haiti kormány cselekvési tervét, és tudják-e biztosítani a felajánlott jelentős alapok hatékony felhasználását? Hiszen a haiti lakosságnak nemcsak rövid távú, hanem hosszú távú szükségletei is vannak. Hogyan tudjuk még tovább fokozni az 1,3 milliárd hajléktalan támogatására irányuló erőfeszítéseket, valamint biztosítani az infrastruktúra középtávú újjáépítését? Ez nemcsak az érintett lakosság számára fontos, hanem a sziget politikai stabilitása szempontjából is, hiszen a kormányzás jelenleg hihetetlenül instabil. Ezt önök is hangsúlyozták. Sokan úgy érzékelik, hogy a segély nem jut el oda, ahol szükség van rá. Hogyan tudjuk az ország politikai helyzetének és a kormány szemléletének javulását biztosítani?

. – Azt szeretném megkérdezni önöktől, hogy hogyan látják a Bill Clinton vezette, Haiti helyreállításért felelős ideiglenes bizottság hozzájárulását, mind emberi, mind pénzügyi értelemben.

Filip Kaczmarek (PPE). – (PL) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani Striffler asszonynak, hogy felvetette a mai ülésnapon ezt az ügyet, valamint Georgieva asszonynak és Piebalgs úrnak nyilatkozataikért. Úgy gondolom, hogy a februárban elfogadott, Haitiről szóló állásfoglalásban javasolt intézkedések között sok olyan van, amelyek a helyes irányba mutató lépést jelentenek és a katasztrófa sújtotta ország újjáépítésének alapját képezhetik. Ezeknek az intézkedéseknek két alapvető szintje van, és ma erről a két szintről beszélünk. Az első szakasz a rövid és középtávú válságkezelés, vagyis hogy a legnagyobb szükségben lévő embereknek segítsünk; erről beszélt Georgieva asszony is. A második szakasz pedig a hosszú távú újjáépítés, amelyet koordinálni kell, valamint ezen újjáépítés értékelése, miközben soha nem szabad szem elől téveszteni, hogy a folyamatot a haiti lakosságnak és kormánynak kell irányítania. Nagyon köszönöm, Piebalgs úr, hogy hangsúlyozza, hogy a haiti lakosságnak kell vállalnia a felelősséget.

A harmadik szint már csak ránk tartozik. A levonandó következtetésekre gondolok, aminek következtében a segítséget majd jobban tudjuk koordinálni, és örülök, hogy a Bizottság dolgozik ezen.

Philippe Juvin (PPE). – (FR) Elnök úr, Európa több millió euróval, sátrakkal, élelmiszerrel, katonákkal és orvosokkal járul hozzá a válság kezeléséhez. Ez mind szép és jó, de hadd idézzem Jean-Yves Jason Port-au-Prince-i polgármestert, aki februárban a „katasztrófa” szót nem a földrengés következményeinek, hanem a humanitárius segítség teljes szervezetlenségének leírására használta.

Fel kell tennünk magunknak a következő kérdést: hogyan tudjuk megelőzni az ilyen szervezetlenség megismétlődését, amely szervezetlenségért Haiti drágán megfizetett? Elnök úr, biztos asszony, biztos úr, erre a kérdésre egyetlen válasz létezik, amelyet mindannyian ismerünk, és amely már szóba is került: az európai polgári védelmi erő létrehozása.

Ismét felteszem a kérdést: mikor fogja végre a Bizottság a Parlamentnek indítványozni a polgári védelmi erő létrehozását? Egy olyan erőét, amely egyforma művelet-végrehajtási szabályzat alapján és egyforma parancsnokság alatt működik, és azonos szállítási és kommunikációs rendszerrel rendelkezik? Létre lehet hozni egy ilyen erőt. Gyorsan, még a következő katasztrófa előtt létre lehet hozni. Felszólítom önöket, hogy most már végre ne csak beszéljenek, hanem cselekedjenek is.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, elégedett vagyok az adományozó országok találkozásának eredményével, hiszen a nagy összegű felajánlások kitűnő eredményt jelentenek. Még fontosabb azonban az alapok felhasználásának vezérelve, vagyis az, hogy ne csak újjáépítés legyen, hanem jobban építsenek újjá.

Haitinak úgy kell kilábalnia ebből a válságból, hogy erősebb legyen, mint előtte volt, hogy az ország középületei és magánlakásai korszerűbbek legyenek, mint azok, amelyeket a földrengés megsemmisített. Nem szabad azt gondolnunk, hogy az újjáépítés következményeképpen a nyomornegyedek vagy a régi társadalmi-gazdasági körülmények is vissza fognak térni.

Természetesen szükség van pénzre, de a nemzeti és európai intézmények által elérhetővé tett források csak az első lépést jelentik, ezenfelül azonban hosszú távú tervre és erős, határozott koordinálásra van szükség.

A Parlamentben is kritika érte a kezdeti késlekedést, amelynek során Európa külpolitikája nem tett tanúbizonyságot sem kivételes hatékonyságról, sem kivételes spontaneitásról, ezért ma ehelyett inkább az intézményeink által a koordinálás terén végzett kitűnő munkát üdvözljük, és reméljük, hogy ezen álláspont és kötelezettségvállalás alapján az erőfeszítések egy, az intézményeink határozott jelenléte segítségével megvalósítható, hosszú távú tervvel fognak tovább folytatódni.

Anna Záborská (PPE). – (SK) A haiti földrengést haladéktalan nemzetközi humanitárius segítség követte. Az amerikai és kanadai hadsereg mellett dicséret illeti a szlovák csapatok és a nemzetközi Máltai Lovagrend gyors és hatékony reakcióját is. Nem sok ország nyújtott gyors és hatékony segítséget.

Ma MUDr. Krčmář professzor, a humanitárius segítségnyújtás szakértőjének kezdeti értékelését követően meg kell állapítanunk, hogy sok ember és jelentős pénzügyi erőforrások érkeztek Európából, de a szükséges felszerelés, munkagépek, élelmiszer, víz és üzemanyag nélkül, amelyekre pedig szükség van a hatékony beavatkozáshoz, hogy ki tudják menteni az áldozatokat a kidőlt fák alól. Számos mentőcsapat nem rendelkezett a szükséges tapasztalatokkal. A jó szándék mellett praktikus dolgokra is szükség van a hatékonysághoz.

Ezért felszólítom az illetékes nemzeti és európai intézményeket, hogy mihamarabb hozzanak létre egy közös humanitárius segítségnyújtási szolgálatot, ahogy a Haitiről szóló állásfoglalásban is kértük. Ezenkívül nagyon fontosnak tartom a humanitárius segítségnyújtást támogató képzést, valamint azt, hogy természeti katasztrófák esetére álljanak rendelkezésre a szükséges eszközök és felszerelések.

Franziska Keller (Verts/ALE). – Elnök úr, köszönöm a biztos úrnak és asszonynak az előterjesztést és mindazt az erőfeszítést, amit Haiti ügyében kifejtettek. Egyetértek azzal, hogy a sziget egészére kell figyelni. Még ha nagyon is kritikus vagyok az „egész Unió” megközelítéssel kapcsolatban, nagyon is egyetértek az „az egész sziget” megközelítéssel.

Kérem továbbá önöket, hogy ne feledkezzenek meg azokról a jövőbeli kötelezettségekről sem, amelyeket vállalunk kell. Tartanunk kell magunkat ahhoz, amit most ígérünk. Ha azt látjuk, hogy a tagállamok nem tartják magukat pontosan a 0,7%-os ígéretekhez, akkor önöknek tényleg szigorúnak kell lenniük ezzel kapcsolatban, és biztosítaniuk kell, hogy valóra váltsák terveiket. Azt is biztosítanunk kell, hogy a Haitin eddig elért fejlődést ne semmisítsük majd meg más uniós politikákkal, amelyek megakadályozzák a fejlődést Haitin vagy máshol. Valóban ragaszkodnunk kell a politikák következetességéhez, hogy ne történjen meg az, hogy a Haitin elért sikereket más, káros politikák tönkreteszik.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). – (FI) Elnök úr, az EU segít Haitinek, ami jó dolog, de ez a katasztrófa szerintem világosan megmutatta, hogy az EU-nak humanitárius tevékenysége terén gyorsreagálási csapatokra van szüksége, és javítanunk kell a polgári válságkezelést is.

Nem elég pénzt adni; az EU-nak tudnia kell ilyen katasztrófa helyzetekben gyorsan cselekedni, segítséget nyújtani, embereket küldeni a helyszínre. Az embereknek kézzelfogható segítséget kell kapniuk, és nem szabad, hogy erre sokat kelljen várniuk. A most nyújtott segítség nyilvánvalóan fontos, de az EU-ban jelenleg hiányzik a helyi és gyors segítségnyújtásra való képesség.

Remélem, hogy az emberek oda fognak figyelni erre az ügyre, és létre fognak jönni a gyorsreagálási csapatok.

Kristalina Georgieva, a Bizottság tagja. – Elnök úr, ha megengedi, adok egy kis időt Piebalgs úrnak, hogy kitérhesen néhány kérdésre a hosszú távú újjáépítéssel kapcsolatban.

Ez a vita számunkra nagyon hasznos és ösztönző volt. Mielőtt rátérnék a kérdésekre, hadd csatlakozzam Guerrero Salom úrhoz, és hadd fejezzem ki részvéteimet a négy elhunyt spanyol katona, valamint mindazok családjainak, akik a katasztrófa során és most, a helyreállítási munkálatok során életüket veszítették.

A nagyobb politikai témával kezdeném, az EU reagálási képességének fejlesztésével. Nagyon örültem, hogy Barnier biztos urat a teremben láttam, mivel ő nagy erőfeszítéseket tett ezen a téren. Április 26-án a Fejlesztési Bizottságban lehetőségünk lesz a munkaprogram részletesebb megvitatására, amely a 2010-es évre vonatkozóan a reagálási képesség erősítését és a tárgyról szóló közleményt tartalmazza.

Biztosíthatom önöket, hogy ez számunkra nagyon fontos prioritás. Szorosan együtt fogunk működni a tagállamokkal és a Parlamenttel egy olyan megoldás kidolgozásán, amely fejleszteni fogja reagálási képességünket katasztrófák esetén, és e mögött nagyon egyszerű logika húzódik meg. Egy olyan időszakban, amikor a katasztrófák intenzitása és gyakorisága növekszik, a tagállamok költségvetése pedig néhány évig szűkös lesz, nincs más lehetőségünk, mint megerősíteni az európai koordinációt és létrehozni egy olyan tőkealapot, amelyet a hatások, a költségek és az eredmények tekintetében hatékonyan tudunk felhasználni. Elmondhatom, hogy ezzel kapcsolatban holnap látogatunk el az első országba. Az elkövetkező hónapokban számunkra ez a téma igen fontos prioritás lesz.

Most pedig hadd térjek ki a négy felmerült kérdésre.

Az első a sürgős prioritásokra való reagálás kombinálása a hosszú távú újjáépítéssel és a kitartó munkával. Ez tényleg fontos, mivel ha túl gyorsan térünk át a szükséglet szenvedő emberek megsegítéséről az újjáépítésre, az nagyon komoly tragédiához vezethet. Erre oda kell figyelnünk az élelmiszer-ellátás kérdésében, amellyel kapcsolatban a haiti kormány azt javasolta, hogy az élelmiszersegélyekről váltsunk át a „pénzt a munkáért” és az „élelmet a munkáért” programokra, ami nagyon kíváncsú, de nem lehet mindenhol egyszerre megvalósítani. Ezt nagyon közelről megvizsgáljuk.

Áttérve az élelmiszerbiztonság tágabb értelmezésére, az Európai Unió új politikája nagyon progresszív, mivel minden tényezőt egyaránt hangsúlyoz, és azt ösztönzi, hogy a humanitárius segítségnyújtás során lehetőség szerint helyi élelmiszereket szerezzenek be. New York-ban megvitattuk ezt a kérdést egy délelőtti ülésen, ahová mind haiti, mind nemzetközi nem kormányzati szervezeteket is meghívtunk, és nagyon büszke voltam arra, hogy az európai nem kormányzati szervezetek vetették fel a Haitiről szóló vitában Haiti mezőgazdasági biztonságának és a mezőgazdasági termelékenység fejlesztésének kérdését.

Szeretnék beszélni a menedékhelyek kérdéséről. Ez egyáltalán nem triviális téma, mivel az emberek nem akarnak elmenni onnan, ahol most vannak. Számos okuk van erre. Először is, még ha a házuk biztonságos állapotban is van, félnek visszamenni az átélt trauma miatt. Másodszor, jellemzően az egész szomszédság együtt költözött el, és attól tartanak, hogy elveszítik azt a szociális kapcsolatrendszert, amely összetartja őket, tehát nemcsak a helytelen politikáról vagy az akarat hiányáról van szó, hanem az ilyen jellegű katasztrófákat követő társadalmi jelenségről is, amely megnehezíti, hogy rábírjuk az embereket, hogy az árvíz sújtotta területekről biztonságosabb területekre költözzenek. De ezt a témát prioritásként kezeljük.

Végezetül pedig hadd szóljak pár szót a hosszú távú fenntarthatóság kérdéséről. A kormányzás fenntarthatóságára és az ökológiai fenntarthatóságra is gondolok. Azzal a kétes privilégiummal tüntettek ki, hogy pár hetes különbséggel ellátogathatók Haitire és Chilébe. Annak, hogy Haitit ökológiailag tönkretették, természetesen voltak következményei a földrengés okozta rombolás mértékére is. Chilében a kormány már évtizedek óta újraerdősítési programot hajt végre, így kötve meg a talajt és javítva a környezet állapotán, ami nyilvánvalóan nagyon hasznos az emberek számára. Chile példája jól mutatja a hosszú távú gondolkodást.

Ez nem az én szakterületem; mint a Világbank egykori tisztviselőjének ebbe a témába még bele kell jönnöm. Teljesen egyetértek önökkel abban, hogy a Világbanknak a több adományozót magában foglaló vagyonkezelői alap létrehozására és koordinálásra vonatkozó javaslata olyasvalami, amit meg kell fogadnunk, és követnünk kell. Ugyanez igaz az intézményi projektmenedzsment jellegű megközelítésre is.

Andris Piebalgs, a Bizottság tagja. – Elnök úr, ha a politikai pályám kapcsán egy kívánságom lehetne, az ismét csak az lenne, hogy több időm legyen a Parlamentben megválaszolni a nekem feltett kérdéseket. Nem tudom a ma felmerült összes kérdést megválaszolni, de néhányra kitérek.

A Parlament támogatása nagyon fontos a Bizottság számára, mivel Haiti ügyének nem csak a Bizottság szentel figyelmet. Érezni lehetett, hogy az egész európai társadalom azt kívánta, hogy az Európai Közösség nagy erőfeszítéseket tegyen az újjáépítés terén.

Akár tankönyvi példa is lehetne: nemzetközi értékelés történt, a kormányok terveket dolgoztak ki, ezeket megvitatták a nem kormányzati szervezetekkel, különböző módosításokat eszközöltek, és ideiglenes bizottság koordinálja az egész folyamatot. Biztos, hogy nincsenek párhuzamosságok. Azonos alapról kiindulva és jól előkészített módon dolgozunk.

Az EU kötelezettségvállalása alapján politikai kötelezettséget vállaltunk, és ezt teljesíteni is fogjuk. Véleményem szerint ugyanez igaz a többi résztvevőre is. Dolgozunk a tulajdonjogok kérdésén. Ez a kockázati tényezők egyike. Van földkataszterünk, és dolgozni fogunk rajta, de lehetnek kockázati tényezők.

Kockázatok származhatnak a politikai folyamatok szereplőitől is. Az újjáépítési folyamat fenntartható lehet, ha a politikai szereplők támogatják Haiti hosszú távú fejlődését, és ha ebben az emberek is hisznek. Ez jelenti a nagy kihívást, és amit mi tehetünk, az az, hogy támogatjuk ebben a haiti lakosságot és Haiti politikai szereplőit. Hiszem, hogy ez megvalósítható és sikerre vihető.

Ami a folyamat átláthatóságát illeti, az adományozás nemzetközi struktúrája nagyon világos, modern és átlátható formában került kialakításra. Az uniós folyamatok határozottan átláthatók, és teljes biztosítékot fogunk nyújtani arra nézve, hogy a pénzt nemcsak hogy arra a célra költik el, amire szánták, hanem valóban jól és hatékonyan költik el.

Végül szeretném elmondani, hogy nem szabad alulértékelnünk a helyszínen dolgozó embereket – legyenek ott akár a tagállamok, akár a Közösség, akár a szélesebb nemzetközi közösség részéről. Én is szeretnék részvétet nyilvánítani a haiti újjáépítés során elhunytak családjainak. Még mindig rengeteg ember dolgozik, és próbálja megtenni a tőle telhető legjobbat. Ők jelentik a garanciát arra nézve, hogy ha a folyamat jól szervezett, akkor sikeres is lesz.

Elnök. – A vitát lezárom.

(Az ülést 13.10-kor felfüggesztik és 15.05-kor folytatják.)

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Franz Obermayr (NI), írásban. – (DE) Itt az ideje, hogy időközi felülvizsgálatot hajtsunk végre a haiti segítségnyújtásról. A legfőbb kérdések, amelyeket fel kell tennünk magunknak, a következők: mennyire gyors és hatékony a segítségnyújtás? A segítségnyújtás előmozdította Haiti fenntartható fejlődését? Milyen volt a segítségnyújtás koordinálása? Külpolitikai értelemben milyennek nevezhető az EU jelenléte? Különösen az utolsó két kérdés érdekel, mivel a pusztító földrengés jelentette a főképvisező, Ashton bárónő első tesztfeladatát. A főképvisezői hivatal célja, hogy erősítse az EU mint globális szereplő szerepét. Azonban Ashton bárónő úgy gondolta, nem éri meg a földrengés után Haitire utaznia, hogy szimbolikusan segítséget nyújtson, és azt sem volt képes biztosítani, hogy a Haitinek nyújtott segítséget hatékonyan koordinálják. Néhány tagállam egyénileg kezdett segélykampányokat, és más tagállamok közösen léptek fel. Ashton bárónő lett volna felelős a jobb koordinálás biztosításáért. Ezenkívül Haiti kormányát sem vonták be megfelelően. A főképvisezőnek legalább most meg kellene értenie, mi a feladata. Konstruktív javaslatokat kellene tennie a nagy természeti katasztrófákat követő humanitárius és pénzügyi segítségnyújtás jobb megszervezésére. A következő hónapokban hatalmas munkát kell elvégezni a fejlesztés terén, és Ashton bárónőnek is fejlődnie kell.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), írásban. – (PL) Hölgyeim és uraim, a Haitinak nyújtandó humanitárius segítség európai koordinálásának megvitatására gyűltünk ma össze. A nemzetközi sajtó bírálja a rosszul koordinált fellépésünket. Három hónap telt el a tragikus földrengés óta, és úgy tűnik, még mindig képtelenek vagyunk közös álláspontot kidolgozni a Haitinek nyújtandó segítségről. Januárban számos felszólalást

hallhattunk az Unió nemzetközi szerepéről, de szegény, milyen gyengén és határozatlanul lépett fel eddig az Unió. Az Európai Unió által Haitinek felajánlott 1,2 milliárd EUR azonban dicséretre méltó. A nemzetközi adományozók kinyilvánították, hogy két év alatt 5,3 milliárd USD-t fognak adni Haiti újjáépítésére. Ennek hosszabb távon 9,9 milliárd USD-re kell nőnie. Ezek az összegek optimizmusra adnak okot. Azonban a haiti katasztrófa kapcsán elgondolkodtam arról, hogy Haiti valójában már a földrengés előtt összeomlott. A földrengés természeti katasztrófa, de a Haitiben jelenleg uralkodó szegénység a gazdasági, politikai és társadalmi összeomlás eredménye. A Haitiben az elmúlt évek során elharapódzó erőszak és a hanyatlás a külvilággal való brutális kapcsolatok eredménye – bizonyos államokkal és nemzetközi konszernekkel való kapcsolatokra gondolok, amelyek hosszú évszázadokra nyúlnak vissza. A nemzetközi társadalom cserbenhagyta Haitit. Tegyük többet azért, hogy most kárpótoljuk Haitit.

ELNÖKÖL: BUZEK ÚR

elnök

6. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

7. Kérdések órája a Bizottság elnöke jelenlétében

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság elnökéhez intézett kérdések órája.

Kérdések bármilyen témában a képviselőcsoportok nevében.

Ezt követi az ülés második része – kérdések az Európai Unión belüli foglalkoztatási helyzetre vonatkozóan.

Othmar Karas, *a PPE képviselőcsoport nevében.* – (DE) Elnök úr, Barroso úr, az Európai Tanulmányok Központja, a Görögország által elszenvedett problémák, az „Európa 2020” stratégia, valamint a pénzügyi és gazdasági válságra való válaszok keresése mind egyértelműen jelzik számunkra, hogy a szükséges intézkedésekkel hamarosan elérjük a jelenlegi szerződések által kínált lehetőségek korlátait. Másrészt, sok tagállam elbújik a kormányköziség, a nacionalizmus és protekcionizmus új formája mögött ahelyett, hogy Európa felé tekintene.

Mit tervez tenni annak érdekében, hogy megoldja ezeket a problémákat, meghatározza a szükséges közös célkitűzéseket és hiteles európai eszközöket hozzon létre annak érdekében, hogy hatékonyan tudjunk cselekedni és megfelelő válaszokat tudjunk adni?

José Manuel Barroso, *a Bizottság elnöke.* – Igaz, hogy elég meglepő módon néhány nemzeti politikus kormányközi értelmezést ad a Lisszaboni Szerződésnek. A Lisszaboni Szerződésről pontosan az európai dimenzió növelése érdekében született megállapodás, hogy megerősítsük az Európai Parlament hatáskörét, a minősített többségi szavazással könnyebbé tegyük a döntéshozatalt, valamint megerősítsük a Bizottság szerepét a gazdasági felügyelet és a külpolitika területén. Ez az olvasat éppen ezért igen meglepő, azonban valóban ez történik.

A Bizottság szerepe természetesen az, hogy a szerződések őre legyen a Lisszaboni Szerződés 117. cikke értelmében, védje az európai jogot, továbbá határozott legyen az európai jog tiszteletben tartását illetően, hiszen attól a naptól kezdve, hogy az Európa Unió nem jogi közösség, többé nem valódi Unió.

Másodszor, feladata a kezdeményezések ösztönzése és az, hogy élen járjon a kezdeményezésekben. E tekintetben el fogja végezni feladatát, próbál javaslatokkal előállni, és remélem, hogy ebben támogatni fog ez a Parlament. Politikai iránymutatásaim között említettem a Parlammal való különleges kapcsolatot, és ezt valóban ki akarom alakítani.

Othmar Karas, *a PPE képviselőcsoport nevében.* – (DE) Rehn úr javaslatot tett egy csomagra Madridban, amelyet még nem fogadtak el, amely azonban tartalmazott egy szankciókról szóló megbeszélést a vita legelején. Véleményem szerint a megbeszélést nem a tagállamokkal szembeni szankciókkal kell kezdeni, mert így fordított sorrendben cselekednénk. Ehelyett közös célkitűzéseket, közös projekteket és közös eszközöket kell létrehozunk, amelyekre szükségünk van a már meglévők mellett, és csak ezt követően szabad elgondolkodnunk a szolidaritást nélkülöző magatartás esetén alkalmazandó szankciókról. Mi a véleménye erről a megközelítésről?

José Manuel Barroso, *a Bizottság elnöke.* – Ahogy említette, Karas úr, még nem született döntés. Lefolytattuk az első vitát a pénzügyminiszterekkel, és valóban, a Bizottság a következő hónapban elő fog terjeszteni egy

közleményt a megerősített gazdasági irányításról. Meg akarjuk erősíteni a Stabilitási és Növekedési Paktum megelőzési és kiigazítási szerepét. Javaslatokat fogunk tenni az euróövezeten belüli makrogazdasági egyensúlyhiány hatékonyabb és átfogóbb felügyeletére, és meg fogjuk vizsgálni egy válságrendező mechanizmus létrehozásának lehetőségeit, azonban a lényegre fogunk összpontosítani.

Úgy véljük, hogy a jelenlegi szerződések értelmében lehetőség van többet tenni az euróövezet és a gazdasági és monetáris unió felügyelete tekintetében, ha valóban van hajlandóság a tagállamok részéről az együttműködésre és a szerződések tiszteletben tartására.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 125. cikke az úgynevezett „ki nem segítési záradék”, más szóval az EU tagállamaira vonatkozó tilalom, hogy felvállalják más tagállamok adósságait. Mi a véleménye arról, hogy a Görögország számára összeállított támogatási csomag eredményeképp olyan országok, mint például a Németországi Szövetségi Köztársaság, kölcsönt fog adni a görög államnak három éven keresztül 5%-os kamatra, miközben ők ezt a kölcsönt három évre szóló kötelezettségvállalás mellett 1,5%-os kamatra kapták? Egy 8,4 milliárd eurós becsült összeget alapul véve ez 620 millió euró nyereséget jelent. A „ki nem segítési záradék” nem tartalmazza azt a követelményt is, hogy amennyiben egy tagállam nem tudja átvállalni egy másik tagállam adósságát, akkor nem is részesülhet a másik tagállam adósságából származó pénzből? Felkészült rá, hogy megvitassa a német vagy bármelyik másik kormánnyal ezt a számomra teljes mértékben elfogadhatatlannak tűnő mechanizmust?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Az igaz, Schulz úr, hogy a Lisszaboni Szerződés nem teszi lehetővé a tagállamok úgynevezett „kiszegítését”. Az eddig talált megoldás – amelyet még nem használtak, mert nem érkezett még erre irányuló kérés – a Bizottság szerint teljes mértékben összhangban van a Szerződéssel. Ezt szeretném hangsúlyozni. Tudom, hogy bizonyos körökben vita folyik Németországban – és valószínűleg néhány más tagállamban is, de főként Németországban –, ezért szeretném elmondani, hogy egyszerűen nem igaz, hogy valamilyen kiszegítésen gondolkodunk. Nem erről van szó, hanem kölcsönök összehangolásáról. Ez a Bizottság felelőssége lesz. Az IMF is részt fog venni a rendszerben, amelyről el kell mondanom, hogy egy kreatív rendszer. Ez egy olyan megoldás, amely csak a tagállamainkkal folytatott alapos megbeszéléseket követően vált lehetségessé, azonban teljes mértékben összhangban van a szerződésekkel, és természetesen tiszteletben tartja a Lisszaboni Szerződés rendelkezéseit.

Hadd fejezzem be egy politikai megjegyzéssel; meglehetősen rendkívülinek tartom, hogy ilyen nehéz volt szolidaritási megoldást találni Görögország számára, amikor ez sikerült Lettországnak, Magyarországnak és Románia esetében. Amennyiben tudunk ilyen szolidaritási és felelősségvállalási megoldásokat találni az euróövezeten kívül, akkor úgy gondolom, meglehetősen egyértelmű, hogy az euróövezeten belül is kell találnunk ilyen megoldásokat.

Martin Schulz, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Barroso úr, megértem, hogy megpróbálja elkerülni a kérdésemre való válaszadást, mert ez egy kellemetlen kérdés. Éppen ezért megismétlem.

Megvan legalább a lehetősége annak, hogy azok a tagállamok, amelyek jobb feltételekkel tudnak kölcsönt fölvenni, mint azok, amelyeknek kölcsönt adnak, profitáljanak egy másik ország adósságából. Mivel a „ki nem segítési záradék” kijelenti, hogy a tagállamok nem vállalhatják át más tagállamok adósságát, nem szabad engedni azt sem, hogy nyereségben részesüljenek azokból az adósságokból. Kész nyíltan megmondani például Merkel asszonynak, Sárközy úrnak, vagy bárki másnak, hogy ellenzi az ilyen lépéseket?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Sok héten keresztül beszéltem erről a kérdéssel ezekkel a vezetőikkel és másokkal is, úgyhogy őszintén megmondhatom, Schulz úr, hogy sajnálatos módon ez volt az egyetlen lehetséges megoldás. A Bizottság a kezdetektől fogva konkrétabb jelét kérte a Görögországgal való szolidaritásnak, természetesen folyamatosan tiszteletben tartva a felelősség elvét. Most azonban azt kell biztosítanunk, hogy Görögországot arra ösztönözhessük, hogy amilyen hamar lehet, térjen vissza a piaci finanszírozáshoz, és egy olyan megoldást sikerült találni, amelyben az euróövezet tagállamainak kölcsöneit nem kedvezményes kamatlábak mellett ítélik oda. Az IMF kölcsönökre alkalmazott árképzését megfelelő viszonyítási alapnak véltük az euróövezetbeli tagállamok kétoldalú hitelfeltételeinek meghatározásához, jóllehet néhány kiigazítással, amelyekről április 11-én született megállapodás.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, a Bizottság elnöke, először is, ami a „ki nem segítési záradékot” illeti, a Szerződés nem ezt mondja ki. A Szerződés azt mondja, hogy egy tagállamot nem lehet arra kényszeríteni, hogy adósságot vállaljon át. A Szerződés nem mondja ki, hogy tilos adósságot átvállalni. Ezt egyértelművé kell tenni, máskülönben ez csak a Szerződéssel kapcsolatos kakofónia marad. Megismétlem: a Szerződés egyértelműen kimondja, hogy egy tagállamot nem lehet adósság átvállalására

kényszeríteni. Éppen ezért minden, amit Görögországgal kapcsolatban kigondoltunk, lehetséges a Szerződés értelmében, és végre lehet hajtani.

Az én kérdésem némileg eltérő. A görög kölcsönök kamatlábai újra 7,6%-ra emelkedtek, más szóval 450 bázisponttal a német érték felett állnak. Éppen ezért más intézkedésekre van szükség, és itt rendkívül jelentős és alapvető reformokra gondolok: egy Európai Valutaalapra, egy európai kötvénypiacra, egy célratörőbb 2020-as stratégiára.

Bizottság elnöke, kérdésem a következő: mikor tervez egy ilyen jellegű reformokat, beleértve a Rehn úr által már megkezdett reformokat, tartalmazó csomagot a Tanács elé terjeszteni? Mert erre van most szükség, egy célratörő reformcsomag bemutatására a Görögországra vonatkozó különleges intézkedéssel együtt.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Először is, Verhofstadt úr – illetve Schulz úrhoz is intézem a választ –, legyünk teljesen egyértelműek és őszinték magunkkal: ha vannak kérdések, amelyeket fel akar tenni Merkel asszonynak, akkor tegye fel őket. Én nem azért vagyok itt, hogy Merkel asszony nevében válaszoljak. Azért vagyok itt, hogy a Bizottság nevében válaszoljak. Csak tisztázni szerettem volna ezt a kérdést.

Ha már itt tartunk, tisztázzuk a kérdést a Bizottság szemszögéből is. A gondosan megtalált megoldás tiszteletben tartja az úgynevezett „ki nem segítsi záradékot”. Természetesen nagyon óvatosak voltunk ezzel kapcsolatban. Ami a végrehajtandó intézkedéseket illeti, a közleményt és a javaslatokat, amelyeken jelenleg dolgozunk, a következő hónapban mutatjuk be. Az euróövezet megerősített irányításáról szóló közleményről szeretnék beszélni. Már lezajlott egy politikai vita, és Rehn úr megbízást kapott a Bizottságtól arra, hogy egy első megbeszélést folytasson a pénzügyminiszterekkel. Éppen ezért elmondhatom, hogy valamikor májusban meg fogják ismerni az irányítás euróövezeten belüli és általában az Európai Unión belüli megerősítésével kapcsolatos, jövőben bemutatandó intézkedések fő irányvonalát.

Guy Verhofstadt, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, megkérdezhetem a Bizottság elnökétől, hogy vajon az Európai Valutaalap részét fogja-e képezni ennek a javaslatnak?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, hogy konkrét választ adjak ezzel kapcsolatban, el kell mondanom, hogy álláspontunk ellentétes a gazdasági és monetáris unióval összefüggésben létrehozandó új intézmény elképzelésével.

Az én szemszögemből legalábbis, nem vagyok meggyőződve róla, hogy ez jó ötlet, azt azonban elmondhatom – a magam nevében beszélve, mivel a bizottsági testület még nem döntött –, hogy az euróövezeten belüli pénzügyi stabilitás biztosítását célzó létesítményre vonatkozó elképzelés számomra jó ötletnek tűnik. Azt is hozzáteszem, hogy jelenleg a biztosítási mechanizmusok létrehozása és megerősítése különböző módjainak felkutatását végezzük, olyan mechanizmusokét például, amelyek választ adnak azokra az aggodalmakra, amelyek miatt az Európai Valutaalap gondolata is felmerült.

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Barroso úr, én egy olyan bizottsági elnököt szeretnék, aki egyszerűen azt mondja, arra kérjük Németországot, hogy olyan kamatláb mellett adjon kölcsönt, amilyennel fel kell vennie, ami 3%. Ezt legalább elmondhatná nyilvánosan. Ez a németországi vita részét képezné, azonban ön képtelen kimondani ilyen egyszerű dolgokat.

Még egy kérdésem lenne az ACTA-val kapcsolatban. 2008 óta tárgyalnak a kalózkodás és hamisítás elleni ACTA-megállapodásról. Márciusban egy európai parlamenti állásfoglalás kimondta, hogy csökkentsék a hamisításról szóló ACTA-tárgyalásokat. Holnap közzé fogják tenni – köszönjük, hiszen már egy éve várunk erre – a viták értékelését és az új-zélandi csúcstalálkozó végén elfogadott szöveget.

Tudja, hogy a Parlamentnek „igennel” vagy „nemmel” kell szavaznia a tárgyalások végén. Nem lenne több értelme annak, ha a Parlament láthatóbb módon venne részt, és ezáltal átláthatóbbak lennének a tárgyalások? Máskülönben ugyanolyan helyzetben fogja magát találni a Parlamenttel, mint amit a SWIFT kapcsán tapasztalt. Éppen ezért arra kérném, hogy mostantól biztosítson nagyobb átláthatóságot, és tegye hozzáférhetővé számunkra a tárgyalások szövegeit, ahogy azokat a nagy cégek számára is hozzáférhetővé teszik. A Parlament van annyira fontos, mint egy nagyvállalat.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Elnök úr, Cohn-Bendit úr, ez nem is kétséges, és a legnagyobb tisztelettel vagyok a Parlament iránt. Azt is szeretném hozzátenni, hogy a Bizottság, és különösképpen De Gucht úr ezért kért engedélyt partnereinktől a tárgyalások folyamán, hogy a tárgyalásokon készült szövegeket közzétegyék. Ahogy önök is tudják, a szövegeket holnap, április 21-én teszik közzé.

Minden bizonnyal annak is tudatában vannak, hogy ezek a tárgyalások a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt megkezdődtek, és a Parlamentet is szorosan be kívánjuk vonni a tárgyalásokba. A Parlamentnek új hatásköre van a nemzetközi tárgyalások területén, és a Bizottság támogatja, hogy a Parlament nagyobb szerepet kapjon az ilyen jellegű tárgyalásokban.

Daniel Cohn-Bendit, *a Verts/ALE képviselőcsoport nevében.* – (FR) Elnök úr, Barroso úr, ne játszunk a szavakkal: függetlenül attól, hogy ön kérte-e, mindaddig, amíg a nyilvánosság számára nem biztosítja az átláthatóságot, nem tudja majd folytatni a tárgyalásokat, tekintettel a Lisszaboni Szerződésre.

Így tehát nem az a kérdés, hogy kérte-e partnereitől, hogy közvételezhesse a jelentéseket a Parlament számára; ezt meg kell tennie, máskülönben a Parlament soha nem fog „igennel” szavazni, mert jelenleg önt kötelezi a Lisszaboni Szerződés.

A Lisszaboni Szerződés értelmében ezért most köteles átláthatóságot biztosítani a Parlament felé, mert végül „igen” választ kell kapnia a Parlamenttől, és ez nem magától értetődő, tekintettel a tárgyalások és az általunk jelenleg tárgyalt szöveg jelenlegi helyzetére.

José Manuel Barroso, *a Bizottság elnöke.* – (FR) Említette a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését. Én nagymértékben támogatom, hogy megerősítsük az Európai Parlament szerepét ezen a területen is, és a szöveg, amelyet holnap nyilvánosságra hozunk – amihez engedélyt kellett kérnünk tárgyalópartnereinktől –, a tárgyalások szövege, a tárgyalások szövegtervezete. Ezt meg fogjuk tenni. Minden bizonnyal tisztában van vele, hogy egyes nemzetközi tárgyalások kényesebbek, és bizonyos területeken óvatos megközelítést igényelnek, de mi a lehetőségekhez mérten be akarjuk vonni a Parlamentet, amelynek a Lisszaboni Szerződés jogosan adott hatáskört a nemzetközi tárgyalások tekintetében.

Timothy Kirkhope, *az ECR képviselőcsoport nevében.* – Márciusban az Európai Bizottság bejelentette, hogy el fogja végezni a munkaidőről szóló irányelv újabb felülvizsgálatát, mivel az előző felülvizsgálat nem volt sikeres. A Parlament ragaszkodott hozzá, hogy a nemzeti mentesség maradjon ki az irányelvből, ami végül patthelyzethez vezetett. Ahogy mindannyian emlékszünk rá, az Egyesült Királyságnak a szakszervezeteik zsebében lévő munkáspárti európai parlamenti képviselői amellet szavaztak, hogy kimaradjon az Egyesült Királyság mentessége, annak ellenére, hogy saját kormányuktól ezzel ellentétes utasításokat kaptak.

Most, hogy rendelkezésünkre áll egy újabb felülvizsgálat, és figyelembe véve, hogy számos uniós tagállam azt akarja, hogy munkavállalóinak legyen lehetőségük rugalmasabb munkaidőben dolgozni, Barroso elnök úr, meg tudja erősíteni, hogy ez a Bizottság olyan irányelvet fog javasolni, amely tiszteletben tartja a 48 órás munkahét alóli mentességet?

José Manuel Barroso, *a Bizottság elnöke.* – Elnök úr, jelenleg még nincs a zsebemben a jogalkotási javaslattervezet. Ebben a szakaszban még túl korai konkrét elképzelésekkel előállni a változtatások lényegét illetően. Ahogy ön is tudja, létezik egy szándékosan igen nyílt hangvételű konzultációs dokumentum. Szeretném a szociális partnerek véleményét is meghallgatni.

Az új szabályozásoknak meg kell védeniük a munkavállalókat a túl hosszú munkaidő, valamint a nem elegendő pihenőidő által előidézett egészségügyi és biztonsági kockázatoktól. Kellőképp rugalmasnak kell lenniük továbbá ahhoz, hogy biztosítsák a szakmai- és magánélet összeegyeztethetőségét, valamint ösztönözzék a vállalatok és különösen a kis- és középvállalkozások versenyképességét.

Úgy gondolom, hogy erre megoldást kell találnunk, Kirkhope úr, egészen őszintén szólva azért, mert – ahogy ön is tudja – vannak olyan ügyek a Bíróság előtt, amelyek arra köteleznek minket, hogy megoldást találjunk.

Megpróbálunk tehát széles körű támogatást találni egy új javaslathoz és elkerülni a hosszú megbeszéléseket, amelyek az irányelv felülvizsgálatára tett utolsó kísérletet jellemezték.

Timothy Kirkhope, *az ECR képviselőcsoport nevében.* – Megértem, hogy Barroso elnök úr nem akarja megelőlegezni a Bizottság konzultációjának eredményét. Számos ember van azonban az EU-ban – nem utolsósorban az a három millió ember az Egyesült Királyságban, akik jelenleg kihasználják a mentességet –, akik egy olyan kötelezettségvállalást várnak el tőle a gazdasági visszaesés idején, hogy a Bizottsága ne akarja nehezebbé tenni az emberek számára, hogy dolgozzanak. Félek, hogy Andor biztos úr nem adta meg nekünk ezt a biztosítékot meghallgatása idején, azonban bízom benne, hogy Barroso elnök úr ezt most megteszi.

José Manuel Barroso, *a Bizottság elnöke.* – Nagyon kedves, Kirkhope úr, azonban Nagy-Britannián kívül valójában még 26 más tagállam van az Európai Unióban, így meg fogja érteni, hogy bár nagyon fogékonyak vagyunk az ön által említett aggodalmakra, egyéb jogos aggodalmakat is meg kell hallgatnom.

Ez egy rendkívül nehéz és kifejezetten érzékeny kérdés. Meg kell találnunk a megfelelő egyensúlyt az ön által kiemelt, a kis- és középvállalkozások számára biztosítandó rugalmasság, valamint a munkavállalók védelme között, amelyet – biztos vagyok benne – ön is támogat. Ez az, amit tenni fogunk. Ezért arra kérjük szociális partnereinket is, hogy álljanak elő egy konstruktív javaslattal.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Barroso úr, beszélt munkaprogramjáról, és az megvitatásra került a Parlamentben. Azt mondta, hogy reagálni kíván a kritikai észrevételekre. Egy kérdésem van önhez. A közelmúltban nagyon sokat beszéltünk a válságról és arról, hogyan jussunk túl rajta. Az a benyomásom azonban, hogy nagyon kevés változás történt azt illetően, ahogy a bankok működnek.

Érdekelne a válasza egy másik kérdésben is. Úgy gondolja, hogy mi és a Bizottság eleget tettünk? Amennyiben nem, mit gondol szükségesnek még annak érdekében, hogy megküzdjünk a pénzügyi válság okaival hosszú távon, hogy a bankok ne működhessenek tovább oly módon, ahogy azt most teszik?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Éppen ma mutattuk be a munkaprogramban a pénzügyi szektorban végzett tevékenységünket. E tevékenység nagy részét már elvégeztük, azonban még egy fontos rész hátra van.

Úgy gondolom, hogy a bizottsági javaslatok megfelelőek voltak. Valójában sajnálom, hogy néhány esetben a tagállamok visszafogták a törekvéseinket, például a felügyeleti keretet illetően, amelyről jelenleg tárgyalnak a Parlamentben, azonban a közeljövőben elő fogunk állni néhány javaslattal – van egy teljes lista, amelyet ma mutattam be a Parlamentnek.

Úgy vélem azonban, hogy van néhány speciális dolog, hogy még konkrétabb legyek, amit megtehetnénk. Támogatom például a banki adóra vonatkozó elképzelést. Úgy gondolom, hogy ezzel a G20-aknak kellene foglalkozniuk. Szerintem igazságos lenne, hogy a bankszektor, mindazon problémák után, amelyeket az átfogó gazdasági helyzet tekintetében okozott, szintén hozzájáruljon gazdaságaink jövőjéhez.

Tehát most is, mint mindig, ez is az egyensúly kérdése. Nem akarjuk aláásni e gazdaságaink számára nagyon fontos szektort – a pénzügyi szektort –, azonban úgy gondoljuk, hogy fontos lenne több intézkedést hozni a pénzügyi szektorba vetett bizalom helyreállításához.

Lothar Bisky, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Barroso úr, még egy rövid kérdésem lenne. A Deutsche Bank elnökére, Ackermann úrra nehéz hatást gyakorolni. A közelmúltban nyíltan megmondta, hogy 25%-os hozamot szeretne. Nem gondolja, hogy ez ellentétes a Bizottság és az egyes kormányok által hozott intézkedésekkel? Az elnök úr nem változtat semmit. Azt mondta, hogy ismételt 25%-os hozamot szeretne. Ezt mondja Ackermann úr, a Deutsche Bank, egy rendkívül fontos bank elnöke.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Sajnálom, de nem követtem a Deutsche Bank elnökének kijelentéseit, és nem tudok olyan dologhoz hozzászólni, amellyel kapcsolatban nem vagyok tájékozott.

William (The Earl of) Dartmouth, az EFD képviselőcsoport nevében. – Mivel a pénzügyi válság hitel- és bankválság volt, amely a nagy kereskedelmi bankoktól származott – olyan bankoktól, mint a Royal Bank of Scotland, az IKB, a Fortis és ezekhez hasonlók –, elfogadja, hogy a befektetésialap-kezelőkről szóló irányelv, amellyel, hogy rendkívül káros az Egyesült Királyságra, egy rosszul alkalmazott és megfontolatlan szabályozási kezdeményes a Bizottság részéről, amely teljes mértékben rossz célt tűzött ki?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Egyáltalán nem. Úgy vélem, hogy ez egy nagyon jó kezdeményezés, amelynek célja pontosan a bizalom bizonyos mértékű helyreállítása a pénzpiacaink egy rendkívül fontos ágazatában. Úgy vélem, hogy a pénzügyi szektor érdeke a hitelesség. Legyünk őszinték és nyitottak ezzel kapcsolatban. Jelenleg gond van a hitelességgel a pénzügyi szektorban, és ennek oka, mondjuk ki bátran, a szektor néhány fő szereplőjének felelőtlen viselkedése, nemcsak Nagy-Britanniában, ahogy ön mondta, hanem Európa más országaiban is, eltekintve az Egyesült Államokból eredő helyzettől. Megfelelő szintű szabályozásra van szükségünk. Úgy gondoljuk, hogy az általunk javasolt szabályozás a megfelelő egyensúly, és ennek nem az a célja, hogy nehézségeket hozzon létre a pénzügyi szektor számára. Éppen ellenkezőleg: bizalmat akar létrehozni. A pénzügyi szektornak szüksége van az ilyen jellegű hitelességre, hogy finanszírozni tudja a gazdaságot.

William (The Earl of) Dartmouth, az EFD képviselőcsoport nevében. – Hogyan fogja az ABAK-irányelv, amely az alternatív befektetésialap-kezelőket célozza meg, visszaállítani a bizalmat a pénzügyi szektorban, ha a nagy kereskedelmi bankokkal van probléma? Ez lenne az én kérdésem.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Sajnálom, de én nem gondolom, hogy csak a nagy bankokkal van probléma.

Valójában az Egyesült Államokban kialakult problémát nem csak a nagy bankok okozták. A nem kereskedelmi bankok, befektetési társaságok, fedezeti alapok is hozzájárultak a problémához. Éppen ezért nem értünk egyet azzal az elemzéssel, hogy a problémát a nagy bankok okozták. Valójában néhány nagy hagyományos kereskedelmi bank nem volt felelős a válságért.

Nagyon sokfajta szereplő volt, akik valamilyen módon felelősek azért a zűrzavarért, amit, mondjuk ki egyértelműen, a pénzügyi szektor idézett elő. Úgy gondoljuk, hogy a megfelelő szintű szabályozás a legjobb módja a helyzet kezelésének, mind a bankok, mind a piac egyéb eszközei vagy szereplői szempontjából.

Andrew Henry William Brons (NI). – Elnök úr, az Európai Külügyi Szolgálat a főképviselőnek fog felelősséggel tartozni. A főképviselő szerepe a 18. cikk értelmében az Európai Unió közös kül- és biztonságpolitikájának irányítása a Tanácstól kapott felhatalmazás szerint. A Tanácsnak legalább, minden hibája ellenére, vannak képviselői a tagállamokból.

A Parlament politikai csoportjainak befolyásos szereplői azonban amellet érvelnek, hogy a Bizottság sokkal nagyobb szerepet játsszon a szolgálatban. Különösképpen amellet érvelnek, hogy a Bizottság adja az Európai Külügyi Szolgálat munkatársainak 50%-át, és a szolgálatra ne legyen befolyással a kormányköziség. Elnézést kérek ennek a szónak a használatá miatt. Ezt nem én találtam ki, de úgy látom, az Tanács és az Európai Tanács ezt kódiként használja. Továbbá, természetesen, a főképviselő hivatalból a Bizottság alelnöke.

Mindez abba az irányba mutat, hogy a valóságban az EU külpolitikáját a Bizottság fogja irányítani, és az az elképzelés, hogy azt a főképviselő fogja vezetni a Tanácstól kapott felhatalmazás szerint, csupán jogi feltevés. Egyetért ezzel?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Nem értek egyet. Mi ott nem vagyunk jelen. Ahogy ön is tudja, a főképviselő/a Bizottság alelnöke intézményi pozíciójának létrehozása a Lisszaboni Szerződés egyik legfontosabb újítása, és az elképzelés az, hogy összekapcsoljuk az általunk tipikusan kormányköziségként emlegetett hatásköröket és a közösségi hatásköröket.

Ami a közös kül- és biztonságpolitikát illeti, az alapvetően kormányközi marad: ez a tagállamok előjoga. Vannak azonban egyéb közösségi hatáskörök, amelyeknek most nem szabad a kormányközi megoldáshoz kapcsolódniuk. Ezt természetesen a közösségi módszeren belül kell tartani.

Tehát a főképviselő/a Bizottság alelnöke, ahogy mi mondjuk, általában kettős tisztséget tölt be. A legjobb szinergiákat kihasználva össze kell kapcsolnia ezt a két hatáskört. Lesznek éppen ezért olyan hatáskörök, amelyeket fejleszteni tud majd a Bizottságon belül a Bizottság alelnökeként, kéz a kézben együtt dolgozva azonban a tagállamokkal és a Tanáccsal. Úgy gondolom, hogy ez hozzájárul az Európai Unió egységesebb és következetesebb kapcsolataihoz, érdekeink védelmének megerősítéséhez, és értékeink előmozdításához a világban.

Andrew Henry William Brons (NI). – Látom a belső összefüggését annak, amit az európai integráció pártolójaként mond, azonban én nem vagyok az.

Azonban valójában, amit ön javasol, az az, hogy nyúljunk túl a Lisszaboni Szerződésen, amely önmagában is elég rossz, és szinte iktassuk ki a Tanácsot, amelyben – minden hibája ellenére – legalább vannak tagállami képviselők.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Sohasem javasolnám, hogy a Bizottság a szerződésekkel ellentétesen cselekedjen, mert kötelessége a szerződések tiszteletben tartásának biztosítása. Amit valójában kérek a tagállamoktól, hogy tartsák tiszteletben a Szerződést, és az intézményeknek is így kell eljárniuk.

A Szerződés egyensúlyt hoz létre, és ezt az egyensúlyt tiszteletben kell tartani. Fejlődést mutat a múlthoz képest, amikor teljesen különböző intézmények foglalkoztak azzal, ami valójában egy nagyon fontos közös érdek –, vagyis az európai érdekek védelme a világban. A Szerződés teljes körű tiszteletben tartása mellett elképzelhetőnek tartom a Szerződés által kitűzött célok elérését. Ezt meg lehet tenni az intézmények közötti jó együttműködés szellemében, és természetesen a tagállamok teljes mértékű tiszteletben tartásával.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én Olaszország déli részéről származom, és a mi régióinkban a gazdaság alapját a kis- és középvállalkozások, a textil-, ruházati- és lábbeli-gyártó ágazat, valamint a mezőgazdaság jelenti.

Jelenleg az ilyen jellegű iparágak súlyos nehézségekkel küzdenek a Kínából és az ázsiai piacokról beözönlő áruk miatt. Egy cipő elkészítése a mi régiókban, Dél-Olaszországban, 13 euróba kerül. A Kínából érkező kész termék ára 5,50 euró. Egy általunk előállított gyerekuha 4-5 euróba, míg a Kínából származó termék 1 euróba kerül.

A vállalkozók, hogy életben tudjanak maradni, áthelyezik tevékenységüket vagy bezárják gyáraikat, a bezárásokkal viszont több ezer munkahely szűnik meg, és ez fogyasztási válsághoz és a régió hanyatlásához vezet.

Amikor vállalkozókkal találkozom, mindig azt kérdezik tőlem: „Mi tart vissza minket attól, hogy vámot és adókat vessünk ki?” Kínában alacsony költségű a termelés, mivel a gyerekek 12 éves koruktól kezdve napi 10 órát dolgoznak szociális biztonsági ellátások, biztosítás és az egészségügyi ellátáshoz való hozzáférés joga nélkül.

Tisztában vagyok vele, hogy a protekcionista intézkedések nem kívánatosak, de akkor mi a válasz? Barroso úr, amikor vállalkozókkal találkozom, mit mondjak nekik, mit tesz Európa egy visszafordíthatatlan válság elleni küzdelem érdekében, amely során nagyon sok üzleti vállalkozás megy tönkre, nagyon sok munkahely válik köddé, valamint Európa teljes régiói, beleértve a legszegényebb régiókat, Olaszország déli részét, súlyos és visszafordíthatatlan válságon mennek keresztül? Szeretnék választ adni a vállalkozók számára, Barroso úr, és ezeket a válaszokat öntől szeretném hallani.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Megértem aggodalmát, amely teljes mértékben jogos, és szeretnék egy szót szólni a kis- és középvállalkozásokról, amelyek valójában, ahogy ön is tudja, a munkahelyteremtés legfontosabb ösztönzői Európában.

Hogyan tud tehát válaszolni erre a versennyel kapcsolatos problémára, amely a világ más részeitől ered, ahol alacsonyabb a színvonal, mind a munkaerő, mind a környezetvédelem tekintetében? Úgy gondolom, a megoldás semmiképpen sem az, hogy bezárjuk a határainkat, mivel az Európai Unió messze a legnagyobb exportőr a világon. A megoldás tehát az, hogy a tisztességes munkafeltételeket ösztönözzük, és javítjuk a szociális normákat az egész világon. Ezt a kérdést erőltettük a G20-akon belül, valamint a Nemzetközi Munkaügyi Szervezetnél, továbbá a partnereinkkel való párbeszédnek is részét képezi. Valóban úgy gondolom azonban, hogy nem az a megoldás – kivéve, ha dömpingről van szó –, hogy dömpingellenes eszközök segítségével cselekedjünk, ahogy az sem jelent megoldást, hogy bezárjuk határainkat Európa más nagyon fontos kereskedelmi partnerei előtt. Ezáltal saját érdekeink ellen dolgozánk.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, a görög probléma kezelése kapcsán korábban elhangzottakhoz visszanyúlva, mindazok, akik folyamatosan nyomon követik a problémák kezelésének fejleményeit, úgy látják, és sokan úgy érezzük, hogy a Tanács félretasztotta a Bizottságot.

A Bizottság véleményem szerint a kezdetektől fogva egyensúlyozó tényező volt az Unió közepes és kisméretű tagállamai és a Tanács között. Úgy gondolom, hogy jelenleg a Görögország – azonban nem kizárólag ezen ország – által tapasztalt ügyek kapcsán az a szerepe, hogy technokrata jellegű cselekvésekre és állításokra szorítkozzon.

Konkrét kérdésem a következő: beszélünk a gazdaságról, a szupranacionális elemekkel rendelkező monetáris unió időszerűségéről. Beszélünk továbbá a Bizottság által készített nagyra törő „Európa 2020” stratégiáról, valamint a munkanélküliség és a szegénység elleni küzdelemről. Hogyan fogjuk tudni végrehajtani ezeket a nagyra törő stratégiákat, ha a Bizottság nem rendelkezik az ehhez szükséges szerepkörrel?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – A foglalkoztatás kérdése, ahogy ön is tudja, az általános gazdasági helyzettől függ. Legyünk teljesen egyértelműek ezzel kapcsolatban. Nem tudjuk visszaállítani a válság előtti foglalkoztatási szintet azt megelőzően, hogy nagyobb növekedést érjünk el Európában.

Ezért összpontosítjuk erőfeszítéseinket a növekedés új forrásaira, és az Európai Unió számára döntő fontosságú növekedés visszaállítására.

Ezt tekintjük most prioritásnak. Erre tekintettel volt néhány, kifejezetten a foglalkoztatással kapcsolatos intézkedés. Az „EU 2020” stratégiában megfogalmaztunk néhány javaslatot az új készségek, az új munkahelyek, az ifjúsági programok tekintetében, azonban a legfontosabb a növekedés feltételeinek helyreállítása, beleértve a gazdaságunk iránti bizalmat is.

Ami a görög helyzetet illeti, ahogy ön is tudja, sok függ a görög gazdaság iránti jövőbeni bizalomtól is. Ez az oka annak, hogy Görögország oly nagymértékben függ a költségvetési egyensúlyhiány korrekciójától.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Elnök úr, Bizottság elnöke, ahogy képviselőtársaim már elmondták, Európában nagyon aggasztó a foglalkoztatási helyzet. 2009-ben az euróövezeten belül 2,7 millió ember veszítette el munkahelyét. A munkahellyel rendelkező lakosság körében a szegénység kockázata a munkavállalók 8%-át érinti Európában, arról nem is szólva, hogy a lakosság közel 17%-a él a szegénységi küszöb alatt.

Ebben a helyzetben nem gondolja úgy, hogy kettős stratégiát kellene alkalmazni? Egyrészt a tisztességes munkafeltételek ösztönzésével – érdemes lett volna a kizárólag növekedésközpontú foglalkoztatás helyett ezt a kérdést bevenni a 2020-as stratégiába. Ezenfelül számol ön a zöld, intelligens munkahelyek ösztönzésével egy fenntartható, egyesült társadalom létrehozása érdekében? Másrészt az általános foglalkoztatási arány növelésével Európában, külön hangsúlyt fektetve a fiatalok és az ötven év felettiek foglalkoztatására, amiről ön is beszélt.

Ebben a tekintetben az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alaphoz beérkező kérelmek számának növekedése és a különböző ágazatok átszervezése is rávilágít egy globális iparpolitika létrehozásának szükségességére.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Az ön által említett valamennyi kérdéssel foglalkozik a 2020-as stratégia, Daerden úr. Már politikai iránymutatásaimban is beszéltem a tisztességes munkafeltételekről, ahogy a hiteles európai iparpolitika létezéséről is – nem a régi iparpolitikáról, hanem arról a politikáról, amelynek célja, hogy Európa számára fenntartható ipart, valamint modernebb és fenntarthatóság-központú politikát biztosítson.

Ami a fiatalokat illeti, legalább két kiemelt kezdeményezés foglalkozik velük, név szerint a „Mozgásban az ifjúság”, valamint az „Új munkahelyekhez szükséges új készségek” elnevezésű kezdeményezések. Számos célkitűzést kiemeltünk, például az oktatással, a szegénység elleni küzdelemmel és a társadalmi befogadásra irányuló kampánnyal kapcsolatban. Ez a megközelítés szerepel a 2020-as stratégiában is, pontosan azért, mert jelenleg a munkanélküliség elleni küzdelmet tekintjük a fő prioritásnak. Úgy vélem, hogy ennek a stratégiának a kidolgozása lehetővé fogja tenni számunkra, hogy jelentős eredményeket érjünk el a munkanélküliség elleni küzdelemben.

Sergio Gaetano Cofferati (S&D). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ahogy önök is tudják, az elmúlt néhány év során Európa valamennyi országában növekedett a munkanélküliség – jóllehet az egyes országokban eltérő mértékben –, és ez a növekedés folytatódni fog.

A közgazdászok mind egyetértenek abban, hogy legalább két évig fog tartani, amíg az élénkülés itt-ott jelentkező bizonytalan jelei normává válnak, és az élénkülés legalább tíz évig olyan korlátozott lesz, hogy nem fog további foglalkoztatást eredményezni. Ez azt jelenti, hogy növekedni fog a munkanélküliség, olyanok fogják elveszíteni munkahelyüket, akik jelenleg dolgoznak, és ezzel egy időben fiatalok generációi nem fognak tudni belépni a munkaerőpiacra.

Azt kérdezem öntől, nem gondolja-e, hogy a jelenlegi helyzetben szükség lenne egy állandó jövedelem biztosítását célzó intézkedés ösztönzésére Európában azok számára, akik elveszítik munkahelyüket, valamint a fiatalok tekintetében, ami amolyan vészhelyzetnek tekinthető, egy konkrét képzéssel kapcsolatos intézkedés kidolgozására, amely őket szolgálná abban az időszakban, amikor a munkaerő-piacon kívül rekednek.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Alapvetően igaza van a munkaerő-piac helyzetének elemzésében. A helyzet valójában tovább romlik, még akkor is, ha lassabb ütemben, mint korábban. Néhány tagállamban a stabilizálódásnak már egyre több félreérthetetlen jelét látjuk.

Azonban kilenc hónap telt el azóta, hogy a gazdasági élénkülés megindult a mély recessziót követően és még beletelhet egy kis időbe az év során, amíg a gazdasági tevékenység törekény fellendülése hatással lesz a munkaerő-piacot jellemző tendencia megfordítására. Ezért kezeljük most a foglalkoztatást prioritásként. Ahogy ön is mondta, a fiatalok szempontjából különösen aggasztó a munkanélküliség. Európában a fiatalok több mint 20%-a munkanélküli. Ez az oka annak, hogy három kezdeményezést indítottunk el idén. Ebből kettőt már említettem, de létezik még a fiatalok foglalkoztatására irányuló kezdeményezés. A kidolgozásra váró speciális kezdeményezések között szerepel a szakképzések gyakorlati képzési rendszerek bővítése révén történő fokozása, amelyeket az Európai Szociális Alap finanszíroz, valamint az egyetem elvégzését követően a munkahelyen megszerezhető magas szintű tanulási tapasztalat, az úgynevezett szakmai gyakorlat (akár más tagállamokban is) elősegítése.

Graham Watson (ALDE). – Múlt héten az Európai Éghajlat Alapítvány elindította az „Ütemterv 2050” elnevezésű kezdeményezését. Ez a terv három utat mutat be, amelyeket követve az Európai Unió 2050-re 80%-kal tudná csökkenteni CO₂-kibocsátását, összhangban a kiотói törekvésekkel. Ezt a szokásos ügymenet költségénél kicsit drágábban tudnánk elvégezni. Szinte teljes mértékben önellátóak tudnánk lenni az energiaforrások tekintetében, és gazdaságunk szén-dioxid-mentesítése révén jelentős nettó munkahelyteremtést tudnánk elérni.

Ezt azonban csak uniós szinten lehet megvalósítani. Élni fog a Bizottság az ütemterv adta lehetőséggel? Törekedni fog arra, hogy az Európai Uniónak új lendületet adjon a szükséges politikai intézkedésekre vonatkozó javaslatok terén? Ami a munkahelyteremtés lehetőségét illet, Barroso úr, a megfelelő tevékenységekre fogja buzdítani a tagállamokat?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Ismerem az Európai Éghajlatvédelmi Alapítványnak ezt a jelentését, és valóban, a 2020-as stratégia keretében egy olyan, erőforrás-felhasználás szempontjából hatékony, kiemelt európai kezdeményezést javasoltunk, amelynek célja pontosan az, hogy függetlenítse a növekedést az erőforrásoktól, ezáltal versenyelőnyhöz juttatva Európát a nemzetközi partnerekkel szemben.

Ez a célkitűzés teljes mértékben megtalálható a Bizottság 2010. évi és az azt követő időszakra vonatkozó munkaprogramjában. A Bizottság célja, hogy utat biztosítson Európa számára egy alacsony szén-dioxid-kibocsátású, erőforrás-felhasználás szempontjából hatékony, valamint az éghajlatváltozásra rugalmasan reagáló gazdaságra való áttéréshez 2050-ig, különösképpen az energiaágazat és a közlekedési ágazat szén-dioxid-mentesítésén keresztül, ezáltal hosszú távú keretet biztosítva a politikának és a beruházásoknak. Ki szeretném emelni a beruházás szót.

Úgy gondoljuk, hogy az éghajlatváltozással foglalkozó napirend, ahogy azt a megújuló energiaforrások ágazata is bizonyítja, munkahelyeket teremthet Európában, olyan munkahelyeket, amelyeket általában „zöld munkahelyeknek” szoktunk nevezni.

Helga Trüpel (Verts/ALE). – Az új informatikai eszközökkel (pl. Google Books vagy iPad) kapcsolatban a közelmúltban tett bejelentések elősegítik a digitális formátumú kulturális tartalomhoz, az úgynevezett „elektronikus könyvekhez” való hozzáférést. A legtöbb ilyen jellegű kezdeményezés azonban az Egyesült Államokból származik. Mit tesz a Bizottság azért, hogy elősegítse a kulturális örökség digitalizálását Európában?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Az európai digitális könyvtár foglalkozik azzal a kihívással, hogy online formában elérhetővé tegye nemzeti könyvtáraink, múzeumaink és azok archívumainak gyűjteményeit; gazdag kultúránk digitalizálása, elérhetővé tétele és megőrzése korunk egyik legfontosabb feladata. Ezt azonban anélkül kell megtennünk, hogy veszélyeztetnénk a szerzők és a kiadók jogait, beleértve a kereskedelmi forgalomban már nem kapható könyveket és az úgynevezett „árva” műveket. Azt is fel kell mérnünk, hogy pénzügyi erőfeszítéseink, valamint a köz- és magánszféra között e téren létrejött partnerségek meg fognak-e tudni felelni ennek a rendkívül fontos társadalmi kihívásnak.

Ezzel kapcsolatban megkértem Kroes alelnök asszonyt és Vassiliou biztos urat, hogy hozzák létre a **bölcsek tanácsát**. Örömmel jelentem be önöknek a mai napon, hogy Maurice Lavie urat, Elizabeth Nigerman asszonyt és Jacques Decare urat bíztuk meg ezzel a feladattal. A **bölcsek tanácsaként** támogatni fogják azt az elképzelést, hogy a digitalizálás segítségével – a tulajdonjogok teljes mértékű tiszteletben tartása mellett – megőrizzük rendkívül fontos örökségünket. Várom, hogy e fontos kérdésekkel kapcsolatban ez év végéig kézhez kapjam javaslataikat.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Barroso úr, szeretném megtudni, hogy véleménye szerint a légi közlekedési ágazatban milyen hatást gyakorolnak a foglalkoztatásra a több napon keresztül tartó légtérlezárások? Egy befolyásos napilap, a *Financial Times* címlapján ma az szerepelt, hogy a közel 7 millió utast érintető és 80 000 járat törlését eredményező lezárások napi 200 millió USD veszteséget okoztak a légi közlekedési ágazatnak. Véleménye szerint ez milyen hatással lesz a foglalkoztatásra az ágazaton belül? Ugyanis úgy értesültem róla, hogy ez volt a fő oka annak, hogy ön és Van Rompuy úr nem tudtak megjelenni Lengyelország államfőjének temetésén Krakkóban.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Először is, a temetés kérdését teljesen el szeretném választani a többitől.

Nagyon tiszteltem Kaczyński elnök urat. Rendkívül lojális módon dolgoztam együtt vele. Mindent megtettem, hogy jelen tudjak lenni a temetésén.

Minden olyan, Kaczyński elnök úr, a felesége, valamint a tragikus balesetben elhunytak halálával kapcsolatos szertartáson részt vettem, amelyiken módomban állt. Egyáltalán nem értem, hogyan lehet ilyen jellegű kritikát megfogalmazni az európai intézményekkel szemben, ilyen sok ember halálát felhasználva.

Az utolsó pillanatig azon voltam, hogy részt tudjak venni Kaczyński elnök úr temetésén. A problémát az jelentette, hogy csak szombaton, nagyon késő este kaptam arról tájékoztatást, hogy a belga hatóságok által megszervezett járatot törölték. Emiatt nem tudtam odautazni.

Éppen ezért teljesen egyértelművé kívánom tenni, hogy mindent elkövettem azért, hogy kegyelettel adózzak nemcsak a balesetben elhunyt emberek, hanem az egész lengyel nemzet előtt.

A másik percet arra szeretném felhasználni, hogy válaszoljak a légi közlekedési ágazattal kapcsolatos kérdésére. Tisztában vagyunk azzal, hogy a vulkánkitörés által okozott probléma jelentős hatással van erre az ágazatra, és ezért azon dolgozunk, hogy megnézzük, szükség esetén milyen módon tudjuk segíteni az európai légi közlekedési ágazatot.

A légitársaságok súlyos gazdasági veszteséget szenvedtek, amelynek az az oka, hogy több napon keresztül nem tudták ellátni kereskedelmi tevékenységüket. Globális megoldást kell találni, hogy segítsünk az ágazatnak túljutni a válságon; és ami azt illeti, előttünk áll egy korábbi példa, a szeptember 11-ét követő válság. Jelenleg tehát az állami támogatási szabályok enyhítésének különböző módjait vizsgáljuk, ahogy azt korábban is tettük. Erről tárgyaltunk a Bizottság mai testületi ülésén.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, Barroso úr, a teljes foglalkoztatottságra vonatkozó hivatalos statisztikák szerint 2000 és 2006 között a munkanélküliség az Európai Unión belül 8-9% között ingadozott a lisszaboni stratégiának köszönhetően.

A Bizottság egy nemrégiben kiadott jelentése szerint a munkanélküliség 2010-re el fogja érni és meg fogja haladni a 10%-ot, amit a mostanában használt kifejezéssel élve „társadalmi vulkánkitörésnek” is nevezhetnénk.

Ezenfelül számos ország megszorító programokat alkalmaz, például Írország és Görögország, de olyan országok is, mint például Románia, Magyarország és Lettország, ahol a Nemzetközi Valutaalap is érintett, és a munkanélküliség rekordszintet ért el.

Ennek tudatában a következőket kérdezem öntől: Megvizsgálta a Bizottság az önök által erőltetett és a válságból való kilábalás érdekében a tagállamokra kényszerített megszorítási politikák következményeit? Megvizsgálták ezeknek a foglalkoztatási és gazdasági következményeit azokban az országokban, ahol a Nemzetközi Valutaalap is érintett? Véleménye szerint csökkeni fog a munkanélküliség Európában ezeknek a politikáknak köszönhetően?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Senkit nem kényszerítünk semmilyen intézkedésre. Ami Görögországot illeti, a döntéseket a görög hatóságok hozták meg, azonban minden bizonnyal egyetért abban, hogy a görög gazdaság makrogazdasági egyensúlyvesztése rendkívül negatív hatással van a növekedésre és a foglalkoztatásra egyaránt.

Világos, hogy a görög államháztartás iránti bizalom helyreállítása nélkül sem beruházásokra, sem növekedésre nem kerül sor Görögországban. Növekedés nélkül nem tudjuk növelni a foglalkoztatást. Ezért a makrogazdasági stabilitást és szigorú nem szabad összeférhetetlennek tartani vagy szembeállítani a növekedéssel. A problémát az jelenti, hogy látnunk kell, hogyan tudjuk kezelni az átmenetet, hogyan tudjuk ösztönözni a korlátokkal rendelkező gazdaságokat, miközben tiszteletben tartjuk a makrogazdasági egyensúlyt is. Ezért érdeke a görög gazdaságnak és a görög munkavállalóknak, hogy a lehető leghamarabb hiteles legyen a görög államháztartás.

Paul Rübzig (PPE). – (DE) Kérdésem a vulkánkitöréssel kapcsolatos, amely természetesen hatással van a részecske- és szén-dioxid-kibocsátásra. Gondolja, hogy meg lehet becsülni, hogy milyen szintű részecsk koncentrációt kell figyelembe venni a jövőben annak érdekében, hogy elkerüljük, hogy munkahelyek kerüljenek veszélybe? Levegőtminőségi irányelveink jelentős korlátozásokat tartalmaznak erre vonatkozóan.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – E vulkánkitöréssel kapcsolatos probléma egyértelműen nem tartozik az európai intézmények vagy a nemzeti kormányok irányítása alá. Megtörtént, és most reagálnunk kell a következményekre.

A légi közlekedési ágazatot illetően már elmondtuk, hogy vizsgáljuk, mit tudunk tenni a szeptember 11-ét követően már rendelkezésünkre álló tapasztalatokat is alapul véve.

Ami a gazdasági helyzetet illeti, úgy gondolom, még korai az okozott kár átfogó értékelését elvégezni, és talán jobb elkerülni a nagyon drámai – vagy, mondjuk ki, pánikot keltő – forgatókönyveket. Amit most fontosnak tartunk, hogy a kárral foglalkozzunk és megpróbáljuk kitalálni, hogy mit tudunk tenni európai szinten, egy fontos dolgot szem előtt tartva: európai szinten az állami költségvetés egy százalékáért vagyunk felelősek. A maradék 99% a tagállamok kezében van. Úgy gondolom tehát, hogy tisztességtelen az Európai Unióhoz fordulni, hogy próbáljuk megoldani a problémát, amikor nem állnak rendelkezésünkre az ehhez szükséges eszközök.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Barroso úr, az „Európa 2020” stratégiában a foglalkoztatás tekintetében egy meglehetősen nagyra törő növekedési rátát (63%-ról 76%-ra való növekedés) mutatott be, a korai iskolaelhagyók esetében pedig a munkanélküliség 10%-ra való csökkentését irányozta elő, továbbá hangsúlyt helyezett a fejlődés szempontjából kulcsfontosságú oktatásra, így a jövőben az európai állampolgárok 40%-a fog részt venni a felsőoktatásban.

A következő kérdést szeretném feltenni ezzel kapcsolatban: Az Európai Szociális Alapot, valamint a kutatással és fejlesztéssel kapcsolatos alapokat a jövőbeni európai uniós költségvetés fogja kezelni? Mivel tulajdonképpen ez a kulcs ahhoz, hogy a modern módszerekre, az innovációra és a foglalkoztatás növelésére helyezzük a hangsúlyt. Nem gondolja, hogy a mikrovállalkozások fejlesztésére is hangsúlyt kellene fektetni? Ez a legjobb módja az önfoglalkoztatás ösztönzésének, mivel az önfoglalkoztatás aránya még jelenleg is túl alacsony. Ebben az összefüggésben tehát ezek a kérdések indokoltak.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Igen, mint tudja, az oktatást javasoltuk az „EU 2020” egyik célkitűzésének, beleértve a korai iskolaelhagyás elleni küzdelmet és a felsőoktatásban részt vevők számának növelését. Úgy gondoljuk, hogy nem lehet az európai versenyképességről beszélni anélkül, hogy ne foglalkoznánk az oktatás kérdésével is.

Ezért próbáljuk meggyőzni az összes tagállamot, hogy fogadja el ezt a célkitűzést, ezt követően pedig természetesen mobilizálni kell a forrásokat, egy részét a tagállamoktól, egy részét pedig az Európai Uniótól. Ezután pedig meg kell vitatnunk a pénzügyi tervet. Még nem tartunk ott, de úgy gondolom, hogy európai szintű cselekvésre is szükség van, kiegészítve ezzel a nemzeti kormányok erőfeszítéseit. A Szociális Alap keretében valójában már elindult néhány, fiatalokat célzó gyakorlati képzésre és szakmai gyakorlatra vonatkozó program. Ez a szándékunk. Nem tudjuk előre, hogy milyen anyagi eszközök lesznek elérhetőek a Szociális Alap számára, azonban mindenképpen úgy gondoljuk, hogy kellően célratorőnek kell lennünk az európai eszközök szintjén.

Jutta Steinruck (S&D). – (DE) Tegnap arról értesültünk a médiából, hogy az antwerpeni Opel-gyár be fog zárni. Ez csak egy példa arra, hogy munkahelyek szűnnek meg Európában. A következő hét csütörtökén az európai ipari szakszervezetek egynapos tüntetéseket tartanak szerte Európában. Munkahelyeket akarnak, valamint azt, hogy őrizzük meg Európa jövőjét az ipari bázis megvédésével. A szakszervezeti tagok teljes foglalkoztatottságot, hatékony európai politikákat és konkrét válaszokat akarnak még ma, és nem öt év múlva.

Az ön munkaprogramja nem szolgáltat konkrét információkkal ebben a tekintetben. Csak az iránymutatásokra és az „Európa 2020” stratégiával kapcsolatos állásfoglalásra utalt. Véleményem szerint ez nem eléggé konkrét. Példákat kellene felsorolnia. Mit tervez tenni annak érdekében, hogy helyreállítsa a stratégiai szempontból fontos iparágakat Európában? Milyen szerepet játszik Bizottság a gépjárműipar időtállóságának megteremtésében és a munkahelyek megőrzésében?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – A foglalkoztatással kapcsolatos iránymutatások rendkívüli mértékben függenek az általános gazdasági növekedéstől, mindenestre az a szándékunk, hogy az „EU 2020” stratégiában erőteljesebben foglalkozunk a foglalkoztatási szempontokkal. Alapvetően négy iránymutatásunk van: a munkaerő-piaci részvétel növelése és a strukturális munkanélküliség csökkentése, a szakképzett munkaerő képzése, a munkahelyek minőségének javítása és az egész életen át tartó tanulás ösztönzése, az oktatási rendszerek teljesítményének javítása és a társadalmi oktatásban való részvétel növelése, valamint a szegénység és társadalmi kirekesztés elleni küzdelem.

Ezek általános iránymutatások, amelyek végrehajtására az európai intézményeknek a nemzeti kormányokkal együtt most valamennyi rendelkezésükre álló eszközzel törekedniük kell. Az az igazság, hogy nem létezik csodaszer, mágikus megoldás vagy általános gyógymód a munkanélküliség problémájára Európában. A megoldásnak a növekedés érdekében tett átfogó intézkedésekből kell kiindulnia, amelyek a pénzügyi stabilitással, a piacaink iránti bizalommal és a belső piacban rejlő lehetőségek kiaknázásával kapcsolatosak. Ez az egyetlen járható út.

Ami az autóipart illeti, természetesen tisztában vagyunk vele, hogy nemcsak Európában, de az egész világon kapacitástöbblet volt, és ezt nagyon szorosan nyomon követjük magával az iparággal együtt, beleértve az iparági szakszervezeteket is.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Elnök úr, biztos úr, a fiatalokat érintő munkanélküliség és kirekesztés nagy problémát jelent. Ahogy ön is mondta, a fiatalok 20%-a munkanélküli.

Az is problémát jelent, hogy miközben sok embert elbocsátanak, az elbocsátott emberek nagy része 50 év feletti. Ugyanakkor azonban néhány tagállamban azt mondják az emberek, hogy meg kell hosszabbítani a munkával töltött éveket, fel kell emelni a nyugdíjkorhatárt, és azt is mondják, hogy több külföldi munkavállalóra van szükség. Ez nagymértékű munkaerő-migrációt tenne szükségessé. Véleményem szerint ebben van némi ellentmondás.

A kérdésem a következő: Ha az emberek meg szeretnék hosszabbítani a munkával töltött éveket, akkor az 50 év felettieknek miért nem ajánlják fel a lehetőséget, hogy folytassák a munkát, és ehelyett miért bocsátják el őket? Miért nem biztosítunk lehetőségeket fiataljaink számára, és ehelyett miért mondjuk azt nekik, hogy külföldi munkaerőre van szükség?

Mi az ezzel kapcsolatos európai stratégia? Nem tudunk kidolgozni egy ilyen stratégiát? Úgy vélem, mindannyian azon a véleményen vagyunk, hogy a tehetséges fiataloknak munkát kell adnunk, és nem szabad őket kirekeszteni. Társadalmunk mindig is nagy árat fog fizetni a kirekesztésért.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Globális szinten akarom megnyerni ezt a versenyképességi harcot. Egy dolog biztos: több emberre van szükség, akik többet és hosszabb ideig dolgoznak – és azt is hozzátenném, hogy jobban és versenyképesebb módon.

Nincs ellentét aközött, hogy hosszabb szakmai életük legyen az embereknek és aközött, hogy legyen bevándorlás Európába. Valójában meglehetősen rendkívüli, de ma közel egymillió betöltendő állás van Németországban és közel félmillió az Egyesült Királyságban. Ez azt mutatja, hogy rossz a párosítás a munkaerő-kínálat és -kereslet között.

Sok tennivaló van ezen a területen. Úgy vélem, hogy a nyugdíjreformok is hozzájárulnak ehhez. Szeretném hangsúlyozni, hogy a válság ideje alatt a tagállamok nem folyamodtak ahhoz a hagyományos politikához, hogy az emberek hamarabb fejezzék be szakmai életüket. Valójában lehetőség volt rá, hogy tovább foglalkoztassák az embereket. Ez fontos, mert annak érdekében, hogy Európa versenyképes maradjon, növelnünk kell a foglalkoztatási arányt Európában.

Joanna Katarzyna Skrzydlewska (PPE). – (PL) Barroso úr, mai beszédében azt mondta, hogy a Bizottság foglalkoztatási politikájának egyik prioritása többek között az, hogy segítse a diplomával rendelkezőket és a fiatalokat, hogy hatékonyan be tudjanak lépni a munkaerőpiacra.

Tudjuk, hogy a munkanélküliségi ráta e társadalmi csoport esetében jelenleg igen magas. Spanyolországban ez jelenleg 40%, míg Lengyelországban 20%, és sajnálatos módon ez az arány folyamatosan nő. Véleményem szerint az egyik probléma az, hogy az oktatott tantárgyak nem felelnek meg a munkaerő-piaci igényeknek, és nem megfelelő a korai munkatapasztalat megszerzéséhez való hozzáférés sem.

Véleménye szerint itt az oktatással és szakképzéssel kapcsolatos Leonardo da Vinci-program alacsony hatékonyságáról beszélhetünk? Hogyan értékeli ezt a programot? Kíván az Európai Bizottság új intézkedéseket kidolgozni a fiatalok körében egyre növekvő munkanélküliség kezelése érdekében, és amennyiben igen, melyek ezek? Mit tud ajánlani és javasolni ma, Barroso úr, Európa fiataljai számára?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Ami a munkanélküliséget illeti, a fiatalok munkanélkülisége a legdrágább probléma Európában, hiszen meghaladja a 20%-ot.

Éppen ezért három speciális kezdeményezést jelentettünk be: „Mozgásban az ifjúság”, „Fiatalok foglalkoztatása” és „Új munkahelyekhez szükséges új készségek”. A „Mozgásban az ifjúság” kezdeményezés növeli az európai oktatási és képzési rendszerek hatékonyságát és méltányosságát, a „Fiatalok foglalkoztatása” kezdeményezés célja olyan módszerek kidolgozása, amelyek segítenek legyőzni a válság fiatalokra gyakorolt hatásait, míg az „Új munkahelyekhez szükséges új készségek” kezdeményezés jobban összepárosítja a készségeket és munkaerő-kínálatot a kereslettel.

Épp az imént emeltem ki a legnagyobb uniós tagállamok közül kettőnek a helyzetét, mert 2020-ra 16 millióval több munkahely betöltéséhez lesz szükség magas szintű képzettségre, továbbá példaként említettem, hogy

az Európai Szociális Alap 2007 és 2013 között 13,5 millió eurót fog fordítani a munkavállalók és vállalatok alkalmazkodási képességét javító intézkedésekre.

Tehát vannak európai szinten, közösségi szinten végrehajtható intézkedések, amelyek kiegészítik tagállamainknak a fiatalok munkanélküliséggel kapcsolatos fellépéseit.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Barroso úr, nem értek egyet önnel. Azt mondta, hogy az „Európa 2020” stratégia olyan intézkedéseket tartalmaz, amelyek célja a zöld munkahelyek létrehozására irányuló lehetőségek Európai Unió belüli kiaknázása. Ez nem igaz. Ezt egész egyszerűen nem vették bele a stratégiába, és azon gondolkodom, hogy miért. Nyilvánvaló, hogy ha növelni akarja a foglalkoztatást, akkor a gazdaság még inkább környezetbaráttá tétele fontos lehetőség a munkahelyteremtésre. Ezt miért nem tartalmazza az „Európa 2020” stratégia? Mit tervez a Bizottság annak érdekében, hogy teljes mértékben kihasználja az európai fenntartható gazdaságban rejlő munkahely-teremtési lehetőséget, tekintettel arra, hogy az Európai Tanács elnöke ezt fontos pontként jelölte meg koncepciójában, mert úgy véli, hogy ez jelentős lehetőséget kínál? A Bizottság mit szándékozik tenni?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Emlékeztetnem kell önt, hogy a Bizottság indította el az éghajlat-változási és energiaügyi intézkedéscsomagot, és mi hangsúlyoztuk a munkahelyek létrehozásának jelentős lehetőségét az úgynevezett fokozottan környezetbarát gazdaság néhány ágazatában, és természetesen azt is, hogy a jövőre vonatkozó prioritások tekintetében ez az „EU 2020” stratégia egyik legfontosabb célkitűzése.

Az éghajlatváltozással és energiával kapcsolatos célkitűzéseinket az „EU 2020” stratégia középpontjába helyeztük, az üvegházhatású gázok kibocsátásának 20%-kal való csökkentésétől a megújuló energiaforrások 20 %-os arányán át az energiahatékonyság 20%-os növekedéséig.

Például a 20%-os megújuló energiaforrásokra vonatkozó célkitűzés érdekében munkahelyeket fogunk létrehozni a megújuló energiaforrások ágazatában. Ez éppen ezért központi eleme a jövőre vonatkozó gazdasági stratégiánknak, és valójában ezt tekintjük az egyik alapvető célkitűzésnek: a növekedést, nemcsak az intelligens növekedést és a méltányos növekedést, hanem a fenntartható növekedést is.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Elnök úr, sok szó esett itt a fiatalokról, ami helyes. Van még egy csoport, amelyet szintén nagyon súlyosan érint a foglalkoztatási válság, és ezek a nők. Jelenleg, amikor a nemzetgazdaságok eladósodnak és a tagállamok csökkentik költségvetésüket, ezek a csökkentések olyan területeket érintenek, mint az egészségügy és az oktatás, amely területeken nők dolgoznak.

Azt szeretném kérdezni, Barroso úr, hogy mit fog mondani és mit szándékozik tenni azokkal a tagállamokkal kapcsolatban, amelyek az oktatás és egészségügy terén csökkentik a humán erőforrásokat annak ellenére, hogy a 2020-as stratégia kimondja, hogy e területeken beruházásokra van szükségünk? Tekintettel arra, hogy a jelenlegi közhangulat a tagállamokban azt sugallja, hogy „csökkenteni, csökkenteni, csökkenteni” és nem azt, hogy „beruházni, beruházni, beruházni az emberekbe”, mit kíván tenni e tagállamokkal kapcsolatban?

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – A nők esetében ez az arány 9,3%-ra emelkedett 2010 februárjáig, ugyanez az arány 9,8% a férfiak esetében, tehát a nők esetében ez a szám alacsonyabb. Igaz azonban, hogy – miként ön is mondta – a jövőben a nők foglalkoztatása több aggodalomra adhat okot, mivel a közelgő pénzügyi megszorítások által leginkább érintett néhány ágazat pont az, amely nagyobb mértékben függ a női munkahelyektől.

Meg kell kérnünk a tagállamokat, hogy ez politikáikban is tükröződjön, és ne fogadják el, hogy a nők hátrányos helyzetbe kerüljenek az átmenet során. Úgy gondoljuk, hogy a foglalkoztatási rátával kapcsolatos célkitűzés értelme – és ezt megvitattuk a tagállamokkal az Európai Tanácsban – a foglalkoztatás növekedése a férfiak és a nők számára egyaránt. Tulajdonképpen néhány tagállamban e tekintetben még nagy lehetőségek rejlenek. Vannak olyan tagállamok, ahol a foglalkoztatási ráta a nők esetében még mindig sokkal alacsonyabb, mint a férfiak esetében.

Elnök. – Barroso elnök úr, köszönöm válaszait, valamint hogy jelen volt a kérdések óráján itt az Európai Parlamentben. Úgy gondolom, hogy nagyon érdekes volt az ülés.

Köszönöm a kollégáknak, hogy aktívak voltak az elmúlt egy órában.

Jövő hónapban is találkozunk a Bizottság elnökéhez intézett kérdések órája alkalmával.

ELNÖKÖL: ROTH-BEHRENDT ASSZONY*alelnök***8. A Latin-Amerikával fenntartott kapcsolatokra vonatkozó uniós stratégia (vita)**

Elnök. – A következő napirendi pont Salafranca Sánchez-Neyra úrnak a Külügyi Bizottság nevében benyújtott, a Latin-Amerikával ápolott kapcsolatokra vonatkozó uniós stratégiáról szóló jelentése (A7-0111/2010) (2009/2213(INI)).

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, előadó. – (ES) Elnök asszony, főképviseelő asszony, azt szeretném mondani, hogy a jelentés a bizottság által elfogadott formájában egyrésztől elismeri az Európai Unió spanyol elnöksége által tett erőfeszítéseket – amit viszont ebben a Házban nem látok, ami meglepő, tekintve hogy latin-amerikai kérdéssről van szó –, másrésztől üdvözlö „Az Európai Unió és Latin-Amerika: Globális szereplők partnersége” című bizottsági közleményt. Úgy vélem, nehezen találunk két olyan régiót, amelynek az értékeit és érdekeit tekintve több közös vonása van, mint Európának és Latin-Amerikának.

A számokat, elnök asszony, nagyon jól ismerjük: együttesen több mint egymilliárd polgár, akik a világ össztermelésének több mint 25%-át adják, és a karibi országokkal együttvéve az Egyesült Nemzeteket alkotó országok közel egyharmadát teszik ki.

Az is jól ismert, noha a számok némileg visszaestek, hogy az Európai Unió nyújtja a legtöbb fejlesztési támogatást, a legnagyobb befektető a régióban és a második legfontosabb kereskedelmi partner Latin-Amerikában, sőt, a Mercosur és Chile vonatkozásában az első.

A számadatoknál is fontosabb azonban, hogy Latin-Amerikát nem pusztán egy piacnak tartjuk Európa számára, és ezért alapelvek és értékek egész során osztozunk vele, ideértve a plurális és képviseleti demokráciát, az emberi jogok és alapvető szabadságok tiszteletben tartását, a véleménynyilvánítás szabadságát, az alkotmányos államot, a jogállamiságot, a megfelelő jogszolgáltatás tiszteletben tartását, valamint a diktatúra és az önkényuralom valamennyi formájának elutasítását.

Erre a csúcstalálkozóra, Ashton asszony, az Európai Unió és Latin-Amerika szempontjából nagyon nagyjelentőségű időpontban kerül sor. Az Európai Unió számára azért jelentős ez a pillanat, mert miután a Lisszaboni Szerződés hatálybalépésével átjutottunk a reformfolyamaton, kicsit elmerültünk a saját, gazdasági és monetáris válsággal kapcsolatos problémáink mérlegelésében és leküzdésében. Láthattuk, hogy a Nemzetközi Valutaalapnak most először nem egy latin-amerikai országot kellett megmentenie, hanem egy európai tagállamot, a monetáris unió egyik tagját.

Ha megnézzük az Európai Unió tavalyi növekedési rátáit, láthatjuk, hogy átlagosan 5%-os negatív növekedéssel zártuk az évet, míg Latin-Amerika negatív növekedése 1,8% volt. Ha a jövő évre szóló növekedési előrejelzéseket vizsgáljuk, azt láthatjuk, hogy az Európai Uniótól 0,7%-os átlagos növekedést várnak, Latin-Amerikától pedig 5%-ot. Ez azt jelenti, hogy a következő csúcstalálkozó nem észak-déli csúcstalálkozó lesz, mint a korábbiak, hanem egyenlő felek találkozója. E tekintetben, úgy vélem, nem ártana legalább futólag visszatekintnünk és elégedetten nyugtáznunk, hogy mit sikerült elérni az elmúlt néhány évben.

Nyilvánvaló azonban, hogy még mindig sok a tennivaló. Ezen a téren, Ashton asszony, 2000 és 2010 között az Európai Unió társulási megállapodást kötött Mexikóval és Chilével, az Egyesült Államok viszont megállapodást kötött egész Közép-Amerikával, Kolumbiával és Peruval, valamint a Mercosur különféle országaival is. Ezért gyorsan be kell hoznunk a lemaradást, és valamilyen módon stratégiai partnerségre kell törekednünk Mexikóval és Chilével, e megállapodásokban alkalmaznunk kell a jövőbeni fejlesztésekről szóló záradékot és megállapodásokat kell kötnünk Közép-Amerikával, ahol nagyobb nagyvonalúságot kell tanúsítanunk. A Parlament ugyanakkor üdvözlö az önök által előterjesztett, az Európa–Latin-Amerika Alapítvánnyal, illetve a pénzügyi beruházási keret létrehozásával kapcsolatos kezdeményezéseket.

Ez a csúcstalálkozó azonban nem pusztán egy újabb csúcstalálkozó a sorban, Ashton asszony. Ez alkalommal egy nagyon világos kérdés forog majd kockán. Ha tovább veszítünk a régióval folytatott kereskedelemről való részesedésünkben, amely 25%-ról alig több mint 15%-ra esett vissza az olyan országok miatt, mint Kína, idővel jelentéktelenné válunk. Ezért a spanyol elnökséggel összhangban arra kérem önt mint főképviseelőt és mint a Bizottság alelnökét, hogy közvetítsen egy világos, nagyon határozott üzenetet ezen új Európa kötelezettségvállalását illetően, amelyet Latin-Amerikában élő régi barátaink felé teszünk.

Catherine Ashton, a Bizottság alelnöke és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője. – Elnök asszony, tisztelt képviselők, örülök, hogy ismét itt lehetek az Európai Parlamentben, hiszen már nagyon vártam a latin-amerikai kapcsolatainkról szóló vitát.

Mindenekelőtt szeretném megköszönni Salafranca úrnak a kitűnő jelentést. Úgy vélem, jelentése nagyon jól szemlélteti a két intézményünk nézőpontjainak közeledését az Európai Unió e régióban kialakított partnerségének fontossága – és, amint azt nagyon helyesen el is mondta, a partnerség kilátásai – ügyében. Nagy örömmel üdvözlöm a Parlamentnek a Latin-Amerikával fennálló kapcsolatokat – többek között a parlamenti párbeszéd révén történő – erősítésére tett kötelezettségvállalását. Közös erőfeszítéseink kulcsfontosságúak ahhoz, hogy következetes politikát és erős jelenlétet alakítsunk ki a régióban. Egyetértek azzal, hogy a közelgő csúcstalálkozó jó lehetőséget kínál arra, hogy ismét nyomatékosítsuk a régió iránti elkötelezettségünket és a partnerség mélyítésére való törekvésünket.

Amint a jelentés helyesen rámutat, a partnerség eddig sikeres volt. Az EU jelenleg is Latin-Amerika második legfontosabb kereskedelmi partnere, egyben a legnagyobb befektető a régióban. A gazdasági kérdéseken túl az együttműködést más fontos stratégiai kérdésekre is kiterjesztjük: idetartozik az éghajlatváltozás, a fegyverek elterjedésének megakadályozása, a kábítószer-problémák kezelése, a béke és a biztonság előmozdítása szerte a világon.

A Bizottság tavaly mindezeket szem előtt tartva „Az Európai Unió és Latin-Amerika: Globális szereplők partnersége” című közleményében meghatározta a Latin-Amerikával kapcsolatos stratégiáját. Fő megállapításaink közé tartozott, hogy fokozni kell a regionális párbeszédet, támogatni kell a regionális integrációt, erősíteni kell a kétoldalú kapcsolatokat – figyelembe véve a régió sokszínűségét –, az együttműködési programokat pedig úgy kell átalakítani, hogy célirányosabbak és eredményorientáltabbak legyenek.

Elégedetten mondhatom, hogy azóta több kezdeményezést is tettünk. A stratégiai partnerségek ügyében nagyon szorosan együtt dolgoztunk Brazíliával és Mexikóval, a fejlesztési és innovációs társulás ügyében pedig Chilével. Peruval és Kolumbiával már befejeztük a tárgyalásokat egy többoldalú kereskedelmi megállapodásról, és a közeljövőben várhatóan a Közép-Amerikával való társulási megállapodás tárgyalásait is sikerül lezárunk, emellett törekszünk a Mercosurral folytatott tárgyalások újraindítására is. A politikai párbeszédet számos kérdésben fokoztuk – ilyen például a fenntartható fejlődés, a bevándorlás és a tiltott kábítószer elleni küzdelem. Ezek fontos tárgyalások és párbeszéd, amelyek hozzájárulnak kapcsolataink erősítéséhez.

A regionális integráció ügyében szintén sokat tudunk tenni a gyakorlatban. Nagyon fontos, hogy az EU és Latin-Amerika együttes súlyát lehessen latba vetni a kiemelt területeken. Ami a csúcstalálkozót illeti, teljes mértékben egyetértek azzal, hogy ez egy fontos alkalom. Szeretnénk egy olyan cselekvési tervet, amely kiterjed a fő kérdésekben folytatott együttműködésre – ilyen a tudomány, a technológia és az innováció, a környezet, az éghajlatváltozás és így tovább. Másodszorban, szeretnénk elismerni a különféle alrégiókkal eddig elért előrehaladást és erősíteni a kétoldalú partnerségeket. Harmadrészt, mint Salafranca úr már elmondta, el akarjuk indítani a Beruházási Alapot, és létre akarjuk hozni az EU–Latin-Amerika és Karib-térség Alapítványt. Nagy erővel dolgozunk az Európai Unió és Latin-Amerika közötti kapcsolatok megerősítésén, mindeközben azonban a világ gyorsan változik, mi pedig a meglévő lehetőségeink maximális kihasználására törekszünk.

Nagyon várom, hogy meghallgathassam a Ház képviselőinek hozzászólásait és válaszolhassak az esetleges kérdéseikre.

Catherine Grèze, a Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a közelgő madridi csúcstalálkozó előtt, a pénzügyi, társadalmi és környezeti válság árnyékában az Európai Unióra fontos szerep vár: szerepet kell vállalnia a fejlesztési együttműködésben.

Az emberi jogok és a fejlesztési támogatások hivatalos bajnokaként fel kell vállalnia a Latin-Amerikában rá váró számtalan kihívást. Ne feledkezzünk meg arról, hogy az EU a legnagyobb adományozó, miután 10 év alatt közel 3 milliárd EUR-ra tett ígéretet. A Fejlesztési Bizottság örömmel fogadja a Bizottság az irányú ígéretét, hogy gondoskodni fog a millenniumi fejlesztési célok tiszteletben tartásáról, különös tekintettel az oktatás területére.

Annak ugyancsak örülök, hogy a Külügyi Bizottság jelentésében szerepel a nőgyilkosságok elismerése és az éghajlatváltozás elleni küzdelem kiemelt kezelése.

Mindazonáltal sajnálom, hogy hiányoznak a konkrét intézkedések és egy valódi fejlesztési stratégia. Koppenhága után a Fejlesztési Bizottság arra hívta fel az EU-t, hogy vegye figyelembe a Latin-Amerikában zajló innovatív projekteket, mint például az e heti cochabambai csúcstalálkozón bemutatottakat vagy az ecuadori Yasuni ITT projektet.

Az őslakosság politikai, társadalmi, környezeti és kulturális jogai tiszteletben tartásának központi helyet kell elfoglalnia a transzatlanti kapcsolatainkban. Ugyancsak hangsúlyoztuk az ILO-egyezmények betartását, amelyeket Kolumbiában semmibe vesznek. Tiszteletben kell tartani a környezeti és szociális minimumszabályokat.

Végezetül sajnáljuk, hogy a közszolgáltatásokról, a vízről és az egészségügyről semmilyen említés nem esik a Külügyi Bizottság jelentésében. Én személy szerint nem hiszek az olyan nevetséges költségvetéssel rendelkező elemző szervezetek elterjedésében, amelyek nem teszik lehetővé a civil társadalommal való igazi párbeszédet. Nem hiszem, hogy tisztázatlan célkitűzések kedvéért hasznos lenne újabb költségvetési sorokat teremteni, a fejlesztési támogatási sorok megnyirbálásával. Semmilyen olyan megállapodásban nem hiszek, amelyben nem kap kiemelt helyet az emberi jogok és a környezet tiszteletben tartása.

Az EU–Latin-Amerika partnerség célja nem pusztán a kereskedelmi profitok védelme. A Peruval és Kolumbiával kötött szabadkereskedelmi megállapodások nagyon gyenge ellenpéldát adnak erre. Kötelességünk ösztönözni a regionális integrációt és ellenezni minden olyan aláírt megállapodást, amely gyengítené ezt az integrációt.

A mi felelősségünk, hogy mindenekelőtt védjük az emberi jogokat és tiszteletben tartjuk a környezetet valamennyi külkapcsolatunkban.

Pablo Zalba Bidegain, a PPE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, főképviselő asszony, hölgyeim és uraim, szilárdan hiszem, hogy Latin-Amerikában egy rendkívül fontos kereskedelmi partnert kell látnunk.

Úgy gondoljuk, hogy újra meg kellene nyitni a tárgyalásokat az Európai Unió és a Mercosur közötti megállapodásról, amely 700 millió embert érint, és amely a világ legcélratoróbb kétoldalú megállapodása lesz.

Úgy véljük továbbá, hogy az Európai Unió és Közép-Amerika közötti megállapodásról szóló tárgyalásokat még a májusban tartandó madridi csúcstalálkozó előtt be kellene fejezni.

Ugyancsak fejlesztenünk kell a Mexikóval és Chilével kötött társulási megállapodásainkat, amelyek valódban sikeresnek bizonyultak. Ezért hangot kell adnunk elégedettségünknek a Kolumbiával kötött szabadkereskedelmi megállapodás kapcsán, amely Európa és a latin-amerikai ország számára egyaránt roppant előnyös lesz.

Úgy véljük, a Parlamentnek most az a feladata, hogy kellő időben ratifikálja ezeket a megállapodásokat, és gondoskodjon arról, hogy az Andok Közösség tagjai közül egy olyan ország se maradjon ki, amelyik megállapodást kíván kötni.

Természetesen abban is hiszünk, hogy a szabadkereskedelmi megállapodások a polgári jogok és szabadságok fejlesztésének támogatásában is hasznos eszközök lehetnek, és annak is kell lenniük.

Végezetül, hiszünk abban, hogy a jövőben követendő út egyrészt az Európai Unió különféle országokkal és regionális csoportokkal kötött megállapodásainak fejlesztése, másrészt a régióközi megállapodások magán Latin-Amerikán belüli ösztönzése.

Emilio Menéndez del Valle, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, Ashton asszony, mindenekelőtt engedjék meg, hogy gratuláljak Salafranca Sánchez-Neyra úrnak a jelentése rendkívül sikeres kimeneteléhez.

Önök jól tudják, hogy a májusi csúcstalálkozó kitűnő lehetőséget kínál a két fél közötti kapcsolatok előmozdítására. A spanyol elnökségnek gratulálnunk kell az e téren végzett munkájához. Én mindazonáltal azt tartom fontosnak, hogy a kapcsolat az elnökség vége után is támogassuk és erősítsük. Önnek nagyon sokat kell tennie ennek érdekében, Ashton asszony, mivel nincs a világon még egy olyan régió, amely történelmi, kulturális és intézményi szempontból jobban hasonlítana Európához, mint Latin-Amerika. Még inkább okunk van elmélyíteni ezt a kapcsolatot, ha figyelembe vesszük, hogy a latin-amerikai lakosság törekvése folytan, de a demokratikus intézmények következetes európai támogatásának is köszönhetően, az említett intézményeket magas szinten sikerült megszilárdítani.

Ez a jelentés, amelyről szerintem bátran mondhatom, hogy képviselőcsoportom kellő mértékben hozzájárult, jó üzenet a májusban tartandó madridi csúcstalálkozó számára, és remélem, hozzá fog járulni az említett csúcstalálkozó eredményeihez, és segít felhívni a figyelmet arra, hogy az Európai Unió és Latin-Amerika és a Karib-térség között fennálló stratégiai kapcsolatban létfontosságú az előrelépés.

Természetesen támogatjuk a latin-amerikai beruházási keret elfogadását és az Európa–Latin-Amerika és Karib-térség Alapítvány létrehozását a csúcstalálkozó érdekében.

Emellett – noha tisztában vagyunk az elmúlt években tapasztalt nehézségekkel – reméljük, hogy a madridi csúcstalálkozó döntő lendületet tud adni a Mercosurral folytatott tárgyalásoknak.

Ugyancsak üdvözljük a Peruval és Kolumbiával kötendő többoldalú megállapodásról folytatott tárgyalások lezárása felé tett jelentős előrelépést, és bízunk benne, hogy amikor eljön az idő, egy jó és intelligens szöveg ölthet formát, amely lehetővé teszi majd Ecuador kívánt bevonását, valamint abban, hogy Bolívia számára is nyitva hagyjuk, mindig nyitva hagyjuk a kapukat.

Végezetül, miért is ne ünnepelnénk a Közép-Amerikával való megállapodás több mint valószínű, örömdetes megkötését, továbbá Panama most már elfogadott bevonását az említett megállapodásba és az arról szóló tárgyalásokba?

Befejezésül, elnök asszony, azt szeretném mondani, hogy természetesen mindezt annak a keretén belül kell mérlegelni, amit a Szocialisták és Demokraták Progresszív Szövetsége Európai Parlamenti Képviselőcsoportja az alapvető társadalompolitikai filozófiának tart ezen a területen. Ez a különféle latin-amerikai integrációs folyamatok támogatását, az emberi jogok tiszteletben tartásának megkövetelését és a fejlesztéssel szembeni befogadó hozzáállást jelenti, egyúttal folyamatos elkötelezettséget a párbeszéd csatornáinak nyitva tartása – bármilyen nehézség is támadna – és a stratégiai partnereinkhez fűződő kapcsolatok elmélyítése mellett, hogy e célkitűzések ügyében előrehaladást érhesünk el.

Vladko Todorov Panayotov, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (BG) Elnök asszony, Ashton asszony, hölgyeim és uraim, mindenképp szeretném kifejezni afeletti örömet, hogy Salafranca úr milyen nagymértékben hozzájárult az Európai Unió és Latin-Amerika közötti kapcsolatok fejlesztéséhez, és hogy milyen kivételes szerepet játszott e jelentés összeállításában. Az Európai Unió és Latin-Amerika közötti stratégiai partnerség a 2015-ig tartó időszakra az „Agenda 2020”, az éghajlatváltozás leküzdése és a zöld, környezetbarát gazdaság megteremtésére irányuló törekvéseink előmozdítása érdekében megfogalmazott globális megállapodás árnyékában fog kialakulni. Ezért hangsúlyozni szeretném, hogy Latin-Amerika olyan stratégiai partner, amelyre Európának még jobban ki kell terjesztenie gazdasági és kulturális befolyását. Ez a partnerség különösen a jelenlegi globális pénzügyi válság idején kaphat óriási jelentőséget, ugyanakkor nagyobb lehetőséget nyithat a kereskedelmi, tudományos és technológiai cserékre, lehetővé téve számunkra, hogy erősebb, stabilabb helyzetben kerüljünk ki ebből a válságból.

Ulrike Lunacek, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök asszony, spanyolul szeretnék felszólalni, legalábbis a felszólalásom első részében.

Én is szeretném elismerni a tárgyalásokban azóta lezajlott folyamatot, amióta Salafranca Sánchez-Neyra úr jelentését először benyújtották, és a mostanáig elért eredményeket. Véleményem szerint ez egy jó folyamat volt, mivel önök sokat elfogadtak az álláspontjaink közül, bár meg kell mondanom, hogy ha a jelentést a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja írta volna, nyilván másmilyen lenne, de a Parlamentben már csak így mennek a dolgok.

Salafranca úr, ön azt mondta, hogy az Európai Unió és Latin-Amerika közötti kapcsolatot egyenlő felek kapcsolatának kívánta tekinteni, és azt kell mondanom, hogy nekem is tetszik ez az elgondolás, de nehéz eldönteni, hogy kik ezek az egyenlő felek: a kormányok, amelyek szintén különbözőek, vagy netán a lakosság, akik több információt vagy éppen több jogot kérnek – ez utóbbi a nők esetére vonatkozik –, vagy a szegénységre szeretnének megoldást?

Ez szerintem meghatározásra vár, és érzésem szerint még mindig hiányzik valamelyest a jelentésből. Azt azonban beismerem, hogy egyes vonatkozásokban sikereket értünk el. Annak is örülök, hogy a Verts/ALE Képviselőcsoportnak sikerült beemelnie az őslakosság kulturális jogait, a Fejlesztési Bizottságtól érkezett javaslatot. A nőgyilkosságok kérdése, a nőkkel szembeni erőszak egyik nagyon súlyos vetülete szintén bekerült a jelentésbe, akárcsak az Amerika-közi Emberjogi Bíróság ítélete. Úgy vélem, ezek nagy előrelépések. Ott van még az éghajlatváltozás, amely mindkét kontinensen egyformán érinti a lakosságot azáltal, ami például a gleccserekkel történik.

Egy tekintetben különbség van aközött, amit a Verts/ALE Képviselőcsoport akart, illetve amit más képviselőcsoportok akartak, mégpedig abban, hogy mi nem pártoljuk, hogy a társulási megállapodásokkal úgy haladjunk tovább, ahogy eddig tettük. Jobban örülnénk, ha az Andok Közösség egészével lenne egy megállapodásunk, egy átfogó megállapodás, és nemcsak Kolumbiával és Peruval.

Befejezésül szeretnék egy konkrét kérdést intézni Ashton asszonyhoz:

, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Angolul fogom folytatni. Ez a konkrét kérdés önnek szól, főképvisező asszony, és ezt sajnos nem tudtuk szerepeltetni a jelentésben. Szándékában áll szót emelni az olyan megaprojektek ellen, mint a braziliai Shingu folyón Del Monténél tervezett duzzasztógát, amelynek tervezése most folyik, és amely tönkre fogja tenni az őslakosság élőhelyeit, ugyanakkor az energiafogyasztást tekintve sem a legjobb megoldás?

Brazíliában jelenleg is zajlik a tiltakozás, civil társadalmi szervezetek százainak részvételével. Brazíliában egyidejűleg jogi eljárás van folyamatban. Azt szeretném megtudni öntől, hogy a Bizottság és ön mint főképvisező mit tesznek azért, hogy megőrizték az Amazonas térségének környezetét az ott élő emberek számára, illetve a Föld valamennyi lakója számára.

Charles Tannock, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, főképvisező asszony, gratulálok Salafranca Sánchez-Neyra úrnak ehhez a kiváló, az EU Latin-Amerikával ápolt stratégiai kapcsolatáról és partnerségéről szóló jelentéshez.

A közép- és kelet-európai országokra kiterjedő 2004-es bővítés után az EU a KKBP-ben érthető módon kelet felé, azaz Oroszország, Közép-Ázsia és Kína felé fordította a figyelmét, ettől függetlenül a Latin-Amerika és az EU közötti kereskedelem továbbra is gyorsan növekszik. Nem szabad tehát megelégednünk erről a jobbára demokratikus régióról, amellyel sok közös vonásunk van.

Az idei év későbbi szakaszában Brazília egy újabb lépést tesz afelé, hogy a világ egyik gazdasági és politikai óriáshatalmává váljon, amikor az országban megrendezik az elnökválasztást, és da Silva elnök a legfeljebb két hivatali időszak leteltével leköszön. Brazília Mexikóval együtt most az EU kijelölt stratégiai partnerei közé tartozik. Kolumbia szintén ígéretes példája annak, hogy Latin-Amerikában milyen virágzó demokrácia alakulhat ki, és az EU-val most tárgyal egy szabadkereskedelmi megállapodásról. Itt szintén elnökválasztás lesz, és a lakosság kétségkívül meneszteti fogja Álvaro Uribe hóbortos vezetését.

Venezuelát ezzel szemben egy populista demagóg, Hugo Chávez vezeti, aki ügyet sem vet a demokráciára és a véleménynyilvánítási szabadságra. Bolíviában és Ecuadorban szintén mutatkoznak arra utaló, aggasztó jelek, hogy Chávez és Castro Kubájának nem éppen dicséretes példáját követik.

Végezetül, roppant sajnálatos, hogy az argentin Kirchner elnök úgy döntött, hogy a belpolitikáról és saját gyenge teljesítményéről azzal próbálja elterelni a figyelmet, hogy harciasan fogalmaz a Falkland-szigetek kapcsán, amelynek lakói továbbra is britek kívánnak maradni.

Bastiaan Belder, az EFD képviselőcsoport nevében. – (NL) Ami Salafranca úrnak a Latin-Amerikával ápolt kapcsolatokra vonatkozó uniós stratégiáról szóló értékes jelentését illeti, azt szeretném kérni, hogy a Tanács és a Bizottság – amelyeket most Ashton bárónő egy személyben képvisel – három kérdésben sürgősen cselekedjen.

Az első megjegyzésem, hogy a latin-amerikai országoktól, különösen Brazíliától mint a Biztonsági Tanács változó tagjától, teljes körű együttműködést kell követelnünk a nukleáris fegyverek ügyében Iránnal kialakult konfliktus békés rendezésére tett nemzetközi kísérletek mindegyikében. Tehát valódi együttműködésre és támogatásra van szükségünk ezen a téren.

Második megjegyzésem, hogy a latin-amerikai országoktól teljes körű együttműködést kell követelnünk az iszlám terroristahálózatok ellen folytatódó harcban. Ez különösen Venezuelára vonatkozik, mivel a Hezbollahról nem mondhatjuk, hogy csak tétlenül ücsörög a saját dolgával elfoglalva, ahogyan Irán sem ezt teszi.

Harmadik megjegyzésem, hogy a latin-amerikai országoktól teljes körű együttműködést kell követelnünk az antiszemitizmus globális átka elleni harcban. E tekintetben ismét egy személy ad okot komoly aggodalomra, Chávez venezuelai elnök, de sajnos nem ő az egyetlen. A Stephen Roth Intézet egyik közelmúltban kiadott jelentése e kérdés több, némileg kellemetlen vonatkozására is felhívja a figyelmet.

Végezetül az elmúlt héten nagyon is beszédes volt az a hallgatás, amivel az európai sajtó a Latin-Amerikában erősödő kínai befolyást fogadta. Ez azt jelenti, hogy az Európai Unió esetenként két tűz közé fog szorulni Brüsszel e két stratégiai partnerével szemben?

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Elnök asszony, Salafranca Sánchez-Neyra úr jelentése sok érdekességet tartalmaz. Ez egy nagyon átfogó jelentés. Európa nem fordíthat hátat egy olyan földrajzi egységgel ápolat kapcsolatainak, amely – mint azt a jelentés J. preambulumbekézése idézi – 600 millió lakossal rendelkezik, a világ össztermelésének 10%-át adja, és amelyhez sajátos történelmi szálakkal kötődünk, különös tekintettel a latin országokra, Spanyolországra, Portugáliára és Olaszországra, amelyek polgárai közül sokan Argentínába költöztek, és úgyszintén Franciaországra, amely még mindig jelen van Guyanában.

Azt viszont sajnálom, hogy a jelentés nem foglalkozik közvetlenebbül két lényegi kérdéssel.

Először is ott van a globalizáció kérdése, az egész világra kiterjedő szabad kereskedelem és a nemzetközi munkamegosztás, amelyet tévesen állítanak be univerzális gyógyírként, és amely rendkívül súlyos gazdasági és társadalmi problémákat vet fel, nemcsak Európában, hanem Latin-Amerikában is.

Másodszor ott van a Nagy Testvértől, más szóval az amerikai nagy testvértől való függetlenség problémája. Nem vagyunk az ellenségei, de akkor is, végső soron emlékeznünk kell rá, hogy a Monroe-doktrínát – amelynek bevallott célja akkoriban az volt, hogy megakadályozza Latin-Amerika bármilyen visszagyarmatosítását Európa részéről – tényleges protektorátusra váltották, aminek hatásait néhány évvel ezelőtt láthattuk is, mindenekelőtt a panamai beavatkozás kegyetlenségét tekintve.

Ezért egyetértek azzal, hogy foglalkoznunk kell a kábítószer-termeléssel és hasonló kérdésekkel, de nem a mi dolgunk, hogy Latin-Amerika népei számára mi diktáljuk a törvényt, az értelmet, az igazságot vagy a férfiak és nők közötti egyenlőséget.

Úgy gondoljuk, hogy a szigorúan szükséges kérdéseknek kell szentelnünk magunkat.

Elena Băsescu (PPE). – (ES) Mindenekelőtt szeretnék gratulálni Salafranca Sánchez-Neyra úrnak az e jelentés ügyében végzett kitűnő munkájához.

. – (RO) Az Európai Parlament most egyértelmű üzenetet küld az Európai Unió és Latin-Amerika közötti kapcsolatok megerősítése ügyében, annál is inkább, mivel az EU–Latin-Amerika csúcstalálkozó egy hónap múlva esedékes. Ugyanakkor az EU és Latin-Amerika közötti kapcsolatok a spanyol elnökség prioritásai közé tartoznak. Én azonban azt gondolom, hogy rengeteg kihasználatlan lehetőség van még a két régió közötti kereskedelem fellendítésére.

Az Európai Uniónak ezért erőforrásokat kell biztosítania arra, hogy az európai termékeket a latin-amerikai piacon népszerűsítse. E tekintetben néhány román terméknek már most is van fellevevőpiaca Latin-Amerikában. Erre példának hozhatnám a nemzeti autónkat, a Daciát. Romániában a Latin-Amerikával való együttműködésnek régi hagyománya van, hiszen közös értéként összeköt bennünket latin örökségünk.

Szeretném hangsúlyozni, hogy üdvözlöm az előadó által említett új háromoldalú megközelítést, az Európai Unió, Latin-Amerika és az USA részvételével. Ugyanakkor figyelembe kell vennünk az együttműködési projekteket, amelyek meg fogják szilárdítani az IMF jogállását és az oktatáshoz és a munkaerőhöz való egyenlő hozzáférést.

Befejezésül azt szeretném mondani, hogy Salafranca úr jelentésének és a madridi csúcstalálkozónak meg kell teremtenie az alapokat az EU és Latin-Amerika közötti stratégiai partnerség hosszú távú fejlődéséhez.

Ramón Jáuregui Atondo (S&D). – (ES) Elnök asszony, én is gratulálni szeretnék Salafranca Sánchez-Neyra úrnak. Úgy vélem, ez egy nagyon fontos jelentés.

Azt szeretném mondani, hölgyeim és uraim, hogy millió okunk van arra, hogy Latin-Amerikát Európa számára nagyon fontos földrésznek tekintsük: Latin-Amerikában milliósámszámra élnek európaiak, ugyanakkor latin-amerikaiak milliói jöttek a mi országainkba, Európába, akik népük szenvedései elől Franciaországban, Németországban, Svédországban és Spanyolországban találtak menedéket.

Hölgyeim és uraim, Latin-Amerika nagyon fontos az Európai Unió számára, ezért örülök annyira, hogy az elkövetkező pár hónapban – nagy részben talán Ashton asszony munkájának és a spanyol elnökségnek köszönhetően – lehetőség nyílhat négy nagy és roppant fontos megállapodás megkötésére Kolumbiával, Peruval, a Mercosurral és Közép-Amerikával. Ez rendkívül fontos lesz az Európai Unió és mindenekelőtt Latin-Amerika számára.

Hölgyeim és uraim, nekünk azonban segítenünk kell Latin-Amerikát. Országaiiban gyengén működik az állami gépezet, az állami szolgáltatások továbbra is nagyon gyengék, mivel az adókulcsok nagyon alacsonyak, az itteni demokráciák még mindig gyenge lábakon állnak és emberi jogi problémák is akadnak. Segítenünk kell a latin-amerikaiaknak. Ezt az elgondolást mindig szem előtt kell tartanunk.

Két üzenetet szeretnék átadni önnek, Ashton asszony, illetve két javaslattal szeretnék élni, amelyek szerintem nagyon fontosak. Ahhoz, hogy dolgozni tudjunk Latin-Amerikában, az európai vállalkozások támogatására is szükségünk van. Külpolitikánkat nagyvállalataink nagyon erős latin-amerikai gazdasági jelenlétével kell bonyolítanunk, mivel ezek a társadalmi felelősség kultúrája és a fejlődésük iránti elkötelezettség révén rengeteget tehetnek a szóban forgó országok fejlődéséért.

Végezetül, globális szövetséget kell alakítanunk Latin-Amerikával, hogy a világban együtt dolgozhassunk a világszintű kormányzáson. Fogjunk össze velük, hogy erősebbek lehessünk.

Gesine Meissner (ALDE). – (DE) Elnök asszony, Ashton bárónő, Salafranca úr, az Euro–Latin-Amerikai Parlamenti Közgyűlés tagjaként nagyon meg vagyok elégedve a jelentésével, mivel valóban nagyon fontos számunkra, hogy tovább erősítsük a kapcsolatot az Európai Unió és Latin-Amerika között.

1999 óta hatalmas előrehaladást értünk el. Latin-Amerika 600 millió fős népességgel rendelkezik, ahogyan itt az Európai Unióban is közel 600 millió ember él. Hasonló értékeket és emberi jogokat vallunk, de a demokrácia és a béke iránti vágy is összeköt bennünket. Az aktuális körülmények azonban nagyon különbözőek a két kontinensen. Egy partnerségben fontos, hogy lehetőség szerint biztosítsuk a két partner egyenlő befolyását, márpedig egyelőre nem ez a helyzet.

Latin-Amerikában sok a probléma, közéjük tartozik az írástudatlanság is, de ugyanitt említhetjük az infrastruktúra hiányát, a demokratikus hiányosságokat és az emberi jogok megsértését. Nekünk szerencsére nincs ilyen sok problémánk. Az ott élők közül sokan kábítószer-kereskedelemből tartják fenn magukat, és ez természetesen olyasmi, amin változtatni kell. A fejlesztési támogatásban aktívan részt vevő fontos kereskedelmi partnerként a mi feladatunk biztosítani, hogy Latin-Amerika további segítséget kapjon a demokratizálódási folyamathoz. Szeretném, ha a partnerség eredményeképpen a latin-amerikaiak ugyanúgy békében élhetnének, mint mi itt az Európai Unióban, és az egymástól való tanulás, az ebből származó előnyök is ugyanúgy lehetővé válnának számunkra, mint számunkra.

Ezért nekem nagyon tetszik a Béke és Biztonság Euro–Latin-amerikai Chartájának és az Európa–Latin-Amerika Alapítványának gondolata. Úgy vélem, ez még tovább mélyítené a partnerséget, és valóban segítené bennünket a további előrehaladásban.

Edvard Kožušník (ECR). – (CS) Képviselőtársam, Salafranca Sánchez-Neyra úr a vita elején már említette, hogy Európa és Latin-Amerika nagyon hasonló értékeken osztozik. Van azonban egy kivétel.

Márciusban a kubai helyzetet vitattuk meg itt a Házban. Amikor a Latin-Amerikával ápolott kapcsolatokra vonatkozó uniós stratégiáról tárgyalunk, nem szabad megfeledkeznünk Kubáról, a régió egyik jelentős szereplőjéről. A kubai sztálinista rendszer a maga diktatórikus módján próbálja rombolni az EU és az egész régió közötti kapcsolatokat. A régió azonban nem ezt érdemli. Latin-Amerika fontos partner az EU számára, még a kubai rezsim nélkül is. Az EU-nak a kubai oldalon nem a jelenlegi Castro-rendszerben kell partnert találnia, hanem a változás szószólóiban és a demokratikus ellenzékben. Minden tiszteletem a kubai kommunista diktatúra ellenzőié, és külön szeretném megköszönni Jaime Ortega bíborosnak a rendszerhez intézett – úgy emlékszem, tegnapi – bátor szavait.

Úgy vélem, a demokráciát, az emberi jogok és szabadságok tiszteletben tartását, a véleménynyilvánítás szabadságát, a jogállamiságot, a jogállamot, a diktatúra vagy önkényuralom minden formájának elutasítását nemcsak a kétoldalú regionális partnerség alapjainak kell tekinteni, hanem a partnerség alapvető előfeltételeinek is.

John Bufton (EFD). – Elnök asszony, a vita elején Ashton bárónő volt szíves azt mondani, hogy bármilyen kérdésre válaszol. Bárónő, arra szeretném kérni, hogy válaszoljon a következő kérdésekre.

A Külügyi Bizottság által dokumentált javaslatokban szerepelnek a Béke és Biztonság Euro–Latin-amerikai Chartájának létrehozására irányuló tárgyalások, amely az ENSZ Alapokmányán alapul.

Ön kinek az érdekeit támogatja azzal kapcsolatban, hogy Argentína hivatalosan azt kéri Ban Ki Mun ENSZ-főtitkártól, hogy vonja kétségbe a Falkland-szigetek feletti brit joghatóságot?

Jorge Taiana argentin külügyminiszter arra kérte az ENSZ-t, hogy segítsen megállítani az Egyesült Királyság további egyoldalú intézkedéseit a területen végzett olajfúrással kapcsolatban.

A latin-amerikai és karibi vezetők nemrég tartott csúcstalálkozóján mind a 32 ország egyhangúlag támogatta a Falkland-szigetekre vonatkozó argentin követeléseket.

Ön egyetért azzal, hogy Britanniának – az ENSZ Alapokmányában rögzített önrendelkezési elvvel alátámasztva – fenn kell tartania a szigetek feletti joghatóságot, és ön támogatni fogja a brit érdekeket a nemzetközi jognak megfelelően? Erre szeretnék választ kapni.

Angelika Werthmann (NI). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, az Európai Unió és Latin-Amerika között 1999 óta működik kétoldalú regionális stratégiai partnerség. A partnerség alapelvei közé tartozik az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteletben tartása, az oktatáshoz való joggal együtt. Tény azonban, hogy ezek az alapelvek gyakran sérülnek. Ráadásul Latin-Amerikában mintegy 42 millióra tehető az írástudatlanok száma. Az Európai Unió Latin-Amerikában egyrészt a legfőbb befektetőként, másrészt fontos kereskedelmi partnerként van jelen.

Befejezésül azt szeretném mondani, hogy a nők társadalmilag hátrányos helyzete és az őslakossággal szembeni folytatódó megkülönböztetés – csak hogy kettőt említsek a problémás területek közül – az egyetemes emberi jogok megsértésének minősül. Még mindig van tennivalónk ezen a területen, további fejlesztésekre van szükség.

Marietta Giannakou (PPE). – (EL) Elnök asszony, szeretnék gratulálni Salafranca úrnak ehhez a gondosan megszerkesztett és megalapozott jelentéshez. Ugyancsak egyetértek az Európai Bizottság alelnökével és a főképviselővel abban, hogy nagy jelentőséget tulajdonít a szorosabb partnerség létrehozására irányuló erőfeszítéseknek.

Tény, hogy az elmúlt húsz évben történtek fejlemények Latin-Amerikában, és az is igaz, hogy amit az 1980-as években aggasztónak találtunk – gondolok itt a különféle diktatúrákra –, annak mára már vége. Nem szűnt meg azonban a kábítószer-kereskedelem, a pénzmosás, a terrorizmus, és nem szűntek meg a szegénység, a bizonytalanság és a régióban uralkodó munkanélküliség által előidézett hatalmas problémák sem.

Ezért az Európai Parlament és Ashton bárónő segítségével arra szólítunk fel, hogy fordítsanak különös figyelmet az oktatáshoz és a kultúrához kapcsolódó ágazatokra. Csak Latin-Amerika országairól mondhatjuk el azt, hogy nagyon szorosan – minden más harmadik országnál szorosabban – kötődnek Európához a történelmi, oktatási és kulturális vonatkozású kérdésekben, ezért úgy vélem, ezekre a területekre különösen nagy hangsúlyt kellene helyezni.

Salafranca úr jelentése tartalmaz egy integrált programot, és javasolja egy alapítvány létrehozását, amely az Európai Parlament számára szintén roppant fontos; emellett természetesen új, erősebb szerepet szán az Európai Parlamentnek az említett országokkal ápolat kapcsolatokban. Úgy vélem, ez az, amit meg kell őriznünk a mai jelentésből.

Emine Bozkurt (S&D). – (NL) Elnök asszony, az elmúlt hónapokban Latin-Amerika fontossága egyre világosabbá és konkrétabbá vált az Európai Unió szemében, miután évekig túl kevés figyelmet kapott az EU-tól. Az Európai Bizottság kiadott egy közleményt, amelyben Latin-Amerika mindkét régióját globális szereplőnek és partnernek nevezte, és mostanra a társulási megállapodásokról szóló tárgyalások is jócskán előrehaladtak. Nem tudom eléggé hangsúlyozni a Latin-Amerikával ápolat jó kapcsolatok stratégiai fontosságát. Gondolok itt különösen a Közép-Amerikával kötendő társulási megállapodásról folyó tárgyalásokra, amelyek legutóbbi fordulója tegnap kezdődött meg. A cél, hogy feltegyük a pontot az utolsó i-re, és lezárjuk a tárgyalásokat.

Bár alapjában véve örülnék egy társulási megállapodásnak Latin-Amerikával, nem tudom eléggé hangsúlyozni, hogy e téren az emberi jogok tiszteletben tartása mindennél fontosabb. Ennek a megállapodásnak hozzá kell járulnia a közép-amerikai emberi jogi helyzet javulásához, és folyamatosan az emberi jogok tiszteletben tartására kell ösztönöznie ezeket az országokat. Nemcsak kereskedelmi megállapodást kötünk ezzel, hanem a politikai párbeszéd és az együttműködés közvetítésével az egymáshoz fűződő kapcsolatot is szilárdabbra kovácsoljuk.

Közép-Amerika számára fontos a társulási megállapodás. A régióban komoly méreteket ölt a szegénység, ez a megállapodás pedig mindenképpen hozzá fog járulni az ott élők gazdasági fejlődéséhez. A tárgyalások folyamán az EU ezért nem hunyhat szemet afelett, hogy Európa és Közép-Amerika nem egyenlő partner a megállapodásban. A megállapodásnak kellő mértékben figyelembe kell vennie a két régió eltérő kiindulási

helyzetét, ezért a megállapodásban fellelhető aszimmetria nagyon fontos. Röviden tehát, ennek egy kiegyensúlyozott megállapodásnak kell lennie, és nemcsak Európa és a Közép-Amerikában letelepedett nagyvállalatok számára kell előnyösnek lennie. Mindenekelőtt az átlagpolgárok és a kisvállalkozások helyzetén kell javítania.

Összefoglalva, mi a régiónkénti megközelítést választottuk, és szeretném hangsúlyozni, hogy ebben a szellemben is kell véghezvinnünk a dolgokat, hogy egyetlen ország se maradjon le szomszédjai mögött.

Liam Aylward (ALDE). – (GA) Elnök asszony, üdvözlöm ezt a jelentést, és szeretném megdicsérni az előadót a kitűnő munkáért. Szeretném felhívni a figyelmet az Európai Unió és Latin-Amerika közötti kereskedelmi ügyekre.

Gondoskodni kell arról, hogy a kereskedelmi ügyek megtárgyalása egyenlő feltételek mellett történjen. Az európai gazdálkodóknak és termelőknek sok szabályt kell betartaniuk, és jó minőségű élelmiszereket és árukat állítanak elő. Ezek a szigorú előírások megnövelik az európai gazdálkodók és termelők termelési költségeit, ami a piacon hátrányt jelenthet az alacsonyabb minőségi színvonalú termékek olcsóbb behozatala miatt.

Ebben a kérdésben nemcsak az európai termelők hasznát kellene néznünk. Az Európai Unió kitűnő munkát végzett a fogyasztói jogok és az egészség védelme és megerősítése terén. Kötelességünk biztosítani, hogy az Európába behozott áruk és termékek ne sértsék meg ezeket a jogokat, és ne jelentsenek veszélyt az európai fogyasztók egészségére.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Marek Henryk Migalski (ECR). – (PL) Elnök asszony, megpróbálom ténylegesen betartani az egyperces keretet. Francis Fukuyama talán tévedett, amikor azt mondta, hogy a liberális demokrácia a történelem vége, abban azonban minden bizonnyal igaza volt, hogy a liberális demokrácia a legjobb, ami az emberekkel történhet. Bárcsak mindenki valóban ilyen körülmények között élhetne.

Sajnos Latin-Amerikában a demokráciát a populizmus helyettesíti, a kapitalizmust pedig a szocializmus vagy a gazdasági populizmus. Mindezek fényében Ashton asszonyhoz szeretnék fordulni – biztos asszony, óriási kérésem van: tapasztalatainkat, az európai adófizetők pénzét és a szakmai know-how-unkat irányítsuk mindenekelőtt azon országok felé, amelyek a demokrácia és a szabad piaccgazdaság útján haladnak, és ne azokhoz, amelyek populista diktatúrákat építenek.

Corina Crețu (S&D). – (RO) A Latin-Amerikával ápolt kapcsolatok előmozdítására irányuló stratégia az elindítása óta eltelt időben felbecsülhetetlenül értékesnek bizonyult. Ez a stratégiai partnerség tovább mélyítette a régióink közötti kapcsolatokat, és az elmúlt tíz év során 3 milliárd eurót meghaladó értékben segítette elő projektek és programok támogatását.

A latin-amerikai régió országai szerencsére eddig sikeresebben vészték át a gazdasági és pénzügyi válságot, mint némely fejlődő országok. A szegénység azonban továbbra is rendkívüli mértékű, sőt, a lakosság hátrányos helyzetű rétegeiben még fokozódik is, a társadalom krónikus polarizáltsága és a régióban jellemző rossz politikai és intézményi működés miatt. Bolíviában például a lakosság körülbelül 60%-a él a szegénységi küszöb alatt. Brazíliában és Argentínában a jelentések a népesség 26%-ára, illetve 13,9%-ára teszik a szegénységi küszöb alatt élők számát. Ezért én határozottan támogatom, hogy a társadalmi egyenlőtlenségek kiegyenlítése érdekében a fejlesztési támogatások iránti igény középpontjába ezekben az országokban az intézményi berendezkedés megteremtése kerüljön.

Fontos, hogy Salafranca úr jelentése ösztönözze a párbeszéd fokozását, hogy módszereket lehessen meghatározni a millenniumi fejlesztési célok elérésére. Szerintem azonban létfontosságú gondoskodnunk arról, hogy ez a stratégia a civil társadalomnak és a nem kormányzati szervezeteknek az e párbeszédbe és a stratégia célkitűzéseinek megvalósításához szükséges intézkedésekbe való bevonásával foglalkozzon.

Emma McClarkin (ECR). – Elnök asszony, az EuroLat tagjaként szeretném megdicsérni a spanyol elnökséget és Salafranca urat, amiért hangsúlyozzák a Latin-Amerikával ápolt kapcsolataink fontosságát.

Az éghajlatváltozásnak és a globális felmelegedésnek továbbra is kiemelt helyen kell szerepelnie az EU és Latin-Amerika és a Karib-térség országai közötti politikai napirenden, és meg kell erősíteni a koppenhágai célok elérésére tett kötelezettségvállalást.

Emellett fokozni kell az energiáról és az energiaellátásról szóló párbeszédet, hogy leküzdjük az éghajlatváltozást, és elő tudjuk segíteni a fenntartható energiafogyasztást.

Sok mindent meg kellene osztanunk egymással, nemcsak a kereskedelemben, de a kultúrában és az oktatásban is, a végső cél pedig a Latin-Amerikával fennálló kereskedelmi kapcsolatunk fellendítése, egyrészt a mindkét oldalon fokozott innováció, másrészt a jobb oktatás révén. Szeretném hangsúlyozni, hogy az Erasmus programot tovább kell bővíteni és népszerűsíteni a latin-amerikai résztvevők körében, mivel személyesen, szakmailag és az EU és Latin-Amerika közötti jövőbeni kapcsolattartás és a jobb kereskedelmi kapcsolatok szempontjából egyaránt fantasztikus lehetőségeket kínálhat.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Üdvözlöm az EU és Latin-Amerika közötti kapcsolatok megerősítését, ami a spanyol elnökség prioritásai közé tartozik, hiszen mindkét oldalnak kedvez, és az EU tagállamai, illetve Latin-Amerika országai számára egyaránt előnyökkel járhat.

Latin-Amerika több mint 600 millió lakosával hatalmas emberi erőforrással, valamint jelentős természeti erőforrásokkal rendelkezik, és a világ össztermelésének 10%-át adja.

Az EU-nak a fejlesztési támogatások fő forrásaként, a legnagyobb befektetőként és Latin-Amerika második legfontosabb kereskedelmi partnereként módszeresen törekednie kell arra, hogy megszilárdítsa helyzetét a régióban.

A közös értékeken – így például a demokrácián, a jogállamiságon és az emberi jogok védelmén – alapuló, teljesen működőképes regionális együttműködés a kétoldalú regionális partnerség jelenlegi mechanizmusainak célzott fejlesztését teszi szükségessé. Ezt a megközelítést az EuroLat közgyűlés májusban következő, sevillei plenáris ülésén is támogatni fogom.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Elnök asszony, én is szeretném megragadni az e vita által kínált lehetőséget, hogy felhívjam a figyelmet egy igen aggályos kérdésre, egy Kolumbiával kapcsolatban felmerült helyzetre, amelyről csak néhány nappal ezelőtt értesültünk.

Kiderült, hogy a kolumbiai állambiztonsági szolgálatok közvetlenül érintettek az ellenzék tagjainak üldözésében, az ellenük szóló hamis tanúvallomások készítésében és a kriminalizálásukban.

Erről első kézből, Piedad Córdoba szenátortól értesültünk. Ez is része volt annak az aktának, amelyet a kolumbiai biztonsági szolgálatok az ügyéről készítenek. Úgy értesültünk, hogy a kolumbiai kormány vagy mindenesetre az említett szerv megpróbálja mesterségesen kapcsolatba hozni őt bizonyos gerillacsoportokkal, konkrétan a FARC-cal. Még súlyosabb, hogy – és ez a kérdés közvetlenül Ashton asszonynak szól – az „Európa művelet”-nek nevezett művelet azt a kifejezett szándékot takarja, hogy üldözzék, egyértelmű támadásoknak tegyék ki és hiteltelenítsék az európai emberi jogi hatóságokat, köztük az Európai Parlament Emberi Jogi Albizottságát.

Véleményem szerint ez súlyos, nagyon súlyos ügy, és a kolumbiai kormány részéről magyarázatot követel. Úgy vélem, e jelentéssel összefüggésben nagyon fontos, hogy pontosan felderítsük, mi az igazság, és megtudjuk, hogy a kolumbiai hatóságok ténylegesen terveznek-e bármit tenni ebben az ügyben.

ELNÖKÖL: PITTELLA ÚR

alelnök

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, több mint 300 év gyarmati uralom után, és miután a kontinens a hidegháború helyszínévé vált, Latin-Amerika mára a világ egyik feltörekvő régiója lett. Az a tény, hogy Medvegyev orosz elnök Közép- és Dél-Amerikába látogatott, világosan jelzi, hogy erősíteni próbálja Oroszország gazdasági kapcsolatát Dél-Amerikával. Egyszersmind azt is mutatja, hogy az EU jó úton jár, ha javítani akarja kapcsolatait ezzel a kontinenssel, amelynek népessége meghaladja az EU-27-ét.

Ez azonban nemcsak a Mercosur kereskedelmi tömbbel való tárgyalások megkezdéséről szól. Az összes olyan kisebb országot is érinti, amelyek nem tartoznak ehhez a gazdasági régióhoz vagy az Andok Közösséghez. Az EU nemcsak a legnagyobb befektető vagy a legfontosabb, illetve második legfontosabb kereskedelmi partner, hanem a fejlesztési segélyek legnagyobb adományozója is egyben. Pénzügyi szempontból nézve már most is meghatározó szerepet játszunk, és véleményem szerint ezt a nyerő helyzetet arra kell használnunk, hogy fejlesszük az Európa és Latin-Amerika közötti kapcsolatokat.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Unió és Latin-Amerika egy ideje stratégiai partnerséget alakított ki azzal a céllal, hogy a két régió között hatékony partnerséget valósítson meg.

Szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy 1999 óta rendszeresen sor kerül kétoldalú csúcstalálkozókra, és ez alól az idei év sem lesz kivétel. Ami azt illeti, a tervek szerint jövő májusban Madridban újabb EU–Latin-Amerika találkozóra kerül sor.

Ezért ma itt a Házban örömmel és határozottan támogató szellemben emelek szót Salafranca Sánchez-Neyra úr jelentése mellett. Egyetértek a dicséretekkel és a gratulációkkal, amelyeknek mindegyik vagy szinte mindegyik felszólaló hangot adott; a gratulációk abszolút mértékben közösek és indokoltak. A jelentés célja valójában, hogy megszilárdítsa a két régió között meglévő, már most is erős politikai, történelmi, kulturális és gazdasági kötelekeket, ezért az alapítványra vonatkozó kezdeményezést én helyesnek és a jelen helyzetben teljességgel megfelelőnek találom.

A Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság tagjaként igyekszem kihangsúlyozni a gazdaságnak e sajátos oldalát, és szeretnék idézni néhány számadatot, amelyekből kitűnik, hogy ez egy gyorsan bővülő, elsődleges érdekű terület, amely 600 millió fogyasztót lát el, és alapvető nyersanyagokat állít elő.

A latin-amerikai mezőgazdasági nyersanyagok árának a közelmúltban kedveztek az enyhe légköri zavarok, amelyek következtében a terület sok termelő országában állandó és bőséges lett a kínálat, és a befektetők közül is sokan visszatértek. Arra is emlékeztetném önöket, hogy Latin-Amerikában az Európai Unió az elsőszámú befektető és a fejlesztési segélyek fő adományozója, a 2007–2013 közötti időszakban várhatóan mintegy 3 milliárd eurós befektetéssel.

Záró megjegyzésként, elnök úr, szeretném megemlíteni az éghajlatváltozás témáját – amellyel az érintett bizottságok szintén a közelmúltban foglalkoztak, elismerve a fontos jelentéseket –, hogy ebből az állásfoglalásból ismét egy olyan részt emelek ki, amely teljes körű támogatásomat élvezi.

Ezért tárgyalásokra és együttműködésre szólítok fel Latin-Amerikával az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, hogy a koppenhágai célokat gyorsabban el lehessen érni. A legnagyobb fejlődő országokkal létfontosságú az együttműködés, ha Európa el akarja érni az éghajlat ügyében maga elé tűzött célokat.

Peter Skinner (S&D). – Elnök úr, mindössze annyit szeretnék mondani, hogy én is csak méltatni tudom az eddig elvégzett munkát és a már elhangzott megjegyzéseket.

Mint azonban arra néhányan már rámutattak, továbbra is megoldatlan maradt néhány nehéz kérdés Kolumbiával és az ottani emberi jogi helyzettel kapcsolatban. Mivel egy-két kollégám, köztük Richard Howitt nem tud itt lenni a vulkánkitörések miatt, távollétében nekem kell elmondanom, hogy mire hívta fel a figyelmet, miszerint Kolumbiában voltak bizonyos problémák a szakszervezeti tagokkal kapcsolatban. Szeretném megkérni a biztos asszonyt és másokat, hogy a stratégiákban és a kontinens ügyeiben való részvételünk során foglalkozzanak ezzel.

Catherine Ashton, az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője és a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, azzal szeretném kezdeni – ahogy a tisztelt képviselők is tették –, hogy újfent gratulálok Salafranca úrnak a kitűnő jelentéshez, továbbá – hozzá és a többi felszólalóhoz hasonlóan – köszönöm a spanyol elnökségnek az eddigi munkáját, nemcsak azt, ami a csúcstalálkozó előkészítéséhez kellett, hanem mindazt a munkát, amit a véghezvitt kezdeményezések támogatása érdekében végeztek.

A most következő csúcstalálkozó fontos esemény lesz. Lehetővé teszi számunkra, hogy erősítsük ezt a kapcsolatot, amelyről a tisztelt képviselők beszéltek. A csúcstalálkozóval párhuzamosan lesz egy külügyminiszteri ülésünk is, amely számomra különösen fontos. Remélem, ezt az alkalmat arra tudjuk használni, hogy elmélyítsük a kapcsolatot az ott megjelenő államokkal.

A tisztelt képviselők közül többen is beszéltek a kereskedelem fontosságáról és az európai vállalkozások szerepéről, én pedig teljes mértékben egyetértek az elhangzottakkal. A régióban mi vagyunk a legnagyobb befektetők. Különösen örültem annak, amikor az innováció szerepéről esett szó, mivel ez szerintem is rendkívül fontos. Természetesen nagy hangsúlyt helyeztek az emberi jogokra, miként arra számítottam is – annak fontosságára, hogy az emberi jogok egyértelműen helyet kapjanak dinamikus kapcsolatainkban és átszójék munkánkat.

A tisztelt képviselők megemlézték a jelentésben is külön pontban szereplő nőgyilkosságok ügyét és természetesen az őslakosságot is. A Bizottság mindig védte az őslakosság jogait, és továbbra is figyelemmel fogja kísérni a bemutatott projekteket.

Ami konkrétan Kolumbiát illeti, nagyon is jól ismerem nemcsak az itt a Házban uralkodó nézeteket, hanem az európai szakszervezeti szövetség és a nemzetközi szakszervezeti szövetség véleményét is, amelyekkel korábbi tisztségem betöltése során kapcsolatban álltam. Továbbra is szorosan figyelemmel kísérjük a helyzetet. Tudomásul vettük az eddig elért jelentős előrehaladást. A kereskedelmi megállapodáson belül a kollégák látni fogják, milyen fontosságot kapott az erőteljes emberi jogi záradék és az említett megállapodás keretében tett kötelezettségvállalások, amelyek reményeim szerint – mivel figyelemmel kísérjük azokat – ténylegesen hozzájárulnak majd az aggodalmak enyhítéséhez, de minden bizonnyal továbbra is részei lesznek a Kolumbiával folytatódó kapcsolatunknak.

Azzal szintén egyetérttek, hogy a tágabb nemzetközi kérdésekben nagyon fontos szerepet játszunk ezekkel az országokkal. Konkrét példaként Brazília és Irán neve hangzott el. Celso Amorim brazil külügyminiszterrel pontosan erről a kérdéstről tárgyaltam, és a továbbiakban is egyeztetni fogunk ennek fontosságáról.

Felmerült a Falkland-szigetek kérdése. A tagállamok ratifikálták az ENSZ Tengerjogi Egyezményét. A Falkland-szigetek az Unió társult területe, amelyre a jogállamiság alkalmazandó.

Az éghajlatváltozás ugyancsak nagyon fontos kérdés. Szem előtt kell tartanunk, hogy meghatározó jelentőségű párbeszédet folytatunk ezzel a régióval. Végül annak is nagyon örültem, hogy megemlézték az Erasmus programot és ezzel összefüggésben az oktatási programok fontosságát.

Befejezésül hadd gratuláljak ismét Salafranca úrnak.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, előadó. – (ES) Elnök úr, valamennyi képviselőtársamnak szeretném megköszönni az elhangzott beszédeket.

Azt szeretném mondani önnek, Ashton asszony, hogy az alapvető elem, amely az elkövetkező években majd garantálja e kapcsolatok előrehaladását, a politikai akarat mozgósítása lesz. Politikai okok álltak az 1985-ös San José-i miniszteri párbeszéd hátterében; politikai okok vezérelték a Riói Csoporttal folytatott párbeszéd intézményesítését 1990-ben; és politikai okok indokolták azt is, hogy a csúcstalálkozó mechanizmusával még ezen is túltegyünk.

Kožušník úrnak válaszul azt szeretném mondani, hogy igenis közösek az értékeink, és szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a legutóbbi ülésen fontos állásfoglalást fogadtunk el Kubáról, amelyben a politikai foglyok azonnali és feltétel nélküli szabadon bocsátására szólítottunk fel. Szeretném megragadni ezt a lehetőséget, hogy felkérjem Ashton asszonyt, járjon közben egy ellenzéki aktivista, Marta Beatriz Roque ügyében, aki feltételeken van szabadlábon és beteg. Egy korábbi európai parlamenti képviselő, Fernando Fernández Martín közreműködésének köszönhetően most nyerte el a spanyol állampolgárságot, így Spanyolországba jöhetne kezelésekre.

A szavak után azonban már a tettek mezejére kell lépnünk, és ez a társulási megállapodásokban is megmutatkozik. Úgy vélem, Ashton asszony, ön Kolumbiával és Peruval nagyon jól tárgyalt a megállapodásokról. Azt gondolom, hogy bár a kolumbiai emberi jogi helyzet még mindig aggodalomra ad okot, jelentős javulás történt. A kolumbiai nép hangosan követeli a békét, és ezt a megállapodást egyértelműen megérdemelték. Őszintén hiszem azt is, hogy a Parlament többsége támogatja ezt a megállapodást.

Ashton asszony, a közép-amerikaiaknak mindenképpen hagynunk kell valamennyi mozgásteret a tárgyalásokon. Mi jelentjük exportjuk 25%-át, ők pedig a mi exportunk 2%-át. Nagyvonalúnak kell lennünk, és – mint ön is mondta – újra kell indítanunk a Mercosurral való megállapodást.

Befejezésül, elnök úr, úgy gondolom, hogy az Európai Unió egyrészt – gazdasági értelemben – hanyatlóban van, másrészt viszont megerősíti a főképviselet jelenlété.

Ezért a főképviselet részéről komoly erőfeszítésekre van szükségünk, hogy a madridi csúcstalálkozón hangot tudjon adni politikai akaratunkat, és az Európai Unió ügyei között továbbra is kiemelt helyet biztosítson a Latin-Amerikához fűződő kapcsolatoknak.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra az első májusi ülésen kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

George Sabin Cutaş (S&D), írásban. – (RO) Az Európai Unió Latin-Amerika első számú kereskedelmi partnere, a Mercosur és Chile esetében pedig a második legnagyobb kereskedelmi partner. Emellett az Európai Unió tagállamai jelentik a Latin-Amerikába irányuló közvetlen befektetések fő forrását. Az Európai Unió és Latin-Amerika közötti kapcsolatok azonban túlmutatnak a kereskedelmi szempontokon, hiszen történelmi, intézményi és kulturális elemeket egyaránt tartalmaznak.

Ezzel összefüggésben úgy vélem, olyan kereskedelmi megállapodást kell kidolgozni, amely szorosabb együttműködést enged Latin-Amerikával. Valójában a Mercosurral kötendő társulási megállapodás aláírására irányuló folyamatos törekvések jelentik az első lépést ebbe az irányba.

A társulási megállapodás olyan eszközt jelent, amely mindkét régió közös gazdasági, társadalmi és geopolitikai érdekeit segítené. Egyben ez lenne az első, kontinensek közötti társulási megállapodás az Észak és a Dél között, amely alternatívát kínálna a kevésbé igazságos integrációs kísérletekhez képest, amilyen például az Összamerikai Szabadkereskedelmi Övezet.

A Latin-Amerika és az Európai Unió közötti szorosabb kereskedelmi együttműködés ösztönözné a gazdasági fejlődést és a két régió jólétét segítő gazdasági és társadalmi kohéziós politikák végrehajtását. Remélem, hogy az Európai Unió és a Mercosur között május 17-én tartandó csúcstalálkozón sok olyan megnyugtató következtetést fogunk látni, amely ebbe az irányba mutat.

9. Napirend (folytatás): lásd a jegyzőkönyvet

10. Kirgizisztán (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság alelnökének, az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének Kirgizisztánról szóló nyilatkozata.

Catherine Ashton, az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője és a Bizottság alelnöke – Elnök úr, örömmel élek a lehetőséggel, hogy nyilatkozatot tehetek Kirgizisztánról. Amint az ebben a Házban jól ismert, a helyzet az országban továbbra is meglehetősen képlékeny és feszült. Kirgizisztán jelentős érdeklődést keltett a médiában és a politikában. Én magam kezdettől fogva szorosan figyelemmel kísértem az eseményeket, és két nyilatkozatot is tettem, az egyiket április 7-én, a másikat pedig április 8-án.

Szinte azonnal küldöttséget küldtem az országba az EU különleges képviselője, Pierre Morel vezetésével, akivel szorosan tartottuk a kapcsolatot egész útja során.

Az EU, az ENSZ és az EBESZ összehangolt erőfeszítése, amely a múlt héten kezdődött Biskekben, jelenleg is folyik, addig tart, amíg a válságot és annak következményeit nem sikerül legyőzni. Tegnap beszéltem a kazah külügyminiszterrel, Szaudabajevvel, aki az EBESZ soros elnökeként ma Biskekbe látogatott, és aki a szó szoros értelmében ebben a pillanatban üzent meg, hogy eleget tett feladatainak.

Az elnöknek a jelenlegi kirgiz alkotmány 50. cikke alapján történő lemondása és az országból való távozása várhatóan csökkenti a politikai feszültséget. Ezzel azonban nincs vége a válságnak, még fontos munka vár ránk.

Mindenekelőtt biztosítanunk kell a stabilitást és a közrendet, ugyanis noha a helyzet alapvetően megnyugodott, az erőszak folytatódik. A jelentések szerint tegnap öt ember vesztette életét a Biskek környéki zavargásokban. Minden oldalnak elővigyázatosnak kell lennie és tartózkodnia kell a provokációtól. Először a közrendet kell helyreállítani. Kirgizisztánban a polgároknak és a vállalkozásoknak képesnek kell lenniük arra, hogy anélkül folytassák napi tevékenységüket, hogy félniük kellene életüket vagy testi épségüket.

A második kérdés az ideiglenes kormány törvényességével kapcsolatos. Noha Bakijev elnök hivatalosan lemondott, az ideiglenes kormánynak el kell köteleznie magát egy világos terv mellett, amelynek alapján visszaállítják az alkotmányos és demokratikus rendet és a jogállamiságot.

Egy ilyen „útiterv” elemeit már bejelentették – új alkotmányt fogalmaznak, népszavazásra terjesztik, továbbá elnök- és országgyűlési választást tartanak.

Örömmel fogunk megvizsgálni egy ilyen tervet. Ezzel kapcsolatban az a fontos a számunkra, hogy az alkotmányozó folyamat mindenkire kiterjedjen és a részvételre alapuljon. Az új alkotmánytervezet

megfogalmazásához minden pártnak és etnikai csoportnak hozzá kell tudni járulnia, mielőtt azt népszavazásra bocsátják.

Elmondhatom a tisztelt képviselőknek, hogy az első jelek biztatóak. Remélem, hogy e jeleket a következő napok megerősítik, és hétfőn Luxemburgban tárgyalhatok ezekről a miniszterekkel.

Ha úgy látjuk, hogy az ideiglenes kormány elkötelezi magát a törvényességhez való gyors visszatéréshez, és őszintén vissza szeretne térni a demokratikus országok családjába, készek leszünk megadni számára a szükséges politikai, pénzügyi és technikai támogatást.

Az Európa Tanács Velencei Bizottságán keresztül hozzájárulhatunk az alkotmányos reform munkáihoz és a választási törvény megújításához. A tavalyi elnökválasztásból tudjuk, hogy sok területen van javítanivaló.

Az EBESZ-szel készek vagyunk dolgozni a választások ellenőrzésének előkészületein és módozatain, Kirgizisztán népének pedig készek vagyunk minden segítséget megadni ahhoz, hogy a demokratikus és nyílt társadalomra irányuló törekvéseit megvalósítsa.

Harmadszor, nyilvánvaló, hogy Kirgizisztánnak anyagi segítségre van szüksége. Rövid időn belül készek vagyunk segíteni bármely humanitárius szükséglet megoldásában, amelyet az utóbbi idők eseményei felvethettek.

A terepen dolgozó partnereinktől – a Vörös Keresztől és az ENSZ Fejlesztési Programjától – származó információk alapján jelenleg nem látható nagyobb kielégítetlen humanitárius szükséglet. Meghatározott orvosi szükségletek azonban lehetnek. A Bizottság, a Humanitárius Segélyek Főigazgatóságán (ECHO) keresztül, folyamatosan figyelemmel kíséri a humanitárius helyzetet az országban, és megteszi a szükséges intézkedéseket.

A jelenleg nyújtott segítséget továbbra is meg fogjuk adni, nevezetesen az emberi jogok, az oktatás és szegénység felszámolása területén.

Negyedszer, az elmúlt két hét drámai eseményei után szükség van felelősségre vonásra és igazságszolgáltatásra. Több mint 80 ember meghalt és sok százan megsebesültek abban a fegyvertűzben, amelyet Biskekben a tüntetőkre nyitottak. Ezeket az eseményeket nem lehet egyszerűen félresöpörni. Világosan kell látnunk, hogy pontosan mi történt, kik a felelősek, és hogy mit kell tenni azért, hogy ezek a történések ne ismétlődhessenek meg újra.

Végül pedig, amint erre a legutóbbi válság is rámutatott, valódi gazdasági és társadalmi reformokra van szükség. Kirgizisztán példája sajnálatos módon mutatja, hogy a rossz kormányzás és a valódi reformok hiánya politikai instabilitáshoz és végső soron erőszakhoz vezethet.

A zűrzavar és az azt követő széles körű fosztogatás, most pedig a szervezett, nagyarányú bűnözés előretörése tovább rontja a helyzetet.

Hétfőn megvitatom a miniszterekkel, hogy az Európai Unió milyen politikai keretben lesz kész segíteni a legsürgetőbb szükségletek megoldásában, de ma természetesen nagy érdeklődéssel hallgatom a tisztelt képviselők véleményét a kérdésről.

Elmar Brok, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő, hölgyeim és uraim, nagyon köszönöm a helyzetről adott értékelést. Egyetérték azzal, hogy először a közrendet kell megpróbálnunk helyreállítani, meg kell védeni az emberi életet, majd erről az alapról kiindulva kell elkezdenünk az építkezést.

Másrészt, ahogy azt Ashton bárónő utolsó megjegyzésében kifejtette, világos, hogy milyen mértékű gazdasági és társadalmi fejlődésre van szükség, mert a politikai stabilitásnak ez is fontos kritériuma. Ennek természetesen része az egyenlőség is, amely gyakran sérül a korrupció és hasonló tényezők következtében. Bizonyíthatóan vagy sem, az összecsapásoknak nyilvánvalóan ez volt az egyik oka.

Tudnunk kell, hogy ezek az országok kellőképpen ingatagok ahhoz, hogy a stabilitás megteremtésére irányuló erőfeszítéseink – a jobb államfelépítéshez, a demokráciához, a jogállamisághoz való hozzájárulásaink – kulcsfontosságúak legyenek. Az egész régió nagyon fontos a számunkra stratégiaiilag, és nem csak egyes országai. Ez nemcsak a rendelkezésre álló energiaforrásokra vonatkozik, hanem a terület egészére, különösen, ha tekintetbe vesszük az egykori szovjet tagköztársaságok többségének vallási irányultságát. Ha ez a fundamentalizmus formáját ölténé, annak katasztrofális következményei lennének a számunkra.

Ezért rendkívül fontos, hogy segítyt adjunk ezeknek az országoknak, nemcsak magának a segélynek a jelentősége miatt, de saját érdekeink miatt is.

Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy a régió belüli szomszédos államok, amelyek némelyike meglehetősen nagy, felelősek azért, hogy ezeket a gyengeségeket ne lehessen kihasználni a régi erőviszonyok újraépítésének a céljával, ami gátolná a modern fejlődés kibontakozását.

Hannes Swoboda, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő, én is szeretném megköszönni a nyilatkozatát. Egy diktátort vagy egy diktátorként viselkedő elnököt eltávolítanak a hatalomból. Az utódja ünnepel és örvend, hogy bevezetheti a demokráciát állampolgárai számára. Néhány hónap múlva ugyanabba a helyzetbe kerül, és úgy tűnik, mintha a demokráciát csak azért állította volna helyre, hogy kényelmes, jól fizető állásokat teremtsen a fiának vagy más családtagjainak.

Reméljük, hogy nem ez a kör kezdődik újra, és Otunbajeva asszony más szemlélettel rendelkezik. A múltja és eddigi magatartása erre utal. A jelzések azonban nem elegendőek. Valódi bizonyítékokra van szükségünk. Ha nem akar osztozni elődje sorsában, más megközelítést kell alkalmaznia, és az ország népének érdekében kell cselekednie. Remélem, hogy a hivatalából eltávolított elnök eléggé józan lesz ahhoz, hogy ne keltsen új vizsályt, és valódi kísérletet tegyen arra, hogy békében éljen az emigrációban, esélyt adva a kirgiz embereknek, hogy felépíthessék demokratikus államukat.

Az általam leírt helyzet sajnos nemcsak Kirgizisztánra vonatkozik. Más országokban is hasonló állapotok uralkodnak. Kívánjuk, hogy az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (EBESZ) kazahsztáni képviselője sikerrel teljesítse feladatát. Bár a kazahsztáni helyzet is messze áll az ideálistól. Ugyanezt mondhatjuk el Üzbegisztánról és más országokról is. Figyelemmel kell kísérnünk azt a kérdést, hogy hogyan támogathatjuk a demokrácia fejlődését ebben a régióban – ugyanis a demokrácia nem egy termék, amelyet egyszerűen odaszállítunk; annak ki kell alakulnia ezekben az országokban. Amint Brok úr megjegyezte, ez egy nagyon érzékeny térség. Morel úr különleges képviselőként jó munkát végez, de ez nem elegendő.

Szeretnék emlékeztetni arra, hogy a német elnökség alatt dr. Steinmeierrel kidolgoztunk egy stratégiát Közép-Ázsiára vonatkozóan, de az utóbbi időben nagyon keveset hallani erről. Ezért arra szeretném önt kérni, hogy ismét vegyék elő ezt a stratégiát, és dolgozzák át a régió stabilitási stratégiájává. Ez a kérdés nemcsak a Türkmenisztánból Kazahsztánra át érkező energiaszállításról szól, hanem a stabilitásról is, és különösen egy olyan térség politikai stabilitásáról, amely nagyon közel fekszik Afganisztánhoz. Tudjuk, hogy néhány országban, például Üzbegisztánban, nagyon törekény és problematikus a helyzet. Természetesen végső soron ez egy humanitárius kérdés, hiszen egyetlen áldozatnak sem szabadna lennie.

Ilyen körülmények között újra meg kell próbálnunk egy olyan stratégiát kidolgozni Közép-Ázsia tekintetében, ami felöleli a gazdaságot, a demokráciát és a humanitárius kérdéseket. Arra kérem önöket, hogy Kirgizisztán kapcsán ragadjuk meg az alkalmat a közép-ázsiai stratégiánk megújítására, és arra, hogy új ösztönzést adjunk a térségnek.

Niccolò Rinaldi, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, Ashton bárónő, hölgyeim és uraim, a kirgiz eposzban, a Manaszban van egy csodálatos befejező rész – egyébként nem kis terjedelmű irodalmi műről van szó, hússzor olyan hosszú, mint az Odüsszeia és az Illász együttvéve, és nagy segítséget nyújt az ország történelmének megértéséhez –, amelyben az egész népet jelképező hős felesége elhatározza, hogy megőrzi férje emlékét és megvédi sírját a külföldi támadások ellen. Végül a feleség úgy dönt, hogy a sírja a saját nevét kell írni a hős Manaszé helyett, hogy az ellenség támadásai idején így őrizhesse meg épségét.

A közjó és az emberek iránti ilyen elköteleződést várunk az új kirgiz uralkodó osztálytól, amely tulajdonképpen nem is olyan új. Természetesen azt tanácsolom a főképvisezőnek, hogy konstruktív, mondhatnám pozitív, de óvatos magatartást tanúsítson az átmeneti kormánnyal szemben, ugyanakkor sürgetsen számos reformot és intézkedést, és ezt tegye világossá.

Nemcsak arra van szükség, hogy létrejöjjön egy nemzetközi vizsgálóbizottság az események feltárása céljából vagy világos menetrendet dolgozzanak ki a demokratikus rend helyreállítására – mert ezt az ideiglenes kormányt, a nevéből adódóan, népszavazás nem erősítette meg törvényes kormányként –, hanem arra is, hogy reformokat fogadjanak el a korrupció határozott és hatékony visszaszorítására, és végső soron arra, hogy Kirgizisztán függetlenné váljon a bírói testülettől, amely teljesen elszakadt a jelenlegi helyzettől.

Továbbá – és ez összefügg mind a bírói testület, mind a korrupció kérdésével – ezeknek a reformoknak a rendkívüli módon elnyomó bürokratikus nomenklatúra és a közigazgatás karcsúsítását is szolgálniuk kell.

Tulajdonképpen az Európai Unió új közép-ázsiai stratégiájának ez az első valódi próbája egy olyan kritikus vészhelyzetben, amely most Kirgizisztánban előállt.

Nem hagyhatjuk, hogy ez az ország, ahol jelenleg az Egyesült Államok befolyása nagyon korlátozott, korunk Oroszországának fojtó szorításába kerüljön, ezért azt gondolom, hogy ez mindannyiunk számára alkalom a kötelezettségvállalásra.

Ulrike Lunacek, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő, tudjuk, hogy a 2005-ös tulipános forradalom idején az emberek milyen nagy reményeket fűztek ahhoz, hogy minden megváltozik, ha új elnök kerül hatalomra, aki valóban komolyan veszi az emberek igényeit és érdekeit a demokrácia és az együttműködés tekintetében. Sajnos nem ez történt, és az elnök ugyanarra a sorsa jutott, mint az elődje.

Az Európai Uniónak jelentős befolyást kell gyakorolnia ebben az ügyben. Ashton bárónő, örültem, amikor azt mondta, hogy különleges megbízottként Morel urat a térségbe küldte. Úgy vélem, hogy ez ésszerű és hasznos lépés volt. De az EU számára most az is nagyon fontos, hogy felülvizsgálja közép-ázsiai stratégiáját, és valóban hatékonyá tegye. Remélem, hogy jövő hétfőn a Tanács nekilát ennek a munkának.

Azt kérdezem, hogyan kíván megbirkózni ezzel a problémával? Hogyan tervezi biztosítani azt, hogy egy olyan valóban összetett folyamat induljon el az alkotmány kidolgozása tekintetében, amelyben javaslatra szerint mindenki részt vesz? Segítenünk kell ennek a térségnek és Kirgizisztánnak, hogy az összezsapás helyett az együttműködés irányába mozduljon el. Úgy vélem, hogy ez az egész térség jövője szempontjából, sőt azon túlmenően is fontos.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL). – (FR) Elnök úr, elnökhelyettes asszony, hölgyeim és uraim, a kirgizisztáni helyzet valóban különösen ingatag. Mindazonáltal Kirgizisztán azok közé az országok közé tartozott, és ez talán még ma is így van, amelyek a legnyitottabbaknak mutatkoztak a demokratikus intézmények bevezetésére.

A 2005-ös tulipános forradalom ismét hatalmas reményeket keltett. Bakijev úr elbukott, képtelen volt válaszolni a nép szükségleteire és igényeire. Engedte a korrupció elburjánzását, maga is szerepet játszott benne egyfajta kassziszlemben. Kiűrtette a kasszákat, és ha bizonyos nyilatkozatoknak hinni lehet, fokozottan önkényeskedő rendszert hozott létre, amelyért politikai ellenfelei, emberi jogi aktivisták és újságírók nagy árat fizettek.

Az április 7-i zavargások után létrejött egy ideiglenes kormány, de mindennek ellenére, úgy tűnik, hogy Bakijev úr nem adta fel. Ugyan elhagyta az országot, de mint ön is mondta, tegnap új zavargások ütötték fel a fejüket az ország déli részén és a főváros környékén.

Biztos asszony, ez egy stratégiaiilag meglehetősen fontos ország, nemcsak a szó katonai értelmében. Nem szabad, hogy bizonyos nagyhatalmak játszótere legyen. Folytatott ugyan tárgyalásokat, de az Európai Unió továbbra sem rendelkezik megfelelő mértékű jelenléttel a világnak ebben a térségében. Az EU által nyújtott támogatás és diplomáciai jelenléte bátoratlan maradt. Az embernek csak el kell olvasnia a most nyilvánosságra kerülő történeteket az országban uralkodó állapotokról, hogy meggyőződhessen erről. Ez nemcsak az Egyesült Államokról, Oroszországról és Kazahsztánról szól, amely utóbbi jelenleg az OECD elnökségi posztját tölti be. Az EU támogatása azonban kulcsfontosságú az ország függetlenségének biztosítása érdekében. Abban igaza van, Ashton bárónő, hogy elsősorban a jogállamiságot kell visszaállítani, de nagyon gyorsan tovább kell haladni, és mint képviselőtársaim kifejtették, megfelelő stratégiát kell végrehajtanunk a világnak ebben a térségében.

Igen, segítenünk kell ennek az országnak a szegénység legyőzésében, ugyanis a népesség 40% a szegénységi küszöb alatt él. Igen, elő kell mozdítanunk a gazdasági fejlődést, és, mint mondta, különös figyelmet kell szentelnünk az oktatás és az egészségügy kérdésének, de nem szabad megfeledkeznünk a vízzel sem, amely a legfontosabb értékek közé tartozik a világnak ezen a részén. Igen, természetesen támogatnunk kell a demokráciát és az emberi jogok védelmét. Ez most egy rendkívüli fontosságú ügy.

A kötelezettségvállalásunkkal, biztos asszony, meg tudjuk akadályozni és meg kell akadályoznunk, hogy ez az ország a fundamentalizmus és egy új önkényes rezsim irányába mozduljon el. Nem arról van szó, hogy beavatkozunk egy ország belügyeibe, hanem ellenkezőleg segítünk a kirgiz népnek abban, hogy ismét bízni tudjon a demokráciában. Ez a kulcs annak, hogy garantáljuk, hogy az ország jelentős szerepet játsszon a világnak ebben a térségében.

Fiorello Provera, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a kirgizisztáni helyzet nagyon fontos Közép-Ázsia stabilitása szempontjából. Egy olyan régióról van szó, ahol Európának meghatározott érdekei vannak a nyersanyag- és energiaellátás szempontjából.

Az április 7-i zavargásokat követően helyre kell állítani azokat a feltételeket, amelyek lehetővé fogják tenni egy demokratikus kormány szabad, törvényes és gyors megválasztását, ha ez összeegyeztethető az ottani helyzettel. Aggasztó, hogy bűnözői csoportok meglehetősen nagy mennyiségű fegyvert loptak el, ami a fokozott törvénytelenység, a fegyveres összecsapások és a terrorizmus minden olyan kockázatával járhat a térségben, amit ez csak maga után vonhat.

Európa és más szervezetek, köztük az EBESZ, segítséget adhatnak az országnak ahhoz, hogy olyan intézményeket alakítson ki, amelyek stabilak, működőképesek, kevésbé korruptak és demokratikusabbak. E támogatások sorába illene, ha megfigyelő csoportot küldenénk a közeledő választásokra.

Nem színlelhetjük azonban azt, hogy egy új alkotmány vagy parlamentáris rendszer elegendő lesz a valódi demokrácia megteremtéséhez. Ez szükségszerűen függ a polgárok politikai fejlődésétől, attól, hogy a polgárok a törvényekkel és az egyén jogaival minél szélesebb körben tisztában legyenek. Hosszú távú segítséget kell nyújtanunk ezen a területen.

Inese Vaidere (PPE). – Elnök úr, a múlt heti zavargások politikai, bírói és gazdasági válsághoz vezettek Kirgizisztánban. Az alkotmánybíróság gyakorlatilag feloszlott, és az ideiglenes kormány cselekedetei összehangolatlanok tűnnek. Ezalatt Kurmanbek Bakijev fivére bejelentette, hogy a kézzel írt lemondó nyilatkozat hamisítvány, és maga Bakijev nem mondott le.

Szemtanuk szerint új helyi csoportok bukkantak fel, amelyek megkísérik átvenni a regionális kormányzást. Hasonlóképpen etnikai alapú csoportosulások jelentek meg a további etnikai erőszak félelmét keltve. Bűnözői csoportok szabadon garázdálkodnak az országban. Nagy mennyiségű fegyver van forgalomban, és rablásokat követnek el. Az országban tartózkodó uniós állampolgárok testi épsége, biztonsága és érdekei továbbra is veszélyben forognak.

A jelenlegi ideiglenes kormány e fenyegetések egyikével sem tud szembeszállni. A helyi lakosság számára a helyzet teljesen átláthatatlan. Ashton főképviselő két nyilatkozatában is hangot adott aggodalmának, de ennél aktívabb és gyakorlatiasabb lépésekre volna sürgősen szükség. Lényeges, hogy az EU határozott álláspontra helyezkedjen a stratégiaiul fontos Kirgizisztánban kialakult helyzettel kapcsolatban. Nagyobb jelenlétre van ott szükségünk az ENSZ-szel, az USA-val és az EBESZ-szel együttműködve, hogy megóvhassuk Kirgizisztán és az EU polgárainak érdekeit, akik pillanatnyilag nem tudják életüket és tulajdonukat megvédeni. Nyilvánvaló, hogy az EU-nak független vizsgálatot kell lefolytatni a zavargások okainak és következményeinek kivizsgálására.

Ami a Kirgiz bank és a beruházási és fejlesztési ügynökség anyagi erőforrásait illeti, ezeket fel kell mérni minden további pénzügyi segítség odaítélése előtt. Az EU részéről a tétlenség, valamint a valódi stratégia és taktika hiánya nagyon veszélyes fejleményekhez vezethet, és alááshatja az EU saját gazdasági és politikai érdekeit és hitelességét a térségben és a világ többi részén.

Eleni Theocharous (PPE). – (EL) Elnök úr, Lady Ashton, mióta Kirgizisztán húsz éve elnyerte függetlenségét, egy korrupt rezsim kormányozta, és demokratikus intézményeinek fejlesztése alig haladt előre. Ami az elmúlt tizenöt évet illeti, saját bizonyítékokkal szolgálhatok, ugyanis az EBESZ tagjaként és más módon is személyes tapasztalatokat szereztem.

Azok az emberek, akik tegnapig kormányoztak, és azok, akik megbuktatták őket, ugyanakkor a korrupt rendszernek a részei. A fővárosban a hadsereg ebben a pillanatban is házkutatásokat tart, és letartóztatásokat hajt végre. Ennek ellenére esélyt kell adnunk a jelenlegi rezsimnek, mert az utolsó órában vagyunk a polgárháború kitörése és az ország szétesése előtt.

A kirgizek békeszerető emberek, és úgy vélem, hogy önök közül sokan meg fogják ismerni őket a híres író, Csingiz Ajmatov könyvének keresztül, aki négy évvel ezelőttig brüsszeli nagykövet volt. Ugyanakkor a pénzügyi gondok és a társadalmi egyenlőtlenségek, továbbá a külföldi államok beavatkozásai olyan heves kitöréseket okoztak, amelyek alkalmanként a polgárháború szélére sodorták az országot, és itt némileg ellenkeznek azzal kapcsolatban, hogy Kirgizisztán népe elháríthatja-e a terrorizmust.

Mint mondtam, valós annak a veszélye, hogy Kirgizisztán kettészakad egy északi és egy déli országrészre, amit külföldi ügynökök támogatnak, ugyanakkor úgy tűnik, hogy Kirgizisztán tagsága az EBESZ-ben és az EBESZ folyamatos jelenléte Kirgizisztánban a demokrácia szempontjából nem hoz eredményeket.

Természetesen állandósult a humanitárius válság, amely lehet, hogy nem súlyos, de a demokratikus intézményeket az évek során egyáltalán nem modernizálták vagy javították. Az emberek jóval a szegénységi küszöb alatt élnek.

Ezért az Európai Parlamentnek közbe kell lépnie az Európai Unió egyéb intézményeivel, a Bizottsággal és a Tanáccsal karöltve, és felül kell vizsgálnia a térségben eddig követett stratégiáját.

Az erős európai parlamenti küldöttségnek ellenőriznie kell a demokratizálódás előrehaladását, és ellenőrzött körülmények között pénzt kell adnia az intézmények és az oktatás fejlesztésére, mert Kirgizisztán destabilizációja azzal a jelentős veszéllyel jár, hogy egész Közép- és Nyugat-Ázsia és Európa is destabilizálódik. Ha ez Európai Unió hatékony békefenntartó szerepet kíván játszani, akkor most kell cselekednie.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) A kirgizisztáni helyzet rendkívüli okot ad az aggodalomra. Az ország stratégiai helyet foglal el Közép-Ázsiában. Otthont ad egy amerikai katonai támaszpontnak, amely jelentősen hozzájárul az afganisztáni műveletekhez, ugyanakkor orosz csapatok is állomásoznak a területén.

Sajnálatos, hogy az elmúlt hetek tiltakozásai erőszakba torkolltak, és emberi életek elvesztésével járt. A hatóságoknak intézkedniük kell a polgári személyek életének megóvása érdekében. Éppen tegnap új összecsapások robbantak ki kirgiz, orosz és török etnikai csoportok között. Mivel nagy orosz és üzbég közösségek élnek az országban, ha az etnikumok közti összecsapások folytatódnak, az az egész térség stabilitására ki fog hatni.

Ashton asszony, az Európai Uniónak különösen nagy figyelmet kell fordítania a kirgizisztáni konfliktusra, humanitárius segítséget kell nyújtania, és részt kell vennie a helyzet stabilizálásában.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Ashton asszony, azért vagyunk itt, hogy megvitassuk a Kirgizisztánban történt nyugtalanító eseményeket, és a tőlünk telhető legnagyobb segítséget megadjuk az ország helyzetének stabilizálásához. Különösen fontos, hogy az Európai Unió előrelátóan közelítsen Kirgizisztánhoz, de ugyanolyan lényeges, hogy magas szintű elvi elkötelezettségünket egy másik ügy vonatkozásában is fenntartsuk, amely lekerült ennek az ülésnek a napirendjéről. Mivel azonban aktuális kérdésről van szó, és mert emberi életek forognak kockán, kötelességemnek érzem, hogy felhívjam rá a figyelmet. A marokkói börtönökbe vetett Nyugat-Szaharából származó békefenntartók, a sahrawi aktivisták helyzetéről beszélek, akik éhségsztrájkot folytatnak, és az életüket kockáztatják. Az Amnesty International is felhívta a figyelmet a helyzetükre. Ezért arra kérem, Ashton asszony, hogy ön és kollégái sürgősen foglalkozzanak ezzel a kérdéssel, mert egyébként félő, hogy túl késő lesz.

Charles Tannock (ECR). – Elnök úr, az elmúlt időszakban Biskekben történt események nyugtalanítóak, és szomorú végét jelentik a 2005-ös tulipános vagy színes forradalomnak, amelynek során Bakijev elnök demokráciát és emberi jogokat ígért, de hatalma csak korrupciót, nepotizmust és fokozott önkényt hozott.

Kirgizisztán Közép-Ázsia legkisebb és a legszegényebb országa, ahová az utóbbi években nyugtalanító módon radikális iszlámisták szivárogtak be a Fergana-völgyből, tehát a stabilitás az EU első számú érdeke a térségben.

Helyes és célravezető, ha most elismerjük az új Otunbajeva kormányt, és ebben kivételesen közösek az érdekeink Oroszországgal, amely támogatta a forradalmat és a Bakijev rezsim megbuktatását. Roza Otunbajeva elnök rövid ideig országa londoni nagykövete volt, tehát ismeri az Európai Unió működését is.

Végezetül Közép-Ázsia stratégiai jelentőségű térség az energia és a globális biztonság szempontjából, a kirgizisztáni amerikai légi támaszpont pedig kulcsfontosságú az afganisztáni NATO misszió (ISAF) támogatása miatt is.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Elnök úr, öt évvel a tulipános forradalom és Akajev elnök lemondása után, véres forradalom tört ki. Két okot nevezhetünk meg. Az első a nepotizmus és a korrupció, és ennek következtében a demokratikus állam alapjainak hiánya. A másik az ország pénzügyi és gazdasági problémái.

Ashton asszony kezdeményezése, ami azt jelenti, hogy Morel úr már ma részletesen beszámolhat arról, hogy mi folyik Kirgizisztánban, nagyon fontosnak tűnik. Szenvedélyes felhívást szeretnék megfogalmazni a kirgizisztáni helyzettel kapcsolatban. Tudjuk, hogy az ország az orosz befolyási övezetbe tartozik, ugyanakkor egy amerikai katonai támaszpont is fekszik a területén. Az Európai Unió aktív részvételének elsősorban egy demokratikus ország alapjainak lefektetésére és a belső biztonság megteremtésére kell irányulnia. A több mint 80 halálos áldozat rossz előjel Kirgizisztán újraépítése szempontjából. Megismétlem tehát szenvedélyes felhívásomat, és szorítok Ashton asszony missziójáért.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Kurmanbek Bakijev nem az első és biztosan nem az utolsó politikai vezető, aki csalódást és kiábrándulást kelt, és akivel diktátorként fognak bánni, miután eleinte felcsillantotta a reményt, és a nevét kezdetben összefüggésbe hozták a demokráciába vetett bizalommal.

Egyszerű a magyarázat erre a helyzetre. A stabil intézmények hiánya miatt a politikusok valószínűleg csalódást keltenek, és belekeverednek a konfliktusok, a korrupció és a zsarolás hálójába. Nem szabad elfelejtenünk, hogy Bakijev elnök azt a helyzetet, hogy orosz és amerikai katonai támaszpontok is vannak Kirgizisztán területén, folyamatosan a Nyugat zsarolására használta.

Ezért a megoldás az egyetértéssel létrehozott intézményekben rejlik, amelyek alapját kiterjedt konzultációs folyamat, széles körű konszenzus és a politikai erők közti bizonyos fokú kompromisszum képezi. A legfontosabb azonban az, hogy sürgősen véget kell vetni az erőszaknak, amint azt a főképviselő is említette. Az erőszak komoly méreteket öltött, amelyet a lehető leggyorsabban meg kell állítani, mert meg fogja gátolni a politikai megoldást.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Elnök úr, Ashton bárónő, hölgyeim és uraim, Kirgizisztánban a helyzet – hogy mást ne mondjak – nyugtalanító, különösen, ha figyelembe vesszük az előző külügyminiszter megjegyzéseit, akinek a véleménye szerint úgy tűnik, hogy Kirgizisztán sorsa egyre szorosabban összefonódik az orosz gazdasággal és határvidékkel.

Egy héttel azután, hogy Bakijev volt elnök kormánya megbukott, aki április 15-én repülővel elmenekült a hazájából, senki sem tudja mik az ország végleges politikai céljai vagy jövőbeni politikai szándékai. Az azonban világos, hogy az orosz védelmi minisztérium szerepet játszott Bakijev volt elnök külföldre szökésében, miután lemondását követelve az emberek az utcára vonultak.

Kirgizisztánban, ebben a kis, 5,3 millió lakosú országban, amely a világon egyedülálló módon amerikai és orosz katonai támaszpontnak is otthont ad, sok fegyver forog. A feszültség már áttért a szomszédos országokra is, az Európai Uniónak pedig fel kell ismernie a prioritásokat és a kínáló alkalmat, ami elsősorban abban áll, hogy elejét vegye egy lehetséges polgárháborúnak, és hogy segítséget nyújtson az országnak abban, hogy hat hónapon belül elmozduljon egy demokratikus parlamentáris köztársaság és stabil elnökség irányába.

Mindez, miként azt ön, Ashton bárónő elmondta, megtörténhet, ha előrelátó módon képesek leszünk kétféle segítséget nyújtani: elsőként diplomáciai segítséget, de ehhez – ahogy azt ön, főképviselő asszony kifejtette – jelentős anyagi hozzájárulásra is szükség van. Döntő fontosságú lesz, hogy a társadalmi feszültségek csökkentésére és enyhítésére irányuló segítségünk időben érkezik-e.

Ashton bárónő, cselekedjünk gyorsan és a legjobb reményben, mert ez ismét fontos próba lesz Európa számára. Nem Haitin vagyunk, hanem Kirgizisztánban. Ezúttal legalább próbáljunk meg időben odaérni.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, amikor az 1990-es évek elején a Szovjetunió felbomlott, sokan azt hitték, hogy az új demokráciák szinte maguktól ki fognak alakulni. Ma már tudjuk, hogy ezek az új államok hatalmas problémákat örökölték a Szovjetuniótól. A szovjet időben az etnikai csoportok közti feszültségeket nagymértékben elnyomták; ez az oka annak, hogy napjainkban ilyen sok vallási és kulturális ellentét kerül felszínre ezekben az országokban. A demokrácia nem teremődik meg egyik napról a másikra, és egyáltalán nem jelenik meg, ha korrump klánok gazdagodnak meg az ország és polgárainak rovására.

Az a pletyka járja, hogy a Biskekben az emberekre tüzelő mesterlövészek üzbég és tadzsik zsoldosok voltak. Úgy tűnik, hogy megpróbáltak egy olyan nemzetközi konfliktust provokálni, amely egész Közép-Ázsiát veszélybe sodorhatná. Az európai külpolitikának segítenie kell a helyzet megoldásában. A katonai beavatkozás azonban rossz megközelítés, amint azt az afganisztáni német jelenlét világosan megmutatta. Létfontosságú, hogy okos, célzott gazdasági és fejlesztési segélyeket nyújtsunk. A legfontosabbnak a korrupció elleni harcnak és a helyi klánok hatalomtól való megfosztásának kell lennie. Csak ezután lesz valódi esély a demokráciára Közép-Ázsiában.

Malika Benarab-Attou (Verts/ALE). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Europeana projekt új, nagyszabású dimenziót kap. Az EU digitális könyvtárával kultúránk sokszínűsége és gazdagsága elérhetővé válik. Létfontosságú, hogy különböző országaink jelentős részt vállaljanak ebben a projektben. A kezdeményezés kulcsfontosságú vonatkozása egy alapvető értékkel áll összefüggésben: a kulturális és nyelvi sokszínűség elismerésével.

Kontinensünk egyik láthatára Afrika, de a rabszolgasággal és gyarmatosítással elsötétítettük ezt a horizontot. Kötelességünk elismerni és kárpótolni népeit. A pénzügyi kárpótlás önmagában nem tudja kielégíteni ezt a

szükségletet, de az Europeana projektnek köszönhetően segíthetünk visszaadni az afrikai népeknek szájhagyományban élő irodalmi kultúrájuk egy részét.

Amadou Hampâté Bâ, Maliból származó értelmiségi mondta: „Afrikában, ha egy öregember meghal, az olyan, mintha leégne egy könyvtár”. Digitalizálni a szóbeli irodalmi hagyományt, amelyet gyakran néprajzos és antropológus csapatok gyűjtenek össze, és szabadon elérhetővé tenni azt az Europeana projekt segítségével, és ilyen módon univerzális léptékvé tenni; ez lehetne az egyik módja annak, hogy megőrizzük és életre keltsük az emberiség kulturális sokszínűségét, azt a kulturális sokszínűséget, amelyhez mindannyian ragaszkodunk.

Catherine Ashton, a Bizottság alelnöke, az Unió Külső és Biztonságpolitikai Főképvisele – Elnök úr, ma a Bizottság ülésén is részt veszek. A tisztelt képviselők számos fontos gondolatot vetettek fel, és a rendelkezésemre álló rövid idő alatt megpróbálom összefoglalni őket, és válaszolni rájuk.

Brok úr Tannock úrral és másokkal annak a fontosságáról beszélt, hogy Kirgizisztán az egyik legszegényebb ország Közép-Ázsiában, és természetesen az egy főre jutó uniós segélyek egyik legnagyobb élvezője. Messzemenőig egyetértek azzal, hogy a társadalmi és gazdasági fejlődésnek a javasolt stratégia alapvető részét kell képeznie. Swoboda asszony is annak jelentőségéről beszélt, hogy meg kell bizonyosodnunk arról, hogy valóban egy politikai reform áll előttünk. Szorosan együttműködünk az ENSZ-szel és az EBESZ-szel. Azokkal az emberekkel együtt, akik az elmúlt napokban a térségben jártak, következetesen azt állítjuk, hogy a reformot a következő időszak központi elemének kell tekintenünk, és teljesen egyetértek a térség politikai stabilitásával kapcsolatban mondottakkal. Ez nagyon fontos.

Megint csak nagyon körültekintően kell eljárunk. Van egy stratégiánk Közép-Ázsiának erre a részére, felül fogjuk vizsgálni, de én a Külső Szolgálat összefüggésében tekintek rá, és abból a szempontból, hogy mit kell tennünk a térségben, hogy összefogjuk a bizottsági és a tanácsi támogatás különböző elemeit. Úgy gondolom, hogy Rinaldi úr és mások helyesen állították, hogy a magatartásunknak óvatosnak, pozitívnak és konstruktívnak kell lennie. Egyetértek azokkal a tisztelt képviselőkkel is, akik a jogállamiság értékéről és fontosságáról beszéltek. A jogállamiság valódi működése az alapja mindannak, amelyet az országban tenni fogunk, és ez természetesen a jogrendszerre és a rendkívül lényeges politikai és alkotmányos reformra is vonatkozik.

Lunacek úr arról beszélt, hogy a választások jelentősen elmaradnak azoktól a kívánalmaktól – azt hiszem pontosan ezeket a szavakat használtam a beszámolómban –, amelyeket nemzetközileg szeretnénk érvényesíteni. Az általam fontosnak tartott dolgok közé tartozna természetesen a pénzügyi támogatás. Említettem még a jogállamiságot, a politikai és alkotmányos reformot, a választásokat és a kiépítendő gazdasági kapcsolatokat. Egy kis példa a gazdasági kapcsolatokra, hogy Kirgizisztán a térség egyik vízben gazdag országa, és a térséget vízzel látja el, amint azt a tisztelt képviselők meg fogják tudni. Több mint öt éve nyújtunk segítséget a vízgazdálkodásban, és remélem, hogy miután a válság véget ér, és a törvényes kormány megszilárdítja a hatalmát, a lehető leggyorsabban folytathatjuk ezt a létfontosságú munkát.

A felsoroltak csak egy részét képezik az általam fontosnak tartott elemeknek. Úgy vélem, hogy a térségbeli jelenlétünk valószínűleg megfelelő szintű. Pierre Morel több napot töltött ott. Éppen most érkezett vissza. Április 27-én tájékoztatja Borys urat a külső bizottságból, hogy a bizottság a legfrissebb ismeretekkel rendelkezzen minden eseményről. Néhány óránként írásban értekezünk egymással, és már többször is beszéltünk, továbbá természetesen kapcsolatban áll a kollégákkal is. Rajta keresztül erős jelenléttel rendelkezünk. Nagyra becslöm azt a munkát, amelyet ő és a csapata végzett.

A demokrácia fontosságát, mint Provera úr mondta, soha nem lehet alábecsülni. Véleményem szerint túl kell jutnunk azoknak a problémáknak egy részén, amelyről Vaidere úr beszélt: az instabilitáson, a pletykákon, a bizonytalanságokon, azokon a problémákon, amelyek nyilvánvalóan óriási fontosságúak. Kitértük, hogy mit szeretnénk tenni ebben az első néhány létfontosságú napban, és remélem, hogy a tisztelt képviselők ezeket a lépéseket hathatósan találták.

Végezetül azt mondanám, hogy az alakulóban lévő kormány jelenlegi tagjai közül néhányan korábban emberi jogi aktivisták voltak az ellenzék soraiban, akiket az Európai Unió és a Ház tagjai által támogatott előző elnök elnyomott. Tehát, bár nincsenek illúzióim a politika természetével kapcsolatban ebben az országban, és tulajdonképpen az egész térségben, azt hiszem, hogy meg kell próbálnunk esélyt adni ennek a kormánynak, hogy kellőképpen összeálljon, hogy vállalkozzon a létfontosságú politikai és alkotmányos reformok végrehajtására, hogy megtartsa a megígért választásokat, és ha kész ezeket a dolgokat megtenni, támogatjuk őket most és a jövőben. És ennek alapján nagyon hálás vagyok az elhangzott megjegyzésekért, és követni fogjuk a stratégiát, amint azt vázoltam.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra az első részülésen kerül sor májusban.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Paolo Bartolozzi (PPE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az utóbbi napokban Kirgizisztán fővárosában kitört népi elégedetlenség megállította annak a tulipános forradalomnak az előrehaladását, amely 2005-ben felkeltette a demokratikus változásba vetett reményt a korábbi szovjet tagköztársaságban.

Az Európai Parlament nagy aggodalommal követi az országban zajló politikai válság fejleményeit. Ez nem pusztán azért van, mert az ország kulcsfontosságú geostratégiai helyet foglal el Oroszország és az Egyesült Államok számára, hanem Közép-Ázsia stabilitása miatt is. Közép-Ázsia politikai és gazdasági fejlődése és más térségekkel való együttműködése az EU érdeke, nem utolsósorban azért, mert Közép-Ázsia fontos szerepet játszik energiaellátásunkban, valamint gazdasági és kereskedelmi kapcsolatainkban.

El kell kerülni a polgárháború kitörésének és egy „második Afganisztánnak” a kockázatát. Reményünket az Egyesült Államok, Oroszország és Kazahsztán elnökeinek diplomáciai közvetítésébe vetjük, az utóbbi mint az EBESZ jelenlegi elnöke vesz részt a tárgyalásokban, amelyeket az ideiglenes kirgiz kormánnyal a közrend és az alkotmányos törvényesség helyreállítása érdekében folytatnak, azzal a céllal, hogy szabad választásokat lehessen tartani és meg lehessen oldani az ország problémáit.

Az EU közép-ázsiai küldöttségének elnökeként az utóbbi idők etnikai összecsapásai ellenére remélem, hogy mindent tőlünk telhetőt meg fogunk tenni, hogy megteremtjük a nemzeti békét és a tartósan visszaállítsuk a demokratikus életet Kirgizisztánban

Krzysztof Lisek (PPE), írásban. – (PL) A közép-ázsiai helyzet stabilizálása szavatolja a jó együttműködést az EU-val. Senkinek sincsenek kételyei afelől, hogy Kirgizisztán különleges szerepet játszik ebben. Kirgizisztán az Európai Unió számára stratégiai okokból fontos – olyan országgént, amely energiaforrásokkal és természeti erőforrásokkal rendelkezik, és amelynek területén egy NATO erőket támogató amerikai katonai támaszpont fekszik. Ugyanakkor az vezetett e drámai helyzet kialakulásához, amelynek mi is a tanúi vagyunk, hogy nem hajtották végre a megfelelő reformokat Kirgizisztán függetlenségének elnyerését követően. Pillanatnyilag figyelmünket a polgári személyek biztonságának garantálására és a nekik nyújtott humanitárius segélyekre összpontosítsuk. Továbbá minden lehetséges eszközzel meg kell akadályoznunk az ország radikalizálódását. Nem engedhetjük meg egy polgárháború kitörését. Hosszú távon elengedhetetlen egy új stratégia kidolgozása az egész térség vonatkozásában. Gyorsan ki kell dolgoznunk egy meghatározott uniós állásfoglalást olyan kulcsfontosságú kérdésekben, mint a vallási fundamentalizmus megakadályozása, a szegénység és korrupció elleni küzdelem, a civil társadalom felépítése, az emberi jogok védelme és a demokratizálódás. Különösképpen egy megfigyelőcsoportot kell küldenünk a következő választásokra. Lépést kell tartanunk az eseményekkel, és miközben el kell kerülnünk a belügyekbe való beavatkozást, mindent el kell követnünk annak érdekében, hogy segítsük Kirgizisztánt a demokrácia irányába fordulni és a helyzet stabilizálódását követően hatékony reformokat végrehajtani. Úgy vélem, hogy csak azzal a feltétellel szabadna az EU-ból további segélyeket küldeni Kirgizisztánba, hogy olyan reformokat vezetnek be, amelyek szavatolják a törvényességet és az emberi jogok tiszteletben tartását.

Kristiina Ojula (ALDE), írásban. – (ET) Elnök úr, Ashton bárónő, örülök annak, hogy az Európai Unió különleges megbízottat küldött Kirgizisztánba. Meg kell ismernünk az ottani ideiglenes kormány terveit. Garantálni kell, hogy véget érnek az erőszakos cselekmények Kirgizisztánban, és biztosítani kell a jogállamiság és a demokrácia fejlődését. A kirgizisztáni forradalom idején a hatalomra jutó erők Bakijev elnököt hibáztatták a szabad sajtó korlátozásáért, az újságírók elleni erőszakért, az ellenzéki vezetők letartóztatásért, a korrupcióért, a demokratikus értékektől való eltávolodásért és az ország gyenge gazdasági helyzetéért. Ezért nekünk azt kell elvárni, hogy Kirgizisztán rövid időn belül egy jogállami alapokon nyugvó demokratikus állammá alakul. Ugyanakkor a reményeink csak akkor lesznek jogosak, ha mi magunk is készen állunk arra, hogy erőforrásokat biztosítsunk a terv megvalósítására, mert Kirgizisztán küszködő gazdasága nem engedheti meg magának a régóta várt társadalmi, gazdasági és politikai reformok végrehajtását. Ahhoz, hogy a közép-ázsiai térségben fenntartható fejlődés alakuljon ki, a gazdasági segítség mellett fel kell ajánlanunk az ideiglenes kormánynak a reformok végrehajtásának know-how-ját is, amint azt Koszovóban, Macedóniában és másutt is tettük. Itt érdemes megjegyezni, hogy Észtország már nyújtott effajta segítséget Ukrajnának és Grúziának, ami azt mutatja, hogy nem lehet lebecsülni az egykori Szovjetunió területén élő emberekkel való kommunikációs tapasztalatainkat. A jelenleg zajló rezsimváltás idején nem mulaszthatunk el egyetlen alkalmat sem arra, hogy elősegítsük a demokratikus értékek felé való elmozdulást Kirgizisztánban. Ezért

felelőtlenség lenne a részünkről támogatás nélkül hagyni Kirgizisztánt és függő viszonyba hozni valamelyik nagy szomszédjával.

11. EU–Kanada csúcstalálkozó (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság alelnökének/az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjének az EU-Kanada csúcstalálkozóról szóló nyilatkozata.

Catherine Ashton, a Bizottság alelnöke és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője. – Elnök úr! Kanada az Európai Unió egyik legrégebbi és leghasonlóbb szellemiséggel rendelkező partnere. Számos különböző kérdésben működünk együtt – kétoldalú és természetesen világszinten egyaránt.

Kapcsolatunkat hosszú múltra visszatekintő közös történelmünk és mély meggyőződésünként vállalt közös értékeink szilárdítják meg. Ezen az alapon folytatjuk a közös érdekeink védelmét szolgáló együttműködést. Mindezt természetesen az európai és kanadai polgárok javára, ugyanakkor a biztonság és jólét világszintű előmozdításának érdekében is tesszük.

Fontos kapcsolatról van tehát szó. Ápolnunk és építenünk kell, hogy maximálisan kihasználhassuk a benne rejlő lehetőségeket. Ez a célja a következő EU-Kanada csúcstalálkozásnak, amelyre május 5-én Brüsszelben kerül sor.

Az időzítés szerencsés. Azt jelenti ugyanis, hogy mivel a június végi G8 és G20 csúcson Kanada elnököl majd, az EU-Kanada csúcstalálkozáson lehetőségünk nyílik a számvetésre és arra, hogy megfelelően módosítsuk a G8 és G20 csúcstalálkozó során is felmerülő globális kérdésekkel, például a gazdasági fellendülés fenntartható ösztönzésével, a pénzpiacok reformjára és szabályozására irányuló együttműködéssel, az éghajlatváltozással és a nukleáris fegyverkezés elleni küzdelemmel kapcsolatos stratégiánkat.

A közelmúltban részt vettem a G8 külügyminiszterek Kanadában megrendezett találkozásán, ahol ezek közül számos kérdést megvitattunk.

Lehetőségünk nyílik majd az EU-Kanada kétoldalú kapcsolatok és a regionális válságokkal kapcsolatos közös munka módjának megvitatására is. Célunk egy célirányos, üzleti jellegű csúcstalálkozó lebonyolítása.

Kétoldalú kapcsolatunkat illetően a találkozón az EU és Kanada közötti kapcsolat bővítésére és korszerűsítésére irányuló erőfeszítésekkel foglalkozunk majd. Ez kiváló lehetőséget teremt arra, hogy legfelsőbb politikai szinten támogatást nyújtsunk egy nagyra törő és átfogó gazdasági és kereskedelmi megállapodás mihamarabbi megkötéséhez.

Fel fogjuk mérni a tárgyalások első három fordulóján elért haladást, ugyanakkor e tárgyalásoknak új lendületet is adunk, szem előtt tartva, milyen fontosak ezek a kereskedelem és a munkahelyteremtés fokozása szempontjából. Általánosságban a kereskedelmet illetően a csúcstalálkozásnak egyértelműen jeleznie kell, hogy az EU és Kanada elutasítja a protekcionizmust, emlékeztetve a dohai fejlesztési forduló nagyra törő, átfogó és kiegyensúlyozott lezárására irányuló kötelezettségvállalásunkra.

A csúcstalálkozásnak ezenfelül a kölcsönös vízummentes utazás kérdésére is ki kell térnie. Célunk egyértelmű: azt szeretnénk, ha minél hamarabb valamennyi uniós polgár vízum nélkül utazhatna Kanadába.

Alkalmunk nyílik majd továbbá a válságkezelési együttműködés megtárgyalására, amely, örömmel mondhatom, gyorsan bővül. Már jelenleg is számos válságkezelési művelet van folyamatban, nevezetesen az afganisztáni rendőri misszió, ahol a Kanadával folytatott együttműködésünk példaértékű.

Nyilvánvaló okokból Haiti is felkerül a csúcstalálkozó napirendjére. Kanada rendkívül fontos szerepet játszik Haitin, és a válságkezelés hosszú távú fejlődéssel való összekapcsolása az egyik olyan terület, ahol lehet és kell is erősíteni a közös erőfeszítéseket. Ezt hangsúlyoztam a március 31-i Haitiről szóló New York-i konferencián is, amelyen Franciaország, Spanyolország és Brazília mellett az EU és Kanada egyaránt társelnökként vett részt.

New Yorkban Andris Piebalgs fejlesztési kérdésekért, és Kristalina Georgieva nemzetközi együttműködésért, humanitárius segítségnyújtásért és válságkezelésért felelős biztos kollégáimmal együtt örömmel jelentettük be, hogy az EU több mint 1,2 milliárd euróval járul hozzá Haiti újjáépítéséhez és fejlesztéséhez.

Az EU és Kanada egyaránt hosszú távra elkötelezte magát az iránt, hogy támogassa Haitit az újjáépítés – egy jobb jövőt célzó újjáépítés – útján.

A csúcstalálkozón az éghajlatváltozásra is kitérünk majd. Figyelembe véve a Koppenhága után kialakult körülményeket, az éghajlatváltozás hatásainak enyhítése továbbra is kiemelt helyen szerepel a napirenden, és támogató jellegű energiapolitikákat kíván. Széles körben támogatott az az elképzelés, hogy az Unió és Kanada közötti együttműködésnek a finanszírozási mechanizmusokra, valamint a harmadik országok tiszta fejlesztéseinek támogatására kellene összpontosítania.

Az éghajlatváltozás Északi-sarkvidéken tapasztalható következményei szintén fontos elemét képezik majd a csúcstalálkozón folytatandó eszmecsereeknek. Sehol máshol nem érezhetők olyan markánsan az éghajlatváltozás hatásai, mint a sarkvidéki régióban. A környezeti változások egyre erőteljesebb hatást gyakorolnak a sarkvidéki lakosokra, a biológia sokféleségre és a tájra – a szárazföldön és a tengeren egyaránt. A régió és azon belül lakosainak védelme az EU formálódó sarkvidék-politikájának egyik központi célkitűzése, ahogyan arra a tisztelt képviselők a márciusi plenáris ülésen tartott előadásomból emlékezhetnek. Tekintve, hogy földterületének több mint 40%-a az északi régióban fekszik, Kanada osztozik a sarkvidéki környezet megóvására, valamint a térség fenntartható gazdasági és társadalmi fejlődésének biztosítására irányuló törekvésünkben.

Végezetül, amikor az EU és Kanada közötti kapcsolatok bővítéséről és korszerűsítéséről beszélünk, az Európai Közösség és Kanada között létrejött, 1976. évi keretmegállapodásból indulhatunk ki. A megállapodás még hatályban van, azonban már idejélmúlt. Az EU és Kanada közötti együttműködés ma már olyan további területekre is kiterjed, mint a kül- és biztonságpolitika, valamint a bel- és igazságügyi kérdések terén megvalósuló szorosabb együttműködés.

Ennélfogva korszerűbb keretmegállapodásra van szükség, amely valamennyi ágazati megállapodást felölelne, ideértve az átfogó gazdasági és kereskedelmi megállapodást is; jelenleg tájékoztató jellegű megbeszéléseket folytatunk Kanadával e megállapodás korszerűsítése céljából.

A folyamatos változás által jellemzett nagy kihívások világában partnerekre van szükségünk. Kanada az Európai Unió egyik legfontosabb partnere. Célunk egy sikeres és egyértelmű eredményekkel szolgáló csúcstalálkozó.

Elisabeth Jeggle, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő, hölgyeim és uraim! Köszönet önnek, Ashton bárónő, a kimerítő nyilatkozatért. Az Európai Parlament kanadai kapcsolatokkal foglalkozó küldöttségének alelnökeként különös örömmel tölt el, hogy a Parlamentben a közelgő EU-Kanada csúcstalálkozóról esik szó. Mint tudja, a szavazást sajnálatos módon május elejéig elhalasztották. Ennek ellenére röviden bemutatnám az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja számára fontos szempontokat.

1959 óta Kanada az Európai Unió egyik legközelebbi és legrégebbi partnere. Számos közös értékkel rendelkezünk és határozottan támogatjuk a világszintű kihívások kezelésére irányuló többoldalú megközelítést. 2010-ben Kanada tölti be a G8 elnöki tisztét, és a legközelebbi G20 csúcsnak is Kanada ad otthont. Az Európai Unió és Kanada közötti átfogó gazdasági és kereskedelmi megállapodással kapcsolatban jelenleg folyó tárgyalások tekintetében fontos, hogy a következő csúcstalálkozón elmélyítsük és megerősítsük a két partner közötti jó viszonyt.

Közös állásfoglalásunkban ezért az előttünk álló kihívások összehangolt és következetes megközelítésére szólítunk fel, különösen a gazdasági és pénzügyi válság, a kül- és biztonságpolitika, a fejlesztési együttműködés, az éghajlati és energiapolitika, valamint a dohai forduló tárgyalásai tekintetében. Emellett azonban arra is felszólítunk, hogy a közelgő EU-Kanada csúcstalálkozón rendezzék a kanadai kormány által a cseh, bolgár és román uniós polgárokkal szemben részben visszaállított vízumkötelezettség problémáját. Ebben az összefüggésben nagy örömmel üdvözljük a prágai Kanadai Nagykövetségen található vízumiroda megnyitását, valamint a kérdéssel foglalkozó szakértői munkacsoport létrehozását.

Végezetül még egyszer hangsúlyozni szeretném, meggyőződéseim, hogy az EU-Kanada csúcs elmélyíti a két partner közötti, már jelenleg is szoros politikai kapcsolatot. Köszönöm az elkötelezettségüket és a figyelmüket.

Ioan Enciu, az S&D képviselőcsoport nevében. – (RO) Ahogyan Ashton főképvisező asszony is mondta, Kanada az Európai Unió egyik legrégebbi partnere, az idei csúcstalálkozó pedig igen fontos e szoros együttműködés folytatása és megszilárdítása szempontjából valamennyi területen: a gazdaság, a kereskedelem, az éghajlatváltozás és a katonai kérdések terén. Üdvözölni kívánom az EU és Kanada közötti kereskedelmi megállapodás aláírását célzó eddigi intézkedéseket, és bízom benne, hogy az idei csúcstalálkozó elegendő lendületet ad majd annak véglegesítéséhez.

Figyelembe véve a jelenlegi gazdasági helyzetet és az éghajlat állapotát, hangsúlyoznom kell a hagyományos energiatermelő források alternatíváinak meghatározását célzó szoros együttműködés szükségességét, amely tiszteletben tartja a két állam, az Európai Unió és Kanada azon sajátosságait, amelyek az alacsony szén-dioxid-felhasználású technológia fejlesztésében és használatában érintettek. Ezzel egy időben a sarkvidéki régióban is ösztönözni kell az éghajlatbarát energiaágazatban, valamint a tengerhasznosítási ágazatban folytatott együttműködést.

A csúcstalálkozó néhány érzékeny kérdést is érinteni fog. Itt az ökológiai problémákra, a globális felmelegedésre, az ACTA-ra, a CETA-ra, a bankszektorra, a pénzügyi és gazdasági piacok stabilitásának megteremtésére, a CITES konferenciára és a PNR-adatokról szóló EU-Kanada megállapodásra gondolok. Úgy vélem, hogy a múltbeli tapasztalatokat szem előtt tartva az Európai Unió és Kanada a lehető legtöbb kérdést sikeresen meg fogja oldani. Ezek a problémák azonban tapintatos és megértő megközelítést igényelnek, mindenféle vádaskodás nélkül, egyszerűen előre tekintve a jövőbe és figyelembe véve a két oldal polgárainak érdekeit. A kétoldalú kapcsolatok kölcsönös jellegének szavatolása az Európai Unió egyik alapelve. Bízunk benne, hogy Kanada a közeljövőben eltörli a román, cseh és bolgár állampolgárokra vonatkozó vízumkövetelményt, és ezáltal az Európai Unió valamennyi polgára számára biztosítja a tisztességes és egyenlő bánásmódot.

Végezetül, figyelembe véve, hogy a nemzetközi szerződések aláírásához ki kell kérni az Európai Parlament véleményét, az intézményt már a projektek kezdeti szakaszától fogva be kell vonni, illetve konzultálni kell vele. Megragadom az alkalmat, és felkérem a Bizottságot, hogy a fenntartható eredmények elérése érdekében alakítson ki hatékony kommunikációt az Európai Parlamenttel.

Wolf Klinz, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim. Az EU és Kanada közötti partnerség jól működik, nemcsak a gazdaság terén, hanem az olyan külügyi kérdésekben is, mint Irán, Afganisztán, Haiti és az ezekhez hasonló esetek.

Ennek ellenére számos komoly kihívással állunk szemben. Biztos vagyok benne, hogy le tudjuk győzni őket, mivel szoros baráti és partnerségi kapcsolat van közöttünk. Öt konkrét szempontra gondolok. Először is, meg kell valósítani a pénzügyi szektor megfelelő szabályozását. A G20-ak sok mindent ígértek, és véleményem szerint fontos, hogy a torontói G20 csúcstalálkozón, amelynek Kanada lesz a házigazdája, a G20 országok ne csupán ígéreteket, hanem konkrét intézkedéseket is tegyenek.

Második észrevételemet már említették. Az éghajlat tekintetében hasonló célkitűzésekkel rendelkezünk. Itt Európában kétségtelenül van mit tanulnunk Kanadától a szén-dioxid-elkülönítési és -tárolási projektekről és egyéb ágazati fejlesztésekről. Bízunk benne, hogy meg fogunk tudni állapodni a közös csökkentési előírásokról.

Harmadik észrevételem az új kereskedelmi megállapodásra irányul, és úgy gondolom, hogy célkitűzéseink ezen a területen is igen hasonlóak. Két olyan területet szeretnék kiemelni, ahol cselekednünk kell, és ahol közelíteni kívánjuk az álláspontokat, ám továbbra is némi távolság tapasztalható közöttünk. Ezek egyike a vízummentes utazás, amelyet ön, Ashton bárónő, már említett. Bízom benne, hogy a jövőben az uniós tagállamok etnikai kisebbségeit is a többi uniós polgárhoz hasonló bánásmódban lehet majd részesíteni.

Utolsó észrevételem az utas-nyilvántartási megállapodásra vonatkozik, amelynek érvényessége tavaly ősszel lejárt. Valójában továbbra is hatályos, azonban nincs már jogalapja. Új jogalapra van szükség annak érdekében, hogy új megállapodást hozzassunk létre. Ennek az új jogalapnak biztosítani kell a polgári jogok tiszteletben tartását. A korszerű hálózatépítési technológiai lehetőségeket nem szabadna arra használni, hogy a nevekkkel, születési dátumokkal, járatinformációkkal, hitelkártyákkal stb. kapcsolatos minden adat egyszerűen hozzáférhetővé váljon és így azokkal vissza lehessen élni. Bízunk benne, hogy közösen munkálkodva olyan jogalapot teremthetünk, amely összhangban áll a polgári jogok európai értelmezésével.

Reinhard Bütikofer, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő! Kanada az EU jó barátja és fontos partnere. Ezenfelül nemzetközi szereplő, amely régóta érett demokráciaként működik, és amelytől sokat tanulhatunk. Ugyanakkor, mivel a Kanadával kapcsolatos utolsó parlamenti állásfoglalás elfogadása óta hosszú idő telt el, meg kellene ragadnunk az alkalmat, hogy a jelenlegi állásfoglalásnál komolyabban megvizsgáljuk az Európa és Kanada közötti kapcsolatot.

Igen zavarba ejtőnek találom, hogy az állásfoglalás számos közös kihívásra utal, ezek között azonban nem említi az Északi-sarkvidéket. Nem található benne utalás a sarkvidék célokkal és előírásokkal alátámasztott védelmére. A sarkvidéket csupán futólag említi, azt pedig, hogy márciusban Kanada meglehetősen

barátságtalan módon megakadályozta, hogy Svédország, Finnország, Izland és az őslakosok részt vehessenek egy Északi-sarkvidékről szóló nemzetközi találkozón, teljes mértékben figyelmen kívül hagyja.

Kínos számomra, hogy a szöveg nem foglalkozik a kátrányos homok, a kékúszójú tonhal és a fókák leölésének problémájával. Ez nem mind Kanada provokálását célozza. Egy baráttal folytatott komoly megbeszélés során azonban butaság és szégyen lenne, ha nem említenénk a meglévő problémákat. Az állásfoglalás nem szól arról, hogy Kanada nem játszott kifejezetten pozitív szerepet Koppenhágában. A vízümpolitikai problémát egyértelműbben ki kellene emelni, különösképpen a Cseh Köztársaság és roma lakosainak tekintetében.

Egy barátságban együtt kell működnünk, de nem söpörhetjük a problémákat a szőnyeg alá, az ugyanis senkinek sem jó. Éppen ezért képviselőcsoportom a szavazás során törekedni fog annak biztosítására, hogy az állásfoglalás magában foglalja a kátrányos homok és a fókatermékek importjának kérdését.

Philip Bradbourn, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! A Kanadával fenntartott kapcsolatokért felelős küldöttség elnökeként örömmel üdvözlöm az állásfoglalást, amely valójában az EU-Kanada csúcstalálkozó első része. Ahogyan már hallottuk, Kanada Európa egyik legrégebbi partnere, az Atlanti-óceánon átívelő kapcsolatok megerősítése pedig mindkét oldal számára kiemelt jelentőségűvé vált. Miként nyitó beszédében a bárónő is elmondta, Kanadával egy átfogó gazdasági és kereskedelmi megállapodásra irányuló tárgyalásokat folytatunk, amely remélhetőleg példaként szolgál majd az EU és a harmadik országok közötti jövőbeni kereskedelmi megállapodásokhoz.

A Parlamentnek jóvá kell hagynia ezeket a megállapodásokat, és bízom benne, hogy a Bizottság a tárgyalások valamennyi szakaszában teljes körűen tájékoztatja és bevonja majd a munkába a képviselőket és különösképpen a parlamentközi küldöttséget és a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságot.

Az előttünk lévő állásfoglalást maradéktalanul támogatom, mivel tömör és a csúcstalálkozó, illetve a kanadai kormánnyal való kapcsolatunk kérdésére szorítkozik. Az állásfoglalás kedvező hangnemet üt meg az elkövetkező tárgyalásokhoz, és jól szemlélteti, hogy a Parlament kész pozitívan eljárni legrégebbi kereskedelmi partnerünkkel. Mindez alapul szolgálhat nem csupán a tisztelt Ház hírnevének öregbítéséhez, hanem a jövőben más harmadik országokkal folytatott tárgyalásokhoz is.

Joe Higgins, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Az Európai Unió és Kanada közötti gazdasági megállapodás társadalmi, környezeti és gazdasági hatásairól nem készült vizsgálat.

Az egészségügy, az oktatás, a helyi önkormányzatok, a közművek és a közlekedés területén 600 000 tagot számláló Kanadai Közalkalmazotti Unió komoly aggodalommal viseltet egy ilyen megállapodás hatásai iránt. A kanadai közszférában 340 000 taggal rendelkező Általános és Közalkalmazottak Országos Uniója osztja ezeket az aggodalmakat, csakúgy, mint a 165 000 tagú Kanadai Köszolgálati Szövetség.

Ezek a munkavállalók azért aggódnak, mert úgy tudják, hogy egy ilyen megállapodás végrehajtása elsősorban a kanadai és az európai uniós nagyvállalatok gazdasági érdekeit szolgálná, nem pedig a munkavállalók vagy a társadalmi igazságosság érdekeit.

Nos, mind az európai, mind pedig a kanadai transznacionális vállalatok be szeretnének törni a kanadai közszolgáltatás-nyújtás területére – természetesen a profitmaximalizálás céljával. Úgy tekintenek az EU és Kanada közötti megállapodásra, mint olyan eszközre, amellyel a tömegközlekedés, a vízellátás, a villamos energia és más hasonló területeken kikényszeríthető a széles körű privatizáció. Egy ilyen fejlemény baljós következményekkel járna a kanadai munkavállalók fizetésére és munkakörülményeire nézve. Ez a bérek rohamos csökkenésének kezdetét jelezheti, pontosan úgy, ahogyan azt Európában is láttuk, ahol maga az Európai Bizottság támogatja a magánvállalatok jogait azáltal, hogy a munkavállalók kizsákmányolására alkalmas szolgáltatásokat nyújt számukra, miként az abban az esetben is bebizonyosodott, amikor a Bizottság eljárást indított a luxemburgi kormány ellen, amiért az a migráns szolgáltatási dolgozók számára a luxemburgi munkavállalókéval azonos védelmet kívánt nyújtani.

A vízügyi multinacionális vállalatok különösen fenik a fogukat a kanadai vízre. Egyes uniós székhelyű multinacionális vállalatok korábban már jelentős pusztítást végeztek a víz privatizációja révén olyan országokban, mint Bolívia, vesztérhes befolyásuk pedig most már Kanadában is érezhető.

A kanadai átlagemberek szerencsére képesek megküzdeni közüzemi vízellátásuk védelméért. Rendkívül ébernek kell lenniük.

Az európai közszféra dolgozóinak szakszervezetei szintén aggódnak, és arra kérem mind a kanadai, mind pedig az unióbeli szakszervezeteket, hogy hozzanak létre olyan igazi kampányt, amely a magánprofit

maximalizálásával szemben demokratikus ellenőrzés révén biztosítja a közszolgáltatásokban való állami tulajdon védelmét; ez azonban ne csupán vezetői szintű találkozók legyen, hanem az egyszerű polgárok valódi részvétele közszolgáltatásaik védelmében.

Anna Rosbach, az EFD képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök úr! Európa és Kanada hosszú évek óta gyümölcsöző partnerséget élvez, ezért mi sem természetesebb, mint hogy törekszünk a szabad kereskedelem bővítésére. Ugyanakkor, figyelembe véve az eddigi tárgyalásokhoz szükséges időt, valóban a mostani a legjobb módszer? Nem túlságosan bonyolult és bürokratikus az uniós apparátus e feladat megoldásához?

Kanada szabadkereskedelmi megállapodást kíván kötni az EU-val, ezzel egy időben azonban nem hajlandó betiltani a szörnyű fókamészárlásokat, amelyek homlokegyenest ellentmondanak valamennyi állatjóléti szabálynak.

Hasonlóképpen, Kanada meg szeretné adóztatni a jégmentes északnyugati átjárón áthaladó hajóforgalmat. Egy Amerikától északra fekvő útvonalnak azonban mindenki számára szabadon elérhetőnek kell lennie. Az északnyugati átjáró ideális megoldás, amelynek köszönhetően időt, pénzt és üzemanyagot takaríthatunk meg, és védhetjük a környezetet. Javítja az északi félteke valamennyi országának versenyképességét. Szorgalmazom ezért, hogy Kanada kövesse a szabadkereskedelmi megállapodás háttérében álló elképzeléseket, és vesse el a nyílt tenger használatára kivetett adó ötletét.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr! Mintha nem volna elég kellemetlen, hogy az átfogó gazdasági és kereskedelmi megállapodásról (CETA) folyó tárgyalások közepén információk szivárogtak ki, az a vád is elhangzott, hogy Kanadát arra kényszerítik, hogy a szerzői jogokra vonatkozó jogszabályait a CETA és a hamisítás elleni kereskedelmi megállapodás (ACTA) részeként összhangba hozza az Egyesült Államok és az EU szabányaival. A jelek szerint a CETA jelentős privatizációt, deregulációt és átszervezést említ. Ide tartozik, hogy a helyi hatóságok számára megtiltják az egyedi helyi vagy nemzeti közbeszerzési iránymutatások alkalmazását. Természetesen ésszerűbb a nagyobb szerződésekre versenytárgyalásokat kiírni, és természetesen hatályos szabályokkal kell gondoskodni arról, hogy ne harapózzon el a korrupció és a részrehajlás.

Amikor saját helyi hatóságaink már most is arról panaszkodnak, hogy nem élhetnek a társadalmilag elkötelezett vállalatok ajánlataival, hanem ehelyett általában kötelesek a szerződéseket a piaci erőfölénnyel rendelkező vállalatoknak odaítélni, még kevésbé érthető, hogy más országok számára is hasonló szabályozást írunk elő. Amikor a szabadkereskedelmi megállapodások lehetővé teszik a multinacionális vállalatok számára, hogy környezetvédelmi és egészségügy-politikai döntéseikért kártérítési pert indítsanak a kormányok ellen, egyértelmű, hogy az Európai Unió vajmi keveset tanult a pénzügyi és gazdasági válságból, és továbbra is a rossz, neoliberális irányban halad.

Ha az EU valóban segíteni kívánja polgárait, ahogyan a demagóg szónokok folyamatosan hangoztatják, akkor irányt kell váltania, és a globalizáció elleni védőbástyává kell válnia, miközben támogatja a Kanadához hasonló barátságos hatalmakat.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Először is más képviselőtársaimhoz hasonlóan hangsúlyozni szeretném, hogy az EU-Kanada csúcstalálkozó fontos lehetőséget kínál e jelentős demokráciával fennálló partnerségünk elmélyítésére. Ez a kapcsolat rendkívül fontos az EU számára, mivel olyan partnerek alkotják, akik közös értékeket vallanak és hosszú ideje együttműködnek.

Ugyanakkor emlékeztetni szeretném önöket a 2009. májusi prágai EU-Kanada csúcson tett nyilatkozatra, amely megerősítette a partnerek azon közös célkitűzését, hogy, idézem, „az EU és Kanada között elősegítsék a személyek szabad és biztonságos mozgását azzal a céllal, hogy a Kanadába való vízummentes utazást a lehető leghamarabb az EU valamennyi polgárára kiterjesszék”.

Egy évvel később kénytelenek vagyunk megjegyezni, hogy messze nem teljesítettük ezt a célkitűzést. Jelenleg nem csupán a román és bolgár személyeket érinti továbbra is a vízumkötelezettség, hanem, mint azt tudják, az elmúlt évben a Cseh Köztársasággal szemben is visszaállították a vízumkövetelményt.

Úgy gondolom, itt elsősorban a kölcsönösség problémája figyelhető meg. Másrészt tekintve, hogy – mint azt jól tudják – jogszabályaink értelmében valamennyi uniós tagállam eltörölte a vízumot a kanadai állampolgárok számára, ha fogalmazhatok így, következetességbeli hiányosságokat tapasztalunk, mivel Kanada az egyik tagjelölt ország, Horvátország számára eltörölte a vízumkövetelményt, miközben, ismétlem, egyes uniós tagállamok polgáraival szemben továbbra is fenntartja a vízumkötelezettséget.

Úgy gondolom ezért, hogy a májusi csúcstalálkozón jelentős, ha nem egyenesen döntő előrelépést kell tennünk a valamennyi uniós tagállamra vonatkozó vízummentesség kérdésében. Véleményem szerint sajátos

intézkedésekre van szükség és ezt a célkitűzést a lehető legkiemeltebb napirendi pontként kell kezelni, az elvi nyilatkozatok ugyanis már nem elégségesek számunkra. Ez a fajta hátrányos megkülönböztetés rendkívül tisztességtelen, különösen saját hazám, egy olyan európai uniós tagállam polgáraival szemben, amely jelentős technikai haladást ért el a vízumkötelezettség eltörlése tekintetében.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Elnök úr! Azon tűnődöm, miért érzem mindig úgy, hogy gyanakodnom kellene arra, hogy a Bizottság nem kívánja az Európai Parlament elé terjeszteni a kérdéseket. Ez a helyzet a Kanadával tárgyalt szabadkereskedelmi megállapodással is. Csatlakoznék a képviselőtársaim által hangoztatott kritikákhoz, akik úgy fogalmaztak, hogy egyes tények igen gyanúsak, különösen az, amelyet Higgins úr említett, akivel teljes mértékben egyetértek.

Véleményem szerint a kereskedelmi megállapodás jó dolog, ha mindkét oldalon elősegíti az általános jólétet, akkor azonban nem, ha szinte kizárólag néhány nagy multinacionális vállalat érdekeit szolgálja. Amikor rájövünk, hogy a kereskedelmi megállapodások hirtelen az egészségügyről, az oktatásról és a közbiztonságról szólnak, és hogy ezek deregulációjára és privatizációjára lehet számítani, akkor gyanakodni kezdünk arra, hogy a megállapodás a kevesek javát szolgálja és sokak kárára válik. Figyelmeztetni szeretném azokat az embereket, akik ilyen megállapodások bevezetésével próbálják megkerülni az Európai Parlamentet.

Második észrevételem a következő. Ha olyan régi partnerrel ülésezünk és tárgyalunk, mint Kanada, néhány kellemetlen témát is érinteni kell. Úgy gondolom, egy ilyen típusú megbeszélésnek és megállapodásnak ki kellene térnie a főkérdésekre. Ennek célja nem az, hogy bárkit is felzaklasson, hanem hogy tisztázni lehessen az európai álláspontot, és olyan megoldást lehessen találni, amely véget vet a kis állatok kárára történő döbbenetes profittermelésnek.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Sebastian Bodu képviselőtársam nem tud ma jelen lenni Strasbourghban, ezért én helyettesítem.

Jelenleg 39 millió román, cseh és bolgár európai polgár nem utazhat Kanadába vízum nélkül. Több mint a felük – 22 millió személy – román állampolgár. A kanadai belépésre jogosító vízumrendszer visszaállítása az egyesült államokbeli vízumrendszerhez hasonlóan olyan helyzetet teremt, amelyben egyes európaiak másodrendű polgárokká válnak.

Az európai polgárokat megillető szabad mozgás jogát egységes alapon kell kezelni. A vízumkérdés hatással van az Európai Unió és Kanada közötti kapcsolatokra. Barroso elnök úr a korábbi csúcstalálkozón a probléma megoldására szólított fel. A kérdéssel továbbra is foglalkozni kell.

Románia esetében a román polgárok által benyújtott, elutasított vízumkérelmek száma 2004 és 2008 között 16%-ról 5%-ra csökkent. Hozzávetőleg 200 000 román él Kanadában, akiknek túlnyomó többsége a kanadai állam hivatalos bevándorlási rendszerének keretén belül érkezett oda. Nem értem, miért alkalmaz Kanada eltérő megközelítéseket. 2009-ben eltörölték a vízumkövetelményt egy olyan európai országgal szemben, amely nem tagja az Európai Uniónak, mindezt pedig azzal indokolták, hogy az adott országból származó polgárok már nagy számban élnek Kanadában.

Úgy gondolom továbbá, hogy a Cseh Köztársaságnak ismételt vízummentességet kell élveznie. A vízumok ismételt bevezetésére adott magyarázat nem válhat tényezővé más államok számára. Az Európai Parlament az EU-Kanada csúcs napirendjére tűzte a vízumkérdést. Az EU-nak ki kell tartania a 2009. októberi álláspontja mellett, amelynek értelmében, ha a problémát 2010 végéig nem sikerül megoldani, végrehajtja a szolidaritási záradékot.

Ashton alelnök asszony, a tagállamok vízummentességének elérése komoly szakmai sikert jelentene az ön számára. Sok sikert kívánok ehhez a feladathoz.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Elnök úr! Kanada 1959 óta az Európai Unió egyik legrégebbi és legközelebbi szövetségese. Együttműködésünknek azonban minden esetben a közös értékeken és a kölcsönös tiszteleten kell alapulnia.

Kanada világviszonylatban az üvegházhatású gázok 10 legnagyobb kibocsátójának egyike, és az egyetlen olyan ország, amely jölehet aláírta és ratifikálta a Kiotói Jegyzőkönyvet, később nyilvánosan bejelentette, hogy nem áll szándékában teljesíteni jogi kötelezettségvállalásait. Ahelyett, hogy az 1990. évi értékekhez képest 6%-kal csökkentette volna a kibocsátásokat, a kanadai kibocsátások mértéke 26%-kal nőtt. Ennek fő oka a kátrányos homok gyártása. A kátrányos homok gyártásából 3-5-ször annyi üvegházhatású gáz kibocsátás származik, mint a hagyományos kőolaj- és földgáztermelésből. A kátrányos homok gyártásához ezenfelül minden hordó kinyert kátrányra számítva kettő-öt hordónyi víz szükséges, majd számos különböző

melléktermék keletkezik, amelyek veszélyt jelentenek a biológiai sokféleségre és az őslakosok életére. Ez a termelés továbbá pusztítja a boreális erdőket, amelyek a bolygó legnagyobb szén-dioxid-megkötői. 2020-ra a kátrányos homok valószínűleg több kibocsátásért lesz felelős, mint Ausztria és Írország. Az egy főre jutó zöld támogatások összege Kanadában csupán 77 amerikai dollár, szemben például Koreával (1200 USD), Ausztráliával (420 USD) és az Egyesült Államokkal (365 USD).

Rendkívül fontos a boreális erdők védelmének biztosítása, ahogyan az is, hogy felkérjük Kanadát azon nemzetközi megállapodások betartására, amelyeket közösen írtunk alá, eddig azonban egyoldalúan teljesítettünk, és minden további együttműködésnek is ezen az alapon kellene megvalósulnia.

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) 1959 óta Kanada az Európai Unió egyik legközelebbi és legállandóbb partnere. Örömmre szolgál, hogy a jelenlegi jobboldali kormányzat idején javult a kanadai gazdaság helyzete, ami a korábbi választási időszakok során nem történt meg az országban.

A gazdasági helyzet erősödése és az erősebb kanadai dollár, amely fokozottabb jólétet biztosít a kanadai polgárok számára, szintén pozitív jelet küldött a többi ország felé, és kedvező feltételeket teremt nemcsak a politikai, hanem a gazdasági együttműködés fejlődése számára is. Úgy vélem, hogy a brüsszeli EU-Kanada csúcstalálkozó konkrét előrelépést jelent majd az átfogó gazdasági partnerségi megállapodásról folyó tárgyalások tekintetében.

Kanada az EU tizenegyedik legnagyobb kereskedelmi partnere, innen származik az összes uniós külkereskedelem 1,7%-a, az EU pedig Kanadában a második, míg Kanada az EU-ban a negyedik legnagyobb befektető.

2008-an az áruk összértéke elérte az 50 milliárd eurót, míg a szolgáltatások értéke 20,8 milliárd eurót tett ki. Az áruk és szolgáltatások EU és Kanada közötti kereskedelmének liberalizációja lehetővé fogja tenni a kétoldalú kereskedelem élénkítését és elmélyítését, ami kétségtelenül jelentős előnyökkel jár majd mind az EU, mind pedig a Kanadai gazdaság számára.

Jan Březina (PPE). – (CS) Elnök úr, Ashton bárónő, hölgyeim és uraim! Az EU közös vízümpolitikája számára nagy kihívást jelent, hogy 10 hónapja Kanada a Cseh Köztársaság polgáraitól vonatkozóan visszaállított a vízümkövetelményt. A Cseh Köztársasággal kapcsolatos egyoldalú intézkedése révén Kanada egyben elfogadhatatlan módon megkerülte a közös vízümpolitikáért felelős európai uniós szerveket. Ennek nyomán veszélybe kerültek egy tagállam polgárainak jogai, valamint az e jogokat érvényesítő uniós intézmények tekintélye. A kanadai kormány által az Unió egyik tagállamával szemben hozott példa nélküli intézkedés az EU egésze számára a szolidaritás próbáját jelenti.

A cseh polgárok határozottan számítanak arra, hogy az Európai Bizottság felvállalja, hogy egy tagállam és jogszerű érdekeinek védelmezőjeként és képviselőjeként lépjen fel. Erre egyedülálló lehetőség adódik a közeledő EU-Kanada csúcstalálkozón, ahol a vízümkérdésnek szerepelnie kell a tárgyalási pontok között. Itt az ideje, hogy minden lehetséges lépést megtegyünk annak érdekében, hogy e régóta húzódó ügyben áttörést érjünk el. Üdvözöltem, hogy a Bizottság 2009 októberében jelentést fogadott el, amelyben felszólította Kanadát egy prágai vízümroda megnyitására, valamint arra, hogy hozza létre a vízümkötelezettség feloldására vonatkozó menetrendet. Kanada az első követelményt teljesítette, a másodikat azonban mind ez ideig nem, ezért sem az Európai Bizottság, sem pedig a Tanács nem elégedhet meg az eddig elért haladással. Nem szabad enyhíteni a Kanadára gyakorolt nyomást, éppen ellenkezőleg, fokozni kell azt. Ebben az összefüggésben felkérném a Bizottságot, hogy tegyen egyértelmű nyilatkozatot, amelynek értelmében elkötelezi magát az iránt, hogy nem megfelelő eredmények esetén ellenintézkedésekre, többek között a kanadai tisztviselőkre és diplomataikra vonatkozó vízümkövetelmény bevezetésére irányuló javaslatot tesz.

Szilárd meggyőződésem, hogy a sarkunkra kell állnunk. A cseh polgárok nem szép ígéreteket és együtt érző kijelentéseket várnak az EU szerveitől, hanem konkrét, célirányos fellépést. Véleményem szerint a labda most a Bizottság és különösen Barroso elnök úrnál van, aki a csúcstalálkozón a kanadai miniszterelnök fő tárgyalópartnere lesz. Ha nem kezdünk magabiztosan és erősen viselkedni a kanadai kormánnyal szemben, minden eddig megtett erőfeszítés hatástalan marad, ami következőképpen súlyosan aláássa majd a cseh polgárok sorsát az európai intézményeken belül. Ebben az esetben az európai szolidaritással kapcsolatos beszéd számukra üres szavakká válik majd.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő, hölgyeim és uraim! A Kanadával fenntartott kapcsolatokért felelős uniós küldöttség tagjaként hangsúlyozni szeretném, hogy Kanada és az EU közös értékekkel rendelkezik. Közös értékeink alkotják társadalmi struktúránk alapját, és e tekintetben alapvető jelentőséggel bírnak. Nagyobb mértékben kellene felhasználnunk ezt a közös alapot arra, hogy közös

felelősséget vállaljunk az alapvető globális feltételek átszervezéséért. Partnerségünk alapjául szoros történelmi és kulturális kapcsolataink, valamint a többoldalúság iránti tiszteletünk, többek között az ENSZ Chartájának támogatása szolgál. Számos különböző szinten javítanunk és erősíteniünk kell a kapcsolatunkat, elsősorban természetesen politikai szinten.

A ma megvitatott megállapodás az első, amely az új szerződés alapján jön létre, és a Bizottságnak ezzel tisztában kell lennie. A megállapodással kapcsolatos sikeres döntéshozatali folyamat fő követelményei az átláthatóság, az együttműködés és a Parlament bevonása. A mai megbeszélések során két fontos kérdés merült fel. A cseh polgárokat érintő egyoldalú vízumszabályok elfogadhatatlanok, és azokat el kell törölni. A főkérdések kereskedelmére vonatkozó szigorú szabályok kanadai bírálata nem azt jelzi, hogy nekünk kellene változtatni, hanem azt, hogy Kanadának kell.

Az EU és Kanada közötti megállapodás egyik célkitűzése azonban az, hogy közösen munkálkodva az Észak-amerikai Szabadkereskedelmi Egyezmény (NAFTA) által létrehozottnál erősebb kereskedelmi térséget hozzunk létre. Ez nemcsak a gazdasági együttműködésről szól, hanem arról is, hogy egyértelműen jelezzük: a protekcionizmus nem elfogadható. Szerencsés egybeesés, hogy Joe Biden éppen az EU-Kanada csúcs napján szólal fel Brüsszelben, az Európai Parlamentben, mivel fontos számunkra az észak-amerikai kontinens mindkét részével megvalósított hatékony, szakmai együttműködés, és mivel közösen nagyobb felelősséget kívánunk vállalni a világban.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Ashton bárónő! Fel szeretném hívni a figyelmét, hogy az EU és Kanada közötti megállapodás sikeres ratifikálásának Achilles-sarka a Cseh Köztársaság, Románia és Bulgária számára egyoldalúan előírt vízumkövetelmény, mivel az az EU-ban elfogadhatatlan jellegű másodrendű polgárságot hoz létre. Nem csupán a velünk szolidaritást vállaló többi ország, de számos európai parlamenti képviselő is teljes mértékben jogosult a ratifikálás megakadályozására, amennyiben Kanada nem teljesíti a laza menekültügyi politikája szigorítására tett ígéretét, ami elvben a vízumkötelezettség feloldásának előfeltétele. Ashton bárónő, meg tudná mondani, vajon felhívta-e Kanada figyelmét arra, hogy elfogadhatatlan, ha az ország 2013-ig elhalasztja e visszaélésekre lehetőséget adó nagyvonalú menekültügyi politika szigorítását, és hogy a lehető leghamarabb módosítania kell a törvényt, figyelembe véve az Európai Unióval közös értékeket és a vele fennálló kiváló gazdasági kapcsolatot, amelynek feltételeit bele kell foglalni az új kereskedelmi megállapodásba? Aelnök asszony, kiemelt feladatának tekinti-e, hogy felvesse a határidő kérdését a két hét múlva megrendezésre kerülő kanadai csúcson, valamint hogy még a Kanadával való megállapodás aláírása előtt elérje a vízumkövetelmény feloldását? Ha ez nem így van, tisztában van-e azzal, hogy előfordulhat, hogy az Európai Parlament nem ratifikálja ezt a fontos megállapodást, mivel nem áll szándékunkban elfogadni a Kanada által a három uniós tagállam irányában tanúsított viselkedést?

Hölgyeim és uraim! Több millió polgár nevében köszönetet szeretnék mondani önöknek szolidaritásukért, és üdvözlöm azt a tényt, hogy a Brüsszelben szavazásra bocsátandó közös állásfoglalás-tervezetük egyértelműen felszólít a kanadai menekültügyi rendszer módosítására és a közel 50 millió európai polgárt érintő vízumkövetelmény minél hamarabbi feloldására.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Elnök úr, főképvisező asszony, hölgyeim és uraim! Úgy gondolom, hogy az ülésteremben folyó megbeszélés és vita jelentősen megerősíti a májusi csúcs tekintetében tett parlamenti intézkedéseket.

Nem vonhatók kétségbe azok a szempontok, amelyek minden felszólaló részéről elhangzottak: a Kanadával ápoltságunk fontossága, a partnerség, valamint egy olyan nagyszerű demokratikus országgal közös értékeink fontossága, amellyel az együttműködés stratégiai szükséglet számunkra.

Felmerült ugyanakkor néhány olyan kérdés, amelyekkel véleményem szerint és a tisztelt Háztól kapott mandátumuk alapján mindenképpen foglalkoznunk kell, és amelyeket lehetőség szerint meg kell oldanunk, mivel végeredményben nem a csaták, hanem az eredmények számítanak.

Az első ezek közül azzal kapcsolatos, hogy hangsúlyozni kell a kölcsönösség elvét a kanadai és európai polgárok szabad mozgását illetően. Nem vagyok sem cseh, sem román, sem bolgár, és más román kollégák már felszólaltak előttem, mindazonáltal európai polgárként legalább ennyire kijátszva érzem a jogaimat, ha az európai polgárok nem mozoghatnak szabadon Kanadán belül – gyorsan beszélek, mert ön érti, amit mondok, elnök úr, de talán megismétlem a tolmácsolás kedvéért – mindazonáltal kijátszva érzem magam, ha más európai országokból származó más polgárok nem mozoghatnak szabadon Kanadán belül, miközben a kanadai polgároknak erre valamennyi európai országban lehetőségük van.

Áttérve a főkamészárlások ügyére: mindig elérzékenyülünk, amikor a televízió-műsorok vagy a sajtómegkeresések bemutatják az egyes vadászati tevékenységek során alkalmazott gonosz és szörnyű tetteket: itt, a Parlamentben lehetőségünk van hangot adni véleményünknek, és úgy gondolom, itt az ideje, hogy a megdöbbenés és a tiltakozás helyett cselekedjünk végre.

Egy Kanadához hasonló nagyszerű demokratikus országgal ápolt kapcsolatunkba bele kellene, hogy férjen a problémák felvetése és moratóriumok kérése. Köszönöm Ashton bárónőnek mindazt, amit tenni fog, és amiről beszámol majd a Parlamentnek, kezdve a májusi csúcstalálkozóval.

Olga Sehnalová (S&D). – (CS) Bizottsági alelnök asszony, hölgyeim és uraim! A közeledő EU-Kanada csúcstalálkozóval kapcsolatban meg szeretném említeni az EU alapját képező egyik alapelvet. Ez a szolidaritás elve. Amennyiben az EU meg kívánja őrizni polgárai bizalmát, ezt az értéket minden körülmények között tiszteletben kell tartania, még az olyan esetekben is, amelyek csupán egyetlen tagállam számára jelentenek problémát. Amint az már elhangzott, 2009 júliusában Kanada vízumkövetelményt vezetett be a Cseh Köztársaság polgáraival szemben. A Cseh Köztársaság kérésére a Kanadával fenntartott vízügyi kapcsolatokat felvették a Bel- és Igazságügyi Tanács februári ülésének napirendjére. Az ülésen Románia, Bulgária, Magyarország és Szlovákia, valamint egyértelmű módon a spanyol elnökség is szolidaritásáról biztosította a Cseh Köztársaságot. A Bizottság szintén kinyilvánította szolidaritását, jóllehet konkrét megoldásra még a szakértői csoportok közötti tárgyalásokat követően sem lehet számítani. Az idő telik, és kétségtelen, hogy az nem az EU-nak és a polgárainak dolgozik. A cseh köztársaságbeli uniós polgárok számára nehéz lenyelni, hogy a vízumkövetelmény feloldásának feltételeként meg kell várni egy új kanadai menekültügyi törvény elfogadását, amelynek legközelebbi reális időpontja 2013. Ebben az összefüggésben ezért valódi segítségre számítanak az EU-tól. Ha már ilyen gyakran esik szó arról, hogy a polgárok európai intézmények iránti bizalma válságban van, akkor ennek okait is keressük meg abban a megközelítésben, amely ez idáig – sajnálatos módon – nem tanúskodott maradéktalanul a szolidaritásról.

Chris Davies (ALDE). – Elnök úr! Bízom benne, hogy a főképviselő gratulálni fog a kanadaiaknak diplomáciai készségeikhez, mivel van mit tanulnunk tőlük. A veszélyeztetett fajokról szóló közelmúltbeli konferencián (CITES) japán szövetségeikkel összefogva átfogó módon leverték a kékúszójú tonhal kereskedelmének tilalmára irányuló kísérletünket.

A CITES konferencia túlságosan is emlékeztetett az éghajlatváltozással foglalkozó koppenhágai konferenciára, ahol tisztázatlan volt az EU álláspontja. Úgy tűnt, rengeteg időt töltöttünk azzal, hogy nap mint nap egymással vitázzunk, ahelyett, hogy ezt másokkal tennénk, és így végül alaposan elbántak velünk.

Japán és kanadai szövetségei korábban hónapokat szántak arra, hogy mindenkit meglátogassanak, barátokat szerezzenek és itt-ott némi befolyást vásároljanak maguknak annak érdekében, hogy megkapják a kívánt eredmények eléréséhez szükséges szavazatokat. Mi végül széthúzó, szervezetlen és gyenge résztvevőként tűntünk fel.

A környezetvédelmi biztos azt mondta, ilyen soha többé nem fog előfordulni. Elszánta magát a változtatásra. Ennek ellenére minden alkalommal és a világ minden pontján zajlanak ilyen konferenciák, és gondoskodnunk kell róla, hogy az Európai Unió összes diplomáciai erejét latba vessük annak érdekében, hogy előremutató stratégiát alakítsunk ki, hogy erőforrásainkat hatékonyan használjuk fel, és ne vágjuk tovább magunk alatt a fát.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr! Egy igen komoly problémára szeretném felhívni a figyelmet a szerzői jogoknak a tárgyalások során történő érvényesítésével kapcsolatban. Kanadai jogprofesszorok és a Harvard részéről is elhangzottak olyan bírálatok, amelyek szerint a tervezett megállapodás a kanadai szerzői jogi, szabadalmi és védjegy törvény teljes felülvizsgálatát vonhatja maga után.

Egyrészt a kanadaiak úgy érzik, hogy korlátozzák szuverenitásukat, valamint a saját szellemi tulajdonhoz fűződő jogaik használatára vonatkozó jogukat. Másrészt azonban nagyon, nagyon fontosak a másolásvédelemmel kapcsolatos szigorú és pontos szabályok, illetve e védelem filmekre való kiterjesztése.

Különösen fontosnak tűnik számomra, hogy a szerzői jogok érvényesítésével kapcsolatos valamennyi megbeszélés kitérjen az internetre, mivel határokon átnyúló megállapodások nélkül az interneten nem biztosítható a szerzői jogok védelme. Támogatom a mozikban való videokamerás felvételek készítésére vonatkozó konkrét tilalmat. Ezt Kanadában is végre kell hajtani. Ugyanakkor fontos, hogy megtaláljuk a középutat. Támogatnunk kell a szellemi tulajdonhoz fűződő jogok védelmét, de tiltakoznunk kell az interneten folyó általános felügyelet és üldözés ellen.

Természetesen azt is fontos figyelembe venni, hogy Kanada a miénktől eltérő joghagyománnyal és jogrendszerrel rendelkezik. Ez egy igen nehezen megoldható probléma, de bízom benne, hogy hatékony megoldást tudunk rá találni.

Paul Rübiger (PPE). – (DE) Elnök úr, Ashton bárónő, hölgyeim és uraim! Legfontosabb feladatunknak kell tekintenünk a kis- és középvállalkozások támogatását, különösen a gazdasági válságban. Ezek a vállalatok foglalkoztatják az összes munkavállaló kétharmadát, és tőlük származik az adóbevételek 80%-a. Éppen ezért elengedhetetlen, hogy a közbeszerzési pályázatok célja elsősorban az legyen, hogy a kis- és középvállalkozások számára lehetőséget biztosítsanak a közbeszerzési szerződések elnyerésére. Természetesen a műszaki szabályokat, más néven kereskedelemkönnyítő intézkedéseket szintén megfelelően figyelembe kell venni a megállapodás során. Azt szeretném tudni, hogy létezik-e a Kereskedelmi Világszervezettel kötött olyan megállapodás, amelynek alapján a dohai tárgyalások alapelveit be kell építeni ebbe a szabadkereskedelmi megállapodásba.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Elnök úr, biztos asszony! A légi közlekedés létfontosságú ahhoz, hogy az áruk és személyek szállításának elősegítése révén közelebb hozza egymáshoz az Európai Uniót és Kanadát. A 2009. december 18-án aláírt, EU és Kanada között létrejött légi közlekedési megállapodás, valamint a 2009. május 6-án Prágában az Európai Közösség és Kanada között létrejött, a polgári légi közlekedés biztonságáról szóló megállapodás az Európai Unió és Kanada közötti transzatlanti párbeszéd két fontos eleme. Az első megállapodást a ratifikálását követő hatálybalépéséig ideiglenesen hajtják végre. A Tanács e tekintetben még nem kapott értesítést.

A második megállapodást nem hajtják végre ideiglenesen. A Tanácsnak meg kell küldenie a tanácsi határozatra irányuló javaslatot és a megállapodás szövegét az Európai Parlament részére.

Figyelembe véve, milyen fontos a légi közlekedés az Európai Unió és Kanada közötti együttműködésben, azt kérdezném öntől, alelnök asszony, mikor lép megfelelően hatályba az Európai Unió és Kanada között létrejött két megállapodás.

Fiona Hall (ALDE). – Elnök úr! Kanada közeli szövetséges, az EU-nak azonban szükség esetén kritikus barátként kell viselkednie. Kanada éghajlatváltozással kapcsolatos eredményei gyengék, és az ország a koppenhágai tárgyalások során obstrukatív módon viselkedett. Különös aggodalomra ad okot a kátrányos homok gyártása, ahogyan Arsenis úr is említette. Az olaj kátrányos homokból történő kinyerése jóval több energiát igényel, mint a más forrásokból származó olajtermelés, mindeközben pedig rendkívüli mértékben szennyezi a helyi környezetet.

Tekintve, hogy a kanadai kormány jelenleg az üzemanyagok minőségéről szóló irányelv végrehajtása során komoly erőfeszítéseket tesz a szén-dioxid mérésével kapcsolatos megközelítése gyengítésére, megkérdezhetem a főképviselőtől, hogy fel kívánja-e vetni a kátrányos homok kérdését a csúcstalálkozó tárgyalásain?

Catherine Ashton, a Bizottság alelnöke és az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője. – Elnök úr! A csúcstalálkozó előkészítése szempontjából egy rendkívül hasznos és értékes vitán vagyunk túl. A tisztelt képviselők számos különböző témakört érintettek, és mindenképpen gondoskodni fogok arról, hogy a csúcstalálkozón a két elnök, a Bizottság és a Tanács elnöke – akik természetesen az Európai Unió vezetőiként vesznek részt a csúcstalálkozón – teljes körűen tisztában legyen a felvetett kérdésekkel.

Nagyon hálás vagyok azért, hogy a parlamenti képviselők készségesen tájékoztattak és tettek fel kérdéseket olyan területekre – például a légi közlekedésre – vonatkozóan, amelyekről, bevallom, nem sokat tudok, és amelyeknek kérésükre utána kell járnom.

Az elhangzottak közül csupán két vagy három kulcsterületet emelnék ki. Összességében úgy tűnt, hogy a tisztelt képviselők általánosan osztják azt a nézetet, hogy fontos kapcsolatról van szó. Az ülésteremben érezhető feldúltság egy része talán annak tudható be, hogy tisztában vagyunk Kanada és a vele való közös értékek jelentőségével. A vízumkérdés által különösen érintett tagállamokból származó tisztelt képviselők zaklatottsága ezért teljesen érthető.

A kereskedelemmel kezdeném, mivel ezt meglehetősen sok különböző felszólalás érintette. Helyesen tesszük, ha nagyra törő kereskedelmi megállapodásra törekszünk. Nem lesz könnyű, és már a kezdetektől felismertük – a kereskedelmi tárgyalásokat jómagam indítottam útjukra –, hogy az EU és Kanada sajátos érdekei miatt már eleve nem számíthatunk könnyű tárgyalásra. Ennek ellenére mindkét oldalon igen nagyra törőnek kell lennünk.

Az egyik példa a szellemi tulajdonhoz fűződő jogok kérdése, amellyel kapcsolatban rendkívül aggaszt, hogy Kanadának gondoskodnia kell egy megfelelő rendszer életbe léptetéséről. Tudom, hogy vizsgálja ennek lehetőségét, és hogy az eddigi megbeszélések és fordulók kifejezetten kedvezőek és építő jellegűek voltak, és hogy a dolgok jó ütemben haladnak.

Egyetértek azzal, hogy teljes körű tájékoztatást kell nyújtanunk a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság számára, és ahogyan Bradbourn úr mondta, a Kanada iránt különösen érdeklődő feleket is be kell avatni. Hatásvizsgálat fog készülni, amelyen már jelenleg is dolgoznak, és mindebből természetesen a Parlament is kiveszi majd a részét, amikor a kész előterjesztett megállapodást jóváhagyja, vagy ellenkezőleg. A Parlament egyértelmű és kulcsfontosságú szerepet játszik a kérdésben.

Ehhez csupán két dolgot tennék hozzá. Az egyik az, hogy egy kedvező kereskedelmi megállapodás ténylegesen a polgárok javát szolgálja. Ez a feladata. Célja annak biztosítása, hogy a fogyasztókat több választás, a munkavállalókat pedig nagyobb lehetőségek illessék meg. Gondoskodnunk kell arról, hogy kereskedelmi megállapodásaink Unió-szerte valódi lehetőségeket teremtsenek.

A kis- és középvállalkozások kérdését illetően, amely, ezzel egyetértek, rendkívül jelentős, az jut eszembe, hogy az egyik statisztika, amelyet minden alkalommal érdekesnek találok, az, amely szerint a kis- és középvállalkozásainknak csupán 8%-a folytat kereskedelmet, és csupán 3%-uk teszi ezt az Európai Unión kívül.

Mindig úgy éreztem, és ez továbbra is így van, hogy ha javítani tudjuk ezeket a számadatokat, és lehetőségeket tudunk biztosítani – a kormányzati közbeszerzések pedig valóban az egyik ilyen, lehetőségeket biztosító területet jelentheti –, akkor a kis- és középvállalkozásaink mindkét irányban élhetnének ezzel a lehetőséggel.

Számos tisztelt képviselő említette az Északi-sarkvidéket, amellyel kapcsolatban nemrég megbeszéléseket folytattunk a Parlamentben. Elfogadom, hogy ez nagyon fontos kérdés, elsősorban azért, mert egy másik fontos ügyhöz kapcsolódik, amelyről még a vízumkérdés előtt szerettem volna beszélni, ez pedig az éghajlatváltozás.

Ami bennünket illet, a koppenhágai tárgyalásokon Kanada valóban azon országok táborát gyarapította, amelyek meglátásunk szerint egyáltalán nem vitték előre az ügyünket. Koppenhágáról még vitázhatunk – és kétségtelen, hogy a felelős biztossal folytatott további megbeszélések során erre lesz majd alkalom. Érdekesnek találtuk, hogy a március 3-i trónbeszédben a kanadai kormány azt állította: teljes körűen támogatja a koppenhágai éghajlat-változási megállapodást. Ez nagyon fontos, és a csúcstalálkozó során szorgalmazni és sürgetni kívánjuk, hogy Kanada nagyra törően lépjen fel, különösen a 2020-ra vonatkozó csökkentési cél növelését illetően.

A nemzetközi szénpiac kulcsfontosságú a tekintetben, hogy a beruházásokat illetően az alacsony szén-dioxid-felhasználású gazdaságra helyezi a hangsúlyt, a kétoldalú kapcsolatunk keretében való fellépés részeként pedig tovább szorgalmazhatjuk e stratégiai jellegű beruházási, zöld technológiai és együttműködési kérdéseket, kísérletet téve minden olyan intézkedés támogatására, amelyek az éghajlatváltozás problémájának enyhítéséhez szükségesek.

Az utolsó kérdés – számos téma merült fel, én csupán háromról kívánok szólni –, amelyre természetesen ki szerettem volna térni, a vízumok ügye. Ez rendkívül fontos, és ahogyan azt európai parlamenti képviselők révén a tagállamok említették, három ténylegesen érintett tagállamról beszélhetünk.

Hatalmas munka folyik annak érdekében, hogy megpróbáljuk megoldani a problémát. Számos megbeszélést folytattunk Kanadával, a legtöbb kérdés jól ismert, Kanadának pedig több problémát is orvosolnia kell azzal a jogszabállyal kapcsolatban, amelyet a jövőre vonatkozóan életbe kíván léptetni. A tisztelt képviselők igen helyesen tették, hogy felvetették ezt a kérdést, amely helyet fog kapni a tárgyalásokon.

A szakértői munkacsoport második ülésére Prágában került sor azzal a céllal, hogy megvizsgálják az elsősorban a Cseh Köztársaságot érintő kérdéseket, amit a Bizottság támogatott, a Bizottság tehát teljes mértékben közreműködik.

Felismertem és a vita után is szem előtt fogom tartani azon tisztelt képviselők feldúltságát, akik felvetették, hogy gyorsabban és még tovább kell dolgoznunk annak érdekében, hogy megoldjuk a problémát, és felismerjük a kérdés legfontosabb szempontját, nevezetesen azt, hogy nem egy kétoldalú, hanem az Európai Unió és Kanada közötti ügyről van szó, és azt ennek megfelelően kell kezelni.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra az első májusi részülés során kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) Jelenleg 39 millió román, cseh és bolgár európai polgár nem utazhat Kanadába vízum nélkül. Több min a felük – 22 millió személy – román állampolgár. A kanadai belépésre jogosító vízumrendszer néhányunk számára történő visszaállítása tarthatatlan helyzet, mivel az európai polgárságon belül két különböző osztályt hoz létre. Az európai polgárokat megillető szabad mozgás jogát egységes alapon kell kezelni, miközben a vízumkérdés az EU és Kanada közötti kapcsolatot, nem pedig a Kanada és az érintett tagállamok közötti kétoldalú kapcsolatokat érinti.

Románia esetében a román polgárok által benyújtott elutasított vízumkérelmek száma 2004 és 2008 között 16%-ról 5%-ra csökkent. Hozzávetőleg 200 000 román él Kanadában, akiknek túlnyomó többsége a kanadai állam hivatalos bevándorlási rendszerének keretén belül érkezett oda. Ez a nagyszámú vízumkérelmek egyik oka. Az Európai Parlament az EU-Kanada csúcstalálkozó napirendjére tűzte a vízumok kérdését.

Az EU-nak olyan álláspontot kell kialakítani, amelynek értelmében, ha a problémát 2010 végéig nem sikerül megoldani, alkalmazni fogja a szolidaritási záradékot. A tagállamokra vonatkozó vízummentesség elérése a külügyi és biztonságpolitikai főképvisező munkájának első sikere lenne.

Corina Crețu (S&D), írásban. – (RO) Úgy gondolom, hogy a kölcsönösség alapján a tervek szerint május 5-én Brüsszelben megrendezésre kerülő EU-Kanada csúcstalálkozó napirendjén szereplő kiemelt kérdések között kell szerepelnie valamennyi európai uniós állampolgár számára biztosított vízummentességnek annak érdekében, hogy megszüntethető legyen a jelenlegi hátrányos megkülönböztetés, amelynek nyomán a román, bolgár és cseh polgárok csak vízummal látogathatnak Kanadába.

A helyzet annál is különösebb, ha figyelembe vesszük, hogy az elmúlt évben a kanadai hatóságok a horvát állampolgárok, tehát egy, az uniós csatlakozásról továbbra is még csupán tárgyaló ország számára eltörölték a kötelező rövid távú vízumkérelemre vonatkozó követelményt. Az elmúlt néhány évben Románia jelentős előrelépést tett, többek között a vízumrendszer megszüntetéséhez szükséges bizonyos fontos feltételek tekintetében. A vízumkérelmek elutasításának aránya, a jogszerű tartózkodási időszak túllépésének aránya és a menedékkérelmek száma folyamatosan csökken.

Ennélfogva a vízummentesség ezt a haladást tükrözné, nem is beszélve arról, hogy az európai és kanadai polgárokkal szembeni egyenlő bánásmód elősegítené a kölcsönös bizalom megerősítését.

(Az ülést pár percre felfüggesztik)

ELNÖKÖL: LAMBRINIDIS ÚR

alelnök

12. Kérdések órája (a Bizottsághoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B7-0207/2010/rev. 1). A következő kérdéseket a Bizottsághoz intézik.

Első rész:

25. kérdés, előterjesztette: **Georgios Papastamkos** (H-0124/10)

Tárgy: A kölcsönfelvételi kapacitást felmérő európai hatóság létrehozása

Szándékában áll-e a Bizottságnak, hogy javasolja az eurózónához tartozó tagállamok vagy hitelintézetek kölcsönfelvételi kapacitását felmérő európai hatóság létrehozását?

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, szeretném megköszönni Papastamkos úrnak egy olyan témával kapcsolatos kérdését, amelyet én, jelenlegi minőségemben, teljes mértékben létfontosságúnak tartok a gazdaság és a pénzpiacok megfelelő működése szempontjából.

A hitelminősítő intézetek kulcsfontosságú szerepet töltenek be a vállalatok, mi több, a tagállamok helyzetével kapcsolatos kockázatok értékelésében, és a válság megmutatta, hogy – finoman fogalmazva – működési módjuk problémákat okozott és okoz jelenleg is, ami esetenként súlyos következményekkel jár. Ezért hozott a G20 nagyon helyesen kemény döntéseket arról, hogy felügyeletet és új irányítási szabályokat vezet be.

Szeretném emlékeztetni önöket, hölgyeim és uraim, hogy a válság idején a Bizottság nagyon gyorsan eleget tett kötelezettségeinek ebben a tekintetben, prioritásként kezelve a hitelminősítő intézetek tevékenységeinek szabályozását az elmúlt két év során. 2009 szeptemberében – vagyis egy évvel a Lehman Brothers összeomlását követően – elfogadták a hitelminősítő intézetekről szóló rendeletet a Parlament támogatásával; szeretnék külön köszönetet mondani előadójuk, Gauzès úr munkájáért, aki az ezen intézetek működési módszerei által okozott problémákkal foglalkozik, mivel azok jelentősen hozzájárultak a pénzügyi válság kialakulásához.

A szóban forgó rendelet kötelező bejegyzési rendszert vezetett be minden olyan hitelminősítő intézet számára, amelyet az Európai Unió területén hoztak létre. Számos szigorú elvárást támaszt: először is, biztosítani kell, hogy az esetleges összeférhetlenségeket megoldják; másodszor, felül kell vizsgálni és fejleszteni kell a minősítések minőségét és az ehhez használt módszereket; és végezetül biztosítani kell, hogy ezek az intézetek átlátható módon működjenek.

Hölgyeim és uraim, biztos vagyok abban, hogy a hitelminősítő intézetekre vonatkozó most említett szabályok feltétlenül kedvező hatással lesznek a minősítési folyamat függetlenségére és integritására, átláthatóbbá fogják tenni a hitelminősítési tevékenységeket, és javítani fogják a minősítések minőségét, beleértve azokat is, amelyek a tagállamok – az Európai Unió országai – államadósságával, valamint az EU pénzügyi intézeteinek adósságával kapcsolatosak. Itt tartunk jelenleg.

Papastamkos úr, egy olyan európai hitelminősítő intézet létrehozásának tekintetében, mint amilyen létrehozására ön is felszólít, ez egy olyan elképzelés, amely a hitelminősítő intézetek jelenlegi gazdasági modelljének – „a kibocsátó fizet” – lehetséges alternatíváiról szóló vita részévé kezd válni. Részletesen értékelni kell egy ilyen elképzelés hatásait, különösen a felelősség tekintetében.

Egyértelmű, Papastamkos úr, hogy elsődleges prioritásom ma annak biztosítása, hogy a 2009. évi rendeletet megfelelően vezessék be, valamint hogy a jelenlegi, megreformált rendszer működőképes legyen. Mindazonáltal nem utasítom el egy európai hatóság létrehozásának ön által is támogatott elképzelését. Ezt a 2009. évi rendelet értékelésének és a hitelminősítő intézetekre gyakorolt hatásainak fényében kell megfontolni. Mi több, ennek az értékelésnek az elkészítését a rendelet előírja, és a Bizottságnak azt 2012 decemberéig kell benyújtania a Parlamentnek és a Tanácsnak.

Meg tudom erősíteni, hogy a Bizottság hamarosan módosítást terjeszt elő a hitelminősítő intézetekről szóló rendelettel kapcsolatban annak érdekében, hogy rábízza az új Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóságra (ESMA) ezen intézetek felügyeletének átfogó felelősségét. Önök kérték ezt itt a Parlamentben a rendelet tárgyalásakor, és az állam- és kormányfők megállapodásra jutottak erről az alapelvről. Mi ezért meg fogjuk tenni ezt a módosítást. Biztos vagyok benne, hogy a hitelminősítő intézetek felügyeletének ezen új hatóságra való átruházása erősíteni és javítani fogja azt a szabályozási keretet, amely az Európai Unióban a rendelkezésünkre áll.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Elnök úr, szeretném megköszönni Barnier biztos úrnak a választát, és elmondani, biztos úr, hogy ez olyan kérdés, amellyel kapcsolatban 2006, azaz a nemzetközi válság kitörése előtti időszak óta többször is parlamenti vizsgálatot kértem.

Véleményem szerint két ellentmondás áll fenn: vannak nemzetközi minősítő vállalatok, de ezek nem állnak nemzetközi ellenőrzés alatt. A második ellentmondás, hogy az Európán kívüli magánrendszerek és -érdekek képviselői fennhíjázóan viselkednek az európai intézményekkel és a tagállamokkal szemben.

Szeretném – sőt felszólítom, biztos úr – Európát, hogy nagyobb lépésekkel és gyorsabb iramban haladjon, és végezetül szeretném tudni, hogy hol lesz a székhelyük, és hogyan fogják elosztani ezeknek a hitelminősítő vállalatoknak a bevételeit.

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, Papastamkos úr, tisztában vagyok az ezen a téren évek óta tanúsított elkötelezettségével, és ezért tartom üdvözlendőnek ezt a párbeszédet kettőnk között, amelyet ma első alkalommal kezdeményezett, ugyanis én személy szerint csak néhány hete vagyok hivatalban.

Figyelembe veszem ezt az új rendeletet, amelyet a Barroso úr vezetett előző Bizottság javasolt, és amely javít a helyzeten. Említettem az új elvárásokat, amelyeknek meg kell felelniük a hitelminősítő intézeteknek, és beszéltem a legutóbbi fejleményekről azzal a javaslattal kapcsolatban, amelyet kérésüknek megfelelően önök elé terjeszték az Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóság (ESMA) általi felülvizsgálattal kapcsolatban.

Igaza van, amikor azt mondja, hogy nem ez az egyetlen terület, ahol egy mostanra meglehetősen integrált közös és egységes piacon azt látjuk, hogy vannak olyan szolgáltatók, főképp pénzügyi szolgáltatók, amelyek

már nem nemzeti tulajdonban vannak. Emlékeztetném önt, Papastamkos úr, hogy az Európai Unió országainak felében a bankszektor 50%-a más országokban működő csoportok tulajdonában van.

Egy integrált piaccal állunk szemben tehát, ahol a szolgáltatók jórészt transznacionálisak, a felügyelet azonban nemzeti szinten maradt. A mi feladatunk ezért az integráció biztosítása, és e mellett köteleztük el magunkat. Azzal, hogy új jogkörrel ruházzuk fel az ESMA-t, a nemzetközi – vagy mondjuk úgy, európai – felügyelet, amelyre ön is felszólít, nagymértékben valósággá fog válni.

Az ön országával kapcsolatban, amely ezt a megrázkódtatást elszenvedte, nagyon körültekintőnek kell maradnunk. Nem fogok következtetéseket levonni abból, ami történt. Körültekintőnek kell lennünk minden olyan esetben, amikor hitelminősítő intézetek döntéseket hoznak a tagállamokról, és gazdasági helyzetüket valamint közérdekű szerepüket értékelik. Miért? Mert ebben az esetben ami valójában kockán forog, nem más, mint egy szuverén állam, adósságának költségei, és végezetül az adófizetőknek helyzete, akiknek véleményem szerint túl sokszor kell a hátukat tartaniuk. Történetesen ez volt a tárgya annak a javaslatnak, amelyet a jövőbeni válságok előjelzésével, megakadályozásával és kezelésével kapcsolatos szombati madridi Ecofin ülésen tettem, hogy ne mindig az adófizetőknek kelljen tartaniuk a hátukat.

Teljes mértékben tisztában vagyok a hitelminősítő intézetek által hozott döntések hatásaival, valamint azzal, hogy milyen hatással vannak ezek a döntések a befektetők viselkedésére. Ezért van szükség erős és szigorú jogi szabályozásra, és ezeknek az intézeteknek vállalniuk kell a felelősséget, és felügyelni kell őket, hogy ez megvalósuljon. Az európai hatóságok fogják felügyelni őket azoknak a javaslatoknak az értelmében, amelyeket az év végén fogok benyújtani.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, köszönöm a kiváló jelentést. Meglehetősen optimistává tesz azzal kapcsolatban, hogy a kölcsönfelvételi kapacitást felmérő európai hatóság létrehozása végre függetleníteni fog minket az amerikai magánügynökségektől. Ami azonban engem ebben az összefüggésben érdekel, az nemcsak a helyszín, hanem ennek a kölcsönfelvételi kapacitást felmérő európai hatóságnak az funkcionális és strukturális összetétele. Végső soron fontos, hogy egy ilyen szervezet készen álljon a teljes bevetésre. Természetesen érdekelnek az eljárások várt következményei, valamint annak következményei, ha az euróövezet egy tagja rossz hitelminősítést kap.

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Obermayr úr, Papastamkos úr egy *kölcsönfelvételi kapacitást felmérő európai hatóság* létrehozásának lehetőségéről kérdezett, amelyet ő támogatna. Ennek az intézménynek, ha megfelelően értelmezem az elképzelést, közintézménynek kellene lennie.

Még nem foglaltam állást ezzel kapcsolatban. Hozzátenném azonban, hogy a Bizottság nem ebben az irányban indult el, mivel javaslata – a Parlament által elfogadott rendeleten keresztül – a magántulajdonú intézetek jelenlegi rendszerének reformjára, valamint a hitelminősítési munkájukban az érdekek és a tisztesség összeütközésének elkerülése érdekében az átláthatósági követelmény rendkívül szigorú konszolidációjára összpontosít. Itt tartunk jelenleg. Ez a rendelet megszületett, és – ha már itt tartunk – a lehető leghamarabb, késedelem nélkül hatályba fog lépni, és ezt követően teljesítjük a tervet azáltal, hogy felügyeleti szerepet ruházunk az Európai Értékpapír-piaci Felügyeleti Hatóságra.

Ami az új hatóságot illeti, amelyet Papastamkos úr annyira szeretne létrehozni, nem zárom ki ennek lehetőségét. Mindazonáltal tényleg időre van szükségünk ahhoz, hogy értékeljük azt az üzleti modellben bekövetkező változást, amellyel egy kölcsönfelvételi kapacitást felmérő európai hatóság létrehozása járna. Érdekesnek tartom ezt az elképzelést, de gondosan értékelni kell. Azért nem mondhatom meg, hogy ki fog ebben részt venni, illetve hogy hogyan fog működni, mert nem tudom. Foglalkozni kell a közhatóságoknak egy ilyen ügynökség munkájába való beavatkozása kérdésével is. A magántulajdonú hitelminősítő intézetekre alkalmazott szigorú szabályokat kellene alkalmazni egy európai közintézményre is, különösen az összeférhetetlenségre vonatkozó szabályokat.

Ezek a kérdések akkor merülnek fel, ha egy új európai közintézmény létrehozása irányába indulunk el. Őszintén szólva, ahhoz, hogy komolyan, rögtönzés nélkül foglalkozunk ezzel a kérdéssel, először is időre és döntésekre van szükségünk annak a megreformált rendszernek a bevezetéséhez, amelyet elfogadtak ezen a rendeleten keresztül, és másodszor, időre van szükség ahhoz is, hogy komolyan foglalkozunk minden kérdéssel, és különösen az általam imént említettekkel.

Elnök. – Az a szabály, hogy ha a szerző nincs jelen, a kérdés érvényét veszti. Tekintettel azonban ennek a plenáris ülésnek a kivételes körülményeire, azt fogjuk tenni, hogy felolvasom a távollevő képviselők nevét, és ők írásban kapnak választ a kérdéseikre. Az ülésen azonban nem lesz ezekkel a kérdésekkel kapcsolatos vita.

Azok a képviselők tehát, akik írásos választ fognak kapni az általuk benyújtott kérdésekre, Balčytis úr és Morkūnaitė-Mikulėnienė asszony.

Második rész:

28. kérdés, előterjesztette: **Liam Aylward** (H-0155/10)

Tárgy: A fogyasztói döntés és az okostelefon (smart phone) technológia

Az okostelefonok egyre növekvő népszerűsége új piacot hozott létre a technológia, a szoftverek és az alkalmazások tekintetében. Az okostelefonok és intelligens készülékek egyes üzemeltetői korlátozzák a fogyasztókat, és úgy alakították ki a piacot, hogy teljes ellenőrzést gyakorolnak a fogyasztók tapasztalataira a szoftverekhez, böngészőkhöz és alkalmazásokhoz való hozzáférés terén. Úgy tűnik, mintha ebben a helyzetben a fogyasztók döntései korlátozva lennének. Tervezi-e a Bizottság hogy megvizsgálja a fogyasztói jogokat és választásokat ezen a növekvő digitális piacon és tudna-e információt adni arról, hogy a nyílt forráskódú operációs rendszereknek kellene-e az előrevezető útnak lennie az okostelefonok vásárlói számára?

Joaquín Almunia, a Bizottság alelnöke. – A Bizottság szorosan figyelemmel követi az okostelefonok és a kapcsolódó piacok fejlődését. Ahogy a tisztelt képviselő úr is felismeri kérdésében, néhány esetben új piacokat hoznak létre.

A Bizottság teljes mértékben elkötelezett annak biztosításában, hogy a versennyel kapcsolatos általános uniós szabályokat és irányelveket tiszteletben tartsák, figyelembe véve ugyanakkor a dinamikus és gyorsan változó piaci körülményeket. Ahogy a Microsofttal és az Intellel kapcsolatos közelmúltbeli esetek megmutatták, a Bizottság végrehajtási intézkedéseket fog hozni annak érdekében, hogy szükség esetén érdemi versenyt lehessen biztosítani, és lehetővé lehessen tenni a fogyasztók számára a technikai fejlődés és az innováció előnyeinek kihasználását. Ebben a tekintetben, miközben elismerjük, hogy az ortalom alatt álló technológia Európa sikerének kulcsa a második és harmadik generációs mobiltechnológiák terén, a Bizottság tisztában van a nonprofit technológiák által ösztönzött kitűnő technikai fejlődéssel.

Miközben az iparágra kell bízunk annak eldöntését, hogy melyik speciális üzleti modellt kívánja használni, a piacra pedig, hogy kiválassza a győztest, a Bizottság hangsúlyozza az átjárhatóság fontosságát a különböző vállalatok technológiai közötti érdemi verseny elősegítése és a beszűkülés megakadályozása érdekében. Ebben az összefüggésben a Bizottság üdvözlöi a nyílt specifikációk alkalmazását, amelyek megakadályozhatják az erőfölény szomszédos piacok közötti tisztességtelen átvitelét. A nyílt platformok szolgálják ezt a célt, lehetővé téve a szoftverrendszerekkel kapcsolatban a versengő piacok létrehozását.

Liam Aylward (ALDE). – Szeretném megköszönni a biztos úrnak a választ. Hogy kicsit témát váltsunk, számos sajtóhír látott napvilágot nemrégiben az e technológia esetében tapasztalható tartalomalapú korlátozásokkal kapcsolatban. Néhány alkalmazást visszautasítottak a működtetők és a szoftverfejlesztők politikai tartalmuk miatt.

Mit tud tenni a Bizottság annak biztosítása érdekében, hogy az információhoz az új technológiákon keresztül való hozzáférés tekintetében növekedjen a verseny, és hogy ne sértsek meg a véleménynyilvánítás szabadságát?

Joaquín Almunia, a Bizottság alelnöke. – Tudom, hogy azok a dolgok, amelyekre második kérdésében utal, problémát jelenthetnek a piaci versenyre nézve.

Folyamatosan szorosan figyelemmel követjük ezt a kérdést, de nem tudok beszámolni egyes folyamatban lévő vizsgálatokról. Mindazonáltal tisztában vagyok azzal, hogy az ön által felvetett kérdések és aggályok, amelyeket a Parlament elé tárt, valóságok, és ez a versenyhivatallal együtt az én feladatom, hogy figyelemmel kövessük a helyzetet, és hogy megakadályozzuk az olyan erőfölény kialakulását, amely a piac bezárulását eredményezi, akadályokat állítva az új belépők elé, és végső soron problémákat okozva ezzel a fogyasztók és az új technológiák felhasználói számára, akiknek hasznuk és nem hátrányuk kell hogy származzon a technikai fejlődésből és az innovációból.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Barnier úr, az információcserével és a telefonálással kapcsolatos első barangolásról szóló rendelettel bevezettük a továbbítási kötelezettséget, amely azt jelenti, hogy Európában minden üzemeltetőnek el kell érnie minden fogyasztót. Jelenleg abból merülnek fel váratlan problémák, hogy az üzemeltetők kivonják ezeket a szolgáltatásokat a hálózatokból, és nem képesek a megfelelő támogatást nyújtani. Véleménye szerint szükség van-e arra, hogy a nemzeti szabályozó testületek lépéseket tegyenek ebben az esetben?

Franz Obermayr (NI). – (DE) Üdvözlendőnek tartom, hogy a Bizottság versenyszempontból kezeli ezt a kérdést. Kérdésem a következő: Hozott-e döntéseket az Európai Unió Bírósága hasonló esetekben, és lehet-e ezekre az esetekre hivatkozni az ilyen típusú hozzáférés-korlátozással összefüggésben? Vannak-e olyan okostelefon-felhasználók, akik már megpróbáltak jogi lépéseket tenni szolgáltatójuk ellen?

Joaquín Almunia, a Bizottság alelnöke. – A kérdéssel kapcsolatban úgy vélem, hogy ahol lehetséges, össze kellene kapcsolnunk a szabályozási és a versenyeszközöket.

Néhány szempontból, amelyeket kérdéseiben és hozzászólásában említett, a versenyeszközök hasznosnak bizonyultak, és továbbra is hasznosak lesznek, de nem zárom ki annak lehetőségét, hogy a Bizottság, bármikor, amikor megfelelőnek találja, használja szabályozói hatáskörét. Ezt megtettük már korábban is, és megtehetjük a jövőben is.

Úgy vélem, hogy a legjobb megoldás a verseny és a szabályozás egy megfelelő keveréke, amelyben ezek nem alternatív, hanem kiegészítő eszközökként szerepelnek. És kérdésével kapcsolatban, elnézést kérek, tisztelt képviselő úr, nem vagyok ügyvéd; semmit sem tudok az egyes állampolgároknak a bírósághoz benyújtott panaszairól. Mindenesetre kapunk némi információt és érkezik hozzánk néha panaszok, és minden alkalommal, amikor reagálnunk kell, amikor úgy véljük, hogy a rendelkezésünkre bocsátott információk vagy a Bizottsághoz érkező panaszok választ érdemelnek – hiszen ismeri eszközeinket –, akkor megteesszük ezt.

Ahogy korábbi válaszomban említettem, ezen a területen, ebben a kérdésben, ezekkel a problémákkal kapcsolatban folytatunk jelenleg is vizsgálatokat, de ezekről nem nyilatkozhatok, mert természetükből adódóan diszkrétnak kell lennem.

Elnök. – A következő szerző, Toussas úr, aki nincs jelen, és Ziobro úr, írásos válaszokat fognak kapni a korábban elmondottak szerint.

32. kérdés, előterjesztette: **Nikolaos Chountis** (H-0125/10)

Tárgy: A hitelminősítő intézetek tevékenysége

A görög kormány által elfogadott gazdasági megszorító intézkedések bejelentését követő napon a „Moody’s” hitelminősítő intézet azzal fenyegetett, hogy leminősíti az öt legnagyobb görög bankot.

A nemzetközi hitelminősítő intézet szerint a munkanélküliség növekedése és a rendelkezésre álló jövedelem csökkenése további nyomást jelenthet majd a görög bankrendszerre, amely már így is a nyereségesség visszaesésével és aktíváinak csökkenésével néz szembe.

Mit gondol a Bizottság a görög bankrendszer helyzetéről annak fényében, hogy az ehhez hasonló közlemények megjelenésüktől kezdve táptalajt adnak a spekulációnak?

Milyen intézkedéseket kíván elfogadni a Bizottság a hitelminősítő intézetek „tevékenységére” vonatkozóan?

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – A pénzügyi válság Görögországban nem a bankszektorból, hanem a közsféréből ered. A bankszektor sebezhetősége nőtt, azonban ennek az az oka, hogy a bankoknak nagy a kitétsége a görög államkötvények felé, és még inkább az, hogy rosszak a gazdasági növekedés kilátásai.

A Bizottság a görög gazdaságról és pénzügyi rendszerről készített saját elemzésében számos információforrást figyelembe vett, beleértve a hitelminősítő intézetek információit is. Ebben az összefüggésben a Bizottság szorosan figyelemmel követi a 2010. évi költségvetési célok érdekében a görög hatóságok által 2010. március 3-án bejelentett és a görög parlament által 2010. március 5-én elfogadott további fiskális intézkedések végrehajtását.

A Bizottság szorosan figyelemmel kíséri a görög bankszektorban történő fejleményeket. A bankok eszközeinek körülbelül 8%-a államkötvényekben vagy államkölcsonokban van, bár 2010-ben a gyengén teljesítő gazdaságnak köszönhetően az államkölcsonok és a befagyott hitelek várhatóan nem haladják meg a nyolc százalékot.

A görög bankok továbbá nagymértékben függnek az EKB refinanszírozási műveleteitől, mivel a rövid távú finanszírozás a nemzetközi pénzpiacokról nem lehetséges. A Bizottság teljesíti a makroszintű pénzügyi stabilitás biztosítására irányuló kötelezettségét az euróövezetben és a teljes EU-ban. Valójában a többi uniós országban a bankok kitétsége a görög válságnak jórészt az államadósságot megtestesítő eszközeikből ered, amely leginkább Franciaországot és Németországot érinti.

Míg ezek a kitettségek nem igazán nagyok a GDP arányában, valószínűleg jelentősebbek lesznek az egyes bankok mérlegei tekintetében. Eközben a görög bankok mérlegének körülbelül 10%-át fektették be Dél- és Kelet-Európában, ami egy másik áttételi csatornát jelent.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, köszönöm a biztos úrnak a választát. Egyértelmű, hogy gondok vannak a bankokkal Görögországban. Ott van a görög közszférában létrehozott likviditás, amely sajnálatos módon nem mozdul el a reálgazdaság irányába; arra azonban fel szeretném hívni figyelmüket, hogy minden alkalommal, amikor Görögország bejelent bizonyos intézkedéseket, bizonyos fajta kölcsönök felvételét, jönnek ezek a híres hitelminősítő intézetek, és leminősítik Görögország és a görög bankok hitelbesorolását.

Ez szomorú szerep. Volt erről korábban egy vita, nem szeretném újra elismételni. Ezek az amerikai magántulajdonban lévő hitelminősítő intézetek teljesen megbízhatatlanok, és elfogadhatatlannak tartom, hogy az Európai Központi Bank és az európai intézmények – még jelenleg is – fontosnak tartják őket. A felmerült kérdés és a korábban hallott válaszok ezek: rendben, a kérdést talán majd 2013-ban szabályozzuk. Most azonnal képes-e az Európai Unió és intézményei figyelmen kívül hagyni ezeknek az intézeteknek a minősítéseit?

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Ahogy már mondtam, a Bizottság saját elemzésében nemcsak a hitelminősítő intézeteket veszi figyelembe, hanem a saját elemzéseit is. Az Európai Bizottság nagyon szorosan nyomon követi a közszféra és a bankszektor történéseit Görögországban, így saját következtetéseket vonunk le, és e következtetések alapján terjesztünk elő javaslatokat a Tanácsnak. Van azonban más kérdés is természetesen, és ez a hitelminősítő intézetek tevékenysége. Ezek magánvállalatok, amelyek nagyon nagy befolyással bírnak a pénzügyi piacokon, de ez természetesen nem az Európai Bizottság felelőssége.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Elnök úr, mindnyájunkat nagyon érdekel, hogy mit tehetünk a pénzügyi válságból eredő problémák enyhítése érdekében. Biztos úr, láttam, hogy egy műsorban azt javasolta a minap, hogy a jövőben a tagállamok azt megelőzően nyújtsák be költségvetés-tervezetüket a Bizottságnak, hogy a nemzeti parlamentek megvitatták és elfogadták volna azokat. Szeretném, ha pontosabban kifejtene, hogy hogyan lesz lehetősége a Bizottságnak a jövőben arra, hogy megjegyzéseket tegyen a tagállamok költségvetés-tervezetével kapcsolatban azelőtt, hogy a nemzeti parlamentek ezt megtennék. Ez rendkívül érdekesen hangzik. Szeretnék többet hallani róla.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, biztos úr, nagyon köszönöm választát. Nagy figyelemmel hallgattam a tájékoztatást, illetve amit a Bizottság álláspontjáról mondott.

Megpróbálok következtetéseket levonni. Ha valamikor a nagyon közeli jövőben egy másik euróövezetbeli ország hasonló problémákkal találja szemben magát a hitelminősítő intézetek és a piacok nyomása kapcsán, akkor ugyanezt a jól kitaposott utat fogjuk járni? A „majd meglátjuk” hozzáállást fogjuk alkalmazni? Azt a következtetést fogjuk levonni, hogy azzal a megközelítéssel, amelyet eddig Görögország problémáival szemben alkalmaztunk, olyan átfogó strukturális problémákkal foglalkozunk az euróövezetben, amelyek valamikor talán más tagállamokat is érintenek majd?

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Engedje meg először is hogy emlékeztessenem, hogy Rehn biztos úr képviselőként válaszolok ezekre a kérdésekre, aki jelenleg beteg, és hogy ez nem kifejezetten az én területem, de azt el tudom mondani a nemzeti költségvetésre vonatkozó kérdések kapcsán, amelyet múlt héten tárgyaltunk először a testületben, hogy milyen intézkedéseket kell tenni a jövőbeli ellenőrzés tekintetében. Ez természetesen egyike azoknak a kérdéseknek, amelyekkel majd foglalkozunk, de jelenleg egyértelmű, hogy még nem született döntés. Tartottunk egy tanácskozást pusztán annak biztosítása céljából, hogy a kérdést megfelelően megvitatják a testületben, és az illetékes biztos rövidesen javaslatokkal fog előállni. Ezt követően természetesen közvetlenül is lehet beszélni vele erről.

A második kérdés kapcsán nincs oka arra a Bizottságnak, hogy más álláspontot alkalmazzon Görögországgal szemben, mint bármely más tagállammal szemben, így remélem, hogy ezeket a kérdéseket nem teszik fel többet nekünk; ha felteszik, ugyanez lesz az álláspontunk.

Elnök. – 30. kérdés, előterjesztette: **Brian Crowley** (H-0172/10)

Tárgy: Az EU szélessávú stratégiája

Tájékoztatást adna-e az Bizottság arról, hogy milyen intézkedéseket tervez a nagysebességű internethez való hozzáférés bővítése érdekében az Európai Unióban, és különösen a vidéki területeken?

Neelie Kroes, a Bizottság alelnöke. – Egy olyan világban, amely rohamléptekkel közeledik egy új digitális korszak felé, Európának felkészülnie kell lennie a korszerű széles sávú infrastruktúrával kapcsolatban, amely valójában ösztönözni fogja a növekedést a jövőben. A 2009. márciusi tanácsi ülésen meghatároztak egy indikatív célkitűzést, nevezetesen hogy 2013-ra 100%-os lefedettség legyen. Az „Európa 2020” stratégia egy lépéssel továbbment a kihívások terén azáltal, hogy a nagysebességű széles sávval kapcsolatban 30 megabit/másodperces célkitűzést határoztak meg 2020-ra az összes európai állampolgár számára, beleértve a vidéki területeken élőket, és 100 megabit/másodperces célkitűzést az internetre előfizető háztartások 50%-a számára.

Az európai digitális menetrend, amely egyike az „Európa 2020” hét vezérkezdeményezésének, stratégiát dolgoz ki a nagysebességű internet előmozdítása érdekében Európában, és ezt a nem túl távoli jövőben be fogják terjeszteni elfogadásra. A menetrendet három, széles sávú kapcsolatra vonatkozó dokumentum fogja követni: először a széles sávú hálózatról szóló közlemény, amely a széles sávú kapcsolatra vonatkozó menetrend végrehajtását részletezi; másodszor az új generációs hozzáférésről (NGA) szóló ajánlás, amelynek célja, hogy tisztázza a nagysebességű internetbe való beruházás ösztönzésének alapját; és harmadszor az első rádiófrekvencia-politikai program, amely a Bizottság arra irányuló stratégiájának alapját fogja képezni, hogy elégséges frekvenciát hozzanak létre a vezeték nélküli széles sáv céljára.

A digitális menetrendben a nagysebességű széles sávú kapcsolat elősegítésére hozott intézkedések nemcsak a Bizottság kötelezettségvállalását, hanem a tagállamok javaslatait is tartalmazzák. Ezek a javaslatok a nemzeti széles sávú stratégiák kidolgozását fogják a középpontba helyezni, amelyek magukban foglalják a magánberuházásoknak a településfejlesztési szabályok alkalmazása, az infrastruktúra feltérképezése és a szolgalmi jogok megszerzése révén történő előmozdítását, így például a tagállamok jelentősen csökkenthetik a beruházási költségeket és életképesebbé tehetik azokat. Összpontosítani fognak továbbá a pénzügyi hiányosságok áthidalására azáltal, hogy a hozzáférhető strukturális alapokat teljes mértékben a nagysebességű széles sávú kapcsolat finanszírozására fordítják, és ahol nincsenek ösztönzők a magánberuházásra, ott állami finanszírozást irányítanak át.

A Bizottság saját részéről a megállapított célkitűzések elérése érdekében lehetőségeket keres az NGA-ba történő magán- és állami beruházások növelésére. Mérlegelni fogják a pénzügyi tervezés lehetőségét, hogy csökkentsék az elvárások és a piac beruházási hajlandósága között húzódó szakadékok.

Liam Aylward, a szerzőt helyettesítve. – Tekintettel arra, hogy a digitális technika egyre inkább áthatja világunkat, ahogy azt önök is mondják, és mindennapi ügyeink nagy részét online intézzük, van egy lemaradó csoport, az idős állampolgárok, akiknek korlátozott vagy semmilyen hozzáférésük nincs az internethez. Mit tehetünk annak biztosítása érdekében, hogy ne legyenek kirekesztve a társadalomból, és mit tehetünk, hogy segítsük őket?

Neelie Kroes, a Bizottság alelnöke. – Nemcsak a Bizottság, hanem a Tanács is meghozta azt a bölcs döntést, hogy egy úgymond indikatív célt tűzünk ki, amelynek értelmében 100%-os lefedettségre törekszünk 2013-ra. A 100% az 100%, tehát akárkiről is beszélünk, benne kell lennie a 100%-ban.

Malcolm Harbour (ECR). – Nagyon üdvözlendőnek tartom Crowley úr kérdését, és valóban nagyon érdekel, hogy Írországból széles körben terjed a vezeték nélküli szélessávú kommunikáció egy új technológiája, amely első generációs hozzáférést nyújthat a vidéki közösségek számára, ami véleményem szerint egy izgalmas kezdeményezés.

Kérdésemet egy bizonyos, a munkám során felmerült témában szeretném feltenni, amely a helyi széles sávú kezdeményezések támogatásával kapcsolatos állami támogatásra vonatkozó kritériumokhoz kapcsolódik. Néhány általam is ismert helyi hatóság megpróbált együttműködni az állami hatóságokkal, hogy konszolidálják a keresletet, és ugyanakkor egy életképes csomagot nyújtsanak a beruházóknak.

Néhány esetben azonban úgy tekintettek erre, mint az állami támogatás kritériumainak kijátszására. Megkérdezem ezért, hogy az ön szolgálata tudnak-e támogatást nyújtani néhány ilyen helyi projektnek azzal, hogy világos útmutatást adnak az olyan állami támogatásokkal kapcsolatban, amely a köz- és magánszféra partnerségét segíti, amely – véleményem szerint – kulcsfontosságú az egyetemes széles sávú lefedés elérésében.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Biztos úr, a gazdaságélénkítési terv 1 milliárd eurós összeget biztosít a széles sávú infrastruktúra 100%-ának lefedésére. Szeretném megkérdezni, hogy milyen szakaszban van ez a projekt, figyelembe véve az infrastruktúra létrehozásának fontosságát.

Neelie Kroes, a Bizottság alelnöke. – Hálás vagyok az első kérdésért, mert valóban, amikor széles sávról beszélünk, akkor nemcsak a kábeles, hanem a vezeték nélküli, a műholdas stb. széles sávról is szó van. Tehát amikor azt válaszolom a tisztelt képviselő úrnak, hogy 100%-os lefedettséget biztosítunk, akkor nincs szó arról, hogy milyen módon foglalkozunk a kérdéssel vagy miként oldjuk meg azt.

Nagyon bizakodó vagyok azonban Írországgal és az ottani beruházási szinttel kapcsolatban. Amikor lehetőség volt a strukturális alapok felhasználására, különösen az ilyen jellegű kérdések megoldása és az ezzel kapcsolatos beruházások megvalósítása terén, Írország a lehető legtöbbet hozta ki ebből a lehetőségből. Akkor kevéssel 50% alatt voltak. Más tagállamokkal összehasonlítva aggódtam, mert néhol ez egyharmad volt, de volt, ahol ki sem használták ezt a lehetőséget. Az ilyen típusú infrastruktúrába való beruházás hasznos a jövőre, valamint a gazdasági fellendülésre és a munkahelyteremtésre nézve.

Néha azonban áldom a szerencsémeket és múltbéli tapasztalataimat. Korábbi munkakörömben abban a kiváltságos helyzetben voltam, hogy felülvizsgálhattam az állami támogatási szabályokat. Az egyik felülvizsgált állami támogatási szabály például a széles sávval volt kapcsolatos. A felülvizsgálat során több iránymutatást adtunk azzal kapcsolatban, hogy hogyan, mikor és milyen módon lehet foglalkozni ezzel.

Mellesleg az Európai Beruházási Bankkal együtt annak lehetséges módjait is vizsgálják, hogy hogyan lehet kihasználni az alapjaikat és segíteni az építőmérnöki munkák támogatását. Úgy gondolom, hogy jelenleg az állami támogatási szabályok közelmúltbeli felülvizsgálatával meglehetősen egyértelmű, hogy mit lehet megtenni és mi elfogadhatatlan. Joaquín Almunia munkatársait mindig meg lehet kérni, hogy iránymutatást adjanak, tehát ne tétovázzanak, ha bizonytalanok valamilyen kérdésben.

Mindent egybevéve tisztában kell lennünk azzal, hogy tényleg a köz- és magánszféra közötti partnerség az, amely nagy előrelépést jelenthet ebben a kérdésben. Természetesen ez függ a tagállamtól és attól, hogy mi forog kockán, de mindent egybevéve úgy gondolom, hogy a 100%-os lefedettséggel kapcsolatban – és most ismétlem magamat – nagyon hasznos felidézni az 50%-ot. Tudom, mennyi az a 100 megabyte, de hogyan lehet ezt elképzelni? Nos, egy szempillantás kevesebb, mint 100 megabyte, tehát hatalmas előrelépésről van szó. Következésképpen a széles sávval és az itteni vitával kapcsolatos intézkedéseknek valóban napirendre kell kerülniük 2011 előtt.

Elnök. – 33. kérdés, előterjesztette: **Bernd Posselt** (H-0128/10)

Tárgy: Nagy-Britannia, Svédország és az euró

Hogyan ítéli meg a Bizottság azon kockázatokat, amelyek az EU, mint egységes gazdasági térség esetében abból indulnak ki, hogy olyan tagállamok, mint Nagy-Britannia és Svédország továbbra sem vezetik be az eurót, és milyen intézkedéseket, illetve kezdeményezéseket terveznek e téren a Bizottság új hivatali időszakára?

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Az euró bevezetése gazdasági haszonnal jár nemcsak az euróövezethez csatlakozó ország, hanem az euróövezet egészére nézve is. Részletes elemzések és érvelések találhatók erről például a Bizottság 2008. évi „Tízéves a GMU” című jelentésében.

Az új szerződések értelmében minden uniós tagállamnak kötelező csatlakoznia az euróövezethez, ha teljesítik a szükséges kritériumokat. Dánia és az Egyesült Királyság azonban tárgyalásokat folytatott egy kívülmaradási záradékról, amely lehetővé teszi számukra, hogy az euróövezeten kívül maradjanak.

Ha Dánia és az Egyesült Királyság úgy dönt, hogy az euróövezetbe való felvételüket kérik, ugyanolyan konvergenciaértékelésnek lesznek kitéve, mint bármely más jelölt, ahogy az más tagállamokkal is történt, amelyek már csatlakoztak az euróövezethez. A Bizottság teljes mértékben támogatná felkészülésüket, beleértve a tényleges készpénzcserére való felkészülést.

Svédországnak nincs kívülmaradási záradéka. Jelenleg Svédország nem teljesíti az euró bevezetéséhez szükséges összes kritériumot. Nevezetesen nem tagja az árfolyam-mechanizmusnak, és központi bankja jogalkotásának néhány elemét is összeegyeztethetővé kellene tennie az euróövezeti tagsággal. Mindazonáltal a Bizottság úgy gondolja, hogy azoknak a tagállamoknak, amelyek jelenleg nincsenek abban a helyzetben, hogy minden konvergenciakritériumnak megfeleljenek az euróövezetbe való belépéshez, törekedniük kell arra, hogy megfeleljenek ezeknek a feltételeknek.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) De Gucht úr, csupán két kiegészítő kérdést szeretnék feltenni. Először is, törekedni fog-e a Bizottság arra, hogy Svédországot kötelezettségei teljesítésére bírassa? Svédországnak kötelezettsége van a szerződések értelmében, és ezt nem lehet önkényesen értelmezni.

Másodszor, mi történik Észtországgal kapcsolatban? Úgy gondolja, hogy Észtország tag lehet a közeljövőben, akár már az idén?

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Ahogy helyesen mondtam, Svédország nem felel meg bizonyos kritériumoknak. Említettem a két kritériumot: nem tagja az árfolyam-mechanizmusnak, és központi bankja jogalkotásának néhány elemét is összeegyeztethetővé kellene tennie az euróövezeti tagsággal. Úgy tűnik számomra, hogy ezek olyan kritériumok, amelyeket úgymond lehet teljesíteni. Nem gazdasági kritériumok, amelyek az adóssággal vagy a költségvetési hiánnyal vannak összefüggésben. Az, hogy a Bizottság cselekedni fog-e ezzel kapcsolatban, olyan kérdés, amelyet az ez ügyben illetékes biztosnak, Rehn úrnak kellene feltenni, aki sajnálatos módon most beteg.

Ami Észtországot illeti, ha jól tudom, jelenleg tesz jelentést a konvergenciakritériumokról, és a Bizottságnak még nincs határozott állásfoglalása ezzel kapcsolatban.

Elnök. – 34. kérdés, előterjesztette: **Georgios Papanikolaou** (H-01 30/10)

Tárgy: A személyzet csökkentésének magánszektorra történő kiterjedése

Március 4-én a Bizottság képviselője, Amadeu Altafaj kijelentette, hogy a görög közszektor/állami szektor személyzetének csökkentését nagy valószínűséggel a magánszektorban is hasonló intézkedések követik majd.

Gazdasági szempontból egy ilyen fejlemény tovább súlyosbítja majd a gazdasági visszaesést, hiszen nagymértékben csökkenteni fogja a belső keresletet és fogyasztást. Ezen körfolyamat közvetlen hatásaként csökkennek majd az állami bevételek. Ismertetni tudná-e a Bizottság, hogy honnan meríti azt az optimizmust, amelynek birtokában úgy gondolja, hogy a fogyasztói kapacitás csökkenése Görögország számára a gazdasági visszaesésből való kilábalás biztosítékát jelenti? A kérdés feltevője ugyanis úgy véli, hogy nincs szükség különösebb gazdasági ismeretekre annak teljes bizonyossággal történő kijelentéséhez, hogy a fogyasztói kapacitás csökkenése egyenesen a gazdasági visszaesés elmélyüléséhez vezet.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Egyes mutatók rávilágítottak, hogy az elmúlt évtizedben függetlenné vált egymástól a bérek és a termelékenység alakulása Görögországban. Ez a versenyképesség csökkenéséhez vezetett, amely a folyamatos folyófizetésimérleg-hiányban és az exportpiaci részesedés csökkenésében is tükröződik. A munkaerő-piaci rugalmatlanságot és a bérképzési folyamatokat tekintik a Görögországban tapasztalható túlzott bérnövekedés, valamint a fajlagos munkaerőköltségek tekintetében a fő kereskedelmi partnereivel szemben kialakult hátrány hátterében álló fontos tényezőknak.

Az utóbbi években a belföldi kereslet járult hozzá leginkább a gazdasági növekedéshez, amelynek hajtóereje az államháztartási kiadások és a háztartások jövedelmének élénk növekedése volt. A háztartásokban élők egy főre jutó fogyasztása több mint 80%-kal nőtt az elmúlt évtized során. Ez a modell egyértelműen nem volt fenntartható, és jelentős fiskális egyensúlyvesztéshez, azaz az államháztartási hiány és adósság növekedéséhez, valamint makrogazdasági egyensúlyvesztéshez, azaz a folyó fizetési mérleg magas hiányához és az eladósodás következtében magas külföldre irányuló jövedelemkiáramláshoz vezetett.

A kormány megnövekedett finanszírozási igényei azt eredményezték, hogy az állami szféra elnyelte a rendelkezésre álló források nagy részét, kirekesztve ezáltal a magánszektor és hátrányosan befolyásolva a gazdaság növekedési kilátásait. Elengedhetetlen az egész gazdaságra kiterjedő bércsökkenés, amely tekintetében a költségvetési szektor fontos jelzést adhat a magánszektornak, valamint megszorító intézkedések foganatosítása, hogy a görög gazdaság szilárdabb alapokra kerüljön a versenyképesség visszaállítása és a költségvetés konszolidációja által.

A Bizottság tisztában van azzal, hogy a fiskális megszorító intézkedések és a bércsökkenés rövid távon negatív hatással lehet a keresletre. Mindazonáltal Görögország jelenlegi helyzetében szükség van ezekre az intézkedésekre a piac bizalmának helyreállításához és egy hosszú távon fenntarthatóbb görög gazdasági modell alapjainak megteremtéséhez.

Görögország elfogadott egy nagyra törő programot költségvetési hiányának kiigazítására, valamint közigazgatásának és gazdaságának megreformálására. A Görögország által meghozott konszolidációs intézkedések fontosak a fiskális fenntarthatóság és a piaci bizalom megerősítése szempontjából, és ezeket határozottan üdvözlendőnek tartja a Bizottság, az eurócsoport, az Európai Központi Bank és a Nemzetközi Valutaalap.

A stabilitási programban és a 2010 februárjában és márciusában bejelentett csomagokban szereplő bátor intézkedések nemcsak a köztisztviselők juttatásainak és hűsvéti, nyári és karácsonyi jutalékainak csökkentése révén történő előre jelzett bércsökkentést tartalmazzák, hanem olyan intézkedéseket is, amelyek eredményesebbé teszik az adóbeszedési mechanizmusokat, kiszélesítik az adóalapot és növelik az adójogszabályok betartását.

A 2010. március 9-én elfogadott közleményében a Bizottság azt a következtetést vonta le, hogy Görögország végrehajtja a 2010. február 16-i tanácsi határozatot, valamint hogy a görög hatóságok által március 3-án bejelentett fiskális intézkedések a meglévő információk alapján elégségesnek tűnnek a 2010-es költségvetési célkitűzések teljesítéséhez.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, biztos úr, a görögországi nemzeti statisztikai hivatal nyilvánosságra hozta legújabb – úgy tudom mai – közleményét, amely szerint Görögországban a munkanélküliség 11,3%-ra nőtt, és a munkanélküliek közel fele (45%) 34 év alatti fiatalokból áll. A legtermelékenyebb életkorban, vagyis 25 és 34 év között a munkanélküliség 14,6%. Szeretném kiemelni azt is, hogy a fiatalok e generációja Görögországban rendkívül alacsony fizetést kap, amely jóval az európai átlag alatt marad. Ők a „700 euró” generáció, ahogy Görögországban hívják őket, és aggódunk amiatt, hogy a bérek még tovább csökkenhetnek.

Úgy vélem tehát, hogy nagyon óvatosnak kell lennünk, amikor ilyen általánosításokat teszünk, különösen a munkanélküliség szempontjából egy ilyen nehéz időszakban, mivel érthető módon a görög társadalom aggódik. Úgy vélik, hogy amíg ilyen magas a munkanélküliség, és mindezek a problémák jelen vannak Görögországban, tényleg vissza tudjuk állítani a növekedést további bércsökkentésekkel és elbocsátásokkal?

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Természetesen nagy aggodalommal tölt el minket a munkanélküliség Görögországban, és nemcsak Görögországban, hanem az Európai Unió többi részén is. Másrészt az is meglehetősen fontos, hogy a gazdasági alapelveket tiszteletben tartsák, és amikor egy bizonyos időszakban a bérek nagyobb ütemben növekednek, mint a termelékenység, akkor az problémákat okoz, és lényegében ez történt Görögországban. Elismerem, hogy ez súlyos probléma, különösen a fiatalok számára, és szorosan figyelemmel követjük a helyzetet, de azon a véleményen vagyunk, hogy az Európai Monetáris Unió egy tagállamában a hosszú távú pénzügyi fenntarthatóság létfontosságú.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, kérdésem képviselőtársam kérdésének mögöttes elvével és okával kapcsolatos.

Azt mondta, hogy Rehn úr képviselője azt állította, hogy megszorításokra van szükség a magánszférában Görögországban. A kérdés, biztos úr, a következő: milyen jogon beszélnek, javasolnak, jósolnak vagy gyakorolnak nyomást a Bizottság felügyelő hivatalnokai, a Bizottság szóvivői és a biztosok azzal kapcsolatban, hogy mit kellene tennie Görögországnak a közösségi politikához nem kapcsolódó ágazatokban, vagyis a bérek, a nyugdíjak, a közigazgatás és az egészségügy területén? Ki ad meghatalmazást ilyen állításokra, és honnan ered a hatáskör és a joghatóság arra, hogy ilyen típusú intézkedéseket kérdőjelezzenek meg, támogassanak vagy javasoljanak a görög gazdasággal kapcsolatban?

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Természetesen nem kérjük, hogy csökkentsék a foglalkoztatást a magánszférában, de látjuk, hogy a pénzügyi és gazdasági válság következtében növekszik a munkanélküliség nemcsak Görögországban, hanem az Európai Unió nagyobb részében is.

Azt mondjuk, hogy helyre kell állítanunk a görög gazdaságot, ha azt akarjuk, hogy hosszú távon fenntartható legyen. Meg kell őriznünk továbbá a gazdasági és monetáris uniót, amely felbecsülhetetlenül fontos az egész európai gazdaság számára: ez az, amit állítunk; és természetesen nem mondjuk, hogy a munkanélküliségnek növekednie kellene. Sajnálatos módon ez az eredménye azoknak a politikáknak, amelyeket bizonyos időn keresztül folytattak.

Elnök. – 35. kérdés, előterjesztette: **Ádám Kósa** (H-0133/10)

Tárgy: A tagállami és az uniós hatáskör összeütközéséről az IMF-megállapodás(ok) kapcsán

Az Európai Bizottság – többek közt – ideiglenes jelleggel változtatott az állami támogatások szabályain, és jelentős könnyítéseket vezetett be a kkv-k támogathatósága kapcsán a nagyobb mértékű válság elkerülése érdekében (European Economic Recovery Plan). Magyarország az elmúlt időszakban saját gazdaságpolitikájának köszönhetően különösen súlyos finanszírozási válságba került. Az IMF-fel kötött közel 20 milliárd eurós megállapodás miatt olyan, Magyarország mint uniós tagállam által prioritásként követett és az alapszerződésekben rögzített értékekkel kénytelen szembe menni, mint a magas szintű

foglalkoztatás és a hátrányos helyzetű csoportok védelme. A konkrét kérdés: Egy ilyen megállapodás lehet-e jogszerű, és ennek felelősségét ki viseli akkor, ha egy uniós tagállamban valamely nem európai uniós nemzetközi szervezettel kötött megállapodás éppen az ottani foglalkoztatás helyzetének drámai romlásával jár, beleértve a fogyatékos emberek foglalkoztatásának támogatását is?

Karel De Gucht, *a Bizottság tagja*. – Amikor a globális pénzügyi válság különösen nagy csapást mért Magyarországra 2008 őszén, a Bizottság és a Tanács nagyon gyors döntést hozott arról, hogy egy nagyszabású, 6,5 milliárd euró összegű uniós mentőcsomaggal támogatja Magyarországot, amely meghaladta a nem euróövezetbe tartozó tagállamok számára akkor elérhető támogatások felét, és az IMF és a Világbank kölcsöneivel együtt összesen 20 milliárd eurót tett ki.

Szeretném hangsúlyozni, hogy e segítségnyújtás nélkül Magyarországnak gazdasága sokkal nagyobb mértékű szétesésével kellett volna szembenéznie, mint a múlt évben megfigyelt 6%-os hanyatlás és az idei évre várható stabilizálódás. Továbbá, mivel a kormány elvesztette a pénzpiacokhoz való hozzáférést, ha nem kaptak volna támogatást, az azt jelentette volna, hogy a fiskális politika még korlátozóbb lett volna, mint amilyen a program alatt volt, valamint hogy a kiadások visszafogása súlyosabb lett volna. Ily módon a gazdasági visszaesés mértékének korlátozásával, a munkanélküliség erőteljesebb növekedésének megakadályozásával és az állami költségvetési hiány finanszírozásának támogatásával ez a nemzetközi segítségnyújtás közvetlen módon hozzájárult a válság társadalmi következményeinek mérsékléséhez, beleértve a társadalom veszélyeztetett csoportjait is.

Ahhoz természetesen, hogy a gazdasági program hiteles legyen, és hogy idővel megnyugtassák a befektetőket azt illetően, hogy Magyarország helyreállítja a szilárd államháztartást és a fenntartható növekedést, elengedhetetlen volt, hogy a kormány bevezessen egy pénzügyi konszolidációs intézkedéseket tartalmazó gazdasági stratégiát. A szubszidiaritás elve alapján a tagállamok felelősek a szociálpolitikai intézkedések megtervezéséért és végrehajtásáért. A segítségnyújtás tehát támogatta a kormány tevékenységét, amelynek az volt a célja, hogy költségvetési megtakarításokat érjenek el és hogy célzottabbak legyenek a kiadások, különös figyelmet fordítva a szegények és az alacsony jövedelműek megsegítésére.

Kinga Gál, *a szerzőt helyettesítve*. – (HU) Köszönöm a választ! Kósa képviselő úr nevében fűznék hozzá megjegyzést. Végül is Magyarország azért nem tudott élni a European Economic Recovery Plan által nyújtott több száz milliárdos élénkítési lehetőséggel, mert pontosan ezek az ilyen szabályok nem tettek lehetővé nagyobb mértékű gazdasági élénkítést, és ez a foglalkoztatás helyzetének további romlásával járt. Különösen a fogyatékos emberek foglalkoztatásának támogatása nem valósulhatott meg, tehát egy furcsa ellentmondás jön itt létre. Erről kérdezném a véleményét.

Karel De Gucht, *a Bizottság tagja*. – Nem én vagyok ennek a bizottsági anyagnak a felelőse, de úgy tűnik számomra, hogy a tisztelt képviselő asszony a 100 milliárd eurós csomagra utal, ez azonban egy olyan csomag, amelyet a tagállamok maguk finanszíroztak, és amelyet a tagállamok valósíthatnak meg. Ezt a pénzt nem bocsátották a tagállamok rendelkezésére. A 100 milliárd eurós tételt meg fogja találni a nemzeti költségvetések kiadási oldalán.

Magyarországgal az történt, hogy – mivel erre szükség volt – 20 milliárd eurónyi további segílyt bocsátottak az ország rendelkezésére, ami nem történt meg más gazdaságok esetében. Őket csak arra hatalmazták fel, hogy intézkedéseket hozzanak a válságból való kilábalás érdekében, de tényleges kifizetés nem történt e tagállamok esetében.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, biztos úr, az ön által adott válasz véleményem szerint nem tükrözi a kérdés mögött rejlő problémát és spekulációt, és figyelembe véve a görögországi helyzetet, a következőt szeretném kérdezni: van-e aggályuk azzal kapcsolatban, hogy a Nemzetközi Valutaalap, egy külső szervezet, beleavatkozik az Európai Unió belügyeibe? Akármit is tett a Nemzetközi Valutaalap, azzal – mondhatni – rombolást idézett elő. A kérdés tehát a következő: foglalkozik-e azzal a Bizottság, hogy miért hatolt be a Nemzetközi Valutaalap az Európai Unióba, és hogy melyik szerződésben, melyik cikkben van rendelkezés a Nemzetközi Valutaalapról az Európai Unió eljárásaiban való részvétellel kapcsolatban? Miért nem választ egy európai megoldást Görögország esetében a szerződések 122. cikke (2) bekezdésének megfelelően?

Karel De Gucht, *a Bizottság tagja*. – Nagyon röviden, ha az IMF beavatkozna Görögország ügyeibe, akkor azt természetesen Görögország kérésére tenné. Nem avatkoznak közbe egyoldalúan, és ahogy azt a tisztelt képviselő úr is tudja, létezik egy európai megállapodás a tagállamok és a gazdasági és monetáris unió tagjai között, hogy az Európai Unió tagállamai és az IMF közösen lépjenek fel. Ez azonban csak egy tagállamnak,

ebben az esetben Görögországnak a kérésére válik ténylegesen valóra, és úgy értem, jelenleg erről folyik a vita.

Elnök. – 36. kérdés, előterjesztette: **Eleni Theocharous** (H-0139/10).

Tárgy: A ciprusi államháztartási hiány

A gazdasági válság az egész világon, így különösen az euróövezet országában is szedi áldozatait.

Rendelkezik-e a Bizottság a ciprusi költségvetési hiányra vonatkozó adatokkal, valamint a ciprusi gazdasággal kapcsolatos más mutatókkal?

Nyugtalanító-e a ciprusi gazdaság és ebből következően az arra utaló mutatók alakulása? Szükség van-e a Bizottság véleménye szerint a pénzügyi helyzettel kapcsolatos intézkedésekre Cipruson? Ha igen, milyen intézkedésekre és mennyi ideig?

Sor került-e eszmecsere, és az EU, nevezetesen az Bizottság álláspontját és javaslatait ismertették-e a ciprusi kormánnyal?

Karel De Gucht, *a Bizottság tagja*. – Elnök úr, engedje meg hogy tisztelettel megkérdezzem, nem zárhatnánk-e le ezt a vitát. Rehn urat helyettesítem, és a kérdések órájának rendszerint 8 órákor vége van. Más elfoglaltságaim vannak, így nem tudok tovább maradni. Ez komoly probléma számomra. Nincs időm, nem tudok tovább maradni.

Gay Mitchell (PPE). – Nagy nehézségek árán utaztam ide az Európai Unió más részéről, és nem fogadom el azt a választ a biztos úrtól, hogy nincs ideje. Ha nincs ideje, most sétáljon ki azon az ajtón. Én a Parlament tagja vagyok, és van egy kérdésem, amelyre választ várok. Nekem is sok elfoglaltságom van. Nagyon régóta ülök itt arra várva, hogy feltehessem kérdésemet, miközben mindenféle kiegészítő kérdésekre válaszoltak. Jogom van a válaszra ebben a Parlamentben. Nagyon arrogánsnak tartom öntől, hogy azt mondja, nincs ideje.

Karel De Gucht, *a Bizottság tagja*. – Erről az elnök úrnak kell döntenie. Hadd fejezzem ki egyértelműen, hogy én nem a számomra feltett kérdésekre válaszolok most itt, hanem Rehn urat helyettesítem, aki betegsége miatt nem tud itt lenni. Ezt az elnök úrhoz kell intéznie. Tiszteletben tartom a Parlament elnökének a tekintélyét. Ez nem rajtam múlik.

Elnök. – Jogosan mutat rá a problémára. Ön Rehn biztos urat helyettesíti, ami természetesen sajnálatos, figyelembe véve a kérdések fontosságát. Mindazonáltal a kérdések órája a napirend szerint 8:30-ig tart. Az adott körülmények között, bár nem tudom a székhez láncolni, elmondom, hogy mivel azt a sajnálatos szerepet kapta, hogy Rehn biztos urat kell helyettesítenie, azt várjuk öntől, hogy ezt a hozzá intézett kérdések terén teljes mértékben teljesítse.

Karel De Gucht, *a Bizottság tagja*. – Én úgy értettem, hogy 8 óráig kell itt lennem, de ahogy már mondtam, ön az elnök, és ön dönti el, mit kell tennem, tehát folytatom feladatomat.

A pénzügyi válság, amely egy makrogazdasági válsággá fejlődött, az eddigi legsúlyosabb válság a második világháború utáni történelemben mind mértékét, mind globális kiterjedését tekintve. A válság súlyos hatást gyakorolt a globális gazdaságra, beleértve az EU-t és az euróövezetbeli országokat. Ily módon elkerülhetetlenül érintette Ciprust is, amely egy nagyon kicsi, nyitott gazdaság.

A ciprusi statisztikai hivatal által közzétett előzetes becslések alapján Ciprus bruttó hazai terméke reálértékben 1,7%-kal csökkent 2009-ben. Ez az első alkalom az elmúlt 35 év során, hogy a gazdasági tevékenység terén Cipruson negatív növekedési rátát jegyeztek fel.

Ezek a kedvezőtlen gazdasági körülmények, az eszközár-robbanás elhalványulásával és a részben az európai gazdaságélénkítési terv keretében elfogadott intézkedésnek köszönhetően létrejött expanzív fiskális politikával együtt az államháztartás romlásához vezettek. A legutóbbi GDP-vel kapcsolatos adatok szerint, amelyet a ciprusi hatóságok 2010 márciusában közöltek, és amelyeket jelenleg hitelesít az Eurostat, az államháztartás hiánya elérte a GDP 6,1%-át, míg a bruttó államadósság a GDP 56,25%-a volt 2009-ben.

A Stabilitási és Növekedési Paktum megköveteli a Bizottságtól, hogy jelentést készítsen minden esetben, amikor egy tagállam tényleges vagy tervezett hiánya meghaladja a GDP 3%-át mint referenciaértéket. Jelenleg a Bizottság egy ilyen jelentést készít Ciprussal kapcsolatban. Amint elkészül a jelentés, a Tanács elé terjesztik, amelynek döntenie kell arról, hogy túlzottnak tartja-e a hiányt. Ha a Tanács ezt a következtetést vonja le,

ajánlásokat fog megfogalmazni Ciprus számára, és határidőket fog meghatározni hatékony kiigazítási intézkedések meghozatalára.

Eközben a ciprusi kormány is elküldte naprakész stabilitási programját. A program tartalmazza a 2013-ig szóló középtávú költségvetési stratégiát. A Bizottság jelenleg értékeli ezt a frissített programot, és tanácsi véleményre irányuló ajánlást fogalmaz meg a programmal kapcsolatban.

Eleni Theocharous (PPE). – (EL) Elnök úr, biztos úr, rendkívül zavaró lenne, ha nem adna választ azonnal a feltett kérdésre. Bárhogya legyen is, szeretném, ha megmondaná, ha Ciprust a felügyelet alá vonás veszélye fenyegetné, valamint hogy elégedett-e a konvergenciaprogrammal. Természetesen mondott valamit a becslésekről, de szeretném tudni, hogy elégedett-e a kormány által előterjesztett konvergenciaprogrammal.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Csak azt tudom megismételni, amit már mondtam, vagyis hogy lesz egy értékelés, és ez a rendes eljárás, amelyet minden tagállam esetében alkalmazunk, beleértve Ciprust is.

Ha a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy túlzott hiány van, akkor ajánlásokat fog tenni Ciprus számára.

Elnök. – 37. kérdés, előterjesztette: **Morten Messerschmidt (H-0142/10)**

Tárgy: Görögország és az euró-együttműködés jelenlegi válsága

Görögország jelenleg az euró-együttműködés árnyoldalával szembesül. A jól menő évek alatt azt a benyomást közvetítette az EU felé, hogy minden a legnagyobb rendben van. Amikor azonban a pénzügyi válság elérte Európát, minden rosszra fordult. A görög államháztartási hiány 2009-ben a GDP 12,7%-a volt, ez jelentősen meghaladja az euróövezet stabilitási paktumában meghatározott három százalékos határértéket. Az athéni kormány most olyan takarékosági intézkedések bevezetésére kényszerült, amely az állami költségvetést 4,8 milliárd euróval csökkenti. A görögöknek szorosabbra kell húzniuk a nadrágszíjat, és ez a köztisztviselőktől a nyugdíjasokig mindenkit érzékenyen fog érinteni.

A szabad átváltási árfolyamok alapvetően nem tesznek jót. Senkinek nem használnak, és az alapvető strukturális problémákat sem oldják meg. Fel kell ismernünk, hogy a pénznek, mint minden egyéb dolognak, „ára” van. Görögországban ez az ár csillagászati kamatlábak formájában testesült meg, amelyek minden gazdasági tevékenységet megbénítanak. Ha a helyzet ennyire drámaivá válik, az államnak meg kell húznia a vészféket, és csökkentenie kell a pénz árát. Egyetért-e a Bizottság ezekkel a gondolatokkal? Amennyiben egyetért, az azt jelenti, hogy elismeri az euró belülről fakadó gyengeségét?

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Úgy tűnik, a tisztelt képviselő úr azt állítja, hogy Görögországban a független monetáris politika alkalmazása egy lehetséges módja lenne az országot érintő válság enyhítésének. Ez nem igaz; a görög kormány által meghatározott magas kamatlábak nem monetáris politikai tényezőkből erednek, hanem abból a kockázati prémiumból, amely a piaci szereplők azon aggályaival kapcsolatos, hogy az államadósság törlesztése fenntartható-e.

Az EKB kamatlábai történelmi mélyponton vannak, és az Európai Központi Bank nagyon bőséges likviditást biztosít az euróövezet pénzügyi rendszerének, beleértve a görög intézményeket is. Természetesen az euróövezetben való részvétel miatt a gazdasági kiigazításnak a valutaárfolyam befolyásolásától eltérő módon kell végbemennie, ahogy azt több bizottsági dokumentum, például az 2008. évi „Tíz éves a GMU” című átfogó jelentés is mutatja.

A kiigazítás az euróövezetben nem volt teljesen zökkenésmentes a múltban. Ezért hangsúlyozza a Bizottság, hogy a tagállamok sebezhetőségének korai felismerése és kezelése érdekében meg kell erősíteni az EU multilaterális felülvizsgálati eljárásait az egymásra való nyomásgyakorlás fokozásával. A Bizottság most készít elő javaslatokat ebből a célból, ahogy azt egy korábbi kérdésre adott válaszában már említettem.

Morten Messerschmidt (EFD). – (DA) Rengeteg lehetőség létezik egy ország valutájának szabályozására – feltéve, hogy az ország függetlenséget élvez. Azonban pontosan ez az, amivel nem rendelkeznek az euróövezet tagjai, mert a korábban rendelkezésükre álló eszközök jó részét Frankfurtban adták. Nem igaz továbbá, hogy a kamatlábak nem különböznek az euróövezeten belül, mert nagy eltérés van a piaci kamatlábak között mind a közép-, mind a hosszú lejáratra felvett hitelek esetében, és a görög államkötvények kamatlába például sokkal magasabb, mint a dán kötvényeké – annak ellenére, hogy nekünk saját valutánk van.

Azt szeretném, ha a Bizottság választ adna arra vagy elismerné azt, hogy ha Görögországot nem kötné a Frankfurtban kiadott állásfoglalás, akkor Görögország leértékelte volna valutáját, és ez a leértékelés a problémák nagy részét orvosolta volna, amelyekkel Görögországnak most szembe kell néznie.

Karel De Gucht, *a Bizottság tagja*. – Természetesen ez nem igaz. A monetáris unió természetesen éppen azon az elven alapul – és ezzel mindenki teljes mértékben tisztában van, amikor az Európai Monetáris Unió tagjává válik –, hogy nem lehet többé leértékelni egy ország valutáját, mert valójában nincs többé saját valutája. Csak egy közös valuta van.

Nincs többé olyan, hogy görög valuta. A görögöknek az euró a fizetőeszközük. Egy egyéni leértékelés tehát teljes mértékben ellentmond az Európai Monetáris Unió elképzelésének, és nem véletlen, hogy Görögország tagja az Európai Monetáris Uniónak. Azért tagja, mert mindent megtettek – tényleg mindent –, hogy azok lehessenek.

Elnök. – 38. kérdés, előterjesztette: **Gay Mitchell** (H-0145/10)

Tárgy: Az Európai Valutaalap

Az elmúlt hetekben az Európai Valutaalappal (EMF) kapcsolatos elképzelésről szóló vita során elhangzott, hogy az alap olyan válságok kezelésével foglalkozó mechanizmus lenne, mint amely ez év elején sújtotta Görögországot.

Mi a javaslat jelenlegi helyzete? Hogyan működhetne egy ilyen alap a gyakorlatban? Mik a legfőbb gátjai az EMF felállításának, lehetőség lenne-e rá például a jelenlegi szerződésben szereplő szabályok alapján?

Karel De Gucht, *a Bizottság tagja*. – A válság megmutatta, hogy szükség van egy válságrendezési keret létrehozására az euróövezet számára.

Tekintettel arra, hogy minden gazdasági, jogi és intézményi vonatkozást mérlegelni kell, ez inkább középtávú kérdés, mint azonnali lehetőség.

Az euróövezet állam- és kormányfői egyértelmű jelzést adtak március 25-én, miután egy olyan munkacsoport létrehozását szorgalmazták, amely intézkedéseket dolgozna ki az euróövezet válságrendezési kerete számára az év vége előtt.

Az Európai Valutaalappal kapcsolatos nyilvános vita számos kérdést érintett, amelyek fontosak ebben a vonatkozásban. A Bizottság különösen egyetért azzal, hogy szigorú feltételek és ösztönzésbarát kamatlábak mellett célszerű lenne létrehozni egy sürgős pénzügyi támogatási keretet.

Azonban nincs szükség egy új testületre, hogy ezt a feladatot ellássa vagy meghatározza és ellenőrizze a feltételeket. Biztosítani kell az Európai Monetáris Unió stabilitásorientált irányítási keretével való összeegyeztethetőséget. A Bizottság ennek megfelelően mérlegeli a javaslatok hatályát. Általánosabban fogalmazva, az összes euróövezetbeli tagállamnak a megfelelő politikák iránti szilárd elkötelezettsége marad a GMU sikeres működésének sarokköve.

Ebben az összefüggésben a Bizottság javaslatok kidolgozásán fáradozik a megerősített gazdaságpolitikai koordinációval és országfelügyelettel kapcsolatban az „Európa 2020” stratégiáról szóló közelmúltbeli bizottsági közleményben foglalt javaslatok alapján.

Gay Mitchell (PPE). – Először is, szeretnék elnézést kérni a biztos úrtól. Mindannyian bizonyos mértékben repülőgép-betegségben szenvedünk, mert néhányunk nem tudott hazajutni, és megpróbálunk segíteni a családtagjainknak, hogy eljussanak ide. Megértem, hogy a biztos úrnak más elfoglaltságai vannak, és hogy egy kollégáját helyettesíti.

Megkérdezhetném a biztos urat a válaszával kapcsolatban, hogy mit ért középtáv alatt? E Bizottság mandátumának a feléről beszélünk? Vagy egy évről beszélünk, vagy 18 hónapról? Milyen időtartamot lát reálisnak ahhoz, hogy határozottabb válaszok szülessenek ebben a kérdésben?

Karel De Gucht, *a Bizottság tagja*. – A pontos időkerettel kapcsolatos kérdést Rehn biztos úrnak kellene feltennie, de amikor megnézzük az általunk tett javaslatokat és a Görögország támogatása céljából kötött megállapodást, amely különösen a kétoldalú kölcsönök és a Nemzetközi Valutaalap általi támogatás kombinációjaként fog megvalósulni, egyértelmű, hogy a Bizottság azon a véleményen van, hogy ami most történt, azt semmiképp sem lehetne megoldani egy Európai Valutaalap létrehozásával, mert az sokkal több időt venne igénybe, mint amennyi a rendelkezésünkre áll Görögország esetében.

Számunkra tehát egy középtávú projekt lenne szimpatikus, de a pontos időkerettel kapcsolatban tényleg azt javaslom, hogy Rehn úrhoz forduljon.

Elnök. – 39. kérdés, előterjesztette: **Rodi Kratsa-Tsagaropoulou** (H-0150/10)

Tárgy: A tagállamok pénzügyi felügyeleti mechanizmusai

A gazdasági ügyekért és a monetáris politikáért felelős biztos, Olli Rehn kijelentette, hogy a válság legfőbb tanulsága az, hogy sürgősen szükség van a gazdaságpolitikák eddiginél mélyrehatóbb és átfogóbb felügyeletére, jelesen arra, hogy az egyensúlyhiányok időben jelezhetőek legyenek és az euróövezet makrogazdasági stabilitásának garantálása céljából megoldásokat is találjanak rájuk. Mivel a Szerződés 121. és 126. cikke alapján a Bizottság rendelkezésére állnak a tagállamok pénzügyi politikáinak felügyeletéhez szükséges eszközök és mechanizmusok, és mivel a tagállamok többségében a hiány jóval meghaladja az előírt 3%-ot, a Bizottság választ tud-e adni a következő kérdésekre:

Szándékában áll-e erősíteni a felügyelet megelőző jellegét? Ha igen, akkor milyen eszközökkel és eljárásokkal? Szándékában áll-e javaslatokat benyújtani az euróövezeten belüli gazdasági konvergencia fokozása céljából? Szándékában áll-e támogatni a tagállamokban szükségesnek bizonyuló szerkezeti változtatásokat annak érdekében, hogy a tagállamok – mihelyt államháztartásuk ezt megengedi – bevezethessék őket?

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – A Bizottság régóta érvel az euróövezet gazdasági felügyeletének elmélyítése és kiszélesítése mellett. A kérdés fontosságát az Európai Parlament is felismerte az euróövezetre és az államháztartásra vonatkozó 2009-es éves beszámolóról szóló jelentésében.

A Bizottság teljes mértékben fel akarja használni az új szerződésben rendelkezésre álló eszközöket, hogy erősebb politikai koordinációt és irányítást érjen el. Egy rövidesen megjelenő közlemény új javaslatokat fog körvonalazni, amelynek célja, hogy az Európai unió működéséről szóló szerződés új 136. cikke alapján terveket vázoljon fel az euróövezetben az átfogó válságmegelőzési és kiigazítási keret kialakítására. A közlemény valószínűleg tartalmazni fog a Stabilitási és Növekedési Paktum megelőzési és kiigazítási dimenziójának megerősítésével kapcsolatos javaslatokat – az euróövezeten belüli makrogazdasági egyensúlyhiányok hatékonyabb és szélesebb körű felügyeletére vonatkozó javaslatokat – és meg fogja vizsgálni egy válságrendező mechanizmus létrehozásának lehetőségét az euróövezetbeli országok számára.

A fiskális politika tekintetében nagyobb hangsúlyt kell fektetni a fiskális fenntarthatóságra a válságnak az adósságra és a növekedési potenciálra gyakorolt hatása, valamint a közreható demográfiai tényezők miatt. Meg kell erősíteni a Stabilitási és Növekedési Paktum megelőzési és kiigazítási dimenziójának való megfelelést célzó kezdeményezéseket. A kedvező időszakokban erősebbé kell válnia a konszolidáció iránti elkötelezettségnek. Az optimális konszolidáció kidolgozásakor kellő mértékben figyelembe kell venni az államháztartás rejtett gyenge pontjait. Nagyobb hangsúlyt kell helyezni az adósságállomány alakulására és az államháztartás fenntarthatóságára és minőségére, beleértve a nemzeti fiskális hagyományokat. Foglalkozni kell az olyan esetekkel is, amikor a szabályokat folyamatosan megsértik; elrettentőbbé kell tenni a büntetéseket és meg kell erősíteni az ösztönzőket.

A fiskális egyensúlyhiányok mellett minden uniós tagállamnak a versenyképesség alakulásával és a makrogazdasági egyensúlyhiányokkal is foglalkoznia kell. Mindazonáltal a makrogazdasági egyensúlyhiányok és a versenyképességi eltérések felügyeletét különösen biztosítani kell az euróhoz kötődő uniós tagállamok esetében, mivel az euróövezetbeli tagállamokban nagyobb a gazdasági és pénzügyi továbbgyűrűzés veszélye; kisebb a piaci fegyelem; nincs árfolyamkockázat, valamint a kiigazítás nehezebb és jó eséllyel költséges az egész euróövezetre nézve.

A versenyképességi eltérések komoly aggodalomra adnak okot az Európai Valutaalap működése szempontjából. A válságot megelőző évtizedben az eltéréseket fokozta az egyes tagállamokban aggasztó módon kialakult különböző belföldi gazdasági egyensúlyhiány, beleértve többek között a magas adósságot és az ingatlanbuborékokat néhány folyófizetésimérleg-hiánnyal rendelkező ország esetében, valamint a belföldi kereslet állandósult gyengeségét néhány többlettel rendelkező országban. A bérek és az árak szétartó alakulása, a fenntartható külső adósságállomány főlhalmozódása, valamint a forrásoknak folytatólágosan a valóságtól elrugaszkodó elosztása fokozta a kiigazítás kockázatát és növelte az államháztartás sebezhetőségét. Ugyanakkor azok az országok, amelyek nagymértékben függnek a külkereskedelmi többlettől, a világkereskedelem jelentős szűkülésének estek áldozatul a globális válság kezdeti szakaszában. A Bizottság ezért a fiskális felügyelet kiterjesztése mellett javaslatokat kíván előterjeszteni a gazdasági felügyelet euróövezeten belüli kiszélesítésére, hogy az kiterjedjen a makrogazdasági egyensúlyhiányra és a versenyképességi fejleményekre is. Az a cél, hogy létrehozzanak egy keretet az euróövezetbeli egyensúlyhiányok korai felderítésére, megelőzésére és hatékony orvoslására.

A Bizottság javaslatának harmadik fontos része egy válságkezelési mechanizmus kialakításának lehetőségeit fogja vizsgálni. A Görögország esetleges pénzügyi megsegítésére létrehozott ad hoc mechanizmus egy azonnali szükségletet elégít ki. Szükség van azonban egy állandó válságkezelési mechanizmus létrehozására is, amelybe a működésbe lépés esetére erős elrettentő elemeket építenek be. A komoly bajban lévő euróövezetbeli országok kivételes és feltételes támogatásával kapcsolatos egyértelmű, hiteles és következetes szabályoknak és eljárásoknak utólagos létrehozása meg fogja erősíteni a GMU alapjait.

Az euróövezetben a megerősített gazdasági felügyeletre és koordinációra vonatkozó javaslatok a növekedést és munkahelyteremtést célzó átfogó „Európa 2020” stratégia fontos kiegészítéseiként szolgálnak. A Bizottság biztosítani fogja a két keret közötti hatékony kapcsolatot.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE). – (EL) Elnök úr, biztos úr, köszönöm válaszát; engedje meg, hogy visszatérjek a felügyelet és az egyensúlyhiány kérdésére. Azt reméltem megtudni a válaszból, hogy a divergencia kérdése most komoly naprendi ponttá fog-e válni; nemcsak a pénzügyi egyensúlyhiányok, hanem a gazdasági divergencia is, és nemcsak a felügyeleti mechanizmusok, hanem a divergenciát célzó intézkedések is. A nemzetközi válságok, a görög válság a felszínre hozták az euróövezet összes gyengeségét.

Karel De Gucht, a Bizottság tagja. – Először is szeretnék elnézést kérni a tolmácsoktól, de némileg kivételes helyzetben vagyok. Azt is lefordíthatják, hogy megpróbáltam az összes kérdésre választ adni a 20:30-ig tartó időkereten belül.

A kiegészítő kérdést illetően úgy gondolom, hogy vissza kell térni az országában tapasztalható válság eredetéhez, ami lényegében az, hogy ezek az egyensúlyhiányok az idők folyamán alakultak ki. Nagyon nagy az egyensúlyhiány a versenyképesség tekintetében. A bérek sokkal nagyobb ütemben nőttek, mint a versenyképesség, és ez természetesen először is a nemzeti politikák kérdése.

Azt illetően, hogy jobb-e a szorosabb nyomon követés, a válaszom igen. Ezért javasolunk ezzel kapcsolatban egy új rendszert. Nem szabad elfelejtenie, hogy 2002-ben az Európai Bizottság javaslatot tett arra, hogy könyvvizsgálókat lehessen küldeni a tagállamokba például az adatok ellenőrzésére, de a tagállamok ezt nem fogadták el. A Bizottság tehát mindig tisztában volt azzal, hogy a nyomon követés nagyon fontos része annak, hogy a nemzeti költségvetések összeegyeztethetők legyenek az Európai Monetáris Unióval, különösen Görögország esetében.

Elnök. – Csak azt tudom mondani önnek, hogy Olli Rehn kétségtelenül sokkal tartozik magának! Meg kell beszélnie vele, hogy a legközelebbi kérdések órájában ő álljon az ön helyére.

A kérdések óráját lezárom.

(Azokra a kérdésekre, amelyeket idő hiányában nem tudtunk megválaszolni, írásban fogunk választ adni (lásd a mellékletet)).

(Az ülést 20.25-kor felfüggesztik és 21.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

13. Az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében Jean Lambert által második olvasatra benyújtott ajánlás (A7-0118/2010) az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendelet elfogadása tekintetében a Tanács első olvasatbeli álláspontjáról (16626/2/2009 – C7-0049/2010 – 2009/0027(COD)).

Jean Lambert, előadó. – Elnök úr, nem vagyok benne biztos, hogy kellően lelkesítő, hogy csak ennyien maradtunk, ez azonban nyilvánvalóan nagyon ellentmondásos téma, amely a Ház sok képviselőjét visszariasztotta a megjelenéstől és a felszólalástól, így most nekünk, akik elég bátrak voltunk itt maradni, meg kell ragadnunk az alkalmat.

Azzal szeretném kezdeni, hogy nagyon köszönöm a jelentésen dolgozó összes árnyék-előadónak a rendkívül aktív részvételt, és azt, hogy képesek voltunk közös tárgyalási pozíciót találni, és egyfajta csapatmunkában együttműködni. Szeretném megköszönni a két érintett elnökségnek is – gondolok itt a cseh, és különösen a svéd elnökségre –, hogy nyitottabban viszonyultak a kérdéshez, mint amit egyes tárgyalásokon láthattunk,

mivel így képesek voltunk tárgyalni, ahelyett, hogy azt éreztük volna, hogy csak a Tanács akaratának teljesítésére vagyunk ott – legalábbis időnként.

Mit sikerült elérnünk? A közös európai menekültügyi támogató rendszer célja, hogy következetes, magas színvonalú döntéshozatalt valósítson meg a védelemre szorulóknak számára, és ez a rászorulóknak esetében tényleg élet-halál kérdése lehet. Közismert tény, hogy a rendszer a különböző tagállamokban nem működik következetesen. A legjobb és a legrosszabb közötti különbség esetenként olyan nagy, hogy ez már bizalmatlanságot szül, ami oda vezethet, hogy akik objektíven próbálnak dönteni, úgy érzik, hogy ellenük dolgoznak azok, akik nem is próbálnak objektívek lenni. Végül pedig éppen azok szenvednek, akik védelemre szorulnának.

Néhány, különösen nagy terhet viselő tagállamban az a határozott érzés is kialakult, hogy a többiek részéről hiányzik a szolidaritás, és a támogatás iránti igényükre nem kapnak valódi, gyakorlati választ. A menekültügyi alapon van egy külön finanszírozási ág a tagállamok közötti együttműködésre, amely hozott néhány pozitív fejleményt, de az is világosan kiderült, hogy ennek a szétaprózott hozzáállásnak megvannak a maga korlátai.

Ezért jön létre a Menekültügyi Támogató Hivatal, hogy folyamatos támogatásával erősítse a következetes hozzáállást, és aktív támogatást nyújtson a különösen nagy nyomás alatt álló országoknak. A konkrét feladatainak kijelölése már más jogszabályok keretében folyamatban van.

Az Európai Parlament számára a tárgyalások során a fő kérdés az volt, hogy az Európai Parlament maga milyen szerepet kap a Menekültügyi Támogató Hivatalhoz viszonyítva, hogyan lehet a tagállamok között nagyobb fokú szolidaritást elérni, és milyen szerepet játszik a civil társadalom és az UNHCR a hivatallal kapcsolatban.

A Parlament szerepére vonatkozó kérdések középpontjában az igazgatóval való kapcsolatunk állt, már ami a kinevezését és a további kapcsolatokat illeti. Végül abban sikerült megállapodnunk, hogy az Európai Parlament meghallgatja a javasolt jelöltet, felajánlja bizalmas véleményét és visszajelzést kap arról, hogy ezt mennyiben vették figyelembe.

Az igazgató ezenkívül be fogja mutatni éves jelentését a megfelelő bizottságnak – alig tudom elhinni, hogy ezért is meg kellett harcolnunk, de ez a helyzet –, és arra is felkérhetjük az igazgatót, hogy számoljon be bizonyos feladatok teljesítéséről.

A Parlament ügynökségekhez képest betöltött szerepe most az intézményközi munkacsoportban is vitatéma, én pedig jelenleg tagja vagyok az Európai Parlament ezzel foglalkozó csapatának – részben a tapasztalataimnak és részben a Menekültügyi Támogató Hivatalról szóló tárgyalásokkal kapcsolatos egyfajta csalódottságnak köszönhetően.

Ami a tagállamok közötti szolidaritást illeti, a Parlament kötelező erejű mechanizmusokat akart, a Tanács viszont rögzíteni akarta az együttműködés önkéntes jellegét, a végső megfogalmazás pedig semlegesebb lett, megmaradt viszont a külső értékelés a Menekültügyi Támogató Hivatalról, amire számíthatunk, és ebbe bele fog tartozni a Menekültügyi Támogató Hivatalnak a menekültügyben történő gyakorlati együttműködésre gyakorolt hatása.

A konzultációs fórum szerepét tekintve, a tagállamok nagy mennyiségben férhetnek hozzá valódi szakértelemhez, és számunkra nyilvánvalónak tűnt, hogy az ilyen szakértelem értékes lehet. Tudjuk, hogy a tagállamok némelyike aktív kapcsolatban van az NGO-kkal, és arról is gondoskodni akartunk, hogy a helyi hatóságok bevonására is legyen lehetőség, mivel gyakran nagy részben ezek teljesítik a közös rendszer követelményeit. Annak tehát örülünk, hogy valamivel több életet tudtunk lehelni ebbe a szervezetbe.

Összefoglalva úgy érezzük, hogy a Menekültügyi Támogató Hivatal nagyon hasznos szerepet játszhatna a közös rendszer kidolgozásában. Reméljük, magas színvonalú lesz – még ha ezt nem is sikerült pontosan belefoglaltatnunk a végső szövegbe –, és hozzásegít a kölcsönös bizalom és támogatás légkörének kialakulásához. A tagállamoktól ugyancsak azt szeretném kérni, hogy legyenek nyitottabbak az iránt, amivel más intézmények, választott hatóságok és a civil társadalom tagjai hozzá tudnak járulni, mert ugyan a tagállamok közötti együttműködésről van szó, ez nem tisztán kormányközi együttműködés. Egy európai intézmény megteremtésén dolgozunk.

Cecilia Malmström, a Bizottság tagja. – Elnök úr, igazán örülök, hogy most már nagyon közel vagyunk az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozásáról szóló rendelet végső elfogadásához. A Bizottság ezt még 2009. februárban javasolta, a Tanács és a Parlament pedig rendkívül elkötelezettnek mutatkozott az ügy iránt.

A közös menekültügyi rendszer létrehozása sok éve szerepel az Európai Unió céljai között, a Bizottság és én magam pedig változatlanul elkötelezetten valljuk ezt a célt.

Olyan rendszert kell létrehoznunk, amely igazságos és hatékony, közös normákon és közös elveken alapul. A rendszernek emellett a szolidaritáson kell alapulnia, ami egyszerre jelenti a bevándorlókkal vállalt szolidaritást, a származási és tranzitországokkal vállalt szolidaritást, illetve a tagállamok közötti szolidaritást. Ahhoz, hogy a tagállamok között erősebb legyen a szolidaritás, fontos a gyakorlati együttműködés a különböző menekültügyi hatóságok között, hiszen részben ez alakítja az európai menekültügyi rendszert. A Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozását e gyakorlati együttműködés fokozása érdekében kérte a 2008-as Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum, megállapodás pedig a 2009-es stockholmi programban született róla. A Menekültügyi Támogató Hivatal tehát a közös menekültügyi rendszer létrehozásának egyik sarokköve lesz.

Mint tudják, a Menekültügyi Támogató Hivatal székhelye Vallettában lesz. Konkrét, operatív támogatást fog nyújtani a tagállami hatóságoknak, és segíteni fogja a tagállamok között szükséges együttműködés kialakítását, illetve a közös gyakorlatok kidolgozását. Ezt egyrészt a menedékkérelmekkel foglalkozó egyének képzése, másrészt az információk és bevált gyakorlatok cseréje révén fogja elérni. A Menekültügyi Támogató Hivatal a különösen nagy nyomás alatt álló tagállamoknak is segítséget fog nyújtani olyan szakértői csapatok kiküldésével, amelyek segíthetnek a menedékkérelmek nyilvántartásba vételében.

Szeretnék köszönetet mondani az Európai Parlamentnek és az ügyért felelős előadóknek – természetesen Jean Lambert asszonynak – a munkájáért, Moraes úrnak az Európai Menekültügyi Alap szükséges módosításaiért, valamint az összes társelőadónak és árnyék-előadónak. Az önök teljes körű, kitartó támogatása rendkívül hasznos volt, és nagyon várom, hogy a továbbiakban is együtt dolgozzunk az utolsó simításokon a hivatal megnyitása előtt – ami remélhetőleg már nagyon közel van.

Simon Busuttil, a PPE képviselőcsoport nevében. – (MT) Elnök úr, mindenekelőtt én is szeretnék gratulálni Jean Lambertnek a jelentéséhez és a dokumentumcsomag sikeréhez, valamint ahhoz a lojalitáshoz, amelynek szellemében velünk, árnyék-előadókkal együttműködött ebben a kérdésben. Az Európai Néppárt pozitívan tekint a Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozására, mivel fontos előrelépésnek tartja az Európai Unión belüli közös menekültügyi politika kialakításában és végrehajtásában. Én személy szerint máltai európai parlamenti képviselőként nemcsak elégedett, de büszke is vagyok arra, hogy ez a hivatal hazám fővárosában, Vallettában fog megalakulni. Szeretném nyomatékosítani, hogy a hivatalnak fel kell ismernie, hogy a közös menekültügyi politikának egyetlen szóra kell épülnie, amint az már elhangzott, és ez a szó a szolidaritás: szolidaritás az Európába utazó menedékkérőkkel, akik jogosultak a védelemre, amelyet az említett hivatalnak biztosítani kell, és – ahogyan a Bizottság nagyon helyesen mondta – szolidaritás azokkal az országokkal, amelyeknek segítség nélkül, egyedül kellett viselniük ezt a terhet. A szolidaritás fogalmát ezért a maga teljességében kell érteni; valójában olyan ez, mintha ugyanannak az érmének a két oldalát néznénk, szolidaritást mutatunk azokkal, akik védelmet érdemelnek, és szolidaritást azokkal a tagállamokkal, amelyek aránytalan terhet viselnek. Azt szeretném mondani, hogy egyelőre úgy tűnik, mintha a szolidaritás jelentőségéről szóló üzenet megértésre talált volna, a kérdést azonban még nem vittük tovább. Most azt szeretném, ha a szavakat tettekre váltanánk, és ez az elv gyakorlati szinten kezdene el működni. A Menekültügyi Támogató Hivatalnak éppen ebben lesz meghatározó szerepe – hogy ezt az elvet tartalommal töltsse meg, megvalósítsa a gyakorlatban és gondoskodjon róla, hogy az általa felvállalt konkrét kezdeményezésekkel valóban sikerül kiterjeszteni a szolidaritást mindazokra, akiknek erre szükségük van. Ezért remélem, hogy ez a hivatal mielőbb megkezdí működését, másokat pedig szeretnék biztosítani arról, hogy mi a Parlament képviselőiként az elkövetkező hónapokban és években gondosan figyelemmel fogjuk kísérni működésének módját.

Sylvie Guillaume, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én is azzal szeretném kezdeni, hogy gratulálok Lambert asszonynak és Moraes úrnak a kitűnő munkájukhoz, amely az elkövetkező pár napban lehetővé fogja tenni számunkra – mihelyt a légügyi helyzet normalizálódik –, hogy hivatalosan elfogadjuk az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozásáról szóló rendeletet. Úgy vélem ezért, hogy egy dologban mindannyian egyetértünk: üdvözljük e hivatal küszöbön álló létrejöttét.

A gyakorlati együttműködésre való elszánt törekvésével a hivatal hozzá fog segíteni a különféle tagállamok menekültügyi gyakorlatai közötti komoly különbségek csökkentéséhez, amelyek az Európai Tanács tamperei ülésén megkezdett első, úgynevezett harmonizációs szakasz ellenére még mindig fennállnak. Ez a szerv lehetővé fogja tenni a jelenlegi gyakorlatból hiányzó következetesség garantálását.

Azt is szeretném hangsúlyozni, hogy a civil társadalom a konzultációs fórumokon való részvétele révén milyen fontos szerepet fog játszani ebben a hivatalban. A civil társadalom alulról jövő bevonása világosabb betekintést fog adni a menedékkérők által tapasztalt nehézségekbe és a nemzeti rendszerek hibáiba.

El kell ismernünk azonban, hogy ennek a témának van némi keserű utóíze. A Parlament például azt sajnálja, hogy nem tud teljes körűen részt venni a hivatal igazgatójának kinevezésében, magát a hivatalt pedig az bántja, hogy képtelenség hozzájárulni a tagállamok közötti kötelező szolidaritás rendszerének bevezetéséhez, hogy enyhíteni tudjanak az Európai Unió kapuinál található országok helyzetén.

Gyakorlati szempontból ez az önkéntes szolidaritás csak üres beszéd. Tény, hogy ha még megemlíteni sem vagyunk hajlandók a kötelezőbb rendszert, hogyan fogjuk valaha is megvalósítani? Ez központi kérdés marad a vitáinkban, és a továbbiakban is emlékeztetni fogjuk rá partnereinket, a Tanácsot és a Bizottságot.

Ennek a hivatalnak a megteremtése tökéletesen illusztrálja egy közös európai menekültügyi rendszer bevezetésének szükségességét. Ezt minden tagállam lelkesen támogatja, amikor olyan nyilatkozatokról van szó, mint a 2008-as Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum. Furcsa módon azonban ugyanezeknek a tagállamoknak mintha kihagyná az emlékeztetük, ha arról van szó, hogy a szavakat tettekre és a kötelezettségvállalásaikat a szövegekbe bekerülő közös szabályokra kellene váltani.

Azt például nézni is rossz, hogy a Tanács milyen készségesen elfogad egy egész intézkedéssorozatot az illegális bevándorlás leküzdésére, ahogyan az a Bel- és Igazságügyi Tanács februári ülésén történt. Óvatosabbnak bizonyult viszont a menekültügyi csomagról szóló tárgyalások során, amelynek az ügye most már hónapok óta egy helyben toporog. Ahelyett, hogy láthatóan és megalkuvó módon az elnyomó intézkedésekkel elért politikai kirakat mögé bújunk, arra szólítom fel a tagállamokat, hogy építsük fel a valódi szolidaritás Európáját.

Egyrészt tudjuk, hogy ezek a korlátozó intézkedések komolyan fenyegetik az európai menedékjogot az olyan személyek esetében, akik a szűrések fokozása és más akadályok miatt egyre veszélyesebb utakra vállalkoznak. Másrészt, Európa végre olyan, valóban harmonizált menekültügyi eljárásokkal büszkélkedhetne, amelyek a menedékkérőknek adott megfelelő garanciákon alapulnak.

Láthatjuk, hogy a tagállamokban erős az ellenállás a menekültügyi csomaggal szemben, és a tendencia a hazai gyakorlatok megtartása felé mutat. Ez az ellenállás köszön vissza a közös politika költségvetési költségeivel kapcsolatos érvek hangoztatásában, amely politika a válsággal összefüggésben fenntarthatatlannak tűnhet. Európára mindazonáltal óriási felelősség hárul, ha a menekültügyről van szó.

Hangsúlyoznunk kell, hogy eddig a nálunk rosszabb helyzetben lévő harmadik országok az esetek többségében jobban kitettek magukért a menekültek elhelyezésében. Reméljük ezért, hogy ez a menekültügyi csomag olyan sikeres lesz, mint a hivatal volt, és a sikert gyorsan eléri, mert sürgős intézkedésre van szükség.

Marie-Christine Vergiat, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, a menedékjog az Európai Unió alapvető értékeinek egyike, és ezt senki nem meri nyilvánosan, a felszólalásában kétségbe vonni. Az ezzel kapcsolatos európai és tagállami politikák a valóságban mégis kérdéseket vetnek fel.

1999-ben történt, hogy az Európai Unió elkezdte harmonizálni az e kérdéssel foglalkozó szakpolitikáit, ma pedig úgy tűnik, általános az elégedettség a menedékkérők számának látványos visszaesése miatt. Mi az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportjában szintén elégedettek lehetnénk ezzel, ha ez a szám a világon uralkodó emberi jogi helyzet javulását tükrözné, azt azonban mindnyájan tudjuk, hogy erről szó sincs. Szükség esetén ezt a csütörtök délután sorra kerülő vitáink igazolni fogják.

Különösen 2004 óta tapasztalhattuk a befogadási eljárások és feltételek lefelé történő harmonizálását. Az egyes országok gyakorlatai között jelentős különbségek vannak, és tudjuk, hogy a kérelmek némelyikét kiszervezték, és hogy a menedékkérők közül néhánynak ma már arra sincs lehetősége, hogy nyilvántartásba vetesse a kérelmét. A menedékjog iránti kérelmek számának legnagyobb csökkenéséért ismét Franciaország kapja a díjat. Franciaországi emberi jogi aktivistaként én elég jó helyzetben vagyok ahhoz, hogy tudjam, mi vezetett ezekhez az eredményekhez. Elég egyszer elkísérni egy menedékkérőt a menekültek és hontalanok védelméért felelős francia hivatalhoz, hogy rögtön megtudjuk, mi az ok. Tűrhetetlen, ahogy ezeket a férfiakat és nőket felszólítják arra, hogy szolgáltatassanak bizonyítékot az általuk elszenvedett kínzásokról.

Ezért úgy tűnik, hogy a ma vizsgált javaslat hoz egy leheletnyi friss levegőt. Hozzásegít a menedékjogra vonatkozó európai rendszer jobb megvalósításához. A javaslat célja, hogy ösztönözze a tagállamok közötti gyakorlati együttműködést, különösen a származási országokról szóló pontos információkhoz való hozzáférés

javításával, ami jó dolog. A Parlament által az első olvasatkor tett javaslatok többségét a Tanács elfogadta. Tudjuk, hogy ezt az eredményt főként a svéd elnökségnek köszönhetjük, és hálások is vagyunk érte. Hozzátenném, hogy véleményem szerint Svédország mint olyan mintaértékű, és nagyon szeretném, ha más államok is hozzá igazodnának ezen a területen.

A bizottságban az első és a második olvasatkor egyaránt támogattuk az előadónkat, és nagyon szeretnék gratulálni és köszönetet mondani neki. Ugyanezt fogjuk tenni a plenáris ülésen is, és őszintén reméljük, hogy ez a kis előrelépés új fordulópontot hoz az ez ügyben folytatott európai politikában. Reményeink szerint ahelyett, hogy Európa visszahúzódna önmagába, amit mi itt a Házban csak „Európa erődéjé” szoktunk emlegetni, örömmel fogadhatjuk ezeket a férfiakat és nőket, akiknek a nemzetközi szerződésekben és a – hamarosan ratifikálásra kerülő – emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben kinyilvánított joguk van a menedékhez.

Mario Borghezio, az EFD képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, hallottam azt a felvetést, miszerint ez az intézkedés a szolidaritáson alapul. Szerény véleményem szerint valami más hiányzik – és ez a biztonság.

Mégis, elég csak azokkal beszélni, akik érintettek ezekben a kérdésekben, például a rendőrséggel – ez alkalommal volt szerencsém együtt utazni a bűnüldöző szervek tagjaival, *Carabinieri* tisztekkel a torinói ellátó hivatalból, akiket név szerint szeretnék megemlíteni: Romanini és Tavano. Ők is megerősítették, hogy a menedékkérők sok esetben hamis igazolványokat és okmányokat mutatnak be; ilyen esetekről különben már a különféle rendőri és egyéb szervek is beszámoltak.

Nem lenne jó ötlet, ha ezt a kérdést a biztonság szempontjából is megvizsgálánánk? Nem gondolom, hogy a biztonság kérdése nagyon hangsúlyos helyet kapott volna ebben a dokumentumban, mégis nagyon fontos, mert el kell kerülnünk, hogy egy fontos elvet, egy ilyen komoly humanitárius értéket képviselő, fontos intézményt, más szóval a menedékre való jogosultságot beszennezzük azoknak a mocskos érdekeivel, akik illegális bevándorlókkal kereskednek, és akik a menedékjogot gyakran arra használják, hogy jogokkal nem rendelkező, a ténylegesen üldözöttekkel kapcsolatban nem lévő embereket szivárogtassanak be.

Másodszor, a rendelet 2. cikke kimondja, hogy a hivatal megkönnyíti, koordinálja és a menekültügy számos vonatkozása tekintetében megerősíti a tagállamok között a menekültügy terén folytatott gyakorlati együttműködést annak érdekében, hogy hozzájáruljon a közös európai menekültügyi rendszer jobb végrehajtásához, ideértve annak külső vonatkozásait is. Ezt a 7. cikknek kellene pontosítania, ezt azonban csak nagyon elnagyoltan teszi meg, azzal a megfogalmazással, hogy a hivatal technikai kérdésekben különféle együttműködési módszereket hozhat létre harmadik országokkal.

Úgy gondolom, ennél sokkal tovább kell mennünk, és nem értem, miért van az, hogy – miközben sokan javasolják, köztük mi is – senki nem beszél arról, illetve senki nem vizsgálja meg azt a javaslatot, hogy ezeket a hivatalokat a harmadik országokban is létre kellene hozni. Mi ennek az akadálya? Úgy hiszem, nagyon fontos a szűrés, részben azért, hogy enyhítsünk a munkaterhen és azoknak az országoknak a helyzetén, amelyeknek közvetlenebbül kell foglalkozniuk ezzel. Valaki beszélt ezeknek az országoknak a szükségleteiről, de ezeket az országokat támogatni kell, és szerintem harmadik országokban kell hivatalokat létrehozni, például Észak-Afrikában, a szubszaharai térségben, ahol a menedékjog iránti kérelmek és a menedékkérők összegyűlnek.

Ezeket a helyeket kell szűrniük, esetleg az Európai Unió Külügyi Szolgálatát felhasználva, olyan műveletek segítségével, amelyekben bizonyos fejlődő országok is felvállalnák a felelősség egy részét; ha a menekültügyről van szó, fel kell keltenünk bennük a felelősségérzetet.

Úgy vélem, ezek a kérdések nagyon fontosak, és nem szabad elhanyagolnunk őket, ahogyan a Földközi-tenger e kérdésekben érintett európai országainak igényeit sem szabad figyelmen kívül hagynunk, és nem elég, ha pusztán beszélünk róluk vagy odaküldünk pár tisztviselőt – Olaszországban már megvannak a saját bürokratáink. Ahhoz, hogy kezeljük ezt a helyzetet, pénzre, forrásokra és valódi támogatásra van szükségünk.

Elhangzott, hogy Svédországban nagyon jól mennek a dolgok. Meglehet, de Svédország nagyon távol áll Málta, Olaszország, Franciaország és a földközi-tengeri térség igényeitől: itt van a probléma lényege, és ezzel foglalkozni kell – és az Európai Unió országait felelőssé kell tennünk ezért. A kiváltságok és a terhek együtt járnak, és mivel mi viseljük a terhet, a kezelésére is nekünk kell eszközt kapnunk.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök úr, bizonyosan nem rossz gondolat a menedékjogról szóló rendeletek egységes alkalmazása, hogy csökkentjük az EU-n belüli másodlagos bevándorlást, és támogassuk azokat a

tagállamokat, ahol a menedékkérők beáramlása nagyon erős. Azzal kapcsolatban viszont súlyos kétségek merülnek fel, hogy a fejlesztésekhez szükség van-e ennek a támogató hivatalnak a létrehozására, és hogy ez a hivatal nem fog-e túlzottan beavatkozni a tagállamok hatásköreibe.

E hivatal létrehozása egy újabb lépést jelent az uniós menekültügyi politika központosítása felé. A cél a magas szintű védelem megvalósítása a leginkább nagyvonalú országok, így például Ausztria intézkedéseire alapozva. A meglévő különbségeket meg kell szüntetni, amihez a nagyvonalúbb országoknak meg kell maradniuk az eddigi eljárásoknál, míg a többieknek meg kell tenniük a szükséges változtatásokat. Ez mind nagyon rendben van, de a számos új uniós ügynökség létrehozása (2000 óta megháromszorozódott a számuk) és a hatáskörük kibővítése nyilvánvalóan ellentétes a lisszaboni stratégia törekvéseivel, amely a nagyobb fokú deregulációt és szubszidiaritást próbálta bevezetni.

Úgy vélem, hogy a körkörös migráció széles körben vitatott célkitűzése – egy kicsit itt, egy kicsit ott, néha valahol máshol – teljesen téves. A gyakorlatban ez nem működik, és a körkörös migrációból gyakran állandó migráció lesz. Természetesen más bírálatokat is lehetne mondani. A kitoloncolás előtti idegenrendészeti őrizet tekintetében irreális feltételeket vezetnek be a biztonság rovására és a végrehajtó hatalmunk rovására. A család fogalmának kibővítése, hogy mindenkit, még a nagymamákat is magában foglalja, újabb beáramláshoz fog vezetni, a munkaerő-piaci hozzáférés javítása pedig a magas munkanélküliség időszakában fenntarthatatlan.

Nem lehet finanszírozni az alapvető jóléti ellátás ugyanolyan szintre való bővítését, mint amilyen Ausztriában és Németországban van. Az új Menekültügyi Támogató Hivatal ezért nem felel meg a célnak, és nem kellene létrehozni. Az alapoktól kiindulva kell kidolgoznunk egy közös menekültügyi stratégiát, mert amit önök javasolnak, nem fog működni az érintett országokban.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Elnök úr, az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozása valóban rendkívül fontos, és így, szimbolikusan azt is fontosnak tartom, hogy Máltán jön létre, Európa egyik déli országában, amelyre a menedékkérők mennyiségét tekintve és az illegális bevándorlással kapcsolatos kérdések keretében is nyomás nehezedik.

Nagyon fontos, hogy menekültügyekben még tovább fokozzuk és jobban koordináljuk a tagállamok közötti együttműködést, és végül megpróbáljunk egységes hozzáállást kialakítani a különféle nemzeti gyakorlatokból, különösen mivel mindnyájan elismerjük, milyen óriási különbségek vannak. Például – ez az információ a Bizottság rendelkezésére áll, de úgy gondolom, már rég tudja, hogy egy iraki menedékkérőnek az egyik tagállamban 71% esélye lehet a kérelme elfogadására, míg egy másik tagállamban mindössze 2% az esély, és természetesen vannak még különböző problémák a tagállamok között.

A Dublin II rendelet óhatatlanul nagyobb terhet fog róni egyes tagállamokra másokhoz képest, és természetesen ez a menekültügyi hivatal szintén támogatni fogja az Európai Menekültügyi Alap révén elérhető szolidaritási mechanizmusokat. Gondolok itt egyrészt a menekülteknek az európai harmadik országokból való átszállítására és újraelosztására, illetve a menekültek úgynevezett belső „újraelosztására”.

Ami a harmadik országokból történő újraelosztást illeti, kis lépésekkel ugyan, de haladunk előre. A menekültek belső újraelosztásával kapcsolatban viszont szeretném hangsúlyozni, hogy bár mindnyájan elismerjük, hogy egyes tagállamokra – különösen Európa déli részén – másokhoz képest nagyobb terhet hárul, semmilyen konkrét javaslatot nem tettünk; semmilyen kezdeményezést nem tettünk ezekben az ügyekben. Várjuk a Bizottság javaslatait; az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság keretében egy levelet is küldtünk erről a kérdéssel, és ha más nem, bátrabbnak kell lennünk ezekben az ügyekben, mivel nagy a nyomás.

Befejezésül azt szeretném mondani, hogy nagyon fontos, hogy mechanizmusokat dolgozzunk ki az Európai Unióban a menekültek fogadására, a menedékkérők fogadására, nemcsak humanitárius okokból és a képviselőtársaim által már többször említett okokból, hanem azért is, hogy le tudjuk küzdeni az illegális bevándorlást. Mindenkinél, aki egy jobb hazát, szebb jövőt keres, azt az üzenetet kell közvetítenünk, hogy Európában végül mindig jobb az esélye annak, aki a legális utat választja, mint annak, aki illegális bevándorlással próbálkozik, amely tekintetében sajnos nagy a nyomás.

John Bufton (EFD). – Elnök úr, az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozása teljességgel ellentétes a britek bevándorlással kapcsolatos önkéntes kívülmaradásával, és ellenkezik azzal, hogy az Egyesült Királyság elutasította a schengeni vívmányokat. A javaslat, amelynek értelmében 40 millió EUR-t fognak elkölteni Máltán egy teljes hivatal létrehozására és személyzettel való ellátására azért, hogy az EU egész területén foglalkozzon a menedékkérőkkel, azt jelzi, hogy ez a Bizottság akarja meghozni azokat a döntéseket, amelyeket a nemzeti kormányokra kellene hagyni.

Mindenfajta közös európai menekültügyi politika fenyegetést jelent a határellenőrzés feletti brit joghatóság szempontjából. Az arra irányuló ismételt kérések, hogy az Egyesült Királyság hadd döntse el maga, ki jöhet be vagy mehet ki az országból, és kit tudunk elhelyezni, abból a tényből erednek, hogy nagyon komoly népesedési problémával nézünk szembe, amely meglehetősen eltér Európa bármely más részének helyzetétől.

A Bizottság olyankor nem ajánl segítséget és támogatást, amikor az Egyesült Királyság küszködik. Ehelyett el akarja venni a brit adófizetők pénzét, hogy ebből fedezze annak a költségét, hogy a nevünkben hozza meg a döntéseinket. 40 millió EUR-t jobban használnánk fel, ha új iskolákat, kórházakat és lakóházakat építenénk belőle az Egyesült Királyságban, illetve olyan kritikus szolgáltatásokat finanszíroznánk, mint a tiszta víz, amelyre rendkívül nagy szükség van, ha továbbra is rendes, első világbeli életminőséget akarunk nyújtani mindenkinek.

A születések egynegyedében, azaz évi 170 000 születés esetében az édesanyák maguk nem az Egyesült Királyságban születtek. Hol van az a pénz, amely segítené a brit adófizetők mindezek finanszírozásában? Az önök zsebében, vagy már el is költötték egy új menekültügyi hivatalra, amely kétségtávol további terheket ró majd az Egyesült Királyságra?

Nálunk a választási kampányokban az Egyesült Királyság valamennyi pártja azt ígéri, hogy csinál valamit a bevándorlással, mivel az emberek odahaza követelik, hogy történjen valami. De mit tehet a Westminster mindaddig, amíg az EU-ban vagyunk, amikor ezzel pontosan egy időben az Európai Bizottság azt akarja, hogy a menedékkérők ügyében minden hatalmat adjunk át neki?

Ez a Bizottság újra és újra figyelmen kívül hagyja az Egyesült Királyság lakosságának akarát és igényeit. Netán az a Bizottság szándéka, hogy ezen a területen is hatályon kívül helyezi az Egyesült Királyság önkéntes kívülmaradását? Az emberek otthon megérdemlik az őszinte választ, mert ez a kérdés rendkívül fontos számukra. Önök elvileg őket képviselik, ezért joguk van megtudni, mit terveztek ki.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, nem szabadna a szolidaritás köpönyegébe burkolnunk egy olyan hivatalt, amelynek a menedékkérőkre vonatkozó igazságos feltételek kialakítását szolgáló eljárást kellene támogatnia.

Hiszünk abban, hogy ez hasznos és fontos, de egyrészt azt kellene garantálnia, hogy a ténylegesen jogosultak gyorsabban megkapják a menedékjogot, másrészt pedig azt, hogy a szükséges jogokkal nem rendelkezők, akik megpróbálnak visszaélni a rendszerrel, határozott elbánásban részesüljenek, mivel az nyilvánvaló, hogy a jogosultak nem minden esetben kapják meg a menedékjogot.

Szeretném nagyon röviden elismételni a Borghezio úr által mondottakat: bizonyos országok – amilyen például Olaszország, és különösen Dél-Olaszország, ahonnan én származom – természetes belépési utakat kínálnak a bevándorláshoz, és a bevándorlók befogadásának történelmi hagyományai folytán különösen érintettek a menedékjog iránti kérelmek ügyében.

Európának fel kell vállalnia ezt, az Európai Uniónak pedig figyelmét és erőfeszítéseit – a gazdasági erőfeszítéseket is beleértve – azokra a területekre kell összpontosítania, amelyek a legtöbb bevándorlót fogadják.

Cecilia Malmström, a Bizottság tagja. – Elnök úr, hálás vagyok azért, hogy a plenáris ülés többsége ilyen határozottan támogatta a hivatal létrehozását. Mint tudják, a tagállamok részéről egyhangú igény mutatkozott a hivatal létrehozására, még az önkéntes kívül maradók részéről is, akik tudják, hogy a Bizottságnak nem áll szándékában semmilyen változást kikényszeríteni az Egyesült Királyság kívülmaradásában. Ez az Egyesült Királyság lakosságának döntése.

A hivatal azonban ezen a plenáris ülésen is erős támogatást kapott, és én nagyon örülök, hogy most már létre fog jönni. Tudjuk, hogy a Földközi-tenger országaira nagy nyomás nehezedik – különösen bizonyos évszakokban –, ez a hivatal pedig segítséget és támogatást nyújthat. Európa északi, keleti, nyugati és középső részére szintén érkeznek bevándorlók, a hivatal tehát Európa egészét ki fogja szolgálni, még ha a valletai elhelyezkedése nem is tekinthető véletlen ügybeesésnek.

Ezúttal nemcsak egy újabb hivatalról van szó. Ez a hivatal valójában a közös menekültügyi rendszer kiépítésének egyik sarokköve lesz, fontos eszköz a tagállamok támogatásában, a gyakorlatok és közös előírások kidolgozásának elősegítésében és a különösen nagy nyomás alatt álló tagállamok támogatásában. Információt fog gyűjteni, portált fog üzemeltetni, lesznek saját szakértői stb. Végül soron mindig a tagállamok döntenek el, hogy ki maradhat, de vannak bizonyos eljárások, amelyeket harmonizálni kell.

Mint önök közül néhányan már elmondták, ez része a közös európai menekültügyi rendszer kidolgozásának. Ez csak egy része: mint talán az előadó mondta, a menekültügyi csomag többi részével megrekedtünk. A Bizottság számít az Európai Parlament segítségére és támogatására a kérdések továbbvitelében, hogy a nem túl távoli jövőben valóban közös menekültügyi politikát alakíthassunk ki az Európai Unióban.

Jean Lambert, előadó. – Elnök úr, szeretném megragadni az alkalmat, hogy tisztázzak egy-két kérdést a felmerültek közül, bár sajnálom, hogy a kérdezők némelyike már nincs itt, hogy hallhatná a választ.

A menekültügyi kötelezettségeket világosan rögzítik a nemzetközi egyezmények, amelyeket egyénileg mindegyik tagállam aláírt. Ez nem azonos a bevándorlási politikával, és az embereknek tényleg fel kellene ismerniük a különbséget.

Azoknak, akik a pénz miatt aggódnak – ha tehetek itt egy pártpolitikai és nemzeti politikai kitérőt –: ha a tagállamaink némelyike nem növelné tovább az iraki vagy afgán menedékkérők számát, biztos vagyok benne, hogy sokat tudnánk spórolni, és az embereket is rengeteg bajtól megkímélnénk.

Ami a felvetett megjegyzések némelyikét illeti, remélhetőleg a rendszer minőségének javítása bizonyos tagállamokban alkalmas lesz arra, hogy növelje a tagállamok közötti bizalmat, felszabadítsa a menekültügyi rendszer néhány más részét, továbbá segítsen megértetni a tagállamokkal, hogy van segítség, ha különösen nagy terhek nehezedenek rájuk. Mint mások már rámutattak, miközben tagállamaink némelyike valóban jelentős földrajzi nyomásnak van kitéve a hozzájuk érkező áramlatok miatt, a túlterhelt országok közül sok egyáltalán nem is az Európai Unióban található, hanem máshol.

Nagy érdeklődéssel hallgattam egyik kollégánkat, aki további helyszíni támogatás mellett érvelt a Menekültügyi Támogató Hivatal tekintetében, de attól tartok, lemaradtam a tárgyban benyújtott módosításairól.

Azt is szeretném világossá tenni, hogy a Menekültügyi Támogató Hivatal nem arra szolgál, hogy döntsön a jogállásról; nem fogja átvenni a tagállamok szerepét ezen a területen.

Mindent egybevéve örülök a kollégák kedves észrevételeinek, külön üdvözlöm azoknak az aktív részvételét, akik olyan sokat segítettek nekem ebben a jelentésben, és biztos vagyok benne, hogy mindnyájan – vagy legalábbis majdnem mindnyájan – várjuk már, hogy ott lehessünk Vallettában, amikor felavatjuk a Menekültügyi Támogató Hivatalt és megkezdhetjük a munkát.

Elnök. – A vitát most le fogom zárni. Előtte még azonban szeretném elmondani, hogy engem is mélyen megindított az a tény, hogy a személy, aki ennek a mai vitának az elnöke volt, maga is menedékkérelmet élvezett Franciaország, Ausztria és Belgium kormánya és népe nagylelkűségének és vendégszeretetének köszönhetően, amiért ezúton is szeretnék köszönetet mondani, mert a hála ideje soha nem jár le, még ha ez több mint 40 évvel ezelőtt is történt.

A vitát lezárom.

A szavazásra a május első hetén tartandó ülésen kerül sor

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Ioan Enciu (S&D), írásban. – (RO) Az Európai Menekültügyi Támogató Hivatal létrehozása rendkívül fontos lépés a közös európai menekültügyi rendszer kialakításában, amint azt az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum és a stockholmi program előírja.

A hivatal hozzá fog segíteni az európai intézmények, a helyi hatóságok és a civil társadalom tagjai közötti együttműködés erősítéséhez, és közös gyakorlatokat fog meghatározni a menekültügyekben. Bízom benne, hogy ez majd közelebb hozza egymáshoz a tagállamok menekültügyi politikákkal kapcsolatos álláspontját. Ez a kérdés teljességgel elkerülhetetlen, mivel néhány tagállam a menedékkérők nagyarányú beáramlásával néz szembe. A tagállamok közötti együttműködés és szolidaritás nemcsak azért szükséges, hogy segítsük ezeket az országokat a meglévő problémák kezelésében, hanem azért is, hogy fejlesszük a közös európai menekültügyi rendszert.

Feltétlenül meg kell említenem, hogy ez a rendszer jogi és gyakorlati szempontból az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény teljes körű, átfogó alkalmazásán fog alapulni.

14. Az Európai Regionális Fejlesztési Alapra, az Európai Szociális Alapra és a Kohéziós Alapra vonatkozó általános rendelkezések bizonyos követelmények és

a pénzgazdálkodással kapcsolatos bizonyos rendelkezések egyszerűsítése tekintetében (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Evgeni Kirilovnak a Regionális Fejlesztési Bizottság nevében benyújtott jelentése (A7-0055/2010) a az Európai Regionális Fejlesztési Alapra, az Európai Szociális Alapra és a Kohéziós Alapra vonatkozó általános rendelkezések megállapításáról szóló 1083/2006/EK rendeletnek egyes követelmények egyszerűsítése és a pénzügyi irányításhoz kapcsolódó egyes rendelkezések tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre irányuló javaslatról (COM(2009)0384 – C7-0003/2010 – 2009/0107(COD)).

Kirilov úr, a jelentés előadója a légi közlekedésben kialakult helyzet következtében nem tudott eljönni. Kirilov urat Krehl asszony helyettesíti, most övé a szó.

Constanze Angela Krehl, az előadót helyettesítve. – (DE) Elnök úr, nagyon sajnálom, hogy Kirilov úr nem tudja személyesen ismertetni a jelentést. Nagyon sokat dolgozott azért, hogy jelentést állítson össze a Parlament részére egy olyan témáról, amely az Európai Unió régiói és polgárai számára nagyon fontos. Ezért szeretném felolvasni az ő feljegyzéseit. Angolul készültek, ami egy bolgár képviselő esetében nagyon meglepő, ugyanakkor számomra szerencse, hogy nem bolgár nyelven kell felszólalnom. Nagyon örülök, hogy képviselhetem Kirilov urat itt a Parlamentben, annak ellenére, hogy Szófiában nem sikerült feljutnia egy repülőre sem.

, az előadót helyettesítve. – Elnök úr, örülök, hogy ma este lehetőségünk nyílik megvitatni a strukturális alapokról szóló általános rendelet fontos módosításait. Ezeknek a módosításoknak lényegi szerepe van a gazdasági válság következményeinek leküzdésére irányuló, európai és nemzeti szintű közös erőfeszítésekben. A módosítások a tavaly elfogadott dokumentumok logikus folytatását jelentik.

Akkor a kohéziós politika realgazdaságba való befektetésben játszott szerepével foglalkozó előadóként arra szólítottam fel a Tanácsot és a Bizottságot, hogy dolgozzanak a strukturális alapokra vonatkozó szabályok egyszerűsítésén, és ezáltal az alapokhoz való hozzáférés megkönnyítésén, amikor a tagállamoknak nagyobb szüksége van ezekre.

Örülök, hogy a Parlament további egyszerűsítésre vonatkozó fő ajánlásai meghallgatásra találtak. Meggyőződésem, hogy az általános rendeletek ezen új módosításai, amelyek egyszerűsítik a meglévő eljárások némelyikét, méltóak a támogatásunkra. A felesleges adminisztratív terhek, a bürokrácia és a tisztázatlan szabályok csökkentése hozzá fog járulni a nagyobb fokú átláthatósághoz, a jobb ellenőrzéshez és a szabálytalanságok visszaszorításához.

Ez egyben jobb végrehajtást és az uniós pénzek helyes elköltését is jelenti. Csak egy példát mondok erre. A 88. cikk módosítása révén a tagállamokat még inkább arra ösztönzik, hogy a szabálytalanságokat még az előtt fedezzék fel és javítsák ki, mielőtt azokat az EU ellenőrző intézményei megtalálnák. Ebben az esetben a tagállamok nem veszítik el az érintett pénzeszeget, hanem az adott programon belül újra felhasználhatják más projektekre.

A módosítások második csoportja a pénzügyi irányításra vonatkozó szabályokat érinti. 2010-re megnövelik a válság által legsúlyosabban érintett országoknak szóló előlegkifizetéseket. Mindegyik tagállam több időt fog kapni arra, hogy a 2007-ben lekötött támogatásokat olyan projektekre fordítsa, amelyek jóváhagyása vagy végrehajtása nem történt meg a megfelelő határidőn belül.

Mindkét intézkedéscsoport fontos, részben a kedvezményezetteknek szóló üzenetük, részben a gyakorlati hasznosságuk miatt. A válság elleni intézkedések egyértelműen a szolidaritásról tanúskodnak. Ezek friss pénzeket fognak hozni a tagállamoknak a válságból való kilábaláshoz.

Mindegyik intézkedés több projekt megvalósítására vállal kötelezettséget, különösen most. Ez kulcsfontosságú a munkahelyteremtés, a beruházás és az infrastruktúra érdekében, valamint azért, hogy a munkavállalók és a cégek jobban alkalmazkodjanak a gazdasági változásokhoz.

Mindkét intézkedéstípus hasznos, és még értékesebb olyankor, ha a megfelelő időben hajtják végre, de ezek még mindig a végső jóváhagyásra várnak. Sajnos a Tanács nagyon sokat késett a megállapodás elérésével, amikor ez volt a módosított rendelet elfogadásáért felelős vezető szerv.

Határozottan hiszem, hogy most, amikor a Parlamentnek ugyanakkora hatalma van, mint a Tanácsnak, nem fogjuk tovább halogatni ezeknek a régóta várt és igényelt intézkedéseknek az elfogadását és hatálybalépését.

Johannes Hahn, a Bizottság tagja. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Krehl asszony, nagyon szépen köszönöm a jelentést. Arra is szeretném megkérni, hogy adja át köszönetemet Kirilov úrnak. Nagyon sokat dolgozott annak érdekében, hogy ma meg tudjuk vitatni az általános rendelet javasolt módosításait, miután ilyen gyorsan átmentek valamennyi intézményi szakaszon, és remélem, hogy rövidesen a Parlamentben is nagy többséggel el tudjuk fogadni őket, hogy a megfelelő részeket gyorsan végre lehessen hajtani. Ez jól jelzi a Tanács, a Parlament és a Bizottság közötti pozitív párbeszédet, egyben jó példája annak, hogy az intézmények közötti kölcsönhatás hatékonyan működik.

Milyen célt szolgálnak ezek a módosítások? Hosszú távon egyszerűsíteni akarjuk a rendeleteket, rövid távon viszont azoknak a tagállamoknak is szeretnénk segíteni, amelyeket a jelenlegi gazdasági válság a legsúlyosabban érintett. Elfogadjuk a Tanács kompromisszumos javaslatát, amelyről a Parlamentben széles körű egyetértés született, mert fontosnak tartjuk, hogy gyors, célzott segítséget nyújtsunk, és elindítsuk a programot.

A kezdeményezés közös, átfogó célja, hogy felgyorsítsa a programok végrehajtását. A közelmúltban mutattuk be az első stratégiai jelentést, és meghatároztuk azokat a dolgokat, amelyek nem működtek különösebben jól, illetve azokat a területeket, ahol a jelenlegi programidőszak első néhány évében voltak pozitív fejlemények. Kritikusnak kell lennünk magunkkal szemben, és meg kell vizsgálnunk azokat a szabályokat, amelyek helyenként bonyolultak. Véleményem szerint a folyamatban lévő program jelenlegi, harmadik módosítássorozatával sikerült rendezni ezt a problémát. Mindemellett a válság leküzdéséhez is hozzá akarunk járulni.

Mit lehet tenni? Csak hogy mondjak néhány elszigetelt példát: 50 millió EUR-ban egységesíteni a nagyprojektekre vonatkozó küszöbértéket, egyszerűbb szabályozást bevezetni az operatív programok módosítására, ha erre – és ez nagyon fontos kitétel – a válság leküzdése érdekében van szükség, lehetővé tenni az energiahatékonyságot célzó intézkedések támogatását a lakásépítésben és -felújításban, ami nemcsak az energiatakarékosság miatt hasznos, hanem az építőiparhoz kapcsolódó ágazatokra is kedvező hatással lesz.

A jelenlegi rendelet különösen az öt érintett ország – Románia, Magyarország és a három balti állam – meglévő likviditási problémáira irányul, azzal a szándékkal, amint az már elhangzott, hogy a fokozott rugalmasságnak köszönhetően felgyorsítsa a források felhasználását. Sok projektet gyorsabban végre lehet majd hajtani az ígért 775 millió EUR összegű forrás felhasználásával, amelyet a tervezettnél előbb hozzáférhetővé lehet tenni.

Végezetül mindezek fényében szeretnék utalni arra a 6,2 milliárd EUR-ra, amelyet már 2009-ben kifizettek előlegként. Ez azt mutatja, hogy bár a strukturális alapokat eredetileg nem segélyalapnak szánták, és a jövőben sem kellene ilyennek tekinteni, szükség esetén kellőképpen rugalmasak tudnak lenni ahhoz, hogy válságos időkben érdemben hozzájáruljanak a megoldáshoz.

Szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, és érdeklődve várom a vitát.

Regina Bastos, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadója. – (PT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság véleményének előadójaként mindenekelőtt szeretnék gratulálni Kirilov úrnak, még a jelenlegi kényszerű távollétében is, és szeretném felhívni a figyelmet arra, ahogyan összeállította ezt a fontos jelentést és előmozdította annak fő célkitűzését. Krehl asszonynak szintén szeretném megköszönni az iménti előadást.

Hogy egyenesen a tárgyra térjek, a fő cél, hogy egyszerűsítsük az eljárásokat és felgyorsítsuk a Kohéziós Alapból, a strukturális alapokból és az Európai Regionális Fejlesztési Alapból finanszírozott programok végrehajtását.

A jelenlegi pénzügyi, gazdasági és szociális válságban a nemzeti pénzügyi erőforrásokra egyre nagyobb nyomás nehezedik. Ezt a nyomást lehet csökkenteni a közösségi finanszírozás jobb felhasználásával és az említett forrásoknak a gazdasági visszaesés által a legkellemetlenebbül érintett kedvezményezettek részére való gyorsabb eljuttatásával.

Több mint 20 millió európai van munka nélkül, 4 millióval több, mint egy évvel ezelőtt, és sajnos az előrejelzések szerint ez a szám tovább fog emelkedni. Ez a helyzet megköveteli, hogy gondoskodjunk a kohéziós programok megfelelő végrehajtásáról, mivel ezek fontos eszközök a reálgazdaság megsegítéséhez, különösen a kis- és középvállalkozások és a munkahelyek szempontjából. A kkv-k jelentik az európai gazdaság motorját és a fenntartható növekedés termelőit, akik számos minőségi munkahelyet hoznak létre.

A kohéziós politikát irányító szabályok további egyszerűsítése és tisztázása kétségkívül pozitív hatással lesz a programok végrehajtásának ütemére, különösen azért, hogy a nemzeti, regionális és helyi hatóságok számára világosabb, kevésbé bürokratikus szabályokat biztosít, amelyek több rugalmasságot engednek, hogy a programokat hozzá lehessen igazítani az új kihívásokhoz.

Sophie Auconie, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az előadóval, Kirilov úrral folytatott többhavi konstruktív együttműködés után nagyon szeretnék szívből jövő köszönetet mondani neki.

Ugyancsak szeretném felhívni a figyelmet a Tanács által – különösen a spanyol elnökség kezdete óta – elvégzett munka minőségére. Ez annál is fontosabb, mivel ma este egy olyan rendeletet vitatunk meg, amelynek intézkedéseit az érintett szereplők ezrei várják. Meggyőződésem, hogy ezeknek az érintett szereplőknek a szempontjából a regionális politika az Európai Unió leginkább kézzelfogható megnyilvánulási formája a saját térségükben vagy régiójukban.

A regionális politika mindazonáltal túl gyakran mutatkozik bonyolultnak és korlátozóan, noha eredetileg a megsegítésükre szolgál. Ideje tehát, hogy az alkalmazására vonatkozó szabályok mélyreható egyszerűsítése révén változtassunk az eddig kialakult képen. A 350 milliárd EUR összegű európai forrás az európai polgárok javát szolgálja. Ma az érintettek által tőlünk elvárt fogékonysággal cselekszünk a gazdasági és szociális válság idején, amelyet valamennyien érzékelünk.

Ha csak néhány szempontot kellene kiragadnom ebből a fontos szövegből, azt mondanám, hogy Európán belül fokozza a rugalmasságot és a szolidaritást. Nagyobb fokú rugalmasságot biztosít, mivel a javasolt egyszerűsítési intézkedések lehetővé teszik az információközlés mennyiségének csökkentését, a kevesebb ellenőrzést és a nagyobb mértékű rugalmasságot a jövedelmet termelő projektek esetében.

Ugyanakkor a szolidaritást is fokozza, mivel a gazdasági válság leküzdése érdekében rendkívüli intézkedésekre is sor kerül, amilyen például az előlegkifizetés – amint arról a biztos úr és Krehl asszony beszélt – és egy új számítási rendszer bevezetése. A május elején esedékes végső szavazás ezért lehetővé teszi majd számunkra, hogy nagyban megkönnyítsük az európai források kedvezményezettjeinek, illetve a tervezési osztályok dolgát, de ne feledkezzünk meg arról, hogy az egyszerűsítés terén még mindig sok a tennivaló.

Karin Kadenbach, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Hahn úr, hölgyeim és uraim, azt hiszem, Hahn úr már összefoglalta a ma esti vitánk célját, ami nem más, mint a gyors, célzott segítségnyújtás. Sürgősen fel kell gyorsítanunk ezeket a programokat a végrehajtását. Úgy vélem, a strukturális alapokról szóló általános rendelet harmadik módosítása a pénzügyi válságra adott válasz, és ennek – mint már elhangzott – lehetővé kell tennie az alapokhoz való gyors és különösen könnyű hozzáférést.

A múlt tapasztalataiból tudjuk, hogy a strukturális alapokból származó pénz jelentős mértékben hozzájárult az életminőség javításához, a munkahelyteremtéshez és az emberek jövőjének megalapozásához az egyes régiókban. Úgy vélem, a mostanihoz hasonló időkben az Európai Unió szolidaritására van szükség, hogy szükséghelyzeti finanszírozást biztosítson. Mint mondtuk, a rugalmasságra és a szolidaritásra egyaránt szükség van.

A válság leküzdésére szolgáló intézkedések erről a szolidaritásról tanúskodnak, a rugalmas előlegkifizetésekre pedig azért van szükségünk, hogy végre lehessen hajtani ezeket a projekteket, amelyek javítják az életminőséget és munkahelyeket teremtenek. Mint az előadó – illetve ma este Krehl asszony – már említette, a rendelet elfogadása már-már menthetetlen késedelmet szenvedett. A jövőbeni kohéziós politikát különösen ebből a szempontból úgy kellene kialakítani, hogy a regionális politika gyors és hatékony végrehajtásának útjába ne állítson eljárási vagy technikai akadályokat.

Ezért támogatom az előadó felhívását, hogy a strukturális alapokról szóló rendelet e módosítása gyorsan lépjen hatályba. Gyors és célzott segítséget kell nyújtanunk.

Elisabeth Schroedter, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Hahn úr, fogalmazunk egyszerűen. Az egyszerűsítés, amelyet itt mindenki ennyire támogat, azt fogja jelenteni, hogy a nagy szennyvíztisztító telepekhez és a hatalmas hulladékégetőkhöz ezután – a rendelet mostani előírásaival ellentétben – nem kell majd a Bizottság jóváhagyása, ha a beruházás meghaladja a 25 millió EUR-t, csak akkor, ha az összeg túllépi az 50 millió EUR-t. Az 50 millió EUR értéket el nem érő projektek esetében a Bizottság a továbbiakban nem fogja értékelni a költség-haszon elemzéseket, és elképzelhető, hogy ezeket az elemzéseket ezután el sem végzik. A jelenlegi helyzettel ellentétben nem lesznek ellenőrzések annak eldöntésére, hogy ezek a projektek megfelelnek-e az EU környezetvédelmi jogszabályainak.

Miközben ezeket a projekteket részben hitelből finanszírozzák, annak megállapítására sem indul majd vizsgálat, hogy van-e értelme a régió polgárait megterhelni a nagy kölcsönökkel, illetve hogy a hitelterhelés arányban áll-e a projekt előnyeivel a polgárok szempontjából. Ezek a bankok számára vonzó ügyletek, mivel a projekt első éveiben magas díjakat szabhatnak ki. Korábban azért volt feltétlen szükség a nagyprojektek előzetes értékelésére, hogy biztosítani lehessen az európai források hatékony felhasználását. Ezért mi a Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjában azon a véleményen vagyunk, hogy a nagyprojektek ellenőrzéseit inkább fokozni kellene, nem pedig csökkenteni, ahogyan a javaslatban szerepel. Ezért mi ellenezzük az értékelési küszöbérték megemelését.

Azt akarjuk ezenkívül, hogy a költség–haszon elemzések és az uniós jogszabályoknak való megfelelés legyen átlátható a nyilvánosság számára, és ezeket ne kozmetikázzák, ahogyan az a múltban történt. A strukturális alapokról szóló rendelettel továbbra is az a baj, hogy a finanszírozásban részesülő nagyprojektek csak a beruházástól számított öt évig tarthatnak. Ezért mi, a Zöldek már kértük a tíz évre való meghosszabbítást, hogy biztosítani lehessen a beruházások valódi fenntarthatóságát, és a régiókban állandó munkahelyek jöjjenek létre.

Ha a projektek hosszabb ideig maradnak a régiókban, ezzel megelőzhető, hogy a projektekért felelősök zsebre tegyék az európai támogatásokat, aztán öt év után egyszerűen eltűnjenek. A Nokia esete Észak-Rajna-Vesztfáliában jól mutatja, hogy milyen kárt tud okozni a régióknak, ha a „támogatásvadászat” széles körben elfogadottá válik. Véleményünk szerint a fenntarthatósági záradéknak ezért a kis- és középvállalkozások esetében öt évig érvényben kellene maradnia, és nem csak három évig, ahogyan a módosítás javasolja.

Mi, Zöldek ezt azért is ellenezzük, mert az ellenőrzés nélküli nagyobb beruházások és a projektek rövidebb időtartama nagy valószínűséggel oda vezet, hogy a pénz egyszerűen lemegy a lefolyón. Úgy gondoljuk, hogy ezt képtelenség megindokolni az európai adófizetők felé.

Ha a módosításainkat nem fogadják el, nem tudunk a jelentés mellett szavazni. Név szerinti szavazást is fogunk kérni, hogy amikor később a polgárok nálunk panaszkodnak a pénz elherdálása miatt, meg tudjuk nekik mutatni, hogyan szavaztak a képviselők.

(A felszólaló beleegyezik egy „kék kártyás” kérdés fogadásába az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése szerint.)

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Elnök úr, Schroeder asszonyhoz lenne egy kérdésem. Az elemzésében meglehetősen negatív viszonyulást mutatott. A kérdésem az: nem arról van szó, hogy a társfinanszírozásnak köszönhetően a helyi önkormányzatok, amelyek az egyes országokra vonatkozóan elfogadott stratégiai kereteken és a szabályokon belül végrehajtják a programokat a tagállamokban, kötelesek eleget tenni saját feladataiknak? Miért fest ma ilyen negatív képet? Nincs okunk arra, hogy minden negatívumot felhozzunk ezzel a mai javaslattal kapcsolatban.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, örömmel válaszolok a kérdésre. Most egyszerűsítik a nagyprojektekbe való beruházást. Ez azokra az 50 millió EUR értékhatárig terjedő beruházásokra vonatkozik, amelyekről eddig az EU értékelést készített, mert felelősek vagyunk az adófizetők pénzéért. Azon a véleményen vagyok, hogy a nagyprojektek esetében a helyzetet változatlanul kellene hagyni, mert a tapasztalataink azt mutatják, hogy ezek a projektek gyakran túlzott befektetéssel kezdődnek, végül pedig a polgárokra marad a teher.

Oldřich Vlasák, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Biztos úr, hölgyeim és uraim, a rendelet módosításáról szóló kompromisszumos javaslatot vitatjuk meg, egy javaslatot, amely az európai alapokhoz való hozzáférést kívánja egyszerűsíteni és felgyorsítani. E cél megvalósításához egyértelműen közös érdekünk fűződik, és ezt a kohéziós politika 2014 utáni jövőjéről szóló viták során szem előtt kell tartanunk. A javasolt szabályozás mindenekelőtt a környezettel és infrastruktúrával kapcsolatos nagyprojektekre, a profitot termelő projektekre, az energiaprojektekre, valamint a lakásépítési ágazatban a megújuló források használatára vonatkozik. A kompromisszumos javaslat ezért nem jelent semmilyen radikális beavatkozást az európai alapok felépítésébe. A tisztogatás jellegű változtatások pillanatnyilag nem is lehetségesek, csak a meglévő rendszer fokozatos modernizálását tudjuk lebonyolítani. A javaslat egy kompromisszumot képvisel.

Ezen a ponton szeretném kijelenteni, hogy támogatom a Magyarország által benyújtott, az energiahatékonyság és a megújuló energiaforrások terén megvalósuló beavatkozások esetében a pénzügyi tervezési eszközöknek a Kohéziós Alap keretében történő használatával kapcsolatos nyilatkozatot. Másrészt viszont aggályosnak találom a kötelezettségekre vonatkozó visszamenőleges intézkedést, mivel ez 2010-ig nem fog jóváhagyást nyerni, miközben a forrásokat 2009 végéig vissza kellett volna téríteni az uniós kincstárba. Ezzel

összefüggésben ezért létfontosságú lenne tisztázni ennek a jogszabálynak minden technikai részletét. Egy kompromisszum azonban már kialakult, és ezért a vitát le kell zárni. Szerintem létfontosságú, hogy az európai alapok egyszerűsítése, amit ma Strasbourgban jóváhagyunk, tükröződjön a helyszínen, a tagállamokban. Ennek kapcsán még mindig nagyon sok munka vár ránk a régióinkban.

Meg kell dicsérnem a Cseh Köztársaság jelenlegi helyi fejlesztési minisztériumának erőfeszítéseit, amely ez év közepén jóváhagyott egy jogszabály-módosítást az egyéni összegeknek a strukturális alapokból és a Kohéziós Alapból történő lehívásáról. Ez az adminisztratív egyszerűsítés főként a jóváhagyási eljárásokat, a pénzügyi tervezést és gazdálkodást érinti, ideértve az ellenőrzési tevékenységeket és az ellentmondások rendezését.

Cornelia Ernst, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, kollégám nevében szólok fel, aki ma nem tudott itt lenni. Néhány észrevételt szeretnék tenni. Elsőként jelezném, hogy nagyon örülünk a strukturális alapok egyszerűsítésének. Minden bizonnyal vannak olyan dolgok, amelyeket lehetne bírálni, és Schroedter asszony említést is tett ezekről, de úgy hiszem, pusztán emiatt nem kellene várakozó álláspontra helyezkednünk. Mi üdvözljük az egyszerűsítést, és azon a véleményen vagyunk, hogy a rendeletet sürgősen végre kell hajtani. Már így is túl sok időt vesztegettünk el.

Muszáj azonban nyíltan beszélnem. A kompromisszum nem pontosan úgy alakult, ahogy mi elképzeltük. Mint azt mindenki tudja, a Bizottság benyújtott még egy javaslatot az időközi kifizetési igények egyszeri 100%-os kifizetéséről egy korlátozott ideig, munkaerőpiac-politikai intézkedések céljából. Ezt különféle okokból nem fogadták el, amelyekről a Regionális Fejlesztési Bizottságban részletes vita folyt. Fel kell azonban tennünk magunknak a kérdést, hogy eleget tettünk-e annak megvalósítása érdekében, amit a Bizottság 2009. június 3-i közleményében a foglalkoztatás melletti közös elkötelezettségnek nevezett, amelynek segítségével fel tudunk lépni a válság ellen.

A cél az volt, hogy a strukturális alapok felhasználásának megkönnyítésével hozzájáruljunk a válság leküzdéséhez, és most ezt vitatjuk meg. Az európai strukturális alapok konkrétan, mint azt mindenki tudja, az egyik legfontosabb eszközt jelentik a polgárokba való befektetésre, a válság leküzdésére és a munkahelyteremtésre. Ha végignézzük Európán, világosan láthatjuk, hogy a válság óriási hatással volt a tagállamok munkaerőpiacára, és tényleg nagy szükség van a cselekvésre. A munkanélküliség nagyon megnőtt, nemcsak abban az öt országban, hanem az összes tagállamban, ha részletesen megvizsgáljuk a helyzetet. Ráadásul a munkanélküliségnek a válságtól függetlenül is meghatározó szerepe van. Európában a munkanélküliség nagyon magas szintű, és továbbra is emelkedik, a válságtól függetlenül.

A Bizottság által benyújtott alternatív javaslat bizonyosan előrelépést jelent, amit üdvözlünk, mert legalább öt olyan tagállam, ahol 2008 óta 10%-kal visszaesett a GDP, viszonylag nagy támogatáshoz fog jutni. Ezek a tagállamok részesülni fognak ebből és további, a Kohéziós Alapból és az európai strukturális alapokból származó előlegkifizetésekből. Ez mind nagyon jó, de szeretnénk, ha ennél több is történe. Abból, amit a bizottságban elmondtunk, tudhatják, mi az álláspontunk. Egyrészt örülünk, másrészt nem örülünk annyira, de minden előrelépéssel előbbre vagyunk, márpedig ebbe az irányba kell haladnunk.

(A felszólaló beleegyezik egy „kék kártyás” kérdés fogadásába az eljárási szabályzat 149. cikkének (8) bekezdése szerint.)

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, az egyetlen kérdésem az, hogy az önök képviselőcsoportja, Ernst asszony, miért nem nyújtott be módosítást a plenáris ülésen? Megvolt a lehetőség a módosítások benyújtására, hogy a Bizottság eredeti tervezetét újra fel lehessen használni. Még talán arra is lehetőség nyílt volna, hogy újratárgyalják az európai strukturális alapok 100%-os finanszírozását a Tanáccsal.

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Elnök úr, Schroedter asszony, szerintem azt gondoltuk, hogy behatároltak az esélyeink, és ezért határoztunk ellene. Feltételezem, hogy a kollégám ugyanezt gondolta. Amikor megnéztem a Bizottság átfogó kezdeményezését, el voltam ragadtatva. Miután azonban az elmúlt pár napban hosszas tárgyalásokat folytattunk ezekről a témákról, megtudtam pár dolgot. Többet szerettem volna látni. Tény, hogy benyújthatunk volna egy módosítást, ebben igaza van. Ha azonban őszinték vagyunk egymással, tudjuk, mi fog történni, és a képviselőcsoportom ezért határozott a módosítás ellen. Ezt nekem magamnak is tudomásul kell vennem.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Elnök úr, a kivételes idők kivételes intézkedésekre szólnak fel. Ma valóra vált e Ház régóta dédelgetett álma az egyszerűsített eljárásról és a gyorsabb eredményekről. Végső célunk a munkahelyek megőrzése és újak teremtése, és ezen a héten – mint arra Hahn úr már felhívta a figyelmet – napvilágra került néhány számadat arról, hogy a kohéziós politika mit tudott elérni: 1,4 millióval több munkahelyet az előző időszakban. Az európai támogatásokat most már minden téren gyorsabban és

egyszerűbben lehet kiosztani, nemcsak a nagyprojektekre, hanem a kisebbekre is, hogy tovább tudjuk ösztönözni az innovációt, a környezetvédelmi fejlesztéseket, a városfejlesztést stb.

Egy pont van, amivel a Parlament ellenkezik, és ez a társfinanszírozás elvetésére vonatkozó javaslat. Nos, ez valóban veszélybe sodorná a rendszerünk egyik sarokkövét, ami által a nemzetállamok, a helyi hatóságok és adott esetben a magánszemélyek hozzájárulnak a regionális és városi fejlesztés közös projektjéhez. Most tehát arra kell koncentrálnunk, hogy a támogatást egy kicsivel hosszabb ideig, a két év helyett inkább három évig fenntartsuk, ami ismét egy olyan pont, amellyel önök egyetértettek. Ezáltal marad némi pénz az asztalon, lehetséges lesz a társfinanszírozás, és az benne a jó, hogy bármilyen késés esetén még mindig meg tudjuk engedni az értékes projekteknek, hogy haladjanak. Ez nem jelenti azt, hogy a régióból távozik a pénz: nem, ez a pénz elköltését jelenti. Ez az a rendszer, amelyet 2007-ben működtettünk. Hahn úrhoz lenne egy kérdésem: ezt a jó példát nem akarja egy újjal követni? Miért ne ismételhettünk meg ugyanezt a rendszert 2008-ban és 2009-ben? Ez nagyon pozitív lépés lenne. Tud erre válaszolni?

Összességében némi szolidaritást is tanúsíthatnánk. Vannak olyan országok, amelyek nem használják fel teljesen a nekik kiosztott ESZA forrásokat, és 30 vagy 40% megmarad. Miért nem volt bennük annyi szolidaritás, hogy a maradékot átutalják más országoknak? Ez teljesen megengedhető, és az utóbbi országoknak lehetővé tenné, hogy újra talpra álljanak. Ebben megnyilvánulhatna a valódi szolidaritás, de sajnos erre nem került sor. Én azért mérsékelten pozitívan érzek, legalább az előadó felé. Ez a folyamat most már kilenc hónapba telt, és Krehl asszonyhoz hasonlóan én is azon gondolkozom, hogy vajon lesz-e lehetőség a lezárására a Parlament, a Tanács és a Bizottság közötti tárgyalások következő közös fordulóján.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Elnök úr, hazám 1973 óta durván 18 milliárd EUR-t kapott az Európai Unió strukturális alapjaiból és Kohéziós Alapjából. Az évek során a kohéziós politika jelentős szerepet játszott az ír gazdaság fejlesztésében és újjáélesztésében. Az Európai Szociális Alap különösen fontos, mivel törekszünk a munkanélküliség leküzdésére Írországon és természetesen Európa egész területén.

Amióta Írország 1973-ban csatlakozott az Európai Unióhoz, az ország több mint 7 milliárd EUR pénzügyi támogatást kapott az Európai Szociális Alap keretében.

. – Ezeket a pénzeszegeket elsősorban a fiatalok munkanélkülisége és a tartós munkanélküliség megszüntetésének támogatására használtuk fel. A 2007–2013 közötti időszakra szóló, Írországra vonatkozó uniós humán erőforrás operatív program keretében az Európai Unió 375 millió EUR-t biztosít Írországnak az Európai Szociális Alapból. A program teljes költségvetése 1,36 milliárd EUR.

Ezeket a pénzeszegeket arra használjuk, hogy képzéseket biztosítsunk belőle a munkanélkülieknek, a fogyatékkal élőknek, az iskolából lemorzsolódóknak és a társadalmunk periferiájára szorult embereknek. A globalizáció korában élünk. Annak érdekében, hogy reagálni tudjunk mindazokra a kihívásokra és lehetőségekre, amelyeket a globalizáció idéz elő az ír munkaerő számára, az Európai Szociális Alap Írországon az egész életen át tartó tanulást is támogatja, amelynek tanfolyamai hozzáigazíthatók a globalizált munkaerőpiac realitásaihoz. A jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság tehát igazolta e fontos alap, az Európai Szociális Alap jelentőségét.

Kay Swinburne (ECR). – Elnök úr, úgy tűnik, hogy ez a jelentés alapvetően tartalmaz néhány nagyon jó célkitűzést a gazdasági és pénzügyi válság által súlyosan érintett uniós tagállamok európai támogatásokon keresetűli megsegítésével kapcsolatban. Dicséretes célja, hogy csökkenteni akarja a tagállamok költségvetésére nehezedő terheket, amikor az igények egyszerre jelentkeznek minden irányból. A projektekre vonatkozó küszöbérték leszállítása és a folyamat egyszerűsítése egyaránt hasznos lesz, ahogy a már megállapodott projektek előfinanszírozása is, hogy a gazdaságoknak megadja a kezdő lendületet.

Amikor Európa 10%-ot meghaladó munkanélküliségi arányokkal néz szembe – de sok tagállamban még ennél is sokkal rosszabb a helyzet –, és a gazdaság csak most kezd lassan magához térni, a tagállamoknak sok mindent meg kellene tenniük az államháztartásuk újjáépítéséért. Ez a jelentés azonban meglehetősen korlátozott, és úgy tűnik, hogy ezek közül sokkal nem foglalkozik.

Én azonban óvatosságra intenék: az a gondolat, hogy a tagállamoknak a továbbiakban nem kell a saját pénzüikkel társfinanszírozni a projekteket, nagyon kockázatos politikának tűnik. Az elégtelen felügyeleti eljárások folytán az európai pénzek közül sokkal már most sem tudnak megfelelően elszámolni a pénzköltő projektekben. Nem kellene alkalmat adni a visszaélésre azzal, hogy megszűnik a tagállam jól felfogott érdeke annak biztosításában, hogy a saját pénze helyesen legyen elkölve.

Gondoskodnunk kell arról, hogy a társfinanszírozási kritériumok enyhítése ne csökkentse az elszámoltathatóságot. Ez a probléma azonban önmagában valószínűleg nem fogja nagyon érinteni walesi választóimat, mivel – ha az Európai Unió megy a maga útján – nekünk 2013 után egyáltalán nem lesz pénzünk semmilyen folyamatban lévő projektre, amelyek ebben a pillanatban oly nagyvonalú társfinanszírozásban részesülnek az európai alapokból. Miközben teljesen igaz, hogy az új tagállamok némelyike szegényebb a régiéknél, és ezért speciális segítségre szorul, az Egyesült Királyság roppant adósságállománya és az én walesi régióm rendkívül alacsony egy főre jutó GDP-je – amely miatt a közelmúltban Ruanda gazdasági teljesítményével állították párhuzamba – remélhetőleg azt jelenti, hogy nem fognak elfeledkezni róla. Szóbeszédéből értesültem arról, hogy talán vannak tervek a Waleshez hasonló régiók kizárására, de remélem, hogy a jövőben jogosultak leszünk az átmeneti támogatásra.

Andrey Kovatchev (PPE). – (BG) Biztos úr, mindenekelőtt szeretnék gratulálni Kirilov úrnak a jelentéséhez. Üdvözlök és támogatok minden olyan lépést, amely garantálja és elősegíti az európai szolidaritási alapok törvényes felhasználását. Az Európai Unió nem engedheti meg magának, hogy az uniós polgárok egy bürokratikus hamut okádó vulkánhoz hasonlítsák, amely elmosza az európai régiók közötti egyenlőtlenségek csökkentése iránti vágyat. Nehéz, sőt lehetetlen felhasználni a strukturális alapokat, amelyek a gazdasági, szociális és politikai célkitűzések megvalósítására hivatottak. Úgy vélem, az eljárások egyszerűsítése felé mutató változtatásokat nemcsak a jelenlegi válság fényében kellene vizsgálni, hanem hosszú távon az Európai Unió szolidaritási eszközeihez való hozzáférést is elő kell segíteniük.

Úgy gondolom, hogy a késedelem ellenére az Európai Bizottság által benyújtott javaslat az ebben a jelentésben szereplő változtatásokkal együtt jobb lehetőséget fog kínálni a tagállamoknak és a végső kedvezményezetteknek, hogy a jelenlegi válság körülményei között javítsanak a helyzetükön. Szeretném hangsúlyozni a 2007-re előirányzott források halasztott elköltésével kapcsolatos változtatás jelentőségét. Ez a módosítás második esélyt ad minden tagállamnak – köztük Bulgáriának, ahol a források felhasználási szintje még mindig nagyon alacsony –, hogy olyan források felhasználásával hajtson végre projekteket, amelyek egyébként elvesznének. A regionális és helyi hatóságokhoz, illetve az összes többi érintetthez kell fordulnunk, szorgalmazva, hogy használják ki ezt a második lehetőséget. Úgy vélem, a jelentésben kiemelten szereplő rugalmasság a helyes megközelítés a jövőbeni privatizációs politika kidolgozásakor, szem előtt tartva az alapok felhasználását ösztönző programok végrehajtását.

Ami a strukturális alapok felhasználására vonatkozó adminisztratív szabályozás egyszerűsítését illeti, a jelentéssel teszünk egy lépést a helyes irányba, hogy egyensúlyt találjunk abban, hogy az európai alapok egyrészt a lehető legnagyobb mértékben elősegítsék a projektek koordinációját, másrészt ellenőrizzék a források felhasználását. A szabályozás reformjának eszközként kell szolgálnia az európai polgárok és adófizetők szemében a nagyobb mértékű átláthatóság garantálásához, valamint a tagállamokra vonatkozó megvalósítható feltételek kijelöléséhez. A folyamat során mindvégig szem előtt kell tartanunk azt a végső célt, hogy az Európai Unió egész területén összehasonlítható szociális és gazdasági körülményeket érjünk el.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Az Európai Uniót a gazdasági válság kitörése óta számos alkalommal bírálták, hogy nem képes megfelelő módon reagálni a válsághelyzetre. Én úgy ítélem meg, hogy ez a mostani vita és Kirilov úr kiváló jelentése ékes cáfolata annak, hogy igenis az Európai Unió képes volt reagálni ezekre a folyamatokra. Nem értem a kollégákat, akik attól aggódnak, hogy a mostani egyszerűsítések azt fogják jelenteni, hogy nem lesznek kontrollálva a folyamatok, hiszen a kohéziós politikának éppen az a nagyon nagy értéke, hogy egy nagyon pontos ellenőrző mechanizmusa van. Tehát, senkinek nem kell aggódni, és hogyha a kollégák emiatt aggódnak, remélem, hogy ez nem egy szolidaritásdeficit a részükről azon tagállamok irányában – például az én országom Magyarország irányában –, hogy mi ezeket a pénzeket nem fogjuk megfelelően fölhasználni. Igenis, nagyon korrekten fogjuk fölhasználni. Nagyon fontos ez a vita a tekintetben is, hogy megerősítsük: a kohéziós politikára szükség van. Örülök, hogy itt van Hahn úr és Ciolos úr. Nagyon aggódom amiatt, hogy Barroso úr első dokumentumában a KAP-ot meg sem említették, a kohéziós politikát is csak szőrmentén említették meg, holott ezek megkerülhetetlenül fontos kohéziós, fontos közösségi politikák, amelyek elengedhetetlenek ahhoz, hogy a zöld növekedést, az innovációt, a munkahelyek teremtését, tehát az EU 2020 stratégiájának új célkitűzéseit megvalósítsuk. Tehát a kohéziós politikát nem gyöngíteni kell, hanem meg kell erősíteni.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, a válság hatásainak kezelésére szolgáló jogalkotási keretek közösségi és nemzeti szintű módosításainak eredményeképpen a válság reálgazdaságra és munkaerőpiacra gyakorolt hatása jelenleg széles körben, nagymértékben érződik. A magas munkanélküliség súlyosan kihat a tagállamok gazdaságára, de a finanszírozásban még mindig nagy nehézségek vannak.

A kohéziós politikai programok hatékony végrehajtása alapvető fontosságú, mivel a 2007–2013 közötti időszakra kijelölt 347 milliárd EUR formájában jelentős lökést ad a reálgazdaság támogatásának. További erőfeszítéseket kell tenni a válságban legsúlyosabban érintett kedvezményezettek érdekében, hogy felgyorsítsuk a tagállami régiókban megvalósuló beruházások finanszírozására szolgáló pénzek áramlását. Úgy gondolom, a történetek közül az egyik fontos változás, hogy a több régióra kiterjedő projektek esetében lehetőség nyílik arra, hogy egy nagy projekt több különböző programból kapjon finanszírozást.

Szeretnék gratulálni az előadónak az elvégzett munkához. Meg kell jegyezni azonban, hogy bár a jelentést már nagyon vártuk, lassan haladt előre. Azt javaslom, hogy keressünk megoldásokat és helyezzük sokkal jobban előtérbe a célkitűzéseket, hogy elkerülhessük az ilyen helyzeteket, amikor a kitűnő intézkedések túl sokáig késnek. Az adminisztratív eljárások egyszerűsítése általában segít fellendíteni ezen alapok felhasználhatóságát az ezzel a problémával küzdő országokban, más szóval hazámban, Romániában is. Egy vulkánkitöréstől öt nap alatt a feje tetejére állt a világ, és ez akár egy újabb válságot is kirobbanthat. Mennyi időbe fog telni, amíg képesek leszünk reagálni? Számomra egy dolog teljesen világos: mostantól kezdve sokkal gyorsabban kell meghoznunk a döntéseket.

(Taps)

Monika Smolková (S&D). – (SK) Először is szeretném megdicsérni az előadó, Kirilov úr munkáját. Nagyon jó, hogy a gazdasági válságra való reagálás céljából az európai intézmények úgy határoztak, hogy felgyorsítják a regionális fejlesztési projektek finanszírozásának folyamatát, egyúttal egyszerűsítik a strukturális alapok felhasználását irányító szabályokat. Emellett a 2007-ben jóváhagyott uniós források felhasználására kijelölt időszakot is meghosszabbítják, hogy a tagállamok több időt kapjanak a források felhasználására.

Szlovákiában van egy olyan mondás, hogy kétszer ad, aki gyorsan ad. A gazdasági válság által legsúlyosabban érintett tagállamok nagyon várják a ma tárgyalt rendeletet. A Bizottság az első tervezetet már tavaly júliusban bemutatta. Májusig nem fogunk határozni. Az egész jogalkotási folyamat eddig a mai napig kilenc hónapot vett igénybe. Talán ideje lenne elgondolkoznunk egy egyszerűbb, gyorsabb jogalkotási folyamaton a konkrét, kijelölt esetekben.

A válság, a munkanélküliség, a szegénység és az egyre mélyülő regionális különbségek pontosan olyan esetek, ahol szükség van a gyorsabb, rugalmasabb fellépésre. A munkanélkülieknek nehezen fogjuk megmagyarázni, hogy több mint háromnegyed évbe telt, mire elfogadtunk egy jogszabályt, amelynek most kellene segítenie őket, a rászorultságuk idején.

Pascale Gruny (PPE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, abban ma mindnyájan egyetértünk, hogy üdvözljük a Kirilov úr jelentésében a strukturális alapok odaítélésének egyszerűsítésére javasolt intézkedéseket.

Mindazonáltal az Európai Szociális Alappal foglalkozó parlamenti munkacsoport elnökeként fel vagyok háborodva amiatt, hogy ez a jelenleg zajló felülvizsgálati eljárás milyen sokáig tartott. A Bizottság eredeti javaslata 2009 júniusából származik. Még ha a felülvizsgálat azt a célt is szolgálta, hogy segítsen a tagállamoknak a gazdasági és szociális válság leküzdésében, a Tanácsnak hat hónapba telt megállapodásra jutnia. Ez elfogadhatatlan. Igaz, hogy a jogalkotási eljárást menet közben módosították, hogy a Parlamentnek ugyanannyi hatalmat biztosítson, mint a Tanácsnak. Mi azonban az Európai Unió választott képviselőiként nem tudjuk most megindokolni ezeket a késéseket a nyilvánosság felé.

Most teszek egy kis kitérőt, hogy üdvözljem a Parlament által tanúsított felelős magatartást, hogy amennyire csak lehetett, egyetértett a Tanács álláspontjával, hogy ne késleltesse tovább az eljárást. Szeretnék azonban ismét hangot adni a csalódottságomnak. Olyan Európai Unióra van szükségünk, amely gyors, a helyszínen valódi hatással bíró döntéseket tud hozni.

Most térjünk át egy pillanatra a jövőre. A gazdasági válság leküzdése érdekében ma javasolt egyszerűsítési intézkedések pozitívak, de szeretném hozzátenni, hogy ezek lehetnek volna még nagyra törőbbek is, ha a jelenlegi, 2007–2013 közötti programozási időszakra alkalmazott intézkedések nem lettek volna annyira nehézkesek és bonyolultak.

Ezért a 2014–2020-ra vonatkozó többéves jogalkotási keretről szóló tárgyalásokra előretekintve arra szólítom fel az Európai Parlamentet, hogy javaslataiban álljon ki bátran a strukturális alapok és a Kohéziós Alap igazgatásának és alkalmazásának egyszerűsítése mellett.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én szintén elismeréssel szeretném kifejezni Kirilov úr jelentéséhez, aki sajnálatomra ma nem lehetett itt.

A Regionális Fejlesztési Alaphoz, az Európai Szociális Alaphoz és a Kohéziós Alaphoz kapcsolódó mechanizmusok további egyszerűsítése jó ötlet, és jót fog tenni a kiadásoknak. Egy olyan időszakban, amikor ezeket az alapokat a válság leküzdésére is használjuk, a kifizető ügynökségeket olyan helyzetbe kell hoznunk, hogy az összes pénzüket elkölthessék; ez a mi intézkedésünk azonban azt is jelenti, hogy eggyel kevesebb kifogás marad.

Eggyel kevesebb kifogás, de kinek? A régióknak, amelyek például a Kohéziós Alapból költenek, és gyakran nem tudják elkölteni az összes pénzüket, mert nem képesek rá, mégis az európai eljárások kaotikus jellegét és túlzott bürokráciáját tartják felelősnek a saját kiadásaik elmaradásáért.

Ez a kifogás a mai nappal érvényét veszti; mátol az európai alapok felosztásáért felelős szervek mindegyike olyan helyzetbe kerül, hogy ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Ioan Enciu (S&D). – (RO) A gazdasági válság hatásai 2008 óta érezhetők. Fő problémánk pillanatnyilag a munkanélküliség, az életszínvonal visszaesése és a szegénység. Az Európai Unió politikáit tekintve folyamatos erőfeszítések történnek az említett hatások kezelésére rendelkezésre álló eszközök kibővítése és fejlesztése érdekében, ami egyúttal az európai gazdasági növekedés ösztönzését is jelenti. Kirilov úr jelentése jó példa erre. A jelentés megfogalmazása a Bizottság néhány kiváló, öröndetes javaslata alapján történt, amelyek egyszerűsíteni kívánják a pályázati eljárást, lehetővé téve a tagállamoknak a megfelelő alapokhoz való hozzáférést.

Üdvözlöm és támogatom a Kirilov úr által készített jelentést, mind a nagyobb projektekre felkínált összegek egyesítése, mind az egyedi technikai kritériumok és feltételek kiigazítása szempontjából, hogy elősegítsék a rendelkezésre álló alapok kezelését. Ezek a módosítások összhangban vannak az „Európa 2020” stratégiával, amely ösztönzi a munkahelyteremtést és támogatja a környezetvédelmi célú beruházásokat.

Sidonia Elżbieta Jędrzejewska (PPE). – (PL) Elnök úr, Hahn úr, az előttem szólók már említést tettek a kohéziós politika hasznairól, ezért ezeket már nem ismételném el itt. Csak azt szeretném hangsúlyozni, hogy hazám, Lengyelország és az én Wielkopolska régióm szintén részesül a kohéziós politika előnyeiből. Ennek nagyon örülök, és a rendelet módosításait is ezen keresztül értettem meg. Örülök a források jobb felhasználhatóságára irányuló folyamatos erőfeszítésnek – a források felhasználhatóságának mint a kohéziós politika részének. Ahhoz, hogy a végrehajtás és az felhasználhatóság jobb legyen, létfontosságú az e politika végrehajtására irányadó jogszabályok folyamatos egyszerűsítése és liberalizálása. Ezért gondolom, hogy a rendeletet egy következő lépést jelent a végrehajtás egyszerűsítése felé. Ezzel meg vagyok elégedve. Azt is szeretném hozzátenni, hogy ennek a törekvésnek folyamatosnak kell lennie. Megállás nélkül küzdenünk kell a túlzott bürokrácia ellen, és mindig törekednünk kell arra, hogy a jogszabályok a kedvezményezettek számára kedvezőek legyenek.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök úr, Hahn úr, a kohéziós politika fontos politikai eszköz. Lehetőséget ad arra, hogy segítsük a válság leküzdését, rövid távon élénkítsük a keresletet, ugyanakkor befektessünk a hosszú távú növekedésbe és versenyképességbe. Fontos, hogy nagyon világosan kimondjuk, hogy a kohéziós politika, és különösen az előlegkifizetések és a 2009-ben történt gyorsított helyi végrehajtás nagyon jelentős mértékben hozzájárult a vásárlóerő fellendítéséhez, ami jót tett a gazdaságnak, és segített mérsékelni a magánfogyasztás visszaesését. A kohéziós politika az „Európa 2020” stratégiának is nagyon fontos része. Ezért nem értem, hogy az ön biztostársa, Rehn úr miért kapcsolta össze az egységes pénzpiacról szóló rendeletek betartásának elmulasztásáért járó büntető mechanizmusokat a regionális politikára vonatkozó korlátozásokkal.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az elkövetkező hetekben sor kerül a Kirilov-jelentésről szóló szavazásra, és én örülök ennek, mivel sürgősen szükség van rá.

A nyilvánosság és választott képviselőink közel egy éve várnak már a kohéziós politika kézzelfoghatóbb, tartósabb intézkedéseire a válságra válaszul; az országos és helyi szereplők egy éve kéri már a nagyobb fokú rugalmasságot és alkalmazkodóképességet az európai alapok odaítélésében.

Ma, amikor a Parlament a Kohéziós Alap felhasználásának nagyobb átláthatóságára irányuló új intézkedésekkel foglalkozik, minden eddiginél nagyobb szükség van arra, hogy sikerre vigyük a követelmények egyszerűsítésére irányuló törekvéseinket. A Kirilov-jelentés az első lépés az egyszerűsítés felé. Újabbakat kell maga után vonnia, mert a mindennapi életben való európai fellépés hitelessége és láthatósága forog kockán.

Ez a jelentés Európa szolidaritásáról is tanúskodik, hogy amikor ilyen kétségek merülnek fel az egységességünkkel kapcsolatban, az erre rászoruló tagoknak a helyzetükhöz igazított intézkedésekkel tudjon szolgálni. Ezekben a sötét, borús időkben a Kirilov-jelentés egy lehetlenyi friss levegőt hozhat. Remélem, ez a jelentés csak az első lépés lesz.

Johannes Hahn, a Bizottság tagja. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, akinek sikerült eljutnia ide a Házba – akár a közelből, akár távolabbról –, a vita során tanúsított elkötelezettségükért. Szeretném megköszönni önöknek, hogy széles körű támogatásukat adták a kohéziós politikához és annak megvalósításához, hogy lehetővé tegye számunkra a régióink és a régiókban élő emberek megsegítését. A cseh képviselő utalt arra a mondásra, hogy kétszer ad, aki gyorsan ad. Azt mondanám, ez egy európai bölcsesség. Minden nehézség és hiba ellenére tartottuk magunkat ehhez az elvhez a kezdeményezésben.

Schroedter asszonynak röviden azt szeretném válaszolni, hogy nem kell aggódnia amiatt, hogy az ellenőrzési mechanizmusok csorbát fognak szenvedni, csak mert egységesítettük a küszöbértékeket, hogy egységesen tudjuk értékelni a projekteket, amelyek gyakran mindkét területet érintik. Helyi és országos szinten is vannak ellenőrzési mechanizmusok. Ez a koncepció áll a közös irányítás háttérében. Más szabályozások is irányítanak bennünket, például a közbeszerzésben és az állami támogatási rendszerben. Ezek szintén bizonyos határidőkkel járnak, amelyeket mi regionális politikusként nem hagyhatunk egyszerűen figyelmen kívül.

Ami az N+3 rendelet kiterjesztését illeti, úgy gondolom, nagyon korlátozó módon kell hozzáállnunk. Gondoskodnunk kell arról, hogy a szabályok ne enyhüljenek, és a régiók ne gondolják azt, hogy nyugodtan ülhetnek a babérjaikon. El kell kötelezniük magukat a rendelkezésre álló források felhasználása mellett.

Kérem, adják át Swinburne asszonynak, hogy egyáltalán semmilyen jel nem utal arra, aminek a bekövetkeztétől fél, feltéve, hogy a költségvetés kellően nagy. A jövőben is biztosítani fogjuk a rendelkezésre álló regionális forrásokat Wales számára és az összes többi régió számára. Emiatt nem helyeslem, hogy a strukturális alapokból származó pénzt nehéz időkben olyan látszólagos szankciók alkalmazására használjuk, amelyek hatástalanok.

Még egyszer köszönöm önöknek a széles körű támogatást. Köszönettel tartozom a Regionális Politikai Főigazgatóság munkatársainak is, akik nagyon keményen dolgoztak ezen a területen.

Karin Kadenbach, az előadót helyettesítve. – (DE) Elnök úr, boldogan átadom Kirilov úrnak a mai vita során elhangzott dicséreket és pozitív megjegyzéseket. Két pontot szeretnék még egyszer kiemelni.

Csak az európai adófizetők pénzét tudjuk költeni, ezért az alapokhoz való hozzáférést a lehető legegyszerűbbé és legátláthatóbbá kell tennünk. A jelentésnek ez a célja. Azt is gondolom azonban – és ez a kérés Schroedter asszonynak szól –, hogy nem kellene abból kiindulnunk, hogy az egyes tagállamok nem tesznek meg mindent az európai jognak való megfelelés érdekében. A ma elhangzottakban a sorok közül ezt olvastam ki, de nem hiszem, hogy ezt bárkiről is feltételeznünk kellene. Én abból a feltételezésből indulok ki, hogy mindegyik tagállam és mindegyik intézmény minden tőle telhetőt megtesz az európai források hatékony és helyes felhasználása érdekében.

Szeretnék még egy második megjegyzést intézni Swinburne asszonyhoz, de nem csak hozzá. Nem arról van szó, hogy jótékonykodunk a szegény régiókkal. Támogatjuk a régiókat, hogy növeljük a vásárlóerőt és munkahelyeket teremtsünk, mert összességében ezeknek a régióknak a vásárlóereje is hozzájárul ahhoz, hogy Európa újra el tudja kezdeni termékeinek gyártását és értékesítését. Ez meg fogja erősíteni a belső piacot. Más szóval, nem egyszerűen az általános szolidaritás gyakorlásáról van szó. Aki ismeri valamennyire a gazdaság és az üzleti világ működését, megérti – nemcsak szociális, de üzleti és gazdasági szempontból is –, miért van szükségünk a regionális politikára, és miért tudjuk gyors, hatékony intézkedésként használni az európai gazdaság ösztönzésére Európa valamennyi régiójában, különösen válságok idején.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra a május első hetén tartandó ülésen kerül sor

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Elena Băsescu (PPE), írásban. – (RO) A strukturális alapok és a Kohéziós Alap végrehajtásáról szóló általános rendelet módosításáról készült jelentés különösen fontos az Európai Unió polgárai számára. Az európai források igénybevétele eddig sok tagállamban, köztük Romániában is alacsony szinten állt. A polgárok, a

vállalatok és a helyi hatóságok közül sokan bírálták a bonyolult eljárásokat, mivel ezek akadályozták őket, ha támogatást próbáltak szerezni a projektjeikhez.

E jelentés elkészítése tanúsítja, hogy az Európai Parlament igyekszik megoldást találni az ezzel kapcsolatban kiemelt problémákra. Támogatom az európai alapokhoz való hozzáférés eljárásainak egyszerűsítésére irányuló javaslatokat. A felesleges adminisztratív eljárások és a bürokrácia mennyiségének csökkentése, valamint a világosabb szabályok kialakítása hozzásegít az európai források jobb felhasználásához.

Üdvözlöm ezeket az intézkedéseket, különösen most, amikor a tagállamokat a gazdasági válság is sújtja. Öt európai ország, köztük Románia is részt fog venni egy folyamatban, amely az európai források felhasználhatóságának felgyorsítására szolgál. Az előlegfizetésekhez szükséges új eljárás bevezetése lehetővé fogja tenni, hogy több projektet gyorsabban fejezzünk be. Romániának ezenkívül a nem elég gyorsan felhasznált források elvesztésének kockázatát csökkentő szabálmódosítás is kedvezni fog.

Alain Cadec (PPE), írásban. – (FR) A gazdasági válság megmutatta, hogy a bajba jutott magántevékenységek támogatásához állami fellépésre van szükség. Az Európai Unió kohéziós politikája alapvető szerepet játszik e téren. A gazdasági visszaesésben érintetteknek nyújtott pénzügyi támogatás révén a strukturális alapok katalizátorként működnek, amellyel ösztönözni lehet a tevékenységet.

Sok lehetséges kedvezményezett számára mindazonáltal továbbra is nehézkes az európai forrásokhoz való hozzáférés. Az eljárások bonyolultak, a késések túl hosszúak, noha a válság szorítása egyszerű, gyors intézkedéseket tesz szükségessé.

A tisztázás iránti igény keretében üdvözlöm a strukturális alapok pénzgazdálkodásának egyszerűsítésére irányuló bizottsági kezdeményezést. A különféle javaslatok a hatékonyabb kohéziós politika szellemében készültek, vigyázva ugyanakkor, hogy a kohéziós politika ne legyen túl nagy hatással a közösségi költségvetésre. Üdvözlöm ezt a pragmatikus hozzáállást.

A Bizottságnak azonban itt még nem szabad megállnia. E reformnak, amelyet a válsághelyzet tett szükségessé, az első szakaszt kell jelentenie az európai forrásokkal való gazdálkodás radikális egyszerűsítésében. A kohéziós politikának a hatékonyabb állami beavatkozás eszközévé kell válnia, hogy valódi támogatást nyújthasson a gazdasági tevékenységekhez.

Ramona Nicole Mănescu (ALDE), írásban. – (RO) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni az előadónak az elvégzett munkához. Én is üdvözlöm a Tanácsban és a Regionális Fejlesztési Bizottságban végre jóváhagyott megállapodást. Úgy vélem, rendkívül fontos, hogy ezt a jelentést a lehető leghamarabb elfogadjuk, hogy a válságtól leginkább sújtott tagállamoknak fel tudjuk kínálni a gazdaság élénkítéséhez szükséges pénzügyi támogatást. A jelentésben kiemelt szempontok közül az egyik legfontosabb az európai forrásokhoz való hozzáférésre és a végrehajtásukra vonatkozó eljárások egyszerűsítése. Intézkedésekre van szükségünk, hogy megkönnyítsük a gyors helyreállítást, különösen most, a gazdasági válság idején.

Következésképpen úgy gondolom, hogy az Európai Szociális Alapból származó 2%-os és a Kohéziós Alapból származó 4%-os előlegfizetések ideális megoldást jelentenek a komoly likviditási problémákkal küzdő tagállamoknak, ezáltal lehetővé teszik számukra, hogy következetes segítségnyújtásban részesüljenek. Az Európai Szociális Alapból származó összegeknek aktívan hozzá kell járulniuk a válság által legsúlyosabban érintett tagállamok gazdaságának élénkítéséhez, támogatva a munkahelyek megőrzésére, a szakképesítések szintjének javítására és áttételesen a munkanélküliség megelőzésére és leküzdésére tett erőfeszítéseiket.

Georgios Stavrakakis (S&D), írásban. – (EL) Először is szeretnék gratulálni az előadónak, Evgeni Kirilovnak és a bizottságunk valamennyi tagjának, mivel állhatatosságuknak és határozottságuknak köszönhetően sikerült ma megtartanunk ezt a vitát, és egyenesen továbblépni e kivételesen fontos jelentés elfogadása felé, anélkül hogy tovább vesztegetnénk a drága időt. Szeretném hangsúlyozni a módosítások döntő szerepét az előirányzatok hasznosulásának növelésében, a bürokrácia és a szabályok összetettségének csökkentésében, a finanszírozás által a gazdaság egészére gyakorolt hatás maximalizálásában és ezáltal a polgároknak jutó előnyök megsokszorozásában. Meghallgatása során Hahn biztos úr igen helyesen mutatott rá arra, hogy annak ellenére, hogy talán ez a legsikeresebb európai politika, a politikai kohézióknak is vannak ellenségei és barátai. A ma megvitatott módosítások elfogadása fontos lépés, de az még sürgetőbb, hogy az Európai Bizottság haladéktalanul tegye meg a következő lépést: terjessze elő a jövő politikai kohéziójáról alkotott elképzelését, valamint a keret, a működés és a hatáskörök szükséges módosításaira, az új eszközökre stb. irányuló javaslatait és ötleteit.

, *írásban*. – Legfőbb ideje ennek a következő lépésnek, még mielőtt új, ismeretlen eredetű dokumentumok bukkannak fel.

15. A mezőgazdasági piacokra vonatkozó egyedi intézkedések (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében Paolo De Castro által a Bizottsághoz előterjesztett szóbeli választ igénylő kérdéstről folytatott vita, amelynek témája a mezőgazdasági piacokra vonatkozó egyedi intézkedések (O-0036/2010 - B7-0208/2010).

Mivel De Castro úr ma nincs jelen, az őt helyettesítő Le Foll úré a szó.

Stéphane Le Foll, a szerző helyettese. – (FR) Elnök úr! A mi feladatunk hát befejezni a ma esti vitákat, és már így is késő van. Először is elnézést kérek a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság elnöke, De Castro úr nevében, aki az önök által is ismert okok miatt nem lehet a körünkben ma este. Más parlamenti képviselőkhöz hasonlóan ő sem tudta elhagyni az országát, hogy részt vegyen a strasbourgi vitákon.

A bennünket érintő kérdés a mezőgazdasági ágazat egésze által tapasztalt általános válság következményei. Mint azt tudjuk, jelenleg válsággal küzdünk, és mindenekelőtt az árak és a mezőgazdasági jövedelmek csökkenése tapasztalható, amely a gabonatermelőket, az állattenyésztőket – sertés- és szarvasmarha-tenyésztőket egyaránt –, valamint – ezt De Castro úr nevében mondom – az olívaolaj-termelőket is sújtja, és amely rendkívül súlyosan érintette és érinti továbbra is a tejtermelőket.

E válsággal és árcsökkenéssel szembesülve magától értetődik, hogy a Parlament Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottsága meg szeretné tudni a Bizottságtól, mit tehetünk most és a jövőben a válságból való kilábalás érdekében, és legfőképpen, hogy milyen intézkedések fogadhatók el az elkövetkező hónapokban a termelők támogatása és a mezőgazdasági piacok változékonyságának csökkentése érdekében.

Az első kérdés, amelyet fel kívánok tenni a biztos úrnak, szorosabban a tejágazati válsághoz kapcsolódik: mi a helyzet a Parlament és a Tanács által a tejágazati válsággal kapcsolatban elfogadott intézkedések, és különösképpen a híres, 300 millió eurós összegben elfogadott tejalap alkalmazása tekintetében? Ez az első kérdés, mert úgy gondolom, hogy ha jogalkotási döntéseket szeretnénk hozni, legalábbis tudnunk kell, hogyan alkalmazzák azokat.

Ahogy mondtam, jelenleg valamennyi termelési ágazatot árcsökkenés és mély piaci válság sújt. Ennek nyomán felmerül a kérdés, és választ szeretnénk kapni arra, mit nevezhetünk piaci szabályozásnak, és hogyan korlátozhatjuk a hírhedt áringadozást.

Az árak emelkedésekor senki sem panaszkodik, legkevésbé pedig a termelők. Az európai fogyasztók azok, akik tartanak a mezőgazdasági árak növekedésétől, amely korlátozza vásárlóerejüket és befolyásolja, mennyi mezőgazdasági terméket tudnak megvásárolni.

Az alacsony és hosszú időn keresztül csökkenő árak azok, amelyek a jövedelem, illetve – ami az európai mezőgazdaság szempontjából ennél súlyosabb – elsősorban beruházási és a jövőre való felkészülési lehetőségek tekintetében büntetik a termelőket. A mezőgazdaság kemény ágazat; a beruházások jelentősek, a költségek megtérüléséhez pedig hosszú időre van szükség. Stabilizálnunk kell az árakat.

Biztos úr, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság és elnöke, De Castro úr kérdése két részből áll.

Először is bejelentette, hogy az év vége előtt számos, a tejágazathoz kapcsolódó intézkedés végrehajtására kerül sor. Ez fontos. Tudna ezekről néhány részletet mondani? Másodszor, nem csupán a tejágazatban, hanem valamennyi piacon konkrét intézkedéseket kell tenni.

Végül azt szeretnénk volna kérdezni öntől, hogy középtávon hogyan szándékozik a Bizottság előre jelezni és megakadályozni az ilyen árcsökkenéseket? Milyen piaci szabályozó mechanizmus alkalmazható a hirtelen áremelkedések, és kiváltképpen a hirtelen áresések korlátozása érdekében? Mit tesz jelenleg a Bizottság, és mi a véleménye erről az ügyről?

Ezt a három szempontot kívántam megemlíteni: a tejalapot, a tejágazat válságával kapcsolatos kilátásokat és átfogóbb módon azt, hogyan tervezi a Bizottság az áringadozás és az árcsökkenés problémájának kezelését.

Dacian Cioloș, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr! Először is köszönetet szeretnék mondani De Castro és Le Foll úrnak a Parlament Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottsága tagjainak, amiért vitára bocsátották ezeket a problémákat itt a Parlamentben.

Való igaz: el kell ismernem, hogy a termelői bevételek 2009-ben látványosan csökkentek, ami csupán a 2008-ban megfigyelt tendencia folytatása volt. Olyan helyzetről van tehát szó, amellyel korábban aligha találkoztunk az európai piacon. Ezzel egyidejűleg az említett piac egyre inkább megnyílik a világpiacra, előzményeként pedig a közelmúltban történt meg a közös agrárpolitika reformja.

A válság különösen erősen sújtotta a tejágazatot. Az elmúlt évben láthattuk, hogy az ágazati termelőknek nehéz helyzetben kellett helyt állniuk, különösen a vidéki régiókban, ahol a tejtermelés nem csupán a mezőgazdasági ágazat, hanem általában a gazdasági tevékenység és a foglalkoztatás szempontjából is létfontosságú.

Az Európai Bizottság ebben az összefüggésben hozta meg tavalyi intézkedéseit, először azáltal, hogy mechanizmusokat léptetett életbe az árcsökkenés megfékezésére célzó piaci beavatkozás érdekében. E piaci beavatkozások finanszírozásához jelentős összegű, több mint 400 millió EUR támogatást bocsátott rendelkezésre. Ahogyan azonban Le Foll úr rámutatott, egy további 300 millió EUR összegű alapot is elérhetővé tett annak érdekében, hogy a tagállamok a legsúlyosabban érintett tejágazati termelők segítségére siethessenek.

Ez a döntés a múlt évben született meg. Ez lehetővé tette a tagállamok számára a támogatások elosztásának alapjául szolgáló kritériumok meghatározását, és így elsősorban azok a termelők juthattak hozzá azokhoz, akiknek erre a legnagyobb szükségük volt.

Tisztázni kívánom továbbá, hogy ezeket a kritériumokat a tagállamok határozták meg, és nem volt szükség a Bizottság jóváhagyására. A tagállamok kötelessége csupán annyi volt, hogy tájékoztassák, értesítsék a Bizottságot a kiválasztott feltételekről.

Elmondhatom önöknek, hogy tudomásom szerint valamennyi tagállam az intézkedések alkalmazására irányuló döntéséről tájékoztatta a Bizottságot. Ennek megfelelően meghatározták az említett támogatások elosztásának alapjául szolgáló kritériumokat, és a támogatáselosztási folyamat hamarosan megkezdődik. A tagállamok júniusig oszthatják szét ezeket az összegeket.

Ahogy tehát mondtam, az első szakaszt a piaci egyensúly helyreállítását célzó piaci beavatkozás jellemezte. A jelenlegi helyzet véleményem szerint arra utal, hogy a beavatkozás sikeres volt, hiszen az árak stabilizálódtak. Továbbra is akadnak természetesen eltérések, de ezek ésszerű kereteken, a piac ésszerű keretein belül maradnak. Másodszor, vannak olyan támogatási intézkedések, amelyeket a termelők hamarosan igénybe vehetnek. Ezek tehát az ez idáig hozott intézkedések.

Meg szeretném ismételni, amit a közelmúltban a Parlament Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságának mondtam: biztosként bízom benne, hogy tanulhatok az elmúlt évben tapasztalt különleges helyzetből. Nem szeretném megvárni a közös agrárpolitika 2013 utáni reformját, amikor kétségtelenül határozottabb válaszokkal szolgálhatunk majd a mezőgazdasági ágazat egésze számára. Nem várok a közös agrárpolitika 2013-as reformjának befejezésére azzal, hogy a tavalyi válság nyomán létrehozott és jelenleg tevékenykedő magas szintű munkacsoport következtetései alapján konkrét javaslatokat tegyek a tejágazat számára. A munkacsoport júniusban teszi közzé az eredményeit.

Közvetlenül ezt követően, júliusban, az *eredmények alapján* vita indítását fogom javasolni a Mezőgazdasági Miniszterek Tanácsa, valamint a Parlament Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottsága számára. A mai naptól őszig, illetve az év végéig tehát olyan javaslatokkal térek majd vissza ide, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy előre lássuk és lehetőség szerint megakadályozzuk az ilyen jellegű válságot – különösen a tejágazatban, mivel mind közül ez tapasztalta a legnehezebb körülményeket –, és ennek megfelelően ne csupán rövid, hanem közép és hosszú távú megoldásokat javasolhassunk.

Mindebből természetesen levonjuk a tanulságot a többi olyan mezőgazdasági ágazat vonatkozásában is, ahol be kell avatkoznunk. Talán meg is ragadnám az alkalmat, hogy megosszak önökkel néhány olyan információt, amelyeken a mai vitákat követően el lehet indulni.

A Bizottság szorosan figyelemmel követi a többi ágazati piac alakulását. A jelenleg rendelkezésünkre álló intervenciós módszerek – az elsősorban biztonsági hálóként használt piaci beavatkozási mechanizmusok – alkalmazása során minden tőlünk telhetőt megteszünk majd annak érdekében, hogy megakadályozzuk a tejágazatot sújtóhoz hasonló helyzetek megismétlődését.

Nagyon köszönöm. Figyelmesen fogom hallgatni az önök által felvetett kérdéseket és problémákat, és a vita végén néhány megjegyzés erejéig ismét szót kérek majd.

Peter Jahr, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Ciolos úr, hölgyeim és uraim! Az agrárpolitika alapvető, piacgazdaságra összpontosító irányváltása a helyes és alkalmazandó megközelítés. Az európai mezőgazdaság és a világpiac közötti kapcsolatok bővítése szintén megfelelő döntés. 2007-ig, illetve 2008 elejéig nyilvánvaló volt e politika kezdeti sikere. Az európai agrárpolitika jobb ár/érték arányt kínált. Alig történt piaci beavatkozás, és a termelők állandó, növekvő bevételeket élvezhettek. Jelenleg azonban ezen irányváltás hátrányaival, többek között a nagy áringadozásokkal és a csökkenő termelői jövedelmekkel szembesülünk. A jövőben mind a termelőknek, mind pedig az agrárpolitikai döntéshozóknak valamennyi területen – tehát nem csupán a tejágazatban – kezelniük kell tudni a nagyobb termelői áringadozásokat.

A komoly piaci árcsökkenések hatékonyabb kezelése érdekében az agrárpolitikának olyan eszközökre van szüksége, amelyek lehetővé teszik a gyors, következetes és túlzó bürokráciától mentes fellépést. Azt kérem ezért, hogy a beavatkozáshoz vagy az exporttámogatáshoz hasonló intézkedéseket ne szüntessük meg teljes mértékben, hanem nulla értékkel foglaljuk bele őket a költségvetésbe. Ezekkel az eszközökkel csak különleges körülmények esetén és nem folyamatos piaci beavatkozások formájában kellene élni. Amikor azonban szükség van rájuk, akkor rendelkezésre kell állniuk. Ezenfelül meg kell határozni azokat a mezőgazdasági szakmával kapcsolatos intézkedéseket, amelyek piaci egyenlőséget teremtenek. Ide tartozik különösképpen a termelői csoportok jogállásának megszilárdítása.

Bízom benne, hogy a Bizottság tartja magát az ígéretéhez, és mérlegeli az alapvető jogi feltételek javítását, majd szükség esetén gyors intézkedéseket fog hozni annak érdekében, hogy a termelők és a fogyasztók ne szenvedjenek súlyos károkat.

Marc Tarabella, az S&D képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr! Támogatom a mezőgazdasági és vidékfejlesztési biztosként tett első lépéseit, mivel meghallgatása óta és számos más alkalommal is örömmel hallottuk a terveit, hiszen megértette, hogy az árak szélsőséges ingadozása súlyos veszélyt jelent a mezőgazdaságra és annak jövőjére. Ugyanez igaz a termelőkre is, akik immár nem tervezhetnek hosszú távra, mivel a beruházásokat nyilvánvalóan – különösen a legfiatalabbak esetében – 20-30 éves időszakokra számítják.

Alig hat hónappal ezelőtt Le Foll úrral és néhány további kollégámmal együtt jóváhagytunk egy módosítást az üggyel és a súlyos áringadozással kapcsolatban; e módosítás célja az volt, hogy csökkentse a korábban elfogadott és elsősorban a tejtermelésre vonatkozó 1%-os növekedést, mivel jelenleg valójában túltermelés tapasztalható. A módosítást 250 ellenében 350 szavazattal elutasították.

Állítása szerint a jövőben megfontolás tárgyává fogunk tenni egy rendeletet. A magas szintű munkacsoport most ülésezik, és tagjai, ha jól értem, magas szintű személyek: nem csupán a termelők, hanem a forgalmazók is képviseltetik magukat.

Nem szeretném, ha e két véglet, a termelők és a forgalmazók között elhelyezkedő szereplőkről – tehát a feldolgozókról – elfeledkeznénk. Bízom benne, hogy nem így lesz, mivel a nyereség az ő, és elsősorban az ő közreműködésükkel jön létre; véleményem szerint sokkal inkább, mint a forgalmazók által. Ezért megerősítést szeretnék kapni arra vonatkozóan, hogy a vita során nem feledkezünk meg róluk.

Az áringadozás a tejágazaton túl az összes mezőgazdasági ágazatot érinti, és még ahhoz is venném a bátorságot, hogy kimondjam, az árak magasak. Legyünk óvatosak; ez nem feltétlenül kedvező a mezőgazdaság számára, mivel a feldolgozók – a felhasználók – alternatív termékek után néznek. Amikor majd az árak visszatérnek az elfogadható vagy alacsonyabb szintre, nem biztos, hogy ezek a felhasználók is visszatérnek az eredeti termékhez.

Biztos úr, e helyzet fényében szeretném tudni – még ha ez kissé korai is –, valóban szándékában áll-e a jövőben valamennyi egyéb termelési területen végrehajtani a termelők által türelmetlenül várt szabályozási mechanizmusokat?

Martin Häusling, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Ciolos úr! A helyzet vidéken jelenleg viszonylag békés, nem azért, mert a termelők elégedettek, hanem mert sokan igencsak zaklatottak. Nem rázhatjuk le valamennyiüket azzal, hogy 2013-ra megtaláljuk a mezőgazdasági válság legfőbb megoldását. Most van szükségük válaszokra. Ebben egyetértünk. A tiltakozások pillanatok alatt ismét kiújulhatnak Brüsszelben, ezért válaszokat kell adnunk.

A tejágazatban alapvető szakpolitikai változásra van szükség. Részt vettem a magas szintű munkacsoport konferenciáján, és azt láttam, hogy a tejágazati válság nyomán tett fellépés érdekes, de semmi esetre sem megfelelő. Ha valóban változtatni kell a politikán, akkor meg kell kérdejezni a szabályozás visszavonására

vonatköző közelmúltbeli döntést. E folyamat lezárásakor elmondhatjuk, hogy a kvóták megszüntetése igen rázós, és nem sima földet érést eredményezett. Most sürgősen mérlegelnünk kell, hogyan léptethető életbe egy új szakpolitika, hogyan határozhatunk meg új mutatókat, és hogyan állíthatjuk ismét pályára az államot, más szóval az Európai Uniót annak érdekében, hogy egyértelműbb piaci szabályokat biztosítson számunkra. A piacok segítség nélkül nem működnek. Ez a válasz a pénzügyi válságra, és hasonlóképpen a mezőgazdasági válságra is. Szabályokra van szükség.

A mezőgazdaságban jelenleg örült koncentrálódási folyamatnak lehetünk tanúi. Rendkívül aggasztónak találok, amikor azt olvasom az újságban, hogy Dél-Angliában akár 8000 tehén befogadására képes egységek épülnek. Más részről a hátrányos helyzetű régiókban számos kis gazdaságot be kell zárni. Bizonyos változások nem európai, hanem amerikai mezőgazdasági modellt eredményeznek majd, egyre nagyobb és nagyobb vállalkozásokkal, ami végül számos kis európai tejgazdaság megszűnéséhez fog vezetni. Nem szabad elfelejtenünk, hogy mindez munkahelyek elvesztésével jár.

Jahr úr, egy pontban egyetértünk, még ha abban nem is, hogy helyes, ha a világpiacot állítjuk agrárpolitikánk középpontjába. Tisztáznunk kell a termelők jogállását. Ők az üzleti lánc leggyengébb láncszeme. Őket sújtják először az utóbbi időben egyre elterjedtebbé váló dömpingárak. Egyetértünk abban, hogy sürgős szükség van egy egyértelmű politikai nyilatkozatra arra vonatkozóan, hogy a jövőben hogyan szabályozhatjuk hatékonyabban a piacokat.

Európa határain túl kell tekintenünk, és meg kell figyelünk, más térségek hogyan birkóznak meg ezzel a problémával. Senki sem fogja megmondani, hogyan szabályozzuk a piacainkat. Az elmúlt években túlságosan messzire mentünk azzal, hogy számos piacsabályozási eszközt megszüntettünk. Vegyünk például más országokat – a magas szintű munkacsoportnak is ezt kell tennie –, és nézzük meg, máshol milyen szabályokat alkalmaznak. Nyilvánvaló, hogy Kanada – sok termelő és fogyasztó véleménye szerint is – egy kipróbált és bevált modellel rendelkezik. Nem kellene mindezt már a kezdetektől fogva kizárni a megbeszélésekből. Ehelyett nekünk is válaszokkal kell szolgálnunk.

A szakpolitikai irányváltás részeként gondoskodnunk kell arról, hogy a regionális piacokra vonatkozó politikákat léptessünk életbe. Minden esetben a régiókra, nem pedig a termékek azon 5%-ára kellene összpontosítanunk, amelyeket a világpiacon értékesítünk. A jövőben nem tekinthetünk úgy az exporttámogatásokra és a beavatkozásokra, mint a piac befolyásolásának szokványos eszközeire. Végleg véget kell vetnünk ennek a folyamatnak.

James Nicholson, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Először is üdvözlöm a lehetőséget, hogy megtarthatjuk ezt a vitát. Úgy gondolom, ez rendkívül időszerű, és a tejágazat közelmúltbeli válsága, amely Unió-szerte oly sok termelőnket ellehetetlenítette, kétségtelenül jól szemléltette a súlyos ingadozást, amely hatással lehet mezőgazdasági piacainkra. Évről-évre, sőt, valójában hónapról-hónapra jelentős áringadozások figyelhetők meg, amelyeket gyakran saját hatáskörünkön túlmutató tényezők, például a pénzügyi világválság vagy akár az olajár okoznak.

2009-ben a tej árának drámai csökkenését tovább súlyosbította, hogy az EU nem volt képes kellően gyorsan reagálni a helyzetre. Mire végre tudtuk hajtani a piacszerkezési és jövedelemtámogatási intézkedésekből álló csomagot, mint például a tejalapba való beavatkozást és az export-visszatérítéseket, amelyek valamennyire enyhítették a terheket, addig számos tejtermelő csődbe ment, sokan pedig most is súlyos pénzügyi veszteségeket szenvednek el.

Véleményem szerint kettős megközelítést kell elfogadnunk annak érdekében, hogy kísérletet tegyünk a nyomott árak termelőkre gyakorolt hatásainak enyhítésére. Először is, az áringadozásnak kitett valamennyi ágazatra vonatkozóan meg kell állapodunk egy meghatározott minimális biztonsági hálóról. Másodszor, gondoskodnunk kell arról, hogy bármilyen eszközöket vezessünk is be, minden felmerülő válság esetén képesek legyünk a gyors és hatékony fellépésre.

Jelenleg számos megbeszélés folyik a Parlamentben és azon kívül is arról, hogy a termelők méltányos és állandó jövedelmet kapjanak áruikért. Általánosságban az élelmiszer-ellátás és az élelmiszer-ellátási lánc jellemzői egy olyan téma, amely a termelőket és a fogyasztókat egyaránt érinti. A KAP közeledő reformja valódi lehetőséget teremt számunkra e problémák megoldására. Természetesen fontos, hogy ne ássuk alá az európai agrár-élelmiszeripar versenyképességét. Ugyanakkor fel kell tudnunk lépni a különböző mezőgazdasági válságokkal szemben annak érdekében, hogy stabilizálhassuk a piacokat és a termelőink számára méltányos jövedelmet biztosíthassunk.

Georgios Papastamkos (PPE). – (EL) Elnök úr! Abból a feltételezésből indulok ki, hogy a mezőgazdasági piacok rendkívül instabilak. Az alapvető mezőgazdasági termékek ára jelentős mértékben csökkent. Ezzel egyidejűleg a fogyasztói árak növekedtek, a mezőgazdasági jövedelmek pedig jelentősen visszaestek.

Véleményem szerint a KAP a reformokat és a támogatások függetlenítését követően kellően piacorientált. Fő javaslatom – ezt tisztázni szeretném – az, hogy a mezőgazdasági ágazatot nem utalhatjuk kizárólag a piaci szabályokra. Az ágazat közjavakat termel és ezért európai közfinanszírozási támogatást igényel. Nem tudom követni azon képviselők ellentmondásos érveit, akik piacorientáltságot javasolnak itt, olyan országokban, amelyek fenntartják, ápolják és erősítik a fogyasztói etnocentricizmust, a fogyasztói hazafiasságot. A jelenlegi piacszerkezési intézkedések azonban nem biztosítják a szükséges biztonsági hálót, amint azt az előző felszólaló, Nicholson úr is megjegyezte. Kiegészítő intézkedésekre van szükség, rugalmasabb és hatékonyabb intézkedésekre, amelyek válság idején garantálják a piac stabilitását. Ezenfelül véleményem szerint a KAP-ot a válsághelyzetek kezelésének érdekében egy pénzügyi mechanizmussal, egyfajta válságkezelési alappal kell „felfegyveroznünk”. A termelői jövedelmek garantálása elsősorban az élelmiszer-ellátási lánc átláthatóságának biztosításától függ.

Befejezésképpen, nem szorítkozhatunk arra, hogy a 2013 utáni időszakra jövőbeni piaci eszközöket tervezzünk. Tudjuk, hogy a helyzet – a tejágazaton felül – más olyan rendkívül fontos ágazatokban is kritikus, amelyek Európán belül földrajzi területenként eltérőek.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Az eddigi vita is megmutatta, hogy nagyon összetett problémáról van szó. Részben Tarabella úr és Nicholson úr is, mások is említették, hogy egyrészt az egész problémakör összefügg az élelmiszerlánc egészével, amivel a José Bové jelentés is foglalkozik, nevezetesen, amit az Európai Unió máig nem tudott megoldani, hogy hogyan legyen egy méltányos elosztás a termelők, a feldolgozók és a kereskedők között. Ami pedig Ciolos urat illeti, teljesen egyetértek, hogy jó lenne közép és hosszú távú megoldást találni. Itt négy elméleti lehetőség van.

Egy, amit a Jahr úr is említett, nevezetesen, hogy felül kellene vizsgálni azt a neoliberais álláspontot, amely eddig tagadta és megpróbálta az intervenciók rendszereket leépíteni. Tehát teljesen egyetértek azzal, hogy végig kell gondolni, hogy ezek az intervenciók rendszerek vajon kidobhatók-e vagy a piac szabályozásában igenis működtethetők.

A második, amit a francia kormány javasolt az amerikai mintára, az anticiklikus szabályozás. Kérdés, hogy Európában ez működtethető-e, de ezt is meg kell vizsgálnunk, hiszen az egész piac annyira volatilis, hogy minden lehetőséget meg kell vizsgálni.

Harmadik, a tőzsdei lehetőség. Nemrégiben volt egy konferencia Borsa Merci Telematica Italiana, amely egy online tőzsdei rendszer, tehát meg kell vizsgálni, hogy a tőzsdei rendszerek mennyire használhatók föl. Rögtön hozzáteszem Ciolos úr számára, hogy Közép-Európában és a balti országok számára sajnos a tőzsdei rendszer nem nagyon működtethető.

A francia elnökség fölvetette egy uniós ármegfigyelési rendszer létrehozását is. Ezt is végig kell gondolnunk, és végig kell gondolnunk – ami Ciolos úr gondolatrendszeréhez ha jól tudom közel áll –, hogy a zöldség-gyümölcs reform mintájára létrehozni valamiféle alapot, amely a kockázatkezelésben működtethető. Sajnos a gabona esetében ez rendkívül nagy összegeket kívánna meg. Vagyis teljesen egyetértek biztos úrral, hogy végig kell gondolni minden lehetőséget, mert jelenleg az Unió nem képes megfelelően szabályozni a piacokat.

Michel Dantin (PPE). – (FR) Elnök úr, biztos úr! Mint azt jól tudják, a mezőgazdaság egy sajátos jellemzőkkel bíró gazdasági ágazat, ami azt jelenti, hogy alkalmanként, ha nem is kívánatos, de szükséges lehet az állami beavatkozás a termelők, a fogyasztók és a lakosság érdekében. Legalább három oka van annak, hogy az ezen ágazatban megvalósuló állami beavatkozás az Európai Unióban éppen annyira indokolt, mint a világ más országaiban.

A mezőgazdasági termékinálat és az élelmiszerek iránti kereslet jellemzőiből fakadóan a mezőgazdasági piacok bizonytalanok. A mezőgazdaság nem piaci termékeket is előállít, és az általa teremtett munkahelyek révén országainkban és a vidéki térségeinkben bizonyos szintű társadalmi stabilitás biztosítását teszi lehetővé. A legfontosabb pedig az, hogy a mezőgazdaság a bőséges, változatos és egészséges élelmiszer-ellátás alapja. Elégedettek lehetünk-e tehát a vidéki térségek és termelőink jelenlegi gazdasági helyzetével?

Néhány nappal ezelőtt, biztos úr, egy magas rangú tisztviselő a következő számokról tájékoztatott saját meggyére vonatkozóan – történetesen egy francia megyéről van szó, mint azt önök is tudják, egy állattartással

foglalkozó megyével. A közigazgatási központ 2500 mezőgazdasági számlát vezet. Ezek közül 800 80%-ot is meghaladó adóssághányaddal, míg 20%-uk 100%-os vagy azt meghaladó adóssághányaddal rendelkezik.

Ilyen számadatok tükrében – amelyek, be kell vallanom, még engem is megleptek – a ma terítékre kerülő kérdés nem csupán a bevételekről, hanem az európai mezőgazdaságra jellemző tőke kivonásról is szól. Kevesebb támogatás, kevesebb állami intervenció és több termelési korlátozás: ez egy igazán robbanásveszélyes elegy.

Való igaz, hogy az általános gazdasági válság még tovább súlyosbítja a helyzetet. Ugyanakkor meg kell kérdőjelezni néhány, a Bizottság által, az ön kollégái által hozott döntést, biztos úr. A mezőgazdaság továbbra is kereskedelmi megállapodások alkutárgya. Az európai helyzet ellenére a hús, bizonyos gabonafajták, a gyümölcs és a zöldség mind-mind érintettek. Az Európai Unió és az andoki országok, különösen Peru és Kolumbia között a közelmúltban létrejött megállapodás feláldozza a legkülső régiók termelőit. Nem folytathatjuk ezt a politikát.

Sergio Paolo Francesco Silvestris (PPE). – (IT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Dél-Olaszországból származom. Régiómban, régióinkban a termelés középpontjában a mediterrán növények, az olaj, a szántóföldi növények és zöldségek állnak. Erről keveset hallottunk, mivel Európa és a Bizottság mindig is elsősorban a tejtermeléssel és az állattenyésztéssel foglalkozott; mindazonáltal fel kell hívnunk a figyelmet a mediterrán növényekre is.

Biztosíthatom önöket, hogy régióinkban az éghajlatváltozás és az elsivatagosodás hatásai nyomán éppen a vidéki területek termelésből történő kivonása jelenségének lehetnek tanúi. Az elsivatagosodás számunkra azon gyomnövények képében mutatkozik meg, amelyek a zöldség- és gyümölcsök egykori művelt területein nőnek, ott, ahol az olajfa-ültetvényeket már nem táplálja a talaj, ahol a talajt már nem szántják.

Elmondhatom, hogy 1995-ben, mielőtt bevezették az eurót, az olajbogyó-termelők fizetése 170 000 olasz líra volt, amely 90 eurónak felel meg. Idén az olajbogyó-termelők 100 kilogramm áruért 30 eurót kaptak. Tizenhárom vagy tizennégy év telt el, és az ár a korábbinak a harmada. A termelők az olajat literenként két euróért adják tovább a nagykereskedőknek; ezek a bevételek még a költségeiket sem fedezik, és eladásítjuk a gazdaságokat, mivel az önköltségi árnál olcsóbban értékesítenek.

Emellett egy különös jelenségnek is tanúi lehetünk: a 2 eurós nagykereskedelmi áron vásárolt olajat a nagyáruházakban 2 euróért vagy annál is alacsonyabb kiskereskedelmi áron értékesítik. Világos, hogy további ellenőrzéseket kell bevezetni. Örömmel találkozunk önökkel, hogy ismertessem a 2568/1991/EK rendelet módosításának problémáját; új ellenőrzési rendszerek működnek, és fogyasztóink és termelőink érdekében küzdenünk kell a megtévesztés és a hamisítás ellen.

A következő KAP-ban nem vehetjük fontolóra, hogy a támogatásokat nemzeti hatáskörbe utaljuk, és nem tervezhetjük a közvetlen támogatás csökkentését sem, mivel a közvetlen támogatás hiánya, illetve összegének csökkentése Dél-Olaszországban és a földközi-tengeri régióban termelői válsághoz vezetne.

Biztos úr! Zárásképpen elmondanám önnek, hogy a mai földtulajdonosok a földjüket nem a lottón nyerték, hanem az apáról vagy nagyapáról szállt tovább, akik művelték ezt a földet, akik vért és verejtéket hullattak érte, majd a fiukra hagyták.

Ma azok, akik földjüket a gyermekeikre hagyják, azt kockáztatják, hogy egy sor adósságot is rájuk hagyományoznak. Európának lendületes és erőteljes fellépést kell megvalósítania annak érdekében, hogy elősegítse és támogassa a mezőgazdasági ágazat újjáéledését.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Elnök úr! A piac stabilizálásának a gazdaságpolitika egyik közös, központi célkitűzését kell képeznie. Ebben az ügyben itt az ülésteremben a jelek szerint azonos véleményen vagyunk. A közös agrárpolitikában szükség van a piaci intézkedések alkotta biztonsági hálóra, mind a termelők, mind pedig az élelmiszerlánc valamennyi szereplőjének védelme érdekében.

A 2013 utáni időszak különösen aggasztónak tűnik, például az exporttámogatások és a tejkvóták visszavonása, valamint a más országokból származó import növekedése miatt. Ezért helyénvalónak tűnik, amikor a biztos úr ezen a ponton úgy fogalmaz, hogy még 2013 előtt intézkedni kíván.

Most meg kell vizsgálnunk, hogyan leszünk képesek működésbe léptetni az új piacszervezési eszközöket: például a jövedelembiztosítási rendszer létrehozását, a termelők és vállalkozások megerősítését és a piaci átláthatóság javítását célzó számos különböző intézkedést.

Ulrike Rodust (S&D). – (DE) Elnök úr, Ciolos úr! Előttem fekszik egy jelentés a német mezőgazdasági ágazat gazdasági helyzetéről. Az elemzés 19 000, teljes és részmunkaidőben dolgozó termelőktől származó számla alapján készült. Az eredményeket a gazdaságok 2007. évi mezőgazdasági üzemszerkezeti felmérésben szereplő eloszlása alapján országos szintre vetítették.

A 2008-2009-es pénzügyi évben a helyzet átfogó szinten jelentősen romlott. A 18 200 teljes munkaidőben működő tejgazdaságra és szántóföldre vonatkozó számadatok 45 400 euróról 34 400 euróra estek vissza. Ez 24%-os csökkenést jelent. 2008-2009-ben rendkívül nagy veszteségek keletkeztek. A működési eredmények 29 300 euróra (mínusz 45%) és 43 000 euróra (mínusz 18%) mérséklődtek.

Ezzel szemben a vegyes állattartó gazdaságok ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Dacian Ciolos, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr! Úgy gondolom, hogy az imént lezajlott vita jól szemlélteti, mily mértékben kell tanulságokat levonnunk a tejágazat válságából. Ezenfelül, ahogyan Le Foll úr mondta felszólalása elején, mérlegelnünk kell a piacot szabályozó mechanizmusoknak a 2013 utáni közös agrárpolitika részeként történő végrehajtását.

Szilárd meggyőződésem, hogy a KAP-nak az európai mezőgazdaság sokféleségét tiszteletben tartva tudnia kell olyan, a közös európai szintű célkitűzésekkel kapcsolatos intézkedéseket javasolnia, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy teljesítsük a Lisszaboni Szerződés által a KAP-ra ruházott szerepet. Más szóval biztosítani kell a termelők jövedelmének stabilitását és a piacok megfelelő ellátást. A KAP jövőbeni eszközeinek ezért lehetővé kell tenniük többek között e célkitűzések megvalósítását. Vannak természetesen egyéb célkitűzések is, az említettek azonban azok az alapvető célok, amelyeket mindenképpen figyelembe kell vennünk.

Megközelítésünk, illetve a 2013 utáni KAP részeként a Bizottság által tett javaslatok középpontjában azok a piacsabályozási intézkedések fognak állni, amelyek lehetővé teszik számunkra az áringadozással vagy a piac változékonyságával jellemzett helyzetek elkerülését vagy az ilyen helyzetekben való beavatkozást. Biztosíthatom önöket, hogy jelenleg ezen dolgozunk. Határozott meggyőződésem, és tisztában vagyok azzal, hogy a piacszervezési mechanizmusoknak a közvetlen támogatások mellett is szerepet kell kapniuk, amely utóbbiakat – jóllehet az odaítélés feltételeinek módosításával – továbbra is meg kell tartanunk. A piacnak természetesen működőképesnek kell lennie. Hagynunk kell, hogy működjön, amikor képes rá, ugyanakkor magam is egyetértek Dantin úrral azt illetően, hogy a mezőgazdasági ágazat sajátos jellege indokolja az állami intervenciót. Ennek természetesen célzottnak kell lennie és a piac működési problémáinak megoldására, valamint megfelelő működésének biztosítására kell törekednie. Ebben a szellemben teszünk majd javaslatokat a 2013 utáni KAP-ra.

Teljes mértékben megértem, hogy a tejágazaton kívül jelenleg más ágazatok is nehézségekkel küzdenek. Ennek megfelelően a zöldség- és gyümölcságazatot szintén gyakran érik jelentős változások: az árak és a forgalmazott vagy értékesített mennyiségek változásai. Néhány évvel ezelőtt lezajlott az ágazat reformja. Abból is levonjuk majd a következtetéseket, hogyan történt e reform alkalmazása, amely a termelői szervezeteken belül komolyabb tárgyalási befolyással ruházta fel a termelőket. Úgy gondolom, hogy ezen a szinten is tanulhatunk olyat, ami más ágazatokban is hasznosítható.

Meglátásom szerint tulajdonképpen, az állami beavatkozástól eltekintve a termelőknek is lehetőséget kellene adnunk arra, hogy hatékonyabb tárgyalásokat folytassanak a szerződésekről és ezáltal jobb árakat alkudhassanak ki, miközben magánszerződések révén viszonylagos stabilitást biztosítunk a tekintetben, mely termékek juthatnak ki a piacra. Úgy gondolom ezért, hogy az állami beavatkozáson túl más módokat is találhatunk a piac működőképesé tételére, miközben arra az esetre, ha a piac nem tudná betölteni saját szerepét, a közzétartásokat felruházzuk a beavatkozás jogával, hiszen a mezőgazdaságnak nem csupán a piacokat kell támogatnia, hanem továbbra is közjavakat kell termelnie. Ebben egyetértünk. Ennélfogva, annak érdekében, hogy a mezőgazdaság el tudja látni saját feladatait, segítenünk kell neki.

Ami az élelmiszerláncsal kapcsolatos kérdéseket és különösen a hozzáadott érték megfelelőbb elosztására irányuló tárgyalási jogköröket illeti, a Parlament már foglalkozott a témával, a Bizottság kiadott egy közleményt, a Tanácson belül pedig tárgyalásokra került sor. Ezen tényezők alapján úgy vélem, javaslatokat fogunk tenni azzal a céllal, hogy megtaláljuk azokat a mechanizmusokat, amelyek lehetővé teszik a termelők számára, hogy a tárgyalások során magasabb haszonról állapodhassanak meg.

Úgy gondolom, többé-kevésbé valamennyi felszólalásra és valamennyi felvetett problémára kitértem. Még egyszer köszönetet szeretnék mondani önöknek, amiért lehetőséget adtak számomra, hogy magyarázattal

szolgáljak. A vita még csak most kezdődik. Korábban, a KAP 2013 utáni reformjára vonatkozó javaslatok kidolgozását megelőzően nyilvános vitát is indítottam. Úgy vélem, hogy azt a vitát és a Parlamentben jelenleg folyó munkát követően, az őszig tartó időszakban, amikor a KAP jövőjére vonatkozó bizottsági közleménnyel térek majd vissza, olyan javaslatokat tehetünk, amelyek nagyobb magabiztossággal ruházzák fel a termelőket tevékenységeik ellátása során. Szükségünk van ezekre a termelőkre, nem csupán azokért a dolgokért, amivel ellátják a piacot, hanem azokért is, amit a földjükön csinálnak.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) Az elmúlt hónapokban az EU-t sújtó gazdasági és pénzügyi válság következtében számos különböző mezőgazdasági piacon árcsökkenést tapasztalhattunk, ami pedig hatást gyakorolt az e termékek iránti keresletre. Az alacsonyabb árak előnyösek a fogyasztók számára, és középtávon élénkebb kereslethez vezetnek, mindeközben azonban számos termelő súlyos károkat szenved. Éppen ezért elengedhetetlen egy olyan európai agrárpolitika kidolgozása, amely kezelni tudja a központi problémát: az élelmiszer-biztonság ésszerű piaci árak mellett történő szavatolásának szükségességét. Olyan mezőgazdasági modellre van szükség, amely versenyképes és gazdasági szempontból életképes, valamint kielégíti a polgárok élelmiszer-, környezeti és szociális igényeit. Még ha a közös agrárpolitika piacorientált is, akkor is tartalmaznia kell olyan eszközöket, amelyek megoldást nyújtanak a piac által nem honorált közjavak termelése ellensúlyozásának és a szélsőséges piaci ingadozások szabályozásának szükségességére. Ezenfelül megfelelő szabályozást, erős biztonsági hálót és érzékeny kockázatkezelést kell megvalósítania. Továbbá a fokozottabb átláthatóság és a termelők számára nem hátrányos, megfelelőbb szerződési gyakorlatok révén javítania kell az élelmiszer-ellátási láncot. Befejezésképpen, nélkülözhetetlen a behozott mezőgazdasági nyersanyagokkal és termékekkel szembeni egyenlő bánásmód biztosítása.

Alan Kelly (S&D), írásban. – Először is hadd mondjam el, hogy üdvözlöm kollégáim, elsősorban Senor de Castro intézkedéseit, aki e témában felvállalta a vitakezdeményező szerepet. Tény, hogy termelőink ma bémító akadályokkal néznek szembe, amikor méltányos árat szeretnének kapni termékeikért. A tejágazat közelmúltbeli válsága által az árakra gyakorolt hatás csupán egy példa. A készletintervenció szükséges volt a piac stabilizálásához, csakúgy, mint a sürgősségi tejalap. Ugyanakkor, hogy úgy mondjam, még nem vagyunk túl a veszélyen. A termelőkkel szembeni tisztességes megállapodást illetően a nagyáruházak is felállítják saját akadályait. Mindannyian tudjuk, hogy az átlagos élelmiszer-áruházak szívesen tetszelegnek a fogyasztók irányában az „árcsökkentő” szerepében. Ugyanakkor óvatosnak kell lennünk, nehogy az élelmiszer-áruházak a termelőinket megillető árakat is csökkentse. Ha a jelenlegi rendszer határozatlan ideig működhetne, elfogynának a termelési ösztönzők, és mi lenne akkor a vidéki társadalommal? Ez nem maradhat így. Bízom benne, hogy a Bizottság legalább annyira szívén viseli ezt az ügyet, mint a parlamenti képviselők.

Czesław Adam Siekierski (PPE), írásban. – (PL) 2009-ben az európai termelők jelentős nehézségekkel néztek szembe. A jövedelmek mintegy 25%-kal csökkentek, és a válság a mezőgazdasági piacok többségét, többek között a tej-, a gabona-, a sertés-, a szarvasmarha-, az olíwabogyó-ágazatot stb. is érintette. A legnehezebb helyzetbe kétségtelenül a tejpiac került. A világszintű áresés eredményeképpen az európai tejtermelőket hatalmas veszteségek érték. A gazdák számos különböző találkozáson tájékoztattak nehéz helyzetükről, valamint sok országban tömeges termelői tüntetéseket is rendeztek. Jelenleg mérséklődött az áringadozás, ez azonban nem jelenti azt, hogy a problémák megszűntek. Számos mezőgazdasági ágazatban továbbra is alacsony a kereslet és ingadoznak az árak. A tejágazatban a jelenlegi beavatkozási mechanizmusok és a tejalap elégtelennek bizonyultak. Már most is el lehet képzelni, mi történik majd, ha ezek az eszközök érvényüket veszítik. Kétségtelenül további jövedelemcsökkenésre és piaci zavarokra lehet számítani. Egyetértek Ciolos úr azon kijelentésével, amely szerint a tejágazat nehéz helyzetét azonnal meg kell oldani, és nem várhatunk 2013-ig, amikor a KAP átfogó reformját tervezik. Júniusban döntést várunk a magas szintű munkacsoporttól, amely beszámol a tejágazat helyzetének javításával kapcsolatos nézeteiről és véleményéről. Bízom benne, hogy a testület teljesíti majd az elvárásainkat, és egy kiegyensúlyozott, stabilitási intézkedéseket tartalmazó programot mutat be. Örömmre szolgál, hogy Ciolos úr is osztozik aggodalmunkban, és figyelembe vette a javaslatainkat.

16. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

17. Az ülés berekesztése

Elnök. – A következő ülésre holnap, április 21-én kerül sor. A viták időpontja 09.00–13.00, illetve 15.00–19.00. Nem tudom, mindenki értesült-e róla, hogy a holnapi ülés 19 órakor ér véget.

(Az ülést 23.25-kor berekesztik)